

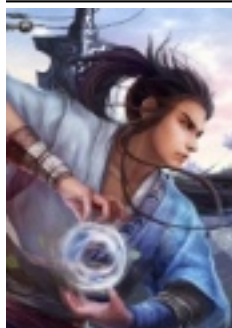
Huyết Chỉ Đoạt Hồn

Contents

Huyết Chỉ Đoạt Hồn	2
1. Chương 1: Trận Đấu Quyết Định	3
2. Chương 2: Bá Giả Công Tử	5
3. Chương 3: Tàn Phá Gia Trang	8
4. Chương 4: Thiếu Phụ Thần Bí	10
5. Chương 5: Rơi Vào Tuyệt Động	12
6. Chương 6: Giết Người Yêu	15
7. Chương 7: Phá Hủy Dung Nhan	18
8. Chương 8: Quái Nhân Tàn Phế	20
9. Chương 9: Một Quả Khử Đau Thương	23
10. Chương 10: Hồng Huyết Linh Quân	26
11. Chương 11: Ngọc Diện Hồ Ly	28
12. Chương 12: Dạ Chiến Sinh Tử	30
13. Chương 13: Huyết Chỉ Điểm Tinh	34
14. Chương 14: Cầm Lệnh Hắc Diêm Vương	37
15. Chương 15: Vấn Vương Buổi Ban Đầu	41
16. Chương 16: Ẩn Diện Khách	45
17. Chương 17: Hắc Diêm Vương Xuất Hiện Giang Hồ	47
18. Chương 18: Túy Cuồng Lão Nhân	49
19. Chương 19: Sát Kiếp Mở Màn	51
20. Chương 20: Ma Nữ Tuyệt Vời	55
21. Chương 21: Sóng Tình Cuồn Cuộn	58
22. Chương 22: Bạch Y Xú Nữ	61
23. Chương 23: Nữ Hội Trưởng Bịt Mặt	64
24. Chương 24: Lọt Vào Quỷ Kế	67
25. Chương 25: Động Áo Tình	70
26. Chương 26: Xuân Tình Nhất Độ	73
27. Chương 27: Bảo Táp Trên Người Ngọc	76
28. Chương 28: Tình Yêu Oan Nghiệt	79
29. Chương 29: Cảnh Tượng Dâm Ô	82
30. Chương 30: Lại Rơi Vào Biển Tình	83
31. Chương 31: Số Đào Hoa Khó Gỡ	86
32. Chương 32: Giết Kẻ Bạc Tình	88
33. Chương 33: Mưu Thần Chúc Quỷ	92
34. Chương 34: Huyết Ấn Đầu Tiên	97
35. Chương 35: Sát Tinh Hắc Diêm Vương	99
36. Chương 36: Thăm Sát Kim Phụng Áo	102
37. Chương 37: Mã Giáng Kiều Phục Hận	104
38. Chương 38: Kẻ Ác Đền Nợ Máu	107
39. Chương 39: Huyết Ấn Liên Miên	110
40. Chương 40: Quỷ Khí Sát Nhân	113

41. Chương 41: Phó Hội Trên Bãi Sinh Tử	116
42. Chương 42: Mãnh Hổ Địch Quân Hồ	120
43. Chương 43: Lục Siêu Quang Thọ Khốn	122
44. Chương 44: Một Chưởng Tung Hoàn	125
45. Chương 45: Vạn Tử Nhất Sinh	128
46. Chương 46: Vi Đào Vi Thượng	128
47. Chương 47: U Động Lão Nhân	132
48. Chương 48: Chồng Chết Hận Thù	135
49. Chương 49: Phiêu Bồng Khách	137
50. Chương 50: Mê Tâm Hoàn	140
51. Chương 51: Truyền Nội Lực	141
52. Chương 52: Biến Cố Kim Phụng Áo	144
53. Chương 53: Máu Nhuộm Bát Kỳ Bang	146
54. Chương 54: Liều Chết Cứu Tình Lang	148
55. Chương 55: Máu Thù Tung Tóe	150
56. Chương 56: Kịch Chiến Khôn Lường	153
57. Chương 57: Tà Chánh Khó Phân	155
58. Chương 58: Lộ Trần Bộ Mặt Dâm Phụ	158
59. Chương 59: Tìm Người Tình Nữ	159
60. Chương 60: Đoạn Hồn Cốc	162
61. Chương 61: Ra Tay Trừ Ác Đạo	164
62. Chương 62: Trận Ái Ân Bốc Khói	168
63. Chương 63: Mê Hồn Trận Pháp	171
64. Chương 64: Đối Diện Kẻ Tử Thù	173
65. Chương 65: Vực Ma Phong	177
66. Chương 66: Trời Cao Có Mắt	181
67. Chương 67: Phụ Tử Trùng Phùng	183
68. Chương 68: Đại Hội Quần Hùng Bạch Đạo	184
69. Chương 69: Trên Đường Phục Hận	185
70. Chương 70: Lộ Mặt Nạ Kẻ Gian Ác	188
71. Chương 71: Huyết Chỉ Điểm Tinh Giả Hiệu	190
72. Chương 72: Trận Ác Đấu	192
73. Chương 73: Thiên Vong Khôi Khôi	194
74. Chương 74: Trăng Khuyết Lại Tròn	196

Huyết Chỉ Đoạt Hồn

Giới thiệu

Truyện có nội dung phần nào tái hiện bối cảnh võ lâm và những trận thư hùng có phần tàn khốc trên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-chi-doat-hon>

1. Chương 1: Trận Đấu Quyết Định

Đạo hồng quang vút tới đáp ngay trên mỏm đá chênh vênh, phía dưới là vực sâu ngàn trượng.

Đạo thanh quang xẹt ngay trên đỉnh trụ đá ngất trời bén như mũi gươm đối diện.

Hai luồng đỏ, xanh vút tắt, hiện rõ hai vị lão nhân tóc bạc phơ, cốt cách phi phàm, bốn làn nhõn quang sáng rực gắn chặt vào nhau.

Chẳng ai nói một lời, song chưởng hai vị lão nhân cùng một lượt cất lên từ từ đẩy tới.

Hai đạo chưởng khổng lồ xanh, đỏ chậm chậm xáp vào nhau ...

Một tiếng nổ long trời chen lẫn tiếng rú, trong đám cát bụi mù mịt chiếc bóng xanh bay thẳng xuống bờ vực.

Lập tức lão nhân áo đỏ lao mình xuống kêu to:

- Dương Tử Hùng!

Lão nhân áo xanh toàn thân nhuộm máu, giương cặp mắt lơ lơ nhìn lão nhân áo đỏ, cất giọng thều thào:

- Lục huynh ... không ngờ ...

Máu miệng lão tràn ra, nấc khê một tiếng rồi ngoẻo đầu im bật.

Lão nhân áo đỏ hét:

- Có lẽ nào. Trời ơi ... có lẽ nào!

Chiếc đầu lão nhân áo xanh ngoẻo qua, đôi mắt khép lại, hồn lìa khỏi xác.

Lão nhân áo đỏ mồm há hốc đứng nhìn lão nhân áo xanh bất động.

Diễn biến hãi hùng xảy ra trong nháy mắt nhưng chưa rõ nguyên nhân của trận đấu này.

Đấu trường im bật, tang khí phủ trùm. Chợt có tiếng gió khinh công ào tới.

Lão nhân áo đỏ hét lên một tiếng rung chuyển núi non, rồi phi thân vào cánh rừng mất dạng.

- Trời ... phu quân!

Một trung phụ xinh đẹp từ trên cao phóng xuống ôm chặt lấy lão nhân áo xanh khóc thảm thiết.

Nắng chiều tắt hẳn từ lâu, hoàng hôn phủ xuống, cảnh vật đượm màu ảm đạm, thê lương.

Tiếng khóc của trung phụ nhỏ dần chỉ còn nghe giọng tí tê ai oán.

Trời tối hẳn!

Một chàng thiếu niên bạch y từ xa lao tới dừng lại sững sốt trở mắt nhìn lão nhân áo xanh.

Chàng kêu thất thanh:

- Trời ... Nhạc phụ ...

Chàng phóng tới ôm lấy tử thi đầu gục xuống, hai hàng nước mắt tuôn trào.

Luồng gió nhẹ nồng hương thoảng tới. Một thiếu nữ sắc nước hương trời xuất hiện.

Nàng thét:

- Mẹ, chuyện gì đây?

Trung phụ ngẩng mặt lên, giọt lệ đầm đìa:

- Con ... Lục huynh ...

Thiếu nữ hốt hoảng:

- Mẹ ... Lục bá phụ làm sao?

Trung phụ sụt sùi:

- Phụ thân con trúng chưởng của Lục huynh ...

- Trời ...

Thiếu nữ kêu lên kinh hoàng, nhào tới gạt bắn thiếu niên ra rồi ôm lấy lão nhân áo xanh khóc ngất.

Trăng lạnh!

Sao mờ!

Mây đen vần vũ!

Gió thoảng cành lá rì rào nghe như tiếng gọi hồn trở về thở than ai oán.

Đột nhiên, thiếu nữ đứng lên, từ từ hướng sang thiếu niên nhìn chàng bằng đôi mắt rực lửa căm thù. Nàng rít lên:

- Lục Siêu Quang! Cha ngươi đã giết cha ta. Tình nghĩa ta và ngươi từ đây chấm dứt. Ta sẽ lấy máu ngươi để trả mối thù này.

Thiếu niên chính là Lục Siêu Quang kinh hãi:

- Dương Bội Ngọc! Có lẽ nào hiền muội nữ ...

Bội Ngọc thét:

- Câm mồm lại, thù cha không trả làm sao đứng trong cõi đất trời. Nợ máu cha ngươi vay thì chính ngươi phải trả.

Ngọc chưởng Bội Ngọc cất lên. Đạo kinh nặng ngàn cân ào tới ngay tâm huyết Lục Siêu Quang.

Trung phụ đứng lên thét:

- Ngọc nhi ...

Nhưng bà đã ngã lặn xuống đất. Một tiếng “bình” chấn động. Lục Siêu Quang lão đảo tháo lui cả trượng, đưa tay ôm ngực.

Chàng nhìn Bội Ngọc thiết tha:

- Ngọc muội ...

Nhưng Bội Ngọc đã hét:

- Im!

Đạo kinh thứ hai từ ngọc chưởng của nàng lại áp sát tới. Song chưởng chạm nhau nổ một tiếng vang dội.

Thân hình Lục Siêu Quang bắn bổng lên rồi rơi trở xuống. Chàng lồm ngồm đứng lên, mồm phun cuộn máu, gào to:

- Ngọc muội cho huynh nói ...

Bội Ngọc lại hét:

- Còn nói gì nữa! Ta phải giết ngươi ... Bằng chứng đã rõ ràng ngươi không thể biện minh được.

Lục Siêu Quang vẫn thiết tha:

- Ngọc muội! Nếu muội quyết giết huynh để hả cơn hận thì cứ ra tay. Huynh không hề chống trả.

“Bình!”.

Lục Siêu Quang bắn thẳng vào vách núi run rẩy đứng lên, mồm phun từng búng máu trở mắt nhìn Bội Ngọc trừng trừng ...

Bội Ngọc bước tới rít cằm hờn:

- Lục Siêu Quang! Người phải chết!

“Bốp!”.

Thân hình Lục Siêu Quang đổ xuống bất động. Bội Ngọc sững sờ một lúc, rồi thét:

- Trời ... Lục huynh ...

Bội Ngọc toan lao tới đỡ lấy Lục Siêu Quang xem chàng đã chết hay còn sống, thình lình nghe tiếng rú từ phía sau lưng. Nàng giật mình quay phắt lại, trung phụ đã biến mất từ bao giờ.

Có kẻ đã bắt cóc mẹ nàng, thân thủ lẹ như quỷ mị, không thể phát giác hấn chạy ngã nào.

Bội Ngọc kinh hoảng đến chết lặng, chưa biết phải phản ứng ra sao.

Thi hài phụ thân nằm đó, Lục Siêu Quang bất động đằng kia, nàng bỏ đi biết đâu lại có biến cố.

Bội Ngọc gào thảm thiết:

- Cha ơi ... mẹ ơi ... trời ơi.

Nàng bắn người đi như mũi tên. Vừa lọt vào cánh rừng tùng thình lình có nhiều luồng kinh lực từ bốn phía đổ ập vào người Bội Ngọc.

Kinh hãi trong lòng Bội Ngọc vội thu hồi khinh công, ngọc chưởng quay một vòng theo thế Cuồng Phong Tảo Diệp, kinh lực như cơn gió lốc bao kín thân mình nàng.

Tiếng nổ chát chúa vang cả núi rừng, áp khí từ chưởng của Bội Ngọc đẩy ra xua tan những đạo kinh bốn phía. Rừng tùng trong giây lát trở nên lặng lẽ.

2. Chương 2: Bá Giả Công Tử

Ánh mắt Bội Ngọc quét nhanh một vòng. Nàng nhận ra bốn phía đều có một tên diện mạo hung hiểm bao quanh nàng, trên ngực áo thêu một con rồng đỏ chói.

Bội Ngọc trợn mắt, quát lớn:

- Các người thuộc Hỏa Long Bang, tại sao dám ngăn đường, cản lối ta?

Gã râu xồm lên tiếng:

- Võ Lâm Ngũ Phái đã đến lúc suy tàn, chỉ còn Hỏa Long Bang và Linh Sơn Phái. Lục bang chủ quyết định triệt hạ phái Linh Sơn, mẹ người cũng bị bắt đi rồi. “Diệt thảo trừ căn”, nên bọn ta vâng lệnh bắt người về Hỏa Long Bang, chờ Lục bang chủ phát lạc.

Nghe nói tới cha mẹ, Bội Ngọc trào dâng mối hờn căm sôi sục trong lòng. Nàng dựng song thủ xuất chiêu Lôi Hồ Khai Môn đẩy ra hai luồng kinh mạnh như vũ bão.

Gã râu xồm cũng vội tung chưởng đối địch.

“Bùng ...”.

Cả hai đều bật lùi hơn hai trượng, thân hình gã râu xồm chao đảo, hai khóe mép rỉ máu. Bội Ngọc cũng chấn động toàn thân, nhưng trụ bộ giữ ngay được thế quân bình, quét tia mắt lạnh lùng nhìn các đối thủ.

Lão già búi tóc ngược thét to:

- Tứ Đại Đường Chủ, hãy nhất tề thu nạp xú nữ này.

Lập tức những cánh tay di động, sóng chưởng ầm ầm xô tới, kinh khí mịt mờ, đá bay, cây đổ.

Bội Ngọc tung mình lên cưỡi trên sóng chưởng của đối phương. Song thủ xòe ra, nàng đẩy xuống một chiêu Phi Hồ Tầm Long, vận dụng mười thành công lực.

“Bình, Bình ...”.

Tiếng nổ rung chuyển núi rừng, những thân người tung vọt lên như xác pháo.

Đầu tràng vừa lặng yên, hai thi thể mang dấu “Rồng đỏ” đã nát bét trên cỏ úa vàng.

Bội Ngọc trụ vững trên một mỏm đá, trong lúc hai đối thủ còn lại trở mắt nhìn nàng.

Tia nhìn của chúng đầy ngạc nhiên, kinh hãi.

Lão già búi tóc ngược còn sống sót, lão khoát tay, hô lớn:

- Bang chúng, tiến lên mau.

Từ sau rặng tùng, Bội Ngọc thấy lộ nhỏ vài chục tên cầm đao kiếm xông ra. Nàng trừng mắt, bình tĩnh sẵn sàng đối phó, nhưng không ngờ một đạo kinh phong lạnh như băng đã ập đến từ phía sau lưng nàng. Đao hàn khí ào ào với sức mạnh khủng khiếp quật cô gái ngã sấp. Tâm thần nàng như sắp hôn mê, nhưng nàng vẫn còn nhìn thấy trước mắt nàng lập lòe rừng đao, ánh kiếm, sẵn sàng xông vào nàng bằm chặt.

Bỗng một tiếng thét vang lên:

- Lũ chuột kia, tụi bay khó sống.

Hai làn thanh quang biếc ngời xẹt xuống, cùng với một bóng đen vụt hiện giữa cục tràng.

Nhiều tiếng rú vang lên:

- Trời, Thánh Ảnh Ma Công ...

Những bóng người vụt biến dạng trong rừng tùng giữa lúc một bàn tay chớp lấy nàng.

Cảm nhận cuối cùng của nàng là được một người ôm xốc và phi hành vùn vụt với trình độ khinh công thượng thừa.

Tình trạng vô thức không biết kéo dài bao lâu ... Rồi cơ thể Bội Ngọc nóng dần lên.

Nàng từ từ tỉnh lại, hé mắt nhìn và nhận ra một người đang truyền nội lực cho nàng.

Bội Ngọc ngồi nhồm đậy.

Nàng kinh ngạc kêu:

- Bá Giả công tử ...

Gã trai mặc áo bào đen thu song thủ về, đôi mắt gã sáng lên:

- Hay quá, Dương tiểu thư đã tỉnh lại.

Bội Ngọc đảo mắt nhìn quanh:

- Trời ơi, ta ở đâu đây?

Gương mặt Bá Giả vẫn nghiêm trang:

- Nàng đang ở Thiên Ma Cốc. Nhưng cũng như ở nhà nàng. Dương tiên bối nằm kia.

Nhìn theo ngón tay Bá Giả công tử, Bội Ngọc bỗng lao tới một thi thể đã phủ vải trắng tới ngực, đặt nằm trên chiếc thạch sàng.

Tiếng nàng nức nghẹn:

- Phụ thân ...

Nàng úp mặt vào ngực cha già khóc ngất.

Một lát sau, bàn tay Bá Giả công tử đặt lên vai nàng, giọng gã thật dịu dàng, trầm cảm:

- Dương chương môn đã qui thiên. Tang lễ sẽ cử hành, mối tử thù sẽ báo phục. Nhưng trước mắt tiểu thư còn phải lo cho từ mẫu nữa ...

Bội Ngọc bàng hoàng ngược mặt lên:

- Thân mẫu ... mẹ ta đâu?

Ngón tay gã công tử hướng về góc thạch động. Bội Ngọc nhìn rõ Dương phu nhân đang ngồi trên nệm gấm.

Nàng vội vàng chạy tới ôm chầm lấy bà:

- Ôi, thân mẫu, lạy trời, mẹ tôi vẫn an toàn.

Nhưng Bội Ngọc lại ngạc nhiên. Nàng thấy Dương phu nhân vẫn ngồi yên, bất động ...

Mắt bà lạnh lùng ngơ ngác nhìn nàng như ngó một người xa lạ, chẳng chút cảm tình.

Bội Ngọc kinh ngạc kêu lên:

- Mẹ ... Mẹ ơi, mẹ làm sao vậy? Mẹ không nhận ra con ư?

Tiếng nói của Bá Giả lại dịu dàng sau lưng nàng:

- Tiểu thư, xin hãy bình tĩnh ...

Bội Ngọc quay ngoắt lại:

- Bình tĩnh sao được ... Mẹ tôi dường như mất trí rồi.

Giọng Bá Giả vẫn êm như ru:

- Tiểu thư đừng lo ngại. Phu nhân quá xúc động bởi cái chết thảm khốc của lệnh công nên tâm thần bất định. Căn bệnh này dễ chữa thôi. Việc quan trọng là ta phải đối phó ngay với kẻ thù của tiểu thư.

Bá Giả khéo léo dùng chữ “ta”, ngụ ý đứng hẳn bên cạnh Bội Ngọc để hành động.

Ánh mắt Bội Ngọc bối rối:

- Kẻ thù của tôi?

Bá Giả gật nhanh:

- Cha con Lục Siêu Quần chính là kẻ thù của tiểu thư đó.

Cô gái lắc đầu:

- Tôi không thể ngờ ... Lục chương môn ...

Gã công tử nhếch mép nham hiểm:

- Tiểu thư còn nghi ngờ gì nữa trước những sự kiện quá rõ ràng. Hiện nay Võ Lâm Ngũ Phái:

Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân và Hoa Sơn đang lúc suy vi. Hỏa Long Bang của Lục Siêu Quần và Linh Sơn Phái của thân phụ tiểu thư nổi lên, oai chấn quần hùng. Để chiếm ngôi vị độc bá võ lâm. Lục Siêu Quần đã không ngần ngại hành thủ tàn độc với lệnh công, nhằm tiêu diệt phái Linh Sơn. Lão còn thâm độc âm toán cả phu nhân và tiểu thư. Chính tại hạ đã kịp thời giải cứu phu nhân trong tay Trần Gia Nam, sư đệ Lục Siêu Quần, dẹp tan Hỏa Long Bang để bảo vệ di thể lệnh công và đưa tiểu thư về bản cốc an toàn.

Lời nói của tên Bá Giả công tử nghe ra hợp lý, so với những sự việc vừa xảy ra, làm Bội Ngọc xúc động.

Nàng cảm kích cúi đầu:

- Đa tạ công tử đã ra tay bảo hộ gia quyến tiểu nữ.

Bá Giả lệ miệng:

- Ôi, tiểu thư chớ bận tâm. Nếu tiểu thư hiểu được cảm tình của tại hạ đối với tiểu thư sâu nặng biết chừng nào. Lẽ ra tại hạ phải sớm ngăn chặn được bàn tay tàn độc của Lục Siêu Quần.

Bội Ngọc cắn hờn tột độ:

- Tiểu nữ nhất quyết tìm cho được lão Lục trả thù cho thân phụ.

Bá Giả công tử âm hiểm:

- Việc này tại hạ phải hợp sức với tiểu thư, bởi bang chủ Hỏa Long Bang không phải tầm thường.

Bội Ngọc gật đầu:

- Tất nhiên tiểu nữ còn phải nhờ cậy công tử rất nhiều. Nhưng gã con trai lão Lục thì tiểu nữ đã đánh chết trên sườn núi rồi.

Bá Giả tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tiểu thư đã đánh chết Lục Siêu Quang?

- Đúng vậy, chỉ thi triển mấy chiêu Lôi Hồ Công, tiểu nữ đã đánh gục hắn rồi.

- Tại hạ e rằng hắn chưa chết đâu.

- Công tử bảo sao?

- Tại hạ đến sườn núi đưa di thể lệnh công về đây, tại hạ không thấy thân xác Lục Siêu Quang đâu cả.

Bội Ngọc nhíu đôi mày liễu:

- Vậy hẳn là thuộc hạ của họ Lục đã đưa cái xác chết ấy về Hỏa Long Bang rồi.

Bá Giả gật gù:

- Ta truy tầm Lục Siêu Quân sẽ biết sự thật về Lục Siêu Quang. Bây giờ ta phải cử hành tang lễ lệnh công trước đã. Sau đó tại hạ sẽ cùng tiểu thư lên đường phục hận.

Nghe Bá Giả nhắc đến cha già, Bội Ngọc đau đớn đi tới bên thi hài Dương chương môn.

Sau lưng nàng Bá Giả say đắm nhìn theo thân thể mềm mại uyển chuyển của cô gái ... và hắn nở nụ cười thâm đắc ý.

3. Chương 3: Tàn Phá Gia Trang

Thân phận người con trai của Hỏa Long bang chủ bắt đầu được thử thách ...

Lục Siêu Quang đã luyện được năm chiêu Nhu Công của pho bí kíp Hỏa Long nên nội lực thâm hậu, thân hình cứng rắn dẻo dai. Tuy Bội Ngọc đã đánh vào những yếu huyệt của chàng, nhưng Lục Siêu Quang chỉ mê đi trong một lúc rồi kinh mạch tự phục hồi khiến chàng tỉnh lại.

Bàng hoàng đảo mắt nhìn quanh, Lục Siêu Quang không thấy Bội Ngọc đâu, di thể của chương môn Dương Tử Hùng và cả Dương phu nhân cũng đã biến mất.

Tinh thần trở lại sáng suốt chàng trầm nghĩ:

“Quái lạ thật, sao lại có chuyện cha ta hành thủ tàn độc với nhạc phụ? Ta phải về sơn trang tìm phụ thân để biết rõ ngọn ngành.”.

Chàng phi hành vun vút về Hỏa Long Sơn Trang.

Giây lát sau Lục Siêu Quang đã về đến bản môn. Nhưng chàng sững người trước quang cảnh tiêu điều xơ xác. Toàn bộ vùng sơn trang mệnh mệnh đã bị đốt phá tan hoang.

Chàng kinh ngạc đến không tin vào mắt mình, song trước mặt Lục Siêu Quang sự thật đã rõ ràng.

Phóng mình vào trong, chàng thấy khói lửa vẫn còn nghi ngút. Bang chúng nằm la liệt, thi thể chồng chất. Gương mặt những xác chết đều tím ngắt, chứng tỏ những người này đều bị trúng ma công cực độc.

Chàng kêu lớn:

- Phụ thân, phụ thân ...

Âm thanh của chàng vang vọng trong khoảng không. Chẳng có lời đáp lại.

Chàng khom mình lật từng xác chết máu me bết bết bốc mùi tanh tưởi. Bang chúng và các đường chủ đã rời thi thể, nhưng tuyệt nhiên Lục Siêu Quang không tìm thấy thân phụ.

Nỗi kinh hoàng càng tăng nhanh, chàng đi sâu vào hậu trại.

Rặng cây xanh phía sau bởi cách xa lửa khói nên vẫn còn tươi tốt. Lục Siêu Quang rảo bước đến bên rặng cây đột nhiên chàng đứng sững lại.

Chàng vận thính lực nghe ngóng:

“Có tiếng rên rỉ đâu đây ... Ta cần phải tìm ra một người sống sót để biết kẻ thù là bọn nào ...”.

Định hướng được âm thanh và chàng băng nhanh vào một lùm bụi phía xa.

Tiếng rên ở đây rồi, thanh âm thật yếu ớt trong lùm bụi kín đáo. Chàng tiếp cận ngay và thẳng thốt kêu lên:

- Trời ơi, Trần sư thúc ...

Quả thật Đệ Nhị Bang Chủ Trần Gia Nam đang nằm hấp hối trong lùm bụi, thân thể đầm máu vì đã bị kinh lực đánh toác ngực.

Lục Siêu Quang quỳ xuống bên người chấp chưởng thứ hai của Hỏa Long Bang.

Giọng chàng đau đớn:

- Sư thúc, sư thúc ...

Đôi mắt Trần Gia Nam nhìn sững chàng trai:

- Siêu Quang đây à?

Miệng ông mấp máy, phều phào, gương mặt nhăn nhúm thảm hại.

Chàng trai trầm giọng:

- Vâng cháu đây, cháu về quá muộn.

Bàn tay Trần Gia Nam run run nắm lấy vai Lục Siêu Quang:

- Vậy là may mắn cho cháu. Nếu về sớm cháu đã chịu chung số phận với chú và toàn thể đường chủ ... bang chúng ...

Lục Siêu Quang vội hỏi:

- Sư thúc, bọn nào đã đến đây thăm sát?

Trần Gia Nam đáp với giọng đứt quãng:

- Cháu ơi, trong lúc vắng mặt cha cháu ... Vạn Độc Bá Giả công tử và Tứ Quái Lão đã cùng bọn quần ma kéo đến tàn sát Hỏa Long Bang ... Chú và các đường chủ đã tận lực, nhưng ...

Chàng trai kinh ngạc:

- Thân phụ cháu đi đâu?

Tiếng Trần Gia Nam như gió thoảng âm u:

- Cha cháu đến Tử Vân Sơn hội kiến bí mật với Linh Sơn chưởng môn Dương Tử Hùng ...

không thấy trở về ...

Lục Siêu Quang nắm bàn tay giá lạnh của Trần Gia Nam:

- Sư thúc cố gắng, để cháu đưa đến Đông Đảo Thần Y chữa trị ...
- Vô ích, chú không thể sống được đâu. Cháu hãy nghe lời chú dặn ...

Chàng trai vội cúi sát xuống:

- Cháu lắng nghe sư thúc đây ...

Trần Gia Nam phều phào:

- Bang chủ hội kiến với Linh Sơn chương môn không thấy trở về, chắc có điều bí ẩn đây ... Cháu hãy đi tìm thân phụ ... Nếu không gặp thì phải cố gắng tìm sư thúc Phiêu Bồng Khách để trả mối thù này và phục hưng môn phái Hỏa Long.

Lục Siêu Quang xúc động tột độ, chàng định nói ra sự kiện lạ lùng về cuộc giao đấu giữa cha chàng và chương môn Dương Tử Hùng ... Nhưng Trần Gia Nam đã ưỡn mình lên, đôi mắt lạc thần.

Chàng thẳng thốt kêu lớn:

- Sư thúc, sư thúc ...

Trần Gia Nam buông xuôi hai tay, đầu ngoẹo sang một bên. Ông trút hơi thở cuối cùng mà cặp mắt vẫn trợn trắng.

Vuốt mắt cho sư thúc, Lục Siêu Quang rơi lệ và cất tiếng cảm hờn:

- Cháu xin thề sẽ tận diệt Vạn Độc Bá Giả công tử, Tứ Lão Quái và bè lũ ma giáo để rửa thù cho sư thúc và bang chúng Hỏa Long. Cầu xin vong linh sư thúc phù hộ cháu đạt thành ý nguyện.

Chàng dùng kiếm đào huyết chôn cất Trần Gia Nam rồi buồn rầu ra khỏi sơn trang.

Tâm hồn hoang mang, đi không chủ đích, một lát sau Lục Siêu Quang mới tập trung được tinh thần.

Chàng nói một mình:

- Ta phải đi tìm phụ thân trước đã.

Nhớ đến cuộc giao đấu giữa cha chàng với chương môn Linh Sơn, chàng phi hành trở lại Tử Vân Sơn, với hy vọng thân phụ còn quanh quẩn trong vùng này.

Đến đỉnh núi quanh năm bao phủ những đụn mây màu tím ảm đạm, Lục Siêu Quang nhận ra vách đá sạt lở, cây cối ngã nghiêng, dấu vết của một cuộc giao đấu dữ dội.

Chàng thở dài:

- Đúng là thân phụ ta với nhạc phụ đã so chương ở nơi này. Nhưng vì sao đôi bạn tâm giao lại tranh tài cao thấp với nhau, và phụ thân ta đã biến đâu mất?

Phi hành quanh đỉnh núi một lát, Lục Siêu Quang lại chao mình vút xuống bên bờ vực Ma Phong.

Chàng nhìn xuống lòng vực sâu thăm thẳm, những luồng khí trắng mờ ảo khiến chàng trai vận nhãn lực nhìn kỹ vẫn chẳng thấy được dưới đáy vực có những gì.

4. Chương 4: Thiếu Phụ Thần Bí

Đang phân vân vì không biết phải tìm cha ở hướng nào, Lục Siêu Quang bỗng nghe tiếng động phía sau. Tiếng động chỉ như gió thoảng qua kẽ lá, nhưng thính lực của chàng trai rất nhạy. Chàng quay phắt lại, quét tia nhìn vào lùm cây và nhận ra một thiếu phụ mặt hoa da phấn, và thân hình thật hấp dẫn.

Trong lúc này, Lục Siêu Quang chẳng quan tâm gì đến sắc đẹp của người đàn bà lạ mặt, nên chàng toan đi.

Nhưng chàng bắt buộc phải nhìn trân trân vào thiếu phụ, khi thấy trên bàn tay búp măng nuột nà trắng hồng của nàng đang có một con nhện đen sọc trắng.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Nhện độc đấy, quảng nó đi.

Thiếu phụ ngược cặp mắt xanh biếc như làn thu thủy nhìn chàng:

- Con nhện đẹp và dễ thương thế này mà là nhện độc sao chàng?

Sấn tới một bước, Siêu Quang trừng mắt:

- Đó là con Lang Diện Độc Thù, cắn chết người trong nháy mắt, cô nương không nên đùa nghịch Rồi chàng phát tay áo, tuôn ra một luồng kinh phong, toan hất bay con nhện độc đi.

Nhưng lạ thay, thiếu phụ đã nắm bàn tay phải để giữ con nhện ghê tởm kia, đồng thời dựng bàn tay trái đẩy một chưởng xô bắn Lục Siêu Quang vào vách đá.

Trong lúc chàng trai chơi với, thiếu phụ thản nhiên bật cười, khoe hàm răng trắng đều như ngọc vụn.

Lục Siêu Quang trụ bộ, hừ một tiếng:

- Chưởng lực khá đấy, nàng là ai?

Thiếu phụ mỉm cười, giọng ôn ờ:

- Chàng không thể biết ta là ai đâu. Nhưng ta biết chàng rất rõ.

- Nàng biết ta?

- Phải, chàng là Lục Siêu Quang, con trai Hỏa Long bang chủ đang tầm thù rửa hận.

Nhưng chàng chưa phải là đối thủ của quần ma, nói chi đến việc so chưởng với Vạn Độc Bá Giả công tử? Hãy nghe lời khuyên của ta, tìm chỗ ẩn tránh đại nạn mới mong có ngày báo phục.

Nhìn thẳng thiếu phụ, Lục Siêu Quang gằn giọng:

- Mối thù tàn phá sư môn, sát hại sư thúc cao ngất hơn đỉnh Tử Vân Sơn, sâu thẳm hơn Ma Phong Vực, ta thề quyết trừ khử Bá Giả ma đầu và Tứ Lão Quái, không thể chần chờ giây khắc nào nữa.

Tiếng cười của thiếu phụ lạnh như băng:

- Không tự lượng sức mình, chỉ là ngu dại dẫn thân vào cỏi chết. Tự giữ cái đầu mình chưa xong, nói chi chuyện báo thù.

Chàng trai nhếch mép:

- Nàng biết bản lĩnh của ta ra sao mà dám vọng ngữ?

Thiếu phụ xòe bàn tay cho con nhện độc ngo ngoe, chỉ liếc nhìn chàng trai bằng đuôi mắt:

- Đã bảo ta biết chàng quá rõ mà. Thiếu hiệp chỉ mới học được năm chiêu Nhu Công trong Hỏa Long Bí Kíp, đủ để tự vệ thôi. Muốn tranh tài với các cao thủ, chàng phải luyện đủ năm chiêu Cương Mãnh, nhưng nếu Chân Dương Nội Khí chưa tới mức thượng thừa thì năm chiêu Cương Mãnh lại hủy mất năm chiêu Nhu Công, rốt cuộc bản lĩnh chỉ có công không có thủ làm sao trả nổi mối thù?

Lục Siêu Quang trở mắt kinh ngạc:

- Nàng là ai? Tại sao biết chuyện riêng của ta?

Thiếu phụ thản nhiên nhét con nhện độc vào trong áo, khiến chàng trai giật mình nghĩ “Người đàn bà tuyệt sắc này hẳn là một nữ quái, đã luyện được ma công tới mức Vạn Độc Bất Xâm Hình Tướng mới có thể đùa bỡn với con Lang Diện Độc Thù như vậy”.

Chàng trầm giọng nhắc lại câu hỏi:

- Hãy nói cho ta biết, nàng là ai?

Sóng mắt thiếu phụ đong đưa, tiếng nàng thanh thoát:

- Chàng chỉ nên biết ta là người có cảm tình với chàng, muốn đưa chàng tới một nơi ẩn dật, chờ qua cơn đại nạn.

Lục Siêu Quang lắc đầu:

- Không bao giờ. Thân phụ ta biệt tích, môn phái tan hoang, sư thúc tử vong bởi lũ ma giáo, sao ta lại hèn nhát ản thân?

Thiếu phụ thở dài:

- Chàng còn quên rằng cả người yêu của chàng là Bội Ngọc tiểu thư cũng đã trở thành kẻ thù ... Thế lực đối nghịch với chàng trùng trùng điệp điệp, chàng thì chỉ có năm chiêu phòng thân, chàng sẽ làm nên được trò trống gì mà dám cãi lời ta?

Lục Siêu Quang phẩy tay:

- Ta không có thời gian tranh luận với nàng, xin từ giã.

Chàng quay mình đi. Nhưng ...

“Bộp” một luồng kinh lực từ bàn tay thiếu phụ xô bật chàng trai trở lại.

Lảo đảo như con thuyền trên sóng, một lát Lục Siêu Quang mới lấy lại được thể quân bình.

Chàng nổi giận dựng song thủ, vận kinh lực đẩy tới, toan xô dạt thiếu phụ để lấy lối đi.

“Bùng ... Bùng ...”.

Hai ống tay áo thiếu phụ chỉ phất nhẹ đã hóa giải được mấy chiêu của Lục Siêu Quang tan biến trong không khí.

Giận điên lên, Lục Siêu Quang giở môn tuyệt kỹ Thiết Đầu Ngạnh Công lao vào thiếu phụ như một con sơn ngư, sức mạnh có thể xô bật bức tường đá.

Nụ cười vẫn nở trên môi, thiếu phụ chỉ lắc mình một cái đã tránh được thế húc vũ bão của chàng trai, rồi mảnh lụa màu hồng trên tay nàng phất nhẹ ...

Lục Siêu Quang hụt hẫng, vừa toan trụ lại, thì mùi hương quái lạ đã xộc vào mũi chàng.

Trong chớp mắt, chàng trai đã mê đi, ngã lún trên thảm cỏ úa.

Tiếng cười của thiếu phụ lạnh lạnh ngân vang.

5. Chương 5: Rơi Vào Tuyệt Động

Lục Siêu Quang chợt bừng tỉnh như vừa qua một giấc ngủ dài.

Chàng nhồm dậy và nhận ra mình đang nằm trên khối đá phẳng lì giữa một sơn động hẹp.

Qua những khe đá trên nóc hang, ánh sáng lọt vào tiểu cốc này, cũng là những lỗ thông hơi đủ cho chàng khỏi chết ngạt.

Ôi, tại sao chàng lại bị giam vào tiểu cốc quái lạ này?

Chỉ vài khắc trấn tĩnh tâm thần, chàng đã nhớ ra:

- Đúng rồi, ta đã trúng hương mê cực mạnh của thiếu phụ tuyệt sắc, rồi bị đưa vào tiểu cốc ... Nhưng nàng giam hãm ta với mục đích gì?

Chàng dựa lưng vào vách đá để trầm tĩnh suy tư:

”Thiếu phụ này là ai? Tại sao nàng biết quá rõ về chàng? Nàng là thù địch hay ân nhân?

Nếu là kẻ thù, nàng đã giết chết chàng rồi. Chàng thấy rõ chưởng lực của thiếu phụ chẳng phải tầm thường. Nàng còn là tay ma công âm độc nên mới dám sử dụng Lang Điện Độc Thủ ...

Nhưng nếu nàng là người ơn, tại sao không giúp đỡ chàng tìm lại phụ thân, tầm thù rửa hận, mà chỉ cản trở hành động của chàng, giam hãm chàng vào đây?

Thật là khó hiểu ...”.

Trong lúc nghĩ suy căng thẳng, Lục Siêu Quang chợt nhớ ra nụ cười, ánh mắt của thiếu phụ đầy quyền rũ và nàng cũng tỏ một mối cảm tình với chàng ...

Lục Siêu Quang chợt rùng mình ...

- Có lẽ chàng đã lọt vào tay một ma nữ dâm đẳng, tà độc?

Chàng đứng bật dậy:

- Không, ta phải thoát ra khỏi nơi này.

Đi quanh tiểu cốc, Lục Siêu Quang sờ rầm, không bỏ sót một vách đá nào. Nhưng tất cả đều nhẵn thín hoặc xù xì, tuyệt nhiên chẳng có một khe hở hay vết nứt. Cái hang nhỏ đã được bít kín một cách quái lạ. Vậy cửa hang ở chỗ nào?

Bên cạnh phiến đá như chiếc giường chàng đã nằm, Lục Siêu Quang ngó thấy một con sư tử đá, như một vật trang trí kỳ quái. Chàng ngồi dựa vào tượng sư tử gần giọng:

- Ta phải phá vỡ vách đá để thoát ra ngoài.

Chàng bắt đầu vận nội lực rồi đẩy chưởng ra bốn phía.

“Ầm Ầm ...”.

Tiểu cốc rung động, cát bụi bay mù. Lục Siêu Quang hy vọng vách đá sẽ phải nứt ra lộ rõ cửa hang.

Nhưng qua đợt triển khai kinh lực, Lục Siêu Quang lại thất vọng náo nức, bởi vách đá xung quanh vẫn sần sùi, hoặc nhẵn thín, không hề có một vết nứt.

Chàng bực tức ngồi dựa tượng sư tử đá, ngược mặt nhìn lên nóc hang, nơi có những khe hở có ánh sáng và không khí lọt vào ...

Chàng quyết định xuất chiêu đánh lên nóc hang. Với kinh lực của mình, Lục Siêu Quang tin rằng chàng sẽ khoét rộng được những khe hở đang là nguồn sáng kia. Chàng cũng biết đây là hành động liều lĩnh rất nguy hiểm, bởi những khối đá trên nóc hang sụp xuống có thể đè bẹp chàng chết thảm. Song chàng không muốn bị giam hãm trong tiểu cốc này, giữa lúc chàng cần đi tìm kiếm thân phụ, sư thúc Phiêu Bồng Khách và theo dõi kẻ thù.

Chàng dự tính sau khi xuất chiêu sẽ lui vào vòm hang phía sau chiếc giường đá nơi ấy có thể an toàn.

Dựa lưng vững chắc vào tượng sư tử đá, Lục Siêu Quang tập trung công lực đẩy kinh khí lên nóc hang.

“Ầm Ầm ...”.

Nóc hang rung chuyển, bụi cát rong rêu bay mù, Lục Siêu Quang phóng mình vào vòm hang phía sau giường đá. Chàng trở mắt ngó nóc hang mờ trong cát bụi, nhưng chẳng thấy một tảng đá nào rơi rớt. Đặc biệt chỉ thấy một bầy sinh vật bay ra đen nghệt, chàng phải dụi mắt nhìn kỹ mới nhận ra đó là bầy dơi núi bị động ổ.

Giữa bầy sinh vật đen thui ấy Lục Siêu Quang thấy một mảnh giấy rơi xuống.

Chàng liền lượm lên xem, mắt lướt nhanh qua những hàng chữ:

“Hãy ngoan ngoãn ở trong Tiểu Cốc Một trăm ngày tự khắc được ra Đờng vọng động, cấm kêu la Bằng không ... đại nạn khó qua phen này” ...

Lục Siêu Quang hừ một tiếng trong cổ họng:

- Buộc ta ở đây một trăm ngày kia? Không, hơn ba tháng trời, biết bao sự cố xảy ra.

Ta không thể chôn chân ở nơi này được.

Tuy tức giận nói như vậy, song Lục Siêu Quang cũng chưa biết sẽ thoát khỏi tiểu cốc này bằng cách nào.

Để khỏi buồn chán, chàng đi quanh tiểu cốc. Ngoài phiến đá phẳng làm giường, nơi góc hang có ánh sáng rọi vào còn có một tảng đá làm bàn, với những chiếc ghế đá. Trên chiếc bàn bày biện bút nghiên, giấy mực, một đỉnh trầm và một chân đèn với một bó nến có lẽ dùng thắp sáng mấy tháng chưa hết.

Nhưng có lẽ chàng trai thích nhất là một hộc đá lớn, bên trong có những vò rượu bằng đá và đủ loại lương khô thơm ngon, ước lượng dùng đến ba tháng.

Chàng gật gù:

- Cô nàng lo cho ta thật đầy đủ và chu đáo. Nhưng chắc chắn sẽ không cầm chân được ta.

Đi về phía cuối hang, Lục Siêu Quang lại tìm ra một giếng đá, nước đầy ắp, trong trẻo mát mẻ.

Chàng yên tâm không sợ đói khát, tối tắm.

Song chàng vẫn lắc đầu:

- Những thứ này làm sao bù đắp được nỗi khát khao tự do bay nhảy của ta với bao nhiệm vụ phải thi hành.

Lục Siêu Quang lấy lương ăn uống, song chàng vẫn không chịu ngừng tìm kiếm lối ra.

Trong tiểu cốc này về thời gian không còn rõ ràng. Lục Siêu Quang chỉ thấy đói là ăn, khát là uống. Mỗi khi thấy ánh sáng nơi khe đá trên nóc hang đã tắt thì chàng biết đêm về.

Lục Siêu Quang rất bức vì bị thiếu phụ tuyệt sắc kia giam hãm chàng vào nơi này.

Chàng không hề sợ đại nạn, mà chỉ nòng lòng tìm cha, giải thích được điều bí ẩn trên đỉnh Tử Vân Sơn với người yêu và truy tầm được kẻ thù là Bá Giả công tử, cùng bọn Tứ Lão Quái.

Thời gian cứ trôi qua, cho tới một buổi sáng nọ, chàng nhận ra một bình minh tươi đẹp do ánh nắng hồng bên ngoài lọt vào khe đá trên nóc cốc. Lục Siêu Quang nhồm dậy, ngồi trên chiếc giường đá luyện khí công.

Thính lực của chàng trai rất nhạy bén. Đang luyện công, chàng bỗng nghe bên ngoài tiểu cốc có tiếng bước chân người.

Phấn khởi tinh thần, Lục Siêu Quang lắng nghe và nhận ra hai người nam nữ nói chuyện với nhau.

Tiếng người nam vang vọng vào hang:

- Quái lạ thật, dường như trong tiểu cốc có kẻ luyện khí công ...

Giọng người nữ trong trẻo:

- Sao huynh biết?

- Muội không thấy khí lực làm rung động những khóm cỏ bên ngoài này hay sao?

- Gió cũng làm cỏ rung động vậy?

- Thế thì nhận xét của muội chưa tinh tế. Nếu là gió, lá cỏ dạt về một phía, còn khí lực làm cỏ chỉ rung trên đọt.

- Vậy chắc là hiền muội của huynh đang luyện công trong đó?

- Không, em gái huynh đang ở một nơi khác, không có trong tiểu cốc này đâu.

- Vậy huynh mở cửa hang vào xem?

- Không được, bả muội của huynh rất khó tính. Thôi, chuyện gì mặc nó. Ta hãy lo việc của mình.

- Tùy ý huynh, ta đi thôi ...

Giọng nói của người nữ ngay lúc đầu Lục Siêu Quang đã nghe quen lắm. Đến câu cuối cùng này thì chàng trai không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng vận nội lực kêu lớn:

- Bội Ngọc muội, huynh ở trong này, hãy mở cửa hang cho huynh ra.

Quả thật người nữ bên ngoài là Bội Ngọc, nàng la lớn:

- Huynh ơi, tên Lục Siêu Quang ở trong đó.

Người nam gần giọng:

- Thế thì hay quá. Lôi cổ nó ra đập cho tan xác.

Đồng thời với tiếng nói, Lục Siêu Quang thấy vách hang rung lên dữ dội bởi chưởng lực.

Bầy dơi núi lại bay loạn xạ, kêu lên chói chói.

Tượng sư tử đá rung chuyển mạnh. Những tiếng kêu rầm rầm vang lên, rồi một tảng vách đá rời ra như một cánh cửa bật mở. Thì ra pho tượng sư tử đá chính là bộ phận khai môn tiểu cốc mà Lục Siêu Quang không biết điều khiển. Nhưng bây giờ chàng chẳng cần gì nữa, tiểu cốc đã mở rồi, chàng lập tức phóng ra ngoài.

Nổi ghen giận dâng lên khiến Lục Siêu Quang tức nhói một bên ngực vì trái tim co thắt.

Bởi chàng thấy Bội Ngọc đứng bên cạnh Vạn Độc Bá Giả công tử.

Bá Giả bật cười lạnh tanh:

- Lục Siêu Quang, mười ngày qua, ta truy tìm người không thấy, nào ngờ người chui nhủi trong tiểu cốc này.

Lục Siêu Quang quát lớn:

- Có lẽ ta cần tìm người hơn. Ta giết người để trả mối thù tàn sát sư môn Hỏa Long, và hành thủ tàn độc với sư thúc ta.

Tiếng Bội Ngọc bỗng vang lên:

- Công tử, huynh hãy giết hắn đi. Cha hắn đã hạ độc chiêu sát hại phụ thân muội.

6. Chương 6: Giết Người Yêu

Ánh mắt Lục Siêu Quang nhìn người yêu buồn rầu đau đớn, chàng trầm giọng:

- Bội Ngọc muội. Nguyên nhân cuộc tử đấu trên đỉnh Tử Vân Sơn còn điều bí ẩn, muội đừng tin lời tên ma đầu cùng hung, cực ác kia.

Vạn Độc Bá Giả cười khẩy:

- Lục Siêu Quang, hành động thâm độc của cha người để mưu đồ độc bá võ lâm đã rõ ràng. Người chớ bẻm mép vô ích. Hãy tiếp chiêu của ta đây.

Lập tức dựng song thủ, Bá Giả đẩy ra hai luồng kinh khí như vũ bão, bóng chưởng xòe rộng xô ập về phía chàng trai ...

“Bùng Bùng ...”.

Lục Siêu Quang cũng đã kịp thời đẩy song chưởng, nhưng kinh lực của chàng không chống nổi áp khí khủng khiếp từ chiêu thức của Bá Giả phóng ra.

Thân hình chàng trai bị bay đi mấy trượng, dội mạnh vào vách đá.

Trường hợp một cao thủ khác chắc đã tan xác bởi độc chiêu của Bá Giả. Nhưng Lục Siêu Quang đã phát huy được Nhu Công Hỏa Long bí kíp, thân thể dẻo dai khác thường của chàng chỉ đập “bộp” vào vách đá rồi dội ra, chẳng hề hấn gì.

Chàng nhanh chóng trụ bộ, vận công trả đũa.

Bá Giả gầm lên:

- Hừm, để ta xem sức người chịu đựng được tới đâu.

Song chưởng của gã lại hoa lên, kinh phong ào ào di động, kinh lực tới tấp ập vào Lục Siêu Quang.

“Bình Bình ...”.

Chàng trai lại bắn đi mấy trượng ... tới gần sát miệng vực Ma Phong quanh năm sương khói.

Nhưng Lục Siêu Quang vẫn đứng thẳng, hiên ngang chống cự.

Bá Giả nhũ mày, gã vận lực sẵn sàng đẩy tiếp một luồng kinh khí ...

Bỗng từ sau rặng cây có tiếng nói vang lên:

- Vạn Độc Bá Giả, người hành thủ hung hiểm chưa đủ sao, còn định tiêu diệt truyền nhân của Hỏa Long bang chủ? Tên công tử ma đầu dừng tay.

Hắn quét tia hung quang vào rặng cây, miệng hỏi lớn:

- Kẻ nào đó, hãy xuất đầu lộ diện xem nào?

“vè e e o”.

Một lão nhân từ rặng cây phóng xuống, nhẹ như chiếc lá.

Bội Ngọc, ngạc nhiên, kêu lớn:

- Đông Đảo Vô Thần Y ...

Lão nhân mỉm cười, vuốt râu:

- Chính lão đây.

Bá Giả cười gằn:

- Lão thầy thuốc, lão cứ ở trong xó núi lo chuyện thuốc men đi, sao lại can dự vào việc của ta?

Vô Thần Y cười khà khà:

- Mi là con răn độc, ta can dự tới mi làm gì. Nhưng Dương tiểu thư cũng như cháu ta, cần phải cho nó biết điều hơn, lẽ thiệt.

Bội Ngọc vội hỏi:

- Tiền bối muốn nói điều gì?

Đông Đảo Vô Thần Y nhìn thẳng cô gái:

- Ta là bạn thân của cha cháu, mà cũng là tâm giao với Lục bang chủ. Ta biết Lục bang chủ và Dương chưởng môn đều là chính nhân quân tử, thân nhau hơn ruột thịt, không thể sát hại lẫn nhau. Cuộc hội kiến và tỉ đấu trên đỉnh Tử Vân Sơn chắc có điều bí ẩn ... cháu không nên trút giận vào Lục Siêu Quang.

Nghe lời khuyên ôn tồn của vị tiền bối, Bội Ngọc cúi đầu suy nghĩ, mắt liếc nhanh về phía Lục Siêu Quang. Khi ấy chàng trai đã ngồi xuống bên tảng đá, nhắm mắt vận khí điều hòa kinh mạch bị xáo trộn bởi những độc chiêu của Bá Giả.

Bá Giả công tử thấy Bội Ngọc phân tâm, liền quát lớn:

- Lão già cút đi, lão không thể bào chữa cho âm mưu độc bá võ lâm của Lục Siêu Quân.

Con trai lão Lục ngồi kia chính là di họa của quần hùng, hãy để ta thu xử.

Đông Đảo Vô Thần Y lắc đầu:

- Ta còn sống đây thì quyết ngăn chặn hành động của Ma Đạo Hắc Phái. Chính bọn người mới là những kẻ âm mưu đưa võ lâm Trung Thổ vào cơn mạt vận.

Bá Giả công tử gầm lên:

- Như vậy ... lão phải chết.

Dứt tiếng “chết” như quỷ hú, Bá Giả đẩy nhanh kinh lực về phía lão Thần Y, chưởng khí bùng bùng, sức mạnh bạt núi.

Bội Ngọc hoảng hốt nhìn Đông Đảo Vô Thần Y cứ nhảy nhót và núp trong bóng cờ mà né tránh được kinh khí của Bá Giả như trò đùa. Lão còn cất tiếng cười khúc khích như chọc tức gã đối thủ hung hiểm.

Vạn Độc Bá Giả nổi giận như điên, tia hung quang từ đôi mắt gã chợt quét về phía Lục Siêu Quang đang tĩnh tọa vận khí.

Gã thọc tay vào áo, rồi dựng song thủ lên. Bội Ngọc liếc nhìn, nàng thấy tả thủ của Bá Giả có vật gì lấp lánh nơi kẽ ngón.

Từ lúc nghe lời khuyên của vị tiền bối khả kính lại là bạn tâm giao của cha mình, Bội Ngọc cảm thấy như được rơi một luồng sáng vào lý trí. Nàng không còn muốn hạ độc thủ với Lục Siêu Quang, mà cần phải có thời gian suy xét.

Nhưng bây giờ nàng không còn chủ động được nó rồi. Song thủ của Bá Giả đã giương lên, tả thủ có ánh kim khí, Bội Ngọc biết gã công tử ma đầu đang tính sử dụng ma công hiểm ác nào đó.

Nàng vội thét lên:

- Bá Giả công tử, hãy dừng tay.

Đồng thời, Bội Ngọc phóng mình chắn trước Lục Siêu Quang, còn Đông Đảo Thần Y cũng đang phát lá cờ lao tới.

Song chậm quá rồi ... Kinh phong như ma kêu quỷ hú đã thoát ra từ chưởng lực của Bá Giả, hai mũi kim lấp lánh trong bóng chưởng xanh lè cắm vào giữa trán Bội Ngọc ... kinh khí âm âm xô bật Bội Ngọc và Lục Siêu Quang xuống miệng vực.

Đông Đảo Thần Y phát lá cờ, cười trên sóng Thanh Ảnh Chưởng mong cấp cứu được đôi trẻ. Nhưng ông chỉ kịp cấp ngang được thân hình Bội Ngọc, còn Lục Siêu Quang ở phía ngoài xa đã bị chưởng phong khủng khiếp của Bá Giả đẩy bay xuống vực Ma Phong.

Bá Giả lao vút theo lão Vô Thần Y, miệng gã thét lớn:

- Buông Bội Ngọc xuống mau!

Đông Đảo vẫn kẹp chặt cô gái bên nách hữu, còn tả thủ phát cây Bạch Xảo Y Kỳ chống cự với tên công tử ma đầu.

Vô cùng tức giận, Bá Giả sử dụng tuyệt kỹ Thanh Ảnh Cao Phi phóng vút về phía trước chặn đầu lão Thần Y, quyết giật lại cô gái trong cánh tay lão.

Chưởng phong từ song thủ Bá Giả cuộn cuộn ập vào lão Vô Thần Y. Nhưng ông lão với lá cờ cứ di động thấp thoáng như bóng ma, khi bên tả, lúc bên hữu, cao thấp khó lường. Kinh lực của Bá Giả chỉ sạt đá, gãy cây, không hề chạm được vào ông lão, và bóng ông cứ xa dần ... xa dần về phía cuối trời.

Bá Giả gằn giọng:

- Hừm, lão già chết tiệt dùng Lăng Ba Ảo Pháp qua mặt ta. Nhưng ta sẽ đến tận Đào Hoa Trang tìm lão.

Đông Đảo Vô Thần Y và Bội Ngọc đã như hai chấm nhỏ phía chân trời, nhưng giọng Vạn Lý Truyền Âm của lão vẫn vang vọng đến tai Bá Giả như hiểu thấu ý nghĩ thâm kín trong đầu gã:

- Ha ha ha ... nếu tự xưng cao thủ ma công thì ngươi hãy đến Đào Hoa Trang của ta thử phá Đào Hoa Tuyệt Trận ... có lẽ ta sẽ phải nộp Bội Ngọc tiểu thư cho ngươi đó.

Bá Giả tức sùi bọt mép, nhưng hắn biết không chế ngự nổi Lăng Ba Ảo Pháp của Đông Đảo Thần Y. Lão không thể đánh thắng được các cao thủ, nhưng muốn đánh gục và nắm bắt được lão quái quả là chưa có danh thủ giang hồ nào làm nổi. Thân hình lão và lá cờ Vô Y màu trắng cứ như một bóng ma trong Lăng

Ba Kỳ Ảnh. Muốn xâm phạm Đào Hoa Trang của lão càng là việc khó khăn. Bởi Đào Hoa Tuyết Trận của Đông Đảo Võ Thần Y bố trí lạ lùng thần ảo, nhiều cao thủ Hắc, Bạch võ lâm đã táng mạng hoặc lâm nguy vì đói khát trong Tuyết Trận ly kỳ ấy.

Gã công tử ma đầu nuốt giận, gầm gừ một mình:

- Được rồi. Ngày nào ta luyện xong mười chiêu tuyệt kỹ trong Hỏa Long Bí Kíp ta sẽ thừa sức san bằng Đào Hoa Trang. Lúc đó, con sâu cái kiến ở nơi ấy cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Hắn đảo mắt nhìn vùng đất đá sứt lở tan hoang, cây cối gãy đổ tơi bời vì cuộc giao tranh, rồi phóng mình đến bên Ma Phong Tử Vực.

Vận nhãn lực nhìn xuống vực sâu, Bá Giả cũng chỉ nhìn thấy những đụn khói sương mịt mờ ... con người khi đã rơi xuống vực hẳn đã biến thành một đồng thịt vụn xương nát bấy.

Nghĩ đến Lục Siêu Quang, Bá Giả rú lên một tràng cười thỏa mãn. Rồi như một bóng quỷ, hắn phóng vút trở về Thiên Ma Lãnh Cốc.

7. Chương 7: Phá Hủy Dung Nhan

Trong Đào Hoa Trang, Đông Đảo Võ Thần Y đặt Bội Ngọc nằm trên giường nệm êm ái.

Ông đã rút hai chiếc kim độc trên trán nàng ra, nhưng Bội Ngọc vẫn mê thiếp và gương mặt tím ngắt lạ lùng.

Một lát sau, diện mạo nàng lại thay đổi mỗi lúc càng thêm quái lạ. Những vết sần sùi hiện lên, bầm đen lồi lõm, Bội Ngọc đã mang gương mặt xấu xí dị kỳ. Sự biến dạng trong giây lát ấy làm cho Đông Đảo Thần Y phải giật mình.

Ông bàng hoàng kêu lên:

- Trời, Độc Thủ Ma Công ...

Ông vội quơ nhanh một lọ thuốc trên kệ, đổ ra tay một viên màu đỏ, rồi cạy miệng cô gái bỏ vào.

Do phản xạ tự nhiên, Bội Ngọc nuốt viên thuốc.

Lát sau, gương mặt nàng đã giảm màu tím tái, nhưng các vết sần sùi bầm đen vẫn y nguyên.

Đông Đảo Thần Y thở dài:

- Tạm thời cứu lấy mạng sống của cô gái đáng thương này đã. Nọc độc của loài nhện Lang Diện Độc Thủ khó lòng nhanh chóng trục ra khỏi cơ thể được.

Ông lại vuốt tóc cô gái:

- Tội nghiệp cháu, cũng chỉ vì tình yêu. Nếu cháu không xả thân đón đỡ chiêu Ma Phong Độc Trùng của gã ma đầu thì đâu đến nông nỗi này?

Bội Ngọc bỗng cựa mình, mở mắt.

Nàng khẽ rên:

- Ôi, ta ở đâu đây?

Đông Đảo Thần Y vội đặt tay lên vai nàng:

- Cháu đang ở Đào Hoa Trang. Ta cũng như bác của cháu. Cứ gọi ta là bá phụ và yên tâm tĩnh dưỡng.

Bội Ngọc cố gắng nhồm dậy.

Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi lắc đầu:

- Bá phụ, cháu không thể ở đây được. Vì còn mẹ cháu ...

Đông Đảo Thần Y mỉm cười, trở tay:

- Cháu xem người nào kia?

Cô gái liếc mắt nhìn, nàng nhận ra Dương phu nhân đang ngồi trên chiếc trường kỷ bằng gỗ quý, gương mặt bà thần thờ ngó qua cửa sổ, nét đăm chiêu như kẻ mất hồn.

Nàng mừng rỡ kêu lên:

- Thân mẫu ơi, con đây ...

Vỗ nhẹ vào vai nàng, Đông Đảo Thần Y nói nhỏ:

- Mẹ con không biết gì đâu, con không nên vội vàng. Cả phu nhân và con đều đang cần phải tĩnh dưỡng Bội Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao bá phụ đưa được mẹ con ra khỏi Thiên Ma Ma Lãnh Cốc?

Đông Đảo Thần Y dịu dàng nói:

- Với Lăng Ba Áo Pháp ta có thể làm tất cả. Trong lúc Bá Giả và con ra khỏi cốc, ta đột nhập, đưa thân mẫu con về đây, rồi lập tức trở ra đón con bên vực Ma Phong.

Nghe nhắc đến vực Ma Phong, Bội Ngọc chợt ửng hồng hai má:

- Dạ phải! Bá Giả hành thủ tàn độc, con đã đón đỡ chưởng phong cho chàng.

Không muốn Bội Ngọc đau lòng trong lúc này, Đông Đảo Thần Y phải tạm thời nói dối:

- Chính nhờ con đón đỡ chưởng lực của Bá Giả, nên Lục Siêu Quang không sao cả. Lục công tử đã lên đường tìm kiếm phụ thân rồi.

Bội Ngọc thở dài:

- Con cũng mong gặp được Hỏa Long bang chủ để biết vì sao có cuộc tỷ đấu trên đỉnh Tử Vân Sơn.

Nhìn thẳng cô gái, Đông Đảo Thần Y trầm giọng:

- Dù chưa gặp Lục bang chủ, ta cũng biết có điều bí ẩn trên Tử Vân Sơn. Không thể nào Lục Siêu Quần cố ý thăm sát Dương chưởng môn được. Con có tin ta không.

Đôi mắt Bội Ngọc long lanh ngấn lệ:

- Con tin bá phụ nên mới ân hận đã nặng tay với chàng.

Đông Đảo Thần Y gật gù:

- Ta tin rằng khi mẹ con tỉnh táo thì điều bí ẩn sẽ phơi bày trước ánh sáng. Con không nên nóng nảy.

Ông vươn vai đứng dậy:

- Con nghỉ ngơi đi, để ta ra ngoài đưa thuốc vào cho cả hai người.

Thần Y vừa bước ra, Bội Ngọc toan nằm xuống, bỗng nàng nhìn thấy thanh gươm của mình treo trên vách, sát đầu giường.

Nàng vui vẻ nói thầm:

- Bá phụ chu đáo quá, đã giữ được cả thanh gươm quý cho ta.

Vươn cánh tay lên, Bội Ngọc lấy thanh gươm xuống, tuốt ra khỏi vỏ. Ánh thép rạng ngời, lưỡi gươm bóng loáng như chiếc gương soi. Nàng đưa tay vuốt tóc soi mặt mình vào lưỡi gươm sáng bóng.

Chợt nàng kêu lên:

- Trời ơi, sao mặt ta quái dị thế này?

Bàng hoàng, kinh hãi, tinh thần nàng giao động dữ dội và nàng bỗng hiểu ra:

- Thôi rồi, ta đã trúng độc của Bá Giả ...

Nàng buông thanh gươm, hai bàn tay ôm lấy mặt rên rĩ:

- Ôi, ta đã bị hủy hoại nhan sắc rồi, còn sống làm gì nữa?

Bội Ngọc lại chụp lấy thanh gươm đưa lên cổ họng.

Từ ngoài bước vào, Đông Đảo Thần Y cầm hai chén thuốc trên đôi bàn tay.

Nhìn cử chỉ của cô gái, ông hiểu ngay chuyện ghê gớm sắp xảy ra. Ông đặt vội hai chén thuốc xuống chiếc bàn nhỏ, rồi lao tới kịp thời giằng lấy thanh gươm trong tay Bội Ngọc.

Cô gái khóc rầm rức:

- Con đã trúng độc của Bá Giả. Diện mạo quái đản thể này, sao bá phụ chẳng để con chết quách cho rồi?

Đông Đảo Thần Y cài thanh kiếm vào vỏ, ông trấn an:

- Con bị trúng độc, ta sẽ cố gắng điều trị. Đâu có gì đến nỗi phải quyên sinh? Con quên rằng thân mẫu con đang cần con ở bên cạnh sao, Bội Ngọc?

Úp mặt xuống nệm, Bội Ngọc khóc như một đứa trẻ.

8. Chương 8: Quái Nhân Tàn Phế

Lục Siêu Quang bị văng xuống miệng vực Ma Phong. Thân hình chàng rơi với tốc lực chóng mặt.

Chàng lạnh buốt sống lưng, đầu óc suy nghĩ nhanh:

- Nguy rồi, rớt xuống đáy vực thăm này thân thể ta nát thành cám mắt.

Can đảm mở lớn mắt, chàng nhìn thấy trên sườn đá có những sợi dây leo lòng thông, chập chờn trong sương khói.

Cánh tay Lục Siêu Quang quơ nhanh chụp lấy một đoạn dây leo:

“Bụp”.

Sợi dây leo đứt phụt bởi sức nặng của chàng và thân thể Lục Siêu Quang lại rơi thật nhanh. Song chàng tiếp tục bám vào những đoạn dây khác với phản ứng khôn ngoan lạnh lẽ.

Những sợi dây leo không níu giữ được chàng, song sức rơi chậm lại, Lục Siêu Quang không bị rớt thẳng xuống đáy vực như một hòn đá ...

Thời khắc trôi qua thật nhanh và thần kinh của chàng trai cũng căng thẳng tột độ.

Khi đã nhìn thấy đáy vực, Lục Siêu Quang trụ bộ trên một mỏm đá an toàn.

Nhìn ngược lên miệng vực mịt mờ sương khói, chàng trai rung mình kinh khiếp. Vách đá thẳng đứng, trơn tuột chẳng ai có hy vọng leo ngược lên. Dù trình độ khinh thân cao diệu bậc nào, hẳn cũng khó lòng phóng vút lên khỏi vực sâu hun hút này.

Chàng ngồi xuống mỏm đá, tâm trí với bao suy tưởng mông lung.

“Ôi, thân trai đầy dũng khí với bao sứ mạng chưa tròn, mối huyết thù chưa trả, mà phải vùi thân dưới tử vực này sao?”.

Chàng đứng phắt dậy:

- Không, ta không nên yếu đuối tuyệt vọng. Dù trong hoàn cảnh nào ta cũng phải tìm ra sinh lộ.

Lục Siêu Quang rời khỏi mỏm đá. Chàng quan sát dưới vực và thấy đây là một vùng rộng rãi, nhiều giống cỏ cây tươi tốt, chẳng phải nơi tử địa đáng sợ.

Với ý nghĩ ấy, Lục Siêu Quang thản nhiên bước đi.

Nhưng chàng khựng lại ngay, bởi trước mắt chàng là một xương người trắng hếu.

Xương sọ với hai hốc mắt chứa đầy nước mưa, hàm răng nhe ra lồm chồm.

Đảo mắt nhìn quanh, Lục Siêu Quang còn thấy nhiều bộ xương rải rác lẫn trong bụi cỏ, gốc cây ...

Chàng nói thầm:

”Thì ra vực thẳm này đã có nhiều người bị rơi xuống, và họ đã chết ...

Họ chết vì đói khát, hay có loài quái vật nào trong lòng vực?”.

Xua nhanh những nghi vấn trong đầu, chàng hiên ngang bước tới.

Chợt chàng kêu lên:

- Ôi, dưới này có những người nào còn sống.

Thật vậy, bên một rặng cây, Lục Siêu Quang thấy hàng chục người nằm ngời la liệt.

Chàng càng lại gần thì những người ấy càng cử động, và khi Lục Siêu Quang còn cách họ khoảng vài chục bước thì họ nhất tề nhô dậy, trên tay có đủ loại khí giới, gươm đao xông thẳng vào chàng.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Xin các vị chớ động thủ hành hung, tại hạ không có ý làm hại các vị đâu ...

Lạ thay, những người kia râu tóc rã rượi, cặp mắt thất thần, chẳng hề nói một lời, cứ hùng hục lẫn vào chàng trai như bầy quỳ dữ.

Quá ngạc nhiên, Lục Siêu Quang thầm nghĩ trong đầu. “Ta có thể xuất chiêu đẩy lùi những người này. Nhưng ta không muốn giết họ, nên tạo hòa khí để sống chung với họ tốt hơn.”.

Ý nghĩ thoáng nhanh và Lục Siêu Quang bỏ chạy về phía trước. Đám người kia cầm gươm đao hùng hục đuổi theo chàng, nhưng hoàn toàn im lặng, không một tiếng la.

Vừa chạy Lục Siêu Quang vừa ngoái nhìn. Chàng nhận thấy mình chạy nhanh thì những người kia đuổi theo nhanh, chạy chậm lại thì bọn người quái lạ kia cũng lờ đờ, chậm bước.

Chưa hết ngạc nhiên, Lục Siêu Quang bỗng nghe tiếng nói âm thầm bên tai:

- Ngươi cứ đứng lại, tự nhiên bọn chúng sẽ té ngã thôi.

Tiếng nói nhỏ vo ve như tiếng muỗi kêu, nhưng do thính lực rất nhạy, Lục Siêu Quang đã nghe được.

Chàng quét nhanh tia mắt và nhận ra một lão nhân ngồi dựa gốc cây, tóc râu bạc trắng.

Chàng hiểu chính lão nhân vừa nói với chàng.

Lục Siêu Quang đứng khựng lại. Quả nhiên đám người kia tự nhiên ngã xuống, chồng chất lên nhau, cách chàng trai khoảng vài chục bước ...

Chàng nhướng mắt nhìn, song tiếng ông lão lại vo ve:

- Tiểu tử, đừng ngạc nhiên, rồi ngươi sẽ hiểu thôi.

Lục Siêu Quang cúi xuống bên ông lão, chàng nắm lấy cánh tay khẳng khiu của ông, thấy kinh mạch rất yếu, nên vội kêu lên:

- Tiền bối bị suy kiệt rồi, cần phải khôi phục lại sinh lực.

Chàng lần lữa lấy ra lọ thuốc Hoàn Kiện Linh Đơn, nhưng ông lão yếu ớt xua tay:

- Vô ích thôi tiểu tử, ngươi không cứu được ta đâu.

Chàng trai vẫn lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng ông lão và bấm huyệt cho ông nuốt xuống.

Lát sau, hơi thở của ông lão đã điều hòa.

Lục Siêu Quang vui mừng:

- Tiền bối thoát nguy rồi đó.

Ông lão lắc đầu:

- Tác dụng của viên thuốc chỉ giúp cho tạm hồi phục. Nhưng cũng là điều hay. Vì duyên may gặp được tiểu tử, có lẽ ta sẽ gỡ gắm được vài ước vọng của mình.

Lục Siêu Quang đặt tay lên vai ông lão:

- Tiền bối đừng nên tuyệt vọng. Tiểu bối truyền nội lực cho tiền bối chừng nửa buổi là tiền bối khỏe ngay.

Giọng ông lão phều phào:

- Tiểu tử nói vậy là người không biết gì về vực thăm lẩn Ma Phong này. Nơi đây mọi người có thể sống bằng trái cây và nước suối. Nhưng có một loại khí độc hại làm người ta mắc phải chứng phù can. Thời gian càng kéo dài, càng sưng to, bụng thường xuyên trướng lên, và khi can vỡ thì hết thuốc chữa.

Chàng trai rùng mình:

- Ôi, sao lại có thứ độc khí ghê gớm như vậy sao?

Ông lão phẩy tay về phía nhóm người chòng chát:

- Ghê gớm lắm. Những kẻ tiểu tử thấy kia đều đã bị chứng phù can. Bụng họ cũng trướng to như bụng ta đây. Họ vừa mới chết, nhưng khi tiểu tử người tới, chân người từ kẻ đã luyện khí như người hút họ cử động, y như muốn rượt đuổi hoặc giao đấu với người vậy.

Nên khi người đứng im là những cái thây ma chưa chôn ấy ngã xuống ngay.

Ánh mắt chàng trai lo lắng nhìn ông lão.

- Còn trường hợp tiền bối thì sao?

Tiếng ông lão như làn gió thoảng:

- Ta vốn là người có nội lực thâm hậu nên đã vận khí công đẩy độc khí ra. Nhưng mười tám năm qua, độc khí ta hóa giải không hết đã tích tụ lại làm vỡ tâm can, và ta đành chung số phận của những kẻ đến đây trước ta như người thấy những bộ xương trắng đặng kia, hoặc những kẻ đến sau ta như lũ người nằm gục đó.

Lục Siêu Quang tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Từ vực này có độc khí nguy hiểm như vậy, mà tại sao người ta cứ xuống đây để chết?

Cổ nhướn mắt nhìn chàng trai, ông lão hỏi:

- Vậy tiểu tử xuống vực này không vì mục đích như bọn người kia sao?

Chàng trai ngẩn ngơ:

- Thừa mục đích gì ạ?

Ông lão nhăn mặt:

- Mục đích tìm nơi qui ẩn của Hồng huyết Linh Quân để chiếm lấy pho Hồng huyết Kỳ Thư với hy vọng độc bá quần hùng ... Từ ba mươi năm qua biết bao lớp người mạo hiểm nhào đầu xuống vực Ma Phong này với mục đích đó, nhưng tất cả chỉ nhận lấy cái chết bởi độc khí mà thôi.

Lục Siêu Quang nhìn ông lão:

- Thì ra tiền bối cũng xuống vực thăm này bởi mục đích ấy?

Xua tay lia lịa, ông lão nói:

- Ta không mang tham vọng đó, mà ta bị cặp gian phu, dâm phụ xô ta rơi xuống vực thăm này để chúng được thanh thoi với mối tình tội lỗi.

Chàng trai nhướn mắt:

- Tiền bối muốn nói rằng kẻ chủ mưu hại tiền bối chính là ...

Ông lão gật nhanh:

- Chính là người vợ mà ta hằng yêu quý và tên học trò ta đã truyền hết võ công.

Lục Siêu Quang nhú mày, gần giọng:

- Khốn nạn thật. Nếu tiểu bối thoát khỏi được vực thẳm này, tiểu bối sẽ trừ khử những kẻ xấu xa ấy.

Ông lão xúc động mạnh:

- Đa tạ tiểu tử, đó chính là điều ta muốn nhờ cậy ngươi. Nhưng ta chưa biết ngươi là ai, vì sao rơi xuống vực này?

Chàng trai đáp:

- Tiểu bối là Lục Siêu Quang, thân phụ là Lục Siêu Quần, bị kẻ thù dùng ma công đánh văng xuống vực.

Ông lão khó nhọc kêu lên khào khào:

- Ôi, thì ra đây là Lục công tử, lệnh nam của Hỏa Long bang chủ?

- Tiền bối cũng biết gia phụ?

- Lục bang chủ danh chấn võ lâm, sao lão lại không biết.

Còn tiền bối là ...

- Lão là Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lôi Chấn.

Lục Siêu Quang vội vòng tay:

- Kính chào Khuru tiền bối, đã từ lâu văn bối nghe danh tiền bối, song người đã tuyệt tích giang hồ, không ngờ hôm nay được diện kiến dưới vực lạnh này.

9. Chương 9: Một Quá Khứ Đau Thương

Nhăn mặt thối dãi, Khuru Lôi Chấn lắc đầu:

- Công tử đừng nói tới oai danh khiến lão xấu hổ. Vợ phản bội, con thất tung, còn thân mình sắp vùi nơi tử vực, còn gì tệ hại hơn.

Giọng chàng khảng khái:

- Tiền bối đừng bi phẫn nữa. Văn bối hứa ... trên đường tầm thù, rửa hận, văn bối sẽ thay mặt tiền bối trừ khử những kẻ xấu xa kia.

Chợt đưa tay ra sau lưng, ông lão Khuru Lôi Chấn run run nhòm mình tới, trên tay ông nâng một thanh bảo kiếm ngang mày:

- Công tử nhận thanh kiếm và một lạy của lão, rồi sẽ nghe lão tỏ bày điều kỳ thác.

Lục Siêu Quang vội né qua một bên:

- Xin tiền bối đừng làm văn bối giảm thọ. Kiếm báu văn bối xin nhận, còn lễ nghi thì văn bối lạy tiền bối mới đúng. Xin tiền bối nói ngay những điều cần căn dặn.

Vô Hư Kiếm Khách trao thanh kiếm vào tay chàng trai, rồi lão run giọng:

- Mười tám năm trước đây, lão và người vợ yêu quý tên Vương Lệ Hoa chung sống rất hạnh phúc, đã sanh hạ được một gái đặt tên là Khuru Tuyết Vân.

Ngừng để thở, lão lại nói tiếp:

- Bên cạnh lão còn có một môn đồ, tên Phương Thế Võ, lão rất quý mến nên truyền hết võ công cho hắn. Lão không ngờ Vương Lệ Hoa trắc nết, tư tình với Phương Thế Võ. Chúng thâm lén tư tình với nhau, còn âm mưu giết hại lão để được tự do hoan lạc. Trong một lần hẹn hò đến Ma Phong Linh, cặp gian phu dâm phụ đã cố ý tỏ lộ cho lão biết. Lúc lão theo dõi tới nơi, chúng hợp sức tấn công. Vương Lệ Hoa nhẫn tâm sử dụng tuyệt chiêu lão truyền riêng cho nàng để trợ lực cho tên gian phu phản đồ đánh văng lão xuống vực thẳm này.

Mười tám năm qua, lão đành ôm hận dưới tử vực, suy kiệt dần mòn bởi độc khí ma phong.

Lục Siêu Quang xúc động:

- Bị phản phúc bởi chính hai kẻ mình thương yêu, tâm sự của tiền bối quả thật rất thảm nã.

Giọng Khuru Lôi Chấn cay đắng:

- Lão còn điều đau đớn hơn là đứa con gái thương yêu duy nhất nằm trong tay hai kẻ phản bội. Trao cho công tử thanh Vô Hư Thần Kiếm này là lão mong công tử sẽ đưa được đến tay Khuru Tuyết Vân cùng lời trấn trối của lão ... Hãy bảo nó dùng thần kiếm lưu lại từ đời ông, cha để rửa sạch mối phụ thù.

Lục Siêu Quang vòng tay, cúi đầu:

- Văn bối đã hứa thì chẳng khác nào một lời thề, xin tiền bối an tâm.

Vô Hư Kiếm Khách nắm lấy bàn tay chàng:

- Lão rất tin tưởng ở lời hứa và dũng khí của công tử, nhưng chỉ ngại công tử cũng không ra khỏi được tử vực này.

Lục Siêu Quang hỏi ngay:

- Tiền bối, vực Ma Phong này không có một sinh lộ nào sao?

Ông lão lắc đầu:

- Muốn thoát chỉ có một cách duy nhất là phóng lên miệng vực như một cái pháo thăng thiên. Nhưng phải tìm cho ra động phủ của Hồng Huyết Linh Quân để học hết pho Hồng Huyết Kỳ Thư mới có được lối khinh thân siêu phàm ấy.

Lục Siêu Quang lay nhẹ vai Vô Hư Kiếm Khách:

- Vậy động phủ của vị Linh Quân ấy ở hướng nào?

Khuru Lôi Chấn phều phào nói:

- Lão cũng như bao nhiêu kẻ bất hạnh khác ở dưới vực này đều chưa có duyên may tìm ra động phủ. Nhưng công tử là người nhân nghĩa, lão mong đạo đức của công tử sẽ là chìa khóa đưa công tử vào được động phủ của Linh Quân ...

Vừa dứt lời, lão Kiếm Khách lừng danh đã gục xuống, đôi mắt lạc thẳm chân tay co giật.

Lục Siêu Quang kêu lớn:

- Khuru tiền bối ...

Chàng vội áp bàn tay, vận khí, truyền nội lực cho Khuru Lôi Chấn, nhưng ông chỉ ưỡn mình ới ra một búng máu, rồi thổ huyết ra.

Thở dài đau đớn, Lục Siêu Quang đặt ông nằm xuống.

Mặc dù đang mệt mỏi, chàng vẫn dùng gươm đào một huyệt sâu để chôn cất Vô Hư Kiếm Khách đàng hoàng.

Mai táng lão nhân xong, Lục Siêu Quang quỳ lạy ba lạy, thì thào khẩn nguyện:

- Vãn bối Lục Siêu Quang xin khắc ghi những điều ký thác của tiền bối, cầu mong hương hồn tiền bối phù hộ kẻ hậu sinh.

Toan rảo bước đi, chợt Lục Siêu Quang nhớ đến hàng chục xác chết của những nạn nhân của vực thẳm. Dù họ liệu linh tới đây vì tham vọng, song chàng vẫn thương xót bởi tình người, không muốn để thi hài của họ bị rã mục, không mủ. Chàng lại hì hục đào hơn mười huyệt, vùi chôn những tử thi.

Chàng vừa làm xong, thì bỗng vực thẳm chuyển động dữ dội ...

“Ầm Ầm ...”.

“Ầo ...”.

Vách đá sứt lở, cát bụi mù mịt, những cây đại thụ bật rễ bay tung khùng khiếp.

Lục Siêu Quang vận sức cố trụ vững thân hình, nhưng chàng cũng bị quật mạnh xuống nền đá.

Chàng thảng thốt kêu lên:

- Ôi, một cơn địa chấn.

Áp khí từ bốn phía dồn lại, khiến Lục Siêu Quang ngất lịm.

Thời gian trôi qua chẳng biết bao lâu.

Lúc chàng tỉnh lại, thấy mình nằm dưới những thân cây chồng chéo lên nhau như mái che ... nhờ vậy chàng đã thoát hiểm trong cơn động đất.

Nhìn những tia sáng hồng xuyên qua màn sương. Lục Siêu Quang nói thầm:

- Có lẽ ta đã ngủ lịm đi suốt một đêm dưới đồng cây chồng chéo này nhờ một phép lạ.

Chàng chui ra khỏi đồng cây, và nhìn thấy quang cảnh vực thẳm hoàn toàn thay đổi, đất đá xếp lớp dị kỳ, cây trái đều bị vùi dập tan hoang. Nhưng điều Lục Siêu Quang ngạc nhiên nhất là trước mắt chàng hiện ra một cửa thạch động mờ ảo trong làn sương khói.

- Ôi, đây hẳn là động phủ của Hồng Huyết Linh Quân mà mấy chục năm qua nhiều cao thủ võ lâm đã bị táng mạng dưới vực thẳm này vẫn không tìm thấy.

Chàng rảo bước đến bên cửa động.

Cánh cửa bên ngoài là một khối đá phẳng lì, nhẵn thín.

Chàng trai vận nội lực xô đẩy, nhưng không thể nào lay chuyển được phiến đá.

Ngồi thụp xuống nghỉ, chàng nhận ra mình bắt đầu bị cơn đói dày vò, bởi chàng chưa được ăn uống gì suốt từ khi bị rơi xuống vực.

Nhớ lời Vô Hư Kiếm Khách nói rằng dưới vực có thể sống bằng trái cây và nước suối, chàng đảo mắt nhìn nhanh ...

Nhưng cây trái đã bị vùi lấp dưới mấy tầng đất đá ...

Chàng phóng mình dạo quanh, chẳng phát hiện thấy cái gì ăn được, mà cơn đói cứ cào xé trong lòng chàng.

Lục Siêu Quang trở lại trước động phủ.

Chàng thở dài:

- Sức lực của ta bây giờ làm sao lay chuyển phiến đá kia.

Mệt rã rời, Lục Siêu Quang ngồi dựa lưng vào vách đá.

Chợt chàng nhìn thấy vật gì di động trong lùm cỏ cây xơ xác ngả nghiêng ...

- Hai con bọ cạp núi ...

Lục Siêu Quang kêu lên, và dán mắt vào hai con vật. chàng ngạc nhiên bởi hai con bọ cạp lớn tựa hai con mèo rừng, cặp càng dài nghêu, những đôi chân chạy nhanh trên lớp cỏ úa.

Chàng đứng phắt dậy, tuốt kiếm chặt đứt đầu cả hai con vật. Thân mình chúng béo núc làm nước miếng trong kẽ răng chàng ứa ra. Giữa lúc dạ dày quặn lên vì đói, Lục Siêu Quang chẳng thấy ghê sợ hai con vật tối độc kia, trái lại chàng chỉ vì đói mà phải ăn.

Quơ vội một đồng cỏ và củi khô, Lục Siêu Quang dùng hai hòn đá đập vào nhau cho xẹt lửa, mồi vào lớp cỏ khô. Ngọn lửa bùng lên, chàng đặt hai con bọ cạp vào nướng, mùi thơm kỳ lạ.

Một lát sau, Lục Siêu Quang lột vỏ hai con bọ cạp, thịt chúng trắng tươi. Có điều lạ, từ hai con bọ cạp nướng chín tỏa ra mùi thơm của loài dược thảo nào đó ... mà chàng chưa thể nhớ ra. Điều chàng cần làm là ăn ngấu nghiến ngay món thực phẩm kỳ quái này làm cho qua cơn đói.

Chàng vừa nhai nuốt hết hai con bọ cạp ấy thì cảm thấy một luồng nhiệt khí chạy rần trong kinh mạch, mắt đỏ hào quang, chân tay co giật ...

Thân hình Lục Siêu Quang chao đảo, tâm thần lơ mơ cứ thế ... chàng lịm dần.

Trước khi chìm mình vào cõi vô thức, chàng nảy ra ý nghĩ kinh sợ trong đầu:

- Thôi rồi, ta đã bị trúng độc bọ cạp. Phên này chắc chết.

Nhưng Lục Siêu Quang không chết, chàng cứ mê man trong cảm giác lâng lâng sáng khoái, thoát phàm.

Khi hoàn toàn tỉnh táo, chàng mở lớn mắt ... không còn hào quang, cũng chẳng vật vờ như say sóng nữa. Lục Siêu Quang bắt đầu cử động, phát mạnh ống tay áo.

“Ào ào ...”.

“Rầm ...”.

Luồng kinh khí từ tay Lục Siêu Quang phát ra đã làm sườn đá trước mặt nứt toác.

Chàng bàng hoàng, mừng rỡ:

- Ôi, ta đã có công lực dữ dội đến thế sao?

Ý muốn lọt vào động phủ kia lại thôi thúc chàng.

Lục Siêu Quang đến bên cửa đá, dùng hai cánh tay xô đẩy, phiến đá lập tức nhích ra, để lộ đường vào động phủ trong ánh sáng huyền ảo.

Chàng mạnh dạn bước vào, chân chàng bước nhanh trên con đường trải sỏi, hai bên trồng toàn kỳ hoa, dị thảo, hương thơm bát ngát lạ lùng.

10. Chương 10: Hồng Huyết Linh Quân

Trước mắt Lục Siêu Quang là tòa nhà chính điện nguy nga, hai bên có hai ngôi Giải Vũ tất cả đều xây bằng đá ngũ sắc, và chỉ dùng trọng lực của đá chồng lên nhau, chẳng cần loại hồ vữa kết dính nào.

Đi thẳng vào chính điện, chàng thấy những chữ vàng lấp lánh nơi cửa đá sắc hồng:

“Hồng Huyết Linh Quân Biệt phủ”.

Chàng vui mừng khôn xiết, quả thật chàng đã tìm ra được động phủ của vị tổ sư võ học, người đã lừng lẫy một thời, làm chủ võ lâm, nhưng lại xuống vực thẳm này qui ẩn hơn ba mươi năm qua, tuyệt tích giang hồ thật kỳ bí.

Giữa chính điện có một bệ cao, trên bệ là một lão nhân ngồi theo kiểu kiết già, da thịt khô cứng, màu nâu sậm, nhưng đôi mắt vẫn sáng như sao, chẳng khác gì người sống.

Lục Siêu Quang kêu nhỏ:

- Đây là pháp tướng của Hồng Huyết Linh Quân. Ngài đã đi vào cõi tịch diệt bằng Dĩ Thế Chân Ngươn, thân thể bất hoại cho đến bây giờ.

Chàng lại gần, thấy chiếc bệ của pháp tướng Linh Quân phủ đầy bụi bặm. Nhìn quanh chẳng có chiếc chổi nào. Lục Siêu Quang dùng đôi bàn tay quét bụi vào vạt áo rồi đem ra ngoài đổ.

Trở vào, chàng nhận thấy chiếc bệ của vị tổ sư vẫn còn chưa sạch. Lục Siêu Quang không ngần ngại cởi áo lau bệ sạch láng.

Khi lớp bụi đã bị cuốn hết do hành động cung kính của chàng trai, Lục Siêu Quang nhìn thấy trên mặt bệ hiện ra những hàng chữ:

“Kẻ có lòng nhân, tình người và dũng khí mới đến được cửa động phủ của ta. Người đã được ăn bọ cạp núi do ta nuôi bằng quả nhân sâm có sẵn trong động phủ để tăng cường công lực bởi nọc độc bọ cạp kết hợp với chất bổ thượng thượng của trái sâm. Đã là kẻ hữu duyên, người hãy quỳ lạy pháp tướng của ta ba lạy, để được ta nhận làm kẻ truyền nhân đời thứ hai của Hồng Huyết Phái.”

Lục Siêu Quang vui mừng quá, vội sụp xuống quỳ lễ đủ ba lạy.

“Rắc ...”.

Tiếng động khiến chàng trai giật mình ngược lên.

Ôi, pháp tướng của Hồng Huyết Linh Quân bỗng chao đảo như sắp nghiêng đổ, đồng thời ngôi chính điện cũng rung động mạnh.

Không hề hoảng sợ, Lục Siêu Quang lao tới đỡ lấy pháp tướng, dừng lại nguyên vị khi cơn chuyển động quái lạ vừa ngừng.

Do đỡ pháp tướng, Lục Siêu Quang thấy dưới bệ rơi ra một pho sách bìa nâu đã cũ.

Chàng nhìn trên bìa sách, đọc rõ những chữ:

“Hồng Huyết Kỳ Thư”.

- Pho sách quý của Linh Quân đây rồi ...

Lục Siêu Quang phấn khởi kêu lên và quỳ xuống lễ ba lạy nữa, rồi mới ngồi xuống chiếc ghế đá mở sách ra xem.

Bìa sách mới mở, chàng trai lại thấy một phong giấy rơi ra. Trong cái phong bao có mảnh giấy màu hồng, chỉ chút chữ viết.

Chàng đưa mắt đọc nhanh:

”Di ngôn cho kẻ hữu duyên:

Người đã được ta thu nạp làm truyền nhân đời thứ hai của Hồng Huyết Phái. Vậy hãy an tâm ở trong biệt phủ này luyện võ công theo Hồng Huyết Kỳ Thư.

Thực phẩm cho người là ốc núi màu hồng và trái nhân sâm màu đỏ, nước uống đã có ao Thạch Tuyền trong mát bốn mùa. Thực phẩm và nước uống này là chất dinh dưỡng thượng đẳng, giúp trí óc minh mẫn, công lực gia tăng để tiếp thu võ học tuyệt đỉnh.

Người cứ ăn ngủ, luyện tập điều độ và tuần tự, không được nóng lòng.

Đã uống nước Thạch Tuyền và ăn trái nhân sâm thì người không còn sợ độc khí làm phù can như những kẻ liều lĩnh tìm xuống vực thẳm ma phong này.

Trái nhân sâm chẳng phải củ sâm, mà là thứ trái của tiên gia, như thầy trò Đường Tăng đã gặp trên đường thỉnh kinh Tây Trúc. Nọc bọ cạp núi là chất dẫn xuất, đưa chất bổ nhân sâm vào trong huyết mạch người rồi. Luyện được võ công thượng thừa trong Hồng Huyết Kỳ Thư, người sẽ là võ lâm cao thủ. Xứng đáng giữ danh môn phái của ta.”.

Đặt mảnh giấy màu hồng qua một bên, Lục Siêu Quang tiếp tục mở kỳ thư ra xem.

Chàng thấy rõ ba phần:

- Hồng Huyết Khí Công.
- Hồng Huyết Thần Chương.
- Hồng Huyết Xung Thiên (Khinh Thân Pháp) ...

Quả thật muốn luyện được các môn tuyệt học trong kỳ thư này, không thể nóng lòng thu nạp, mà phải kiên tâm, tận lực đúng theo những lời di chí của Linh Quân.

Chàng xếp sách lại, bắt đầu thăm viếng suối nước ngoài Linh Quân Biệt Phủ.

Đời chàng đang bước qua một ngã rẽ lạ kỳ.

11. Chương 11: Ngọc Diện Hồ Ly

Thiên Ma Lãnh Cốc quanh năm lạnh lùng, huyền bí. Hôm nay bỗng rực ánh hồng quang.

“Ầm Ầm ...”.

Tiếng nổ đĩnh tai nhức óc liên tục vang lên cùng những đợt kinh phong ào ạt.

Một bóng trắng chập chờn giữa làn sóng chướng màu hồng cuộn cuộn không ngừng.

Chợt từ xa, một nữ nhân áo xanh lao vút tới.

Nàng vẫn lững lơ trên không, dựng song thủ phát ra hai luồng kinh khí xanh lè, xô dạt sóng chướng màu hồng. Cùng lúc ấy, miệng nàng la lớn:

- Vạn Độc huynh, hãy dừng tay.

Luồng hồng quang lập tức tắt phụt, Bá Giả công tử sừng sững đứng trước cốc môn, trong lúc nữ nhân áo xanh vừa xẹt đến.

Bá Giả trầm giọng:

- Ngọc Diện muội. Có gì khẩn cấp mà phải đến cản trở buổi triển luyện võ công của huynh?

Ngọc Diện Hồ Ly, em gái của Bá Giả công tử đáp ngay:

- Sau cái chết của Dương Tử Hùng, Lục Siêu Quần lại tuyệt tích. Linh Sơn Phái và Hỏa Long Bang tiêu tan. Huynh là người đứng đầu Hắc Phái, không nhân dịp này chiếm lấy ngôi vị Độc Bá Võ Lâm. Chỉ cần thi triển Thanh Ảnh Ma Công của ta là huynh đủ khống chế ngũ phái, mất thời gian luyện Hỏa Long Bí Kíp làm gì?

Hừm một tiếng trong cổ họng, Bá Giả công tử nhìn em gái:

- Muội không hiểu được tâm trạng của huynh sao? Việc Khống chế bọn quần hùng đã ở trong bàn tay huynh. Nhưng muốn triệt phá Đào Hoa Tuyệt Trận của Đông Đảo Võ Thần Y thì huynh phải luyện cho được mười chiêu Hỏa Long Bí Kíp.

Ngọc Diện Hồ Ly mỉm cười:

- Thì ra huynh vẫn chưa quên được người con gái ấy.

Đôi mắt Bá Giả chợt như u tối:

- Phải, huynh không thể quên Bội Ngọc, đời huynh không có nàng thì dù lên ngôi vị Võ Lâm Minh Chủ cũng chẳng nghĩa lý gì.

- Nhưng huynh còn nghĩ tới nàng làm gì, bởi nàng đã trúng Ma Phong Độc Trùng của huynh, nọc nện phát tác, nhan sắc của nàng bây giờ hẳn là khủng khiếp lắm.

Vạn Độc Bá Giả lắc đầu:

- Việc ấy đối với huynh không khó, miễn là huynh bắt được nàng. Kể biết đầu độc tất nhiên phải biết giải độc. Muội quên danh hiệu của huynh rồi sao?

Ngọc Diện Hồ Ly cười lạt:

- Phải, Vạn Độc Bá Giả công tử ... Nhưng huynh luyện Hỏa Long Bí Kíp chẳng thành công thì cũng đừng hòng lộ mặt tới Đào Hoa Trang.

Bá Giả công tử gật gù:

- Quái lạ thật. Ta cứ luyện được năm chiêu cương mãnh, thì không thu nạp được năm chiêu nhu công. Tận lực luyện xong năm chiêu nhu công là năm chiêu cương mãnh bị hóa giải.

Huynh muốn phát điên lên được.

Ngọc Diện Hồ Ly nói nhanh:

- Như vậy là có một điều bí truyền của pho bí kíp mà huynh chưa tìm ra được.

Tên công tử ma đầu nhăn mặt:

- Đúng thế. Ta phải tìm cho ra. Cứ luyện mò thế này chỉ phí sức, còn có thể bị Tẩu Hỏa Nhập Ma toi mạng.

Liếc mắt nhìn anh, Ngọc Diện Hồ Ly nói một câu lơ lửng:

- Vậy mà có dịp tìm ra bí mật huynh lại bỏ qua.

Bá Giả công tử trừng mắt:

- Muội muốn nói tới gã Lục Siêu Quang?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Chính hắn ...

Thở phào một tiếng, Bá Giả công tử bảo:

- Huynh đã có ý bắt sống Lục Siêu Quang. Nhưng Đông Đảo Vô Thần Y xen vào khiến huynh quá nóng, đã đẩy văng hắn xuống vực.

Gã nghiêng răng trèo trẹo:

- Mọi sự rắc rối đều do lão già quái quỷ ấy. Đẹp được Đào Hoa Tuyệt Trận huynh sẽ tán xương lão ra làm thuốc pháo.

Chợt nhận ra Ngọc Diện Hồ Ly dăm chiêu, lơ đãng như chẳng nghe mình nói gì, Bá Giả gật gù:

- Đường như muội có cảm tình với Lục Siêu Quang?

Quay nhìn phía xa, Ngọc Diện Hồ Ly khẽ nói:

- Một Thiếu niên đẹp trai, phong lưu hòa nhã như vậy, không có cảm tình sao được. Vả lại họ Lục với anh em ta nào có thù oán gì đâu. Cha chàng đã tuyệt tích mà huynh còn nặng tay với chàng.

Bá Giả cười gằn:

- Muội quên rằng gã chính là kẻ đã hứa hôn với Bội Ngọc? Vấn đề quan trọng hơn nữa, nếu để Lục Siêu Quang lọt vào tay phe nhóm nào khác, sẽ lộ bí mật về bí kíp Hỏa Long.

Đôi mắt Ngọc Diện Hồ Ly như mơ màng:

- Linh tính của muội vẫn mách bảo rằng Lục Siêu Quang chưa chết.

Tiếng cười của Bá Giả lạnh tanh:

- Muội nằm mộng giữa ban ngày đấy à? Lọt xuống tử vực Ma Phong mà còn sống được sao?

Vẫn không chịu thua, Ngọc Diện Hồ Ly cãi lại:

- Chắc huynh cũng biết Hồng Huyết Thần Quân đã sống dưới vực thẳm ấy từ mấy chục năm qua?

Nhếch mép như chế nhạo, Bá Giả trầm giọng:

- Câu chuyện Hồng Huyết Thần Quân sống dưới vực Ma Phong chỉ là huyền thoại hoang đường. Cách đây ba mươi năm, sau trận giao tranh long trời lở đất với các đại môn phái Hắc Bạch quần hùng, lão ta đã lao đầu xuống tử vực rồi tuyệt tích luôn ...

Ngọc Diện Hồ Ly cười khẩy:

- Huynh tưởng Hồng Huyết Linh Quân chịu thua các môn phái sao? Ngài là người đạo hạnh, sau trận giao đấu suốt ba ngày ba đêm ấy. Linh Quân sợ tổn đức hiếu sinh, bởi bắt buộc phải giết quá nhiều kẻ âm mưu cưỡng đoạt Hồng Huyết Kỳ Thư, nên ngài xuống vực Ma Phong qui ẩn đấy thôi.

Bá Giả lắc đầu xua tay:

- Muội đã quá tôn sùng lão già ấy, huynh không có thời gian tranh luận với muội.

Huynh chỉ cần nói với muội rằng việc huynh khổ luyện bí kíp Hỏa Long để phá vỡ Đào Hoa Tuyệt Trận, giành lại tiểu thư Bội Ngọc là hành động không ai có thể can ngăn. Huynh đã say mê bóng hình nào thì đối diện với cái chết huynh cũng không ngại.

Cười vang lên, Ngọc Diện Hồ Ly bảo:

- Vậy thì huynh cứ việc nuôi mộng xâm nhập Đào Hoa Trang, còn muội sẽ mạo hiểm xuống vực Ma Phong tìm chàng trai họ Lục.

Nhìn sững em gái, Bá Giả hỏi giạt giọng:

- Muội có điên không đấy? Lao đầu xuống vực Ma Phong là tự tìm cái chết như bao kẻ ngu xuẩn từng tuyệt đích vì tham vọng. Muội muốn đóng góp thêm cho tử vực một bộ xương khô à? Huynh cấm muội không được hành động mù quáng như thế.

Ngọc Diện Hồ Ly nhướng mắt:

- Huynh quyết phá Đào Hoa Tuyệt Trận vì yêu Bội Ngọc, lẽ nào huynh cấm muội xuống vực Ma Phong để tìm cho mình người tình?

Nàng gằn giọng:

- Chào huynh, muội đi đây ...

Bá Giả thét lớn:

- Ngọc Diện, dừng hành động điên cuồng.

Lời can ngăn của Bá Giả công tử đã muộn, Ngọc Diện Hồ Ly đã nhún mình phóng vút đi như tên bắn. Trong chớp mắt, nàng chỉ còn là một cái chấm nhỏ màu xanh ở cuối chân trời ...

12. Chương 12: Dạ Chiến Sinh Tử

Trong lúc anh em Bá Giả nhắc đến Lục Siêu Quang, thì từ dưới vực Ma Phong có một luồng sáng đỏ vọt lên như chiếc pháo thăng thiên.

Luồng sáng bay vào tới một mỏm đá. Ánh đỏ lung linh màu huyết bao quanh một chàng trai đang đảo mắt nhìn quanh.

Lục Siêu Quang ...

Chính chàng trai ấy đã luyện xong pho Hồng Huyết Kỳ Thư trong Linh Quân Biệt Phủ ...

Chàng sử dụng khinh thân ảo pháp Hồng Huyết Xung Thiên bắn vọt thân mình lên khỏi vực sâu thăm thẳm.

Đã luyện thành công Hồng Huyết Khí Lực, mỗi khi chàng trai triển vận công lực là có một vòng sáng đỏ như máu bao quanh, lung linh quái lạ vô cùng.

Chàng đã trụ bộ ngay đầu Bãi Sinh Tử, rồi đảo mắt nhìn quanh bốn hướng ...

Vòng sáng đỏ mờ dần, rồi tắt hẳn.

Lục Siêu Quang trụ bộ lặng im. Trong đầu ôn lại những sự việc mình sắp phải làm.

- Việc cần nhất là phải tìm cho ra sư thúc Phiêu Bồng Khách, may ra phát hiện được tung tích phụ thân. Cùng lúc ta phải truy tầm hành tung của Vạn Độc Bá Giả và Tứ Lão Quái để trả mối thù tàn sát Hỏa Long Bang.

Thanh Vô Hư Thần Kiếm bỗng lúc lắc bên hông bởi trận gió đùa, làm chàng trai sực nhớ:

- Phải rồi, ta còn nhiệm vụ trao thanh bảo kiếm này cho người con gái có tên Khuất Tuyết Vân và giúp nàng trả thù cho cha, theo lời ký thác của Vô Hư Kiếm Khách Khuất Lôi Chấn.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng bên tai Lục Siêu Quang nghe thấy những tiếng động lạ:

- Vụt vụt ...

- Soẹt soẹt ...

Những bóng người từ xa lao tới, cầm mình xuống khoảng đất trống giữa Bãi Sinh Tử.

Biết chung quanh mình đã có nhiều người, nhưng Lục Siêu Quang vẫn tảng lờ như không.

Chàng muốn xem bọn này là ai ... và họ định làm gì ...

Từ phía sau, Lục Siêu Quang nghe tiếng rống như chuông vỡ chộc vào tai chàng:

- Tiểu tử, mi là đứa nào mà dám đứng đó?

Một giọng khác, khàn khàn như ho kinh niên:

- Có lẽ tiểu tử này cũng hoài bão một ảo vọng thám hiểm bí ẩn của vực Ma Phong nên mới đến đây ...

Lại một tiếng rống như sói tru, truyền đến:

- Mặc xác nó, cứ tổng cổ nó khỏi nơi này để ta dễ hành động.

Lập tức có tiếng quát to:

- Tiểu tử, quay lại đây ta bảo.

Lục Siêu Quang quay đầu lại thì thấy cả bọn người ấy có bốn năm tên, một lão già và ba hán tử, mặt mày hung ác.

- Chàng trai liên vận tinh quang vào nhãn lực, quét ngang bốn kẻ lạ bằng tia nhìn nẩy lửa, ghé hờn.

Lão già cùng ba hán tử chạm phải tia nhìn kinh khiếp của Lục Siêu Quang thì đều rúng động, tháo lui mấy bước.

Trợn mắt nhìn lại, lão già hách dịch hỏi:

- Tiểu tử, người tên là gì?

Không muốn lộ hành tung, nên Lục Siêu Quang đứng đĩnh đạc:

- Tên họ ta là gì, chẳng liên quan đến các người.

Lão già bực tức thét vang:

- Tại sao ngươi đến nơi này?

Lục Siêu Quang gần giọng:

- Quái lạ, ta đang đứng chơi, các ngươi dẫn xác đến ta chưa hỏi, sao các ngươi lại tra vấn ta vậy?

Tiếng cười của lão già chợt bật lên như ma hú:

- Ha, ha, thằng nhãi nhép, chắc mi chưa biết ta là ai?

Giọng Lục Siêu Quang đầy khinh mạn:

- Ta chẳng cần biết lão là kẻ bá vợ nào cả.

Bọn hán tử gầm gừ, tức giận. Một tên quay sang lão già:

- Bẩm đường chủ, lão rùa già kia sắp tới, xin đường chủ cho tề đồ được tống cổ thằng nhãi nhép này.

Lão nhân được gọi là đường chủ xoa tay, dịu giọng:

- Khoan, đừng nóng. Tiểu tử này chưa chắc có liên quan với con rùa già. Cứ để ta hỏi căn nguyên trước đã.

Một tên hán tử nói:

- Nơi Bãi Sinh Tử này, bốn bang đã đặt nhiều vật chướng ngại trong ngày hôm nay. Dù tuyệt thủ vô lâm cũng khó lọt. Tại sao thằng nhóc kia có thể vào ra an toàn?

Gật gù mấy cái, lão già trở mắt nhìn Lục Siêu Quang, gầm gừ:

- Đây thiếu hữu, anh bạn không muốn tỏ bày tên tuổi thì thôi. Nhưng hôm nay, nơi Bãi Sinh Tử này bốn bang có việc thanh toán hiềm khích ... Anh bạn vui lòng tránh ra chỗ khác được không?

Lục Siêu Quang lạnh lùng đáp:

- Liệt vị hiềm khích với ai thì mặc liệt vị. Còn ta đứng hóng gió nơi đây mặc ta, nói lời thôi cái gì vậy?

Nổi giận vì tưởng Lục Siêu Quang có liên quan với đối phương, lão già thét lớn:

- Tiểu tử, chắc ngươi có liên quan với kẻ thù địch của ta, nên mới nghênh ngang chờ đợi đồng bọn ở nơi này. Ngươi chắc chưa biết ta chính là Truy Hồn Khách Dã Thiên Môn, đường chủ Bát Kỳ Bang đây. Ngươi khôn hồn hãy lê xác đi nơi khác, kéo bị ta phanh thây quăng xuống vực thẳm bây giờ.

Mấy lời nói của lão, khiến Lục Siêu Quang hiểu rằng Bát Kỳ Bang của lão đang chờ một kẻ nào đến để thanh toán món nợ máu. Tánh hiếu kỳ của người trai trẻ thúc giục, lẽ nào chàng chịu rời đi nơi khác.

Chàng bèn quát lại:

- Lão già gần chết, mà cái miệng tanh tưởi vẫn hăm he giết người. Để ta xem lão giết được ai.

Tên hán tử đứng bên lão già nổi giận phóng tới:

- Đường chủ nên nghỉ tay, để thằng nhãi nhép này tề đồ cho hần về miền âm cảnh.

Dứt lời, hần dựng song thủ đẩy tới một luồng kinh khí, sức mạnh như khối đá ụp vào Lục Siêu Quang.

Lục Siêu Quang ung dung vung song chưởng, kinh lực cuộn cuộn xô về phía đối thủ.

“Bình!”.

Tiếng nổ chất chứa vang lên, gã hán tử bị kinh lực hất văng vào sườn núi, thịt da tan nát giữa bãi đất hoang, ngó thật ghê rợn.

Vừa từ dưới vực thẳm lên, mới thử kinh lực, Lục Siêu Quang không ngờ sức mạnh của mình oai mãnh, lạ lùng đến thế.

Gã hán tử bỏ mạng vừa rồi là một hương chủ, đứng đầu một kỳ đường đã lừng lẫy chốn giang hồ không dè lại tan xác bởi tám phần công lực của chàng trai.

Sự thật Lục Siêu Quang chẳng muốn giết người. Chàng chỉ muốn đỡ gạt chưởng phong của kẻ lạ mặt, ngờ đầu kinh lực của chàng bung ra quá dữ dội.

Chàng đứng ngẩn mặt, có vẻ hối tiếc.

Truy Hồn Khách Dã Thiên Môn thấy Lục Siêu Quang mới bung một chiêu đã đánh tan xác một hương chủ của mình liền tái mặt:

- Người có phải đồng bọn của Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa chăng?

Lục Siêu Quang trước đây chỉ quanh quẩn trong Hỏa Long Bang của phụ thân, nào đã từng trải giang hồ, nên chẳng biết Mã Chu Sa là ai. Song chàng thấy vẻ ngênh ngang kiêu ngạo của Truy Hồn Khách thì phát ghét, bèn lờn khùng đáp:

- Nếu đúng như vậy thì sao?

Truy Hồn Khách Dã Thiên Môn cười lạt:

- Nếu người công nhận là đồng bọn của Mã Chu Sa thì phải cho ta biết tên người luôn, để ta ghi tên người vào sổ tử vì tội đến gây sự với bốn bang.

Lục Siêu Quang hừm một tiếng:

- Nếu ta xưng rõ đại danh, e rằng bọn người sẽ vỡ tim mà chết.

Một đường chủ Bát Kỳ Bang như Dã Thiên Môn mà bị một thiếu niên coi thường, lập tức nổi giận. Lão quát mắng điều hậu, chu mỏ chuột hét như sấm:

- Tiểu tử hôi hám, người sẽ không lê xác ra khỏi Bãi Sinh Tử đầy xương khô dưới chân người.

Lão khoát tay một cái, hai hán tử phía sau lưng đã tiến ra.

Trông vẻ hung ác của bọn này, Lục Siêu Quang biết lũ chúng là bọn hắc đạo ma đầu cần phải trừ khử, chàng liền gầm một tiếng, rồi thân hình phóng vút lên cao.

Dã Thiên Môn vội bảo hai thuộc hạ:

- Coi chừng độc thủ của nó.

Hai gã kia chưa kịp xoay trở thì đã thấy Lục Siêu Quang từ trên cao đẩy xuống hai luồng kinh khí như chớp lóe ...

“Ầm Ầm ...”.

Tiếng nổ chói tai vừa vang dội thì đã nghe tiếp hai tiếng “phịch, phịch”, hai tên thuộc hạ của Dã Thiên Môn chết không kịp rú, mặt mày nát bét, trên trán mỗi tên đều có dấu chỉ phong rướm máu đen.

Lục Siêu Quang cũng trợn mắt nhìn.

Chàng vừa sử dụng ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh trong Hồng Huyết Kỳ Thư công lực quá dữ dội.

Truy Hồn Khách Dã Thiên Môn đang bàng hoàng vì thủ pháp kinh dị của chàng trai trẻ, thì từ phía xa lại có một trận gió ào ào cuốn tới tựa cuồng phong.

Lục Siêu Quang liếc mắt nhìn thấy một lão nhân xuất hiện, gương mặt uy nghi, lưng đeo trường kiếm.

Dã Thiên Môn rú lên:

- Loạn đồ Mã Chu Sa đã tới.

Lão già mới đến mắt lộ hung quang, gương mặt căm hờn.

Thấy Lục Siêu Quang đứng trước Dã Thiên Môn thì lão cũng không cần phân biệt, cứ thét lên:

- Y hèn, lão phu đã đến đây, các người không xuất độc thủ đi, còn chờ gì nữa?

Lục Siêu Quang lui lại một bước, thì lão già lại sẵn tới:

- Tiểu tử, hãy rút vũ khí ra.

Thấy thanh trường kiếm đã nằm trên tay Mã Chu Sa, chàng trai sức nhớ thanh Vô Hư Thần Kiếm chàng đem từ vực thẳm lên, vẫn đeo bên sườn. Nhưng chàng vẫn không đụng vào bảo kiếm, mà chỉ lạnh lùng nói:

- Tại hạ không dùng kiếm.

Mã Chu Sa gầm lên:

- Thằng nhỏ ngạo mạn, ngươi muốn dùng tay không để chống cự với ta sao? Đã vậy, ta sẽ hóa kiếp cho ngươi.

Thanh trường kiếm trên tay lão lập tức vung lên:

“Soẹt Soẹt ...”.

Kiếm phong rít lên giữa không trung lạnh lẽo như tiếng xé lụa. Mã Chu Sa tấn công Lục Siêu Quang như vũ bão, liên tiếp mười ba chiêu độc kiếm.

Vốn là kẻ thông minh, Lục Siêu Quang mới nghe qua lời nói của Mã Chu Sa đã hiểu bên trong cuộc chạm trán giữa lão nhân này với Bát Kỳ Bang có tiềm ẩn điều quái lạ. Chàng vừa định thốt lời tìm hiểu thì mười ba chiêu kiếm của Mã Chu Sa đã tới tấp bao lấy chàng như ánh sao băng.

Lục Siêu Quang nhún nhảy, chập chờn tránh né được cả mười ba kiếm chiêu hiểm độc.

Chàng vừa trụ bộ, toan hé môi, thì Mã Chu Sa lại gầm như sấm sét:

- Tiểu tử, ngươi đừng ý vào bộ pháp ma quái, hãy xem những ảo chiêu của Kinh Ngạc Kiếm đây.

Thanh kiếm trên tay lão lại ào ạt như chớp giăng, như tấm lưới bạc chụp xuống Lục Siêu Quang. Ánh kiếm bao phủ như một bể thủy ngân, quây kín chàng trai trẻ.

13. Chương 13: Huyết Chỉ Điểm Tinh

Lục Siêu Quang thấy lão già thi triển những đường kiếm kỳ dị, toan giết chết mình. Chàng bèn phải dùng Hồng Anh Bộ Pháp né tránh như gió, rồi thét lớn:

- Hãy dừng tay ...

Nhưng lão già như đã bị điếc tai, thanh trường kiếm cứ tung hoành như sóng loạn, quyết tâm bức sát Lục Siêu Quang, khiến chàng suy nghĩ nhanh một cách cấp kỳ đối phó.

Chàng liền nhún mình một cái, phóng vút qua Mã Chu Sa, đồng thời tả thủ xĩa tới như một tia chớp.

Ánh kiếm sáng bạc của Mã Chu Sa không còn loáng lên nữa, vì lưới kiếm của lão đã bị kẹp chặt giữa hai ngón tay Lục Siêu Quang, không thể nhúc nhích.

Mã Chu Sa giật mình bởi thủ pháp quái lạ của chàng trẻ tuổi. Lão trụ bộ, vận lực giật nhanh cây bảo kiếm của mình lại.

Lão dồn công lực lên hữu thủ thi triển mười thành vẫn không lay chuyển được thanh kiếm bị kẹp giữa hai ngón tay Lục Siêu Quang.

Song chỉ của chàng tiếp tục kẹp chặt lưới kiếm, còn Mã Chu Sa vận dụng toàn lực giằng bảo kiếm ra, đến nỗi đôi chân lão bị lún sâu xuống đất mà lưới kiếm của lão vẫn nằm giữa hai ngón tay Lục Siêu Quang như bị kẹp giữa gọng kềm thép nguội.

Lão già chột ngựa mặt lên trời than rằng:

- Ôi, nào ngờ Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa hôm nay lại táng mạng nhục nhã ở nơi đây.

Nghe lời than của Mã Chu Sa, Lục Siêu Quang hiểu ra lão nhân có tâm sự gì u uẩn, và hẳn lão là nạn nhân của bọn Bát Kỳ Bang.

Chàng liền buông lời song chỉ, không kẹp kiếm của lão nhân nữa, rồi nhảy lùi ba bước.

Cùng lúc ấy chàng nghĩ thầm trong đầu:

“Lão nhân này có đường kiếm tuyệt luân, và đáng vẻ, ngôn từ chính trực. Chắc lão cũng thuộc hàng có vai vế trong quần hùng, ta hỗ trợ cho lão sẽ có dịp hỏi thăm tung tích người thân và kẻ thù.”

Giữa lúc chàng trai suy nghĩ, thì loáng một cái Mã Chu Sa lại nhảy tới ... Luồng kiếm sáng bạc áp vào cổ Lục Siêu Quang.

Chàng vội lắc mình và hét lớn:

- Tiền bối hãy dừng tay.

Vừa hét chàng vừa phẩy một ngọn chỉ phong.

“Soẽng ...”.

Thanh kiếm của Mã Chu Sa rơi ngay xuống đất.

Mã Chu Sa thối lui một bước.

Vừa lúc đó, tiếng ồn ào xao động bầu không khí trùm úp lên hoang địa làm Mã Chu Sa và Lục Siêu Quang cùng ngược nhìn.

Vút ... Vút ...

Nhiều bóng người lao xuống Bãi Sinh Tử.

Chúng dàn thành vòng dài, vây Lục Siêu Quang và Mã Chu Sa vào giữa như quăng một mẻ lưới.

Lục Siêu Quang liếc nhãn quang như lần đao chém ngang bọn người mới tới. Bọn chúng cũng lộ những tia hung quang nhắm vào Mã Chu Sa và chàng trai trẻ như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai người.

Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa ngạc nhiên nhìn Lục Siêu Quang.

Lúc này lão mới biết chàng trai trẻ không phải người của bọn Bát Kỳ Bang. Lão thắc mắc tự hỏi, chẳng biết người trẻ tuổi này thuộc môn phái nào mà có võ công ảo diệu đến thế.

Mấy chục cao thủ Bát Kỳ Bang sau khi lập thế trận bao vây thì im lặng trở mắt nhìn, như chờ đợi một cái gì.

Trên Bãi Sinh Tử lúc ấy bầu không khí căng thẳng đến ngột ngạt, sát khí đằng đằng, nhưng yên lặng nặng nề kinh hãi.

Rồi từ dưới dốc núi, những tiếng gầm thét như truyền lệnh vang lên tựa sấm nổ tét màn mây. Bọn cao thủ đang đứng vây tròn bỗng lách mạng, nhường lối cho một toán người cầm những lá cờ màu sắc rực rỡ, tiến vào Bãi Sinh Tử từ tám hướng.

Lục Siêu Quang liếc thấy cờ của chúng có tám màu:

đỏ, vàng, lam, trắng, đen, lục, tím và xanh ... đúng ký hiệu của Bát Kỳ Bang. Kế đó là một lão đại hán, râu ria xồm xoàm, oai vệ tiến vào, sau lưng có tám gã mặt mũi hung tợn theo hộ vệ.

Bọn người hung dữ này gương mặt đầy sát khí, dềnh dàng đi thẳng tới giữa vòng vây.

Một tiếng hô chuyển đất vang lên, tám cây cờ đưa lên hạ xuống ba lần làm lễ nghi chào kính.

Lão đại hán phẩy tay một cái, lập tức tám cao thủ sau lưng lão phóng vèo về phía Lục Siêu Quang. Bọn chúng dừng lại, cách chàng trai và Mã Chu Sa chừng hai trượng.

Lúc đó, lão đại hán mới bước lên, chiếu đôi mắt nẩy lửa về phía Lục Siêu Quang.

Tiếng lão cất lên sang sảng:

- Kẻ nào đã hạ sát ba vị hương chủ của ta?

Lục Siêu Quang nhìn lại lão bằng ánh mắt khinh bỉ, rồi lạnh lùng trả lời:

- Chính ta đây. Ta đã hạ thủ để trừ khử những tên cướp núi, còn lão tính toán sao đây?

Lão đại hán ngửa cổ rú lên một tràng cười the thé:

- Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa. Ta không ngờ ngươi lại hèn nhát đến thế. Sao ngươi nhờ cậy sự giúp sức của một gã thiếu niên, để lát nữa đây vực thăm Ma Phong phải nuốt một thân hình nhỏ nhoi, tội nghiệp.

Mã Chu Sa nghe lão đại hán nói câu đó, thì ngớ ngàng nhìn Lục Siêu Quang. Vì sự thật lão ta có nhờ cậy gì chàng thiếu hiệp này đâu.

Nhìn lại lão đại hán, Mã Chu Sa thét lớn:

- Độc Xuyên Lão Quỷ. Ngươi tự xưng bang chủ Bát Kỳ Bang, đã hẹn đơn đấu với ta trên Bãi Sinh Tử này, tại sao lại kéo tới đông quá vậy?

Bang chủ Bát Kỳ Bang, Độc Xuyên Lão Quỷ cười hăng hắc:

- Nghe đây, Mã Chu Sa. Ta đem thuộc hạ và cờ quạt đến đây với mục đích đưa đám ma nhà ngươi cho trọng thể. Đó là hảo ý, sao nhà ngươi lại nổi giận chó?

Lão quay sang Lục Siêu Quang:

- Còn thằng nhãi ranh kia, ngươi giết ba vị hương chủ của Bát Kỳ Bang, bây giờ muốn nhận cái chết thế nào, cứ cho ta biết.

Lục Siêu Quang nổi giận bởi hai tiếng nhãi ranh, liền trợn mắt thét lớn:

- Ba mạng đó đã thăm gì. Ta còn giết nữa, bọn hung ác như các ngươi cứ quăng thây xuống lấp đầy vực thăm, ta cũng chẳng ân hận gì đâu.

Lời nói khinh mạn của Lục Siêu Quang khiến tám tên thuộc hạ của bang chủ Độc Xuyên Lão Quỷ căm tức, còn lão ta cất tiếng cười ghê rợn:

- Ha ha, tiểu tử này tới số rồi.

Lão di động thân hình, toan xuất chiêu. Nhưng một tên phía sau đã nhảy phốc ra.

Gã này mặc áo dài như thư sinh, tay cầm chiếc quạt, miệng nói lớn:

- Thuộc hạ là Bạch Kỳ đường chủ Tần Quang, xin giết sát đứa cuồng đồ kia, bang chủ khỏi bận tay.

Lão bang chủ gật đầu:

- Tần đường chủ cũng nên thận trọng, bởi thằng nhãi ranh xem ra có vài chiêu kỳ ảo đấy.

Tần Quang vòng tay:

- Tiện đồ xin tuân lệnh.

Dứt lời Tần Quang xòe tả chưởng đẩy ra một luồng kinh như núi ập vào Lục Siêu Quang, đồng thời hữu chưởng quạt mạnh chiếc quạt sắt, biến ảo như trăm thiết phiến trấn áp chàng trai, khí thế thật hung hiểm.

Lục Siêu Quang chỉ cười rộ. Chàng nhún nhảy thân hình như tia chớp, hóa giải ngay những chiêu thức của Tần Quang, rồi nhanh chóng quạt làn kinh khí vào ngực đối thủ như sấm sét.

“Ầm ...”.

Tiếng nổ khùng khiếp vừa phát ra, Bạch Kỳ đường chủ Tần Quang đã dội ngược năm vòng, rồi bật ngửa trên vũng máu. Ngó kỹ thân hình gã, thấy nám đen như bị sét đánh, một cái chết thảm thê, kinh dị vô cùng.

Cả bọn Bát Kỳ Bang đồng rú lên một tiếng rùng rợn như bị đao chém vào xương.

Chúng chẳng biết Lục Siêu Quang thuộc môn phái nào mà võ công quá đỗi, hạ một đường chủ của chúng quá dễ dàng.

Ngay cả một bậc tiền bối võ lâm như Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa nhìn thấy thủ pháp của chàng trai cũng ngỡ ngàng kinh ngạc.

Độc Xuyên Lão Quỷ trố mắt tóe lửa. Lão trở tay vào mặt Mã Chu Sa, quát lớn:

- Mã cuồng đồ. Người dám mượn tay tên tiểu tử kia sát hại Bạch Kỳ đường chủ. Ta thề giết sạch dòng họ ngươi để báo thù này.

Mã Chu Sa ngẩng mặt ngó chàng trai.

Lục Siêu Quang liền ngó thẳng Độc Xuyên Lão Quỷ:

- Con rùa già kia. Ta nói cho ngươi biết. Ta chỉ là người qua đường, bởi thấy bọn ngươi ý đồ, mưu toan bức sát lão nhân họ Mã này nên vì đạo nghĩa cả. Nếu ngươi thề giết dòng họ Mã, thì ta cũng thề tru lục bọn ngươi không chừa một mống nào.

Độc Xuyên Lão Quỷ trừng mắt, mắt đầy ánh hung quang, chiếu thẳng vào chàng trai trẻ:

- Tiểu tử, ngươi tên họ là chi?

Lục Siêu Quang nói đại:

- Tên là Hắc Diêm Vương, lão đã run sợ bởi danh tánh ta chưa?

Bang chủ Độc Xuyên Lão Quỷ giật mình ngạc nhiên, bởi trong cõi võ lâm giang hồ, lão ta từng dọc ngang hành động, lão chưa bao giờ nghe cái tên quái dị ấy.

Chẳng lẽ chịu thua gã hậu bối, lão phẩy tay ra hiệu. Lập tức có hai tên đường chủ phóng ra.

Huỳnh Kỳ đường chủ và Hắc Kỳ đường chủ từ hai hướng dựng chưởng đẩy kinh khí vào Lục Siêu Quang.

Lục Siêu Quang chợt lay động thân hình, quanh mình chàng hiện rõ vòng hào quang đỏ thắm. Chàng tung mình lên, cười trên sóng chưởng của địch thủ, rồi lao vút xuống như chim cắt về mỗi.

“Bình bình ...”.

Huỳnh Kỳ và Hắc Kỳ đường chủ ngã vật ra mặt đất, thân thể bê bết máu, chẳng một lời trăng trối.

Độc Xuyên Lão Quỷ cũng đâm hoảng hốt, lão lướt ánh mắt qua những xác chết thảm liệt ... và nhận ra trên trán những thi thể kia đều có dấu bầm đen, cùng một lỗ bằng đầu ngón tay, máu hòa lẫn óc tuôn ra có vôi.

Lão ta rú lên:

- Huyết Chỉ Điểm Tinh. Tại sao thằng nhỏ kia có được ngón võ công kỳ ảo đã thất truyền này?

Ngón võ công quá lạ ấy chẳng cần hoa mỹ, cứ vỗ vào Đình Trung kẻ nào là kẻ ấy về với ông bà ngay.

Rúng động tâm thần, lão ngược nhìn Lục Siêu Quang, trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có phải môn đồ của Hồng Huyết Linh Quân?

Câu hỏi của lão bang chủ Bát Kỳ Bang làm Lục Siêu Quang giật mình. Chàng không ngờ chỉ thấy một ngón võ công, con cáo già kia đã nhận ra truyền nhân của một môn phái.

14. Chương 14: Cấm Lệnh Hắc Diêm Vương

Hồng Huyết Linh Quân, vị sư tổ võ công đã từng làm khiếp vía quần hùng, trước khi tự ý xuống vực Ma Phong qui ẩn, vì không muốn dẫn thân vào chốn giang hồ tanh máu, tổn đức hiếu sinh.

Ngôi Bắc Đẩu Võ Lâm ấy đã tuyệt tích từ hơn ba mươi năm qua, bọn Ma Giáo, lục lâm mặc tình tác yêu, tác quái. Nay bỗng dưng thấy truyền nhân của ông xuất hiện, bọn chúng sao khỏi hoảng sợ, hoang mang.

Trên Bãi Sinh Tử lúc đó tĩnh lặng khác thường.

Độc Xuyên Lão Quỷ trố mắt nhìn Lục Siêu Quang. Lão không còn nghi ngờ gì nữa. Võ công của chàng trai trẻ kia, với ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh khấp khểnh đã chứng minh chàng là truyền nhân của Linh Quân Hồng Huyết. Địch thủ của lão đã được tay võ công siêu việt này hỗ trợ thì may ra có Vạn Độc Bá Giả công tử, kẻ đứng đầu Ma Giáo mới mong chế ngự nổi.

Ý nghĩ vừa thoáng hiện trong đầu, lão bang chủ Bát Kỳ đã phát tay áo làm hiệu.

Nãy giờ các đường chủ và bang chúng Bát Kỳ đã rung động tâm thần bởi danh hiệu Hồng Huyết Linh Quân cùng thủ pháp kinh dị của chàng trai trẻ, nên vừa thấy hiệu lệnh rút lui của bang chủ là chúng phóng ào đi ngay, như một bầy ruồi nhặng.

Lục Siêu Quang nhìn bọn Bát Kỳ Bang bằng đuôi mắt, và chợt nghĩ đến Bãi Sinh Tử cùng vực thăm Ma Phong từng là nấm mồ vĩ đại của những kẻ tới đây tranh giành ưu thế tìm kiếm Hồng Huyết Kỳ Thư, luôn khuấy động nơi an nghỉ của Hồng Huyết Linh Quân. Nay ta đã là truyền nhân của ngài, cũng nên ra một cấm lệnh để bảo vệ Linh Quân Biệt Phủ.

Chàng nhìn phía trước, đã thấy Độc Xuyên Lão Quỷ và bang chúng đang phóng mình bỏ chạy, bèn thét lên một tiếng buốt óc:

- Tất cả hãy đứng lại.

Tiếng thét lạnh lạnh của Lục Siêu Quang khiến bọn Bát Kỳ Bang muốn đứng tim.

Độc Xuyên Lão Quỷ đứng sững, đám đệ tử cũng xanh mặt, run rẩy. Hàm răng chúng khua vào nhau lập cập, đầu gối va chạm lộp bộp.

Thu hết can đảm, lão bang chủ lên tiếng hỏi, thay đổi hẳn cách xưng hô với chàng thiếu niên:

- Các hạ có điều gì chỉ giáo?

Lục Siêu Quang đồng dạng:

- Ta muốn truyền một nghiêm lệnh.

Độc Xuyên Lão Quỷ vội chấp tay:

- Xin các hạ cứ truyền.

Chàng trai đưa tay chỉ một vòng bao quát:

- Người nghe đây. Hôm nay ta tha cho người và lũ thuộc hạ được vẹn toàn hồn xác. Về chốn vô lâm quần hùng, người phải rao lên rằng:

“Ta là Hắc Diêm Vương đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân đã xuất hiện. Ta ra nghiêm lệnh, kể từ nay địa phận vực Ma Phong và Bãi Sinh Tử trong chu vi mười dặm, cấm tất cả các môn phái đột nhập. Kẻ nào bất tuân sẽ bị nát thân.” Nghe rõ chưa?

Độc Xuyên Lão Quỷ và cả bọn thở phào nhẹ nhõm. Chúng tưởng Lục Siêu Quang kêu lại để trừ khử không còn một tên. Song chàng chỉ ra lệnh cho chúng thông tin với giang hồ.

Bao nhiêu cái miệng đều ngoác ra đáp lại:

- Xin tuân lệnh!

Lục Siêu Quang phẩy tay:

- Xong rồi, rút đi.

Ào một cái như bầy cú, quạ bọn Bát Kỳ Bang phóng đi vèo vèo.

Nơi Bãi Sinh Tử hoang lạnh chỉ còn lại hai bóng người là Lục Siêu Quang và Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa.

Nóng lòng đi tìm người thân, tung tích Bá Giả công tử và bọn Tứ Lão Quái, nhưng Lục Siêu Quang cũng không thể bỏ qua điều bí ẩn của kiếm khách tiền bối này.

Chàng lên tiếng:

- Lão tiền bối, chẳng hay chuyện thanh toán thâm cừu hôm nay nguồn gốc thế nào, có thể kể cho vãn bối nghe chăng?

Mã Chu Sa vội đáp:

- Lão phu xin cảm ơn thiếu hiệp đã ra tay cứu tử. Còn nguyên nhân sự hiềm khích ngày hôm nay là do thanh kiếm này đây ...

Dứt lời, Mã Chu Sa lợm thanh kiếm bị Lục Siêu Quang đánh rớt lúc nãy đưa cho chàng xem.

Đó là thanh bảo kiếm có màu thép xanh như ngọc bích. Nơi chuôi có gắn tám viên ngọc khác màu:

Đỏ, vàng, xanh, lam, trắng, đen, tím, lục ...

Mã Chu Sa trầm giọng tiếp:

- Thiếu hiệp, cách đây vài chục năm, Bát Kỳ Bang là một đại bang oai vũ trên khắp nẻo giang hồ, do một kiếm khách từ Hỏa Long Bang tách ra sáng lập ...

Nghe nhắc tới Hỏa Long Bang, chàng trai giật mình rung động, khiến Mã Chu Sa ngừng nói, trở mắt nhìn:

- Ôi, thiếu hiệp sao vậy?

Lục Siêu Quang vội lắc đầu:

- Không có gì, tiền bối nói tiếp đi.

Mã Chu Sa thở dài:

- Khi Hỏa Long Bang của Lục bang chủ bị Ma Giáo tru diệt. Bang chủ Lục Siêu Quần mất tích từ hơn hai năm qua thì bang chủ của chúng tôi cũng bỏ đi, chỉ lưu di bút cho biết ngài bí mật lên đường tìm kiếm Lục bang chủ vốn là sư huynh của ngài. Khi ấy tôi là người kế nghiệp bang chủ, nên mới được giữ thanh kiếm Bát Bảo này là bảo vật trấn môn. Trong di bút, bang chủ trao quyền chấp chưởng cho tôi. Nào ngờ Độc Xuyên Lão Quỷ là tên sư đệ phản phúc, đã quy tụ bọn bang chúng xấu xa cướp quyền, biến Bát Kỳ Bang thành tổ chức ma đạo hung ác. Chúng còn hẹn tôi phải đưa bảo kiếm trấn môn về phục lĩnh.

Ánh mắt Mã Chu Sa bốc lửa căm hờn:

- Lão phu định đem bảo kiếm này tới liều chết với tên phản đồ một trận may ra sẽ khôi phục được bang phái, chỉnh đốn lại danh môn theo chủ trương của tiền bang chủ. Nào ngờ Độc Xuyên Lão Quỷ huy động bang chúng hung hiểm, định đưa tới cho lão phu cái chết thảm khốc. Phúc đức thay cho lão phu, lại được thiếu hiệp ra tay giải cứu.

Lục Siêu Quang náo nức trong lòng, chàng biết vị bang chủ trước đây của Bát Kỳ Bang có liên quan đến phụ thân chàng, nay lại đang đi tìm người cha yêu kính của chàng nữa. Tuy vậy, chàng vẫn giấu kỹ thân thế, chẳng muốn tỏ lộ với Mã Chu Sa.

Chàng chỉ khéo léo hỏi:

- Tiền bối, chẳng hay người có thể cho vãn bối biết danh hiệu của vị bang chủ Bát Kỳ Bang trước chăng?

Mã Chu Sa đáp ngay:

- Tiền bang chủ danh hiệu vốn là Phiêu Bồng Khách.

Ôi, Lục Siêu Quang suýt nữa đã rú lên, nhưng chàng ngăn được tiếng rú ấy trong cổ họng. Sư thúc Phiêu Bồng Khách là người chàng cần truy tìm. Nào ngờ chàng đang có dịp cứu giúp một thuộc hạ chí cốt của ông.

Vẫn lạnh lùng giữ bí mật, chàng hỏi tiếp:

- Vậy Phiêu Bồng bang chủ đã đi đâu tiền bối không thể tìm kiếm được ngài sao?

Mã Chu Sa thở dài:

- Giang hồ vạn nẻo, khi bang chủ đã ẩn thân vào bí mật để tìm kiếm Lục bang chủ, lão phu cũng không thể nào tìm ra được ngài. Mặc dù lão phu đã đi khắp Trung Nguyên lẫn Quan Ngoại.

Lục Siêu Quang thăm nghĩ trong đầu:

“Tâm sự của lão kiếm khách này sao giống ta quá ... nhưng tâm sự ta còn trầm trọng hơn, vì bóng hình của Bội Ngọc mang nặng trong tim.”.

Chàng xúc động đặt tay lên vai lão kiếm khách:

- Bây giờ tiền bối định về đâu?

Mã Chu Sa cất giọng buồn:

- Lão phu lại tiếp tục quay lại giang hồ, đi tìm bang chủ thôi.

Nhớ đến bốn phạm của mình, Lục Siêu Quang liền hỏi:

- Tiền bối có biết tung tích của Vạn Độc Bá Giả công tử chăng?

Lão kiếm khách lùi lại một bước, tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Thiếu hiệp cần tìm tên ma đầu hung hiểm ấy làm gì vậy?

Lục Siêu Quang đáp lững lơ:

- Văn bối có chuyện ân oán, cần trang trải với hắn.

Gật gù mấy cái, Mã Chu Sa bảo:

- Tên ác ma ấy thì thiếu gì chuyện ân oán, việc của thiếu hiệp hắn cũng trong vòng ấy thôi. Nhưng Bá Giả công tử kể từ ngày phá vỡ Hỏa Long Bang thì hắn đã cùng em gái là Ngọc Diện Hồ Ly bỏ Thiên Ma Lãnh Cốc đi đâu biệt dạng ...

Lục Siêu Quang lộ nét thất vọng:

- Vậy là gã ma đầu ấy lại ẩn mặt rồi.

Đôi mắt chàng chợt lại sáng lên:

- Nhưng còn tung tích của Tứ Lão Quái, tiền bối chắc cũng biết rõ chứ?

Kinh Ngạc Kiếm Khách Mã Chu Sa nhăn vầng trán rộng, làm Lục Siêu Quang hồi hộp.

Chàng mong ông ta biết được hành tung của bốn lão già hung hiểm ấy, thì chàng cũng sẽ phăng ra được tên Bá Giả Vạn Độc.

Qua vài khắc suy nghĩ, Mã Chu Sa gật đầu:

- Bốn lão quái ấy đã từng phá hoại nhiều môn phái, hành động tanh máu vô cùng.

Nhưng mấy tháng trước đây, cả bốn lão bị Bạch Ma Giáo bắt về sơn động. Đó là tin tức cuối cùng lão phu được biết về Tứ Lão Quái, thiếu hiệp có thể điều tra thêm.

Lục Siêu Quang vui mừng:

- Tốt lắm, văn bối sẽ tìm đến sơn động của Bạch Ma Giáo để hỏi tội bốn lão già hung ác.

Nghĩ tới ngày nay mình đã đủ sức tầm thù, rửa hận, Lục Siêu Quang bất giác phấn khích gầm lên một tiếng. Do nội lực sung mãn, tiếng gầm của chàng vang động cả khu Bãi Sinh Tử, rung chuyển đến tận bờ vực Ma Phong.

Lũ chó sói và kên kên thừa dịp yên lặng này giờ đang đua nhau rúc rủa thấy ma, bỗng giật mình vì tiếng gầm chuyển đất của Lục Siêu Quang, nên lớp đập cánh bay, lớp cào đất tru dài, cùng vội vàng biến mất.

Được thấy nội lực truyền âm thâm hậu của chàng trai trẻ, Kinh Ngạc Kiếm Khách Mã Chu Sa cũng phải giật mình thán phục.

Sau tiếng gầm phấn khích, Lục Siêu Quang bình tĩnh hỏi Mã Chu Sa:

- Thừa tiền bối, tổng đàn Bạch Ma Giáo ở nơi đâu?

Vị kiếm khách lắc đầu đáp:

- Tổng đàn Bạch Ma chỉ có giáo chúng Bạch Ma biết thôi. Lão phu không được am tường.

Lại một khó khăn thử thách, Lục Siêu Quang trầm giọng:

- Làm sao nhận ra giáo đồ Bạch Ma?

Mã Chu Sa trở vào ngực:

- Dễ lắm, bọn chúng đều mặc áo đen, thêu sọ người trắng hếu nơi ngực áo. Những tên thuộc hạ thì hình sọ người bằng cái chung trà, giáo phẩm càng cao, sọ người thêu trên ngực càng lớn, nhận ra được ngay.

Lục Siêu Quang đã yên tâm. Chàng sẽ tìm tổng đàn Bạch Ma, trừ khử Tứ Lão Quái và phăng ra hành tung của Vạn Độc Bá Giả công tử.

Được biết Mã Chu Sa là thuộc hạ của Phiêu Bồng Khách, vị sư thúc chàng đang cần tìm kiếm, Lục Siêu Quang cũng có cảm tình, song chàng phải lạnh lùng giữ kín hành tung.

Chàng chỉ nắm tay lão kiếm khách, ôn tồn nói:

Thưa tiền bối, giờ đây vẫn bối xin tạm biệt, hẹn sẽ có ngày gặp lại nhau trên bước giang hồ.

Mã Chu Sa xúc động gật đầu:

- Cảm tạ thiếu hiệp, ơn cứu tử hôm nay lão phu xin ghi nhớ trọn đời.

Dứt câu nói, Mã Chu Sa phóng vèo đi, phút chốc đã khuất dạng sau những hàng thông xanh ngắt.

15. Chương 15: Vãn Vương Buổi Ban Đầu

Một mình còn lại giữa Bãi Sinh Tử hoang lạnh, Lục Siêu Quang nhìn về phía tử vực Ma Phong lần cuối để rồi tiếp tục lên đường.

Thình lình có một tiếng động nhẹ.

Rồi một tiếng kêu:

- Đây người kia ...

Lục Siêu Quang liếc nhìn bằng đuôi mắt, và nhận thấy một thiếu nữ tuyệt đẹp đang đi tới.

Nàng mặc tang phục màu trắng rợn người.

Bộ tang phục càng làm tăng thêm nét đẹp quyến rũ, nhưng buồn thảm nào nùng ...

Chàng thăm nhủ:

- Ôi, sao lại có người đẹp như thế xuất hiện ở nơi đất chết này?

Cô gái mới đến cũng sững sờ, khi nhìn rõ Lục Siêu Quang, một thiếu niên đẹp trai, phong độ ...

Nàng lại kêu:

- Người kia, cho ta hỏi.

Lục Siêu Quang đang ngần ngại trước người đẹp. Cô gái thình lình xuất hiện làm chàng liên tưởng tới Bội Ngọc tiểu thư, cả hai đều có nét đẹp sắc sảo của con nhà võ.

Còn mãi suy tư, nên Lục Siêu Quang vẫn im lặng.

Cô gái bĩu cặp môi đỏ mọng ra vẻ giận hờn:

- Người gì đẹp trai mà lạnh lùng như băng giá vậy?

Nàng quay ngoắt người đi, và bỗng nghe tiếng hỏi của Lục Siêu Quang:

- Cô nương có điều gì cần thiết?

Thiếu nữ quay lại, lòng xôn xao rung động khi bắt gặp ánh mắt của chàng trai mơn man trên thân thể.

Nàng run giọng hỏi:

- Các hạ, ta muốn biết các hạ có mặt nơi Bãi Sinh Tử này từ lúc nào vậy?

Lục Siêu Quang ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Cô gái này là ai, tại sao lại muốn biết hành tung của ta ...

Chàng bèn hỏi lại một câu lấp lửng:

- Nàng hỏi ta như vậy là có ý gì?

Cô gái lạnh lùng:

- Các hạ cứ trả lời ta, rồi sẽ hiểu ...

Giọng nói như ra lệnh của cô gái khiến Lục Siêu Quang khó chịu.

Chàng dựng cặp chân mày:

- Ta không thể trả lời câu hỏi của nàng.

Thiếu nữ mặc tang phục quát lên:

- Tại sao?

Lục Siêu Quang lạnh nhạt:

- Ta không thể cho nàng biết hành tung của ta.

Cô gái trợn tròn đôi mắt phượng:

- Ta không cần biết hành tung của các hạ. Ta chỉ hỏi các hạ có mặt ở Bãi Sinh Tử này từ lúc nào thôi.

Lục Siêu Quang vẫn đứng đưng:

- Nếu ta không trả lời thì sao?

Thiếu nữ thét:

- Không trả lời thì các hạ không thể yên thân đứng đó.

Chàng trai bật cười:

- Nàng không muốn ta đứng, thì ta đi ...

Dứt lời, Lục Siêu Quang thản nhiên bước đi trước cơn phẫn nộ của cô gái.

Nàng chỉ nhún mình một cái đã chặn trước mặt chàng trai:

- Người chưa thể đi đâu hết, nếu chưa trả lời ta.

Khoanh hai tay trước ngực, Lục Siêu Quang hỏi:

- Ta không trả lời thì đã sao?

Cô gái lập tức gầm lên:

- Người sẽ phải chết.

Thiếu nữ dựng song chưởng, hai luồng kinh lực như bão nổi, sóng trào quật về phía Lục Siêu Quang.

Không ngờ cô gái xuất chiêu quá dữ, Lục Siêu Quang cũng phải vận lực chống đỡ, kinh khí từ bóng chưởng của chàng xô mạnh về phía cô gái đẹp.

Ầm Ầm, tiếng dội rung chuyển cả sườn non, rừng thẳm.

Cô gái bị bắn ra xa, nhưng nàng trụ bộ được ngay.

Nàng trợn mắt quát:

- Hãy đỡ chiêu thứ hai của ta.

Kinh phong cuộn cuộn xô tới chàng như vũ bão.

Lục Siêu Quang nhún nhảy, rồi phóng vút lên cao, kinh lực của cô gái hệt đối thủ, chỉ xô ngã hàng loạt cây thông phía trước.

Thấy chàng trai hóa giải được cả hai chiêu của mình thật dễ dàng, cô gái thét lớn:

- Tiểu tử, ngươi sẽ ân hận vì dám khinh mạn với bản cô nương.

Nàng rút soạt thanh trường kiếm bên hông, xuất luôn năm chiêu thần tốc, kiếm khí mật mờ, kiếm phong rào rạt.

Lục Siêu Quang có ý nhường nhịn cô gái, nên chàng không sử dụng tới thanh Vô Hư Thần Kiếm đeo bên hông. Chàng cũng không thi triển Hồng Huyết Chưởng.

Nhưng chàng thấy cô gái chỉ vì tự ái mà muốn áp đảo chàng bằng những tử chiêu, nên chàng vội phóng vút mình lên cao bằng một thế Hồng Huyết Xung Thiên. Miệng chàng la lớn:

- Cô nương hãy dừng tay.

Thiếu nữ dường như không nghe thấy gì nữa. Nàng lại xuất tiếp năm chiêu tuyệt kiếm liên hoàn thật dữ dội.

Lục Siêu Quang chẳng dám coi thường ...

Chàng lướt bóng thân hình quanh cô gái, rồi đột nhiên xen vào giữa luồng kiếm quang của nàng, miệng quát:

- Rơi này ...

Sau tiếng quát, tay áo chàng phất lên, thanh kiếm liền tuột khỏi tay cô gái, rơi xuống đất bởi luồng chỉ phong của chàng.

Thiếu nữ mặc tang phục trừng mắt nhìn Lục Siêu Quang, rồi quay mình ngoe ngoẩy bước đi.

Lục Siêu Quang khom mình lượm thanh kiếm, vội bước theo nàng, gọi lớn:

- Cô nương, hãy nhận lại thanh kiếm.

Song cô gái vẫn lạnh lùng bước đi, chẳng màng đến thanh kiếm đã bị rơi.

Nhún mình nhảy vòng cầu, chớp mắt một cái Lục Siêu Quang đã trụ bộ trước mặt nàng thiếu nữ.

Chàng thấy đôi mắt cô gái có ngấn lệ thì xúc động, không dám có cử chỉ đùa cợt nữa.

Giọng ôn tồn, nghiêm túc, chàng khẽ hỏi:

- Cô nương muốn biết điều chi?

Thiếu nữ cũng tỏ vẻ nhã nhặn, sau khi được thử sức:

- Ta chỉ muốn hỏi các hạ có mặt ở nơi đây bao lâu rồi?

Lục Siêu Quang mỉm cười:

- Chừng nửa buổi.

Thiếu nữ bỗng giật mình:

- Như vậy là các hạ vừa chứng kiến một trận giao tranh đẫm máu giữa bầy lang sói Bát Kỳ Bang và một người già đơn độc?

Chàng trai gật đầu ngay:

- Tại hạ có thấy, nhưng ông già không đơn độc.

Cô gái chụp ngay vai áo chàng:

- Rồi kết quả ra sao?

Lục Siêu Quang đáp:

- Kết quả là bọn Bát Kỳ Bang bỏ đi hết.

Thiếu nữ dựng đôi mày liễu:

- Nghĩa là chưa có cuộc tử đấu với ông già, bọn Độc Xuyên Lão Quỷ nắm quyền chấp chương thì Bát Kỳ Bang là một bọn tàn ác, hung hiểm, uống máu người không biết tanh.

Chúng đã hẹn cha ta đến đây cùng thanh bảo kiếm trấn môn, chúng dễ gì rút đi, nếu chưa tru sát được gia phụ?

Lục Siêu Quang nhìn cô gái trên trời:

- Thì ra nàng là con gái của Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa?

Cô gái chớp mắt, buồn rầu:

- Các hạ thấy ta mặc tang phục thế này mà không biết sao? Ta mặc sẵn đồ tang bởi tin rằng cha ta đã chết dưới tay Độc Xuyên Lão Quỷ trong trận so gươm tanh máu, vì chúng quá đông người.

Lục Siêu Quang cảm động:

- Vậy cô nương có thể về trút bỏ bộ đồ tang. Lão bá vẫn an lành vì có một người trai tiếp sức.

Thấy gương mặt cô gái đã bớt căng thẳng, Lục Siêu Quang liền kể lại tất cả tình hình vừa qua.

Chàng lại nâng thanh kiếm trao cho nàng:

- Kiếm đây, xin nàng nhận lại.

Cô gái đỏ bừng đôi má:

- Cám ơn các hạ, xin bỏ qua chuyện nóng nảy vừa rồi.

Lục Siêu Quang lắc đầu:

- Không, cô nương đừng bận tâm, chẳng qua cũng vì tánh tình tại hạ còn quá thô lậu.

Chàng ngược nhìn vẻ đẹp rạng rỡ của cô gái giữa nơi núi rừng hoang dã và không ngăn được câu hỏi:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết quý danh?

Thiếu nữ lại đỏ mặt:

- Tiệm danh là Mã Giáng Kiều.

Rồi nàng hỏi lại chàng:

- Còn chàng, xin cho biết đại danh?

Đôi mắt đẹp của Mã Giáng Kiều như thu hút chàng trai trong lúc chờ nghe tên tuổi.

Nhưng Lục Siêu Quang bỗng nhớ mình cần giấu kỹ hành tung, trên bước đường tầm thù. Chàng còn nhớ Bội Ngọc tiểu thư đã ngự trị trong tim mình, không nên đi sâu vào tình cảm với người con gái nào khác.

Suy nghĩ nhanh như vậy, rồi chàng trai lạnh lùng trong câu đáp:

- Xin cô nương bỏ qua, tại hạ ... không có tên.

Thiếu nữ trợn mắt ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy, chẳng lẽ các hạ là một kẻ vô danh?

Lục Siêu Quang thần nhiên gật đầu:

- Đúng vậy, tại hạ là kẻ vô danh, chưa có tên tuổi gì trên chốn võ lâm giang hồ.

Rồi như muốn tránh cái nhìn thu hút bởi đôi mắt lưu ly của cô gái đối diện, chàng nói lớn:

- Cô nương trở về với lão tiên bối nhé. Tại hạ đi đây.

Chàng lắc mình một cái đã phóng vèo đi như làn gió thoảng, chớp mắt chỉ còn là cái chấm mờ nơi cuối chân trời.

Cô gái nhìn theo đành bất lực vì không thể đuổi theo một người có trình độ siêu việt đến thế.

Nàng ngẩn ngơ nhớ lại bóng hình chàng trai vừa nhẹ nhàng ghi dấu son đỏ thắm vào trái tim đơn lẻ của nàng.

Nàng thần thờ nói nhỏ:

- Ôi, chàng đã đi rồi, biết bao giờ gặp lại?

Gió đùa trên đồi thông xào xạc vi vu.

Mã Giáng Kiều buông một tiếng thở dài, rồi nàng cũng phóng vút vào rừng cây biệt dạng.

16. Chương 16: Ẩn Diện Khách

Bãi Sinh Tử chẳng còn lại một bóng người, chỉ là nơi hoang địa với bao bộ hài cốt bơ vơ.

Mục đích của Lục Siêu Quang là phải tránh xa người con gái có sức thu hút mình. Thực sự chàng cũng chưa biết mình phải đi đâu để tìm bọn môn đồ Bạch Ma Giáo.

Qua khỏi rừng thông bạt ngàn, Lục Siêu Quang lao vút xuống một mỏm đá, ngồi một mình ôn lại những sự kiện vừa trải qua.

Vừa có cơ duyên tiếp thụ được pho Hồng Huyết Kỳ Thư dưới vực Ma Phong, chàng rời khỏi vực thăm với bao nhiệm vụ cần phải thi hành.

Tin tức về phụ thân chưa nghe ngóng được gì, sự thúc Phiêu Bồng Khách đã bỏ Bát Kỳ Bang đi đâu không rõ. Làm cách nào để khôi phục Hỏa Long Bang và tìm ra điều bí ẩn để giải bày với Bội Ngọc?

Có lẽ chàng phải mở đầu mới chỉ rối rắm này bằng việc trừ khử tên Vạn Độc Bá Giả công tử, mà khởi điểm là cần hỏi tội được bốn lão ma đầu đang bị cầm giữ trong tổng đàn Bạch Ma Giáo.

Nhưng tổng đàn Bạch Ma Giáo ở đâu?

Chàng vẫn chưa tìm ra phương hướng.

Dòng suy nghĩ của Lục Siêu Quang bị gián đoạn bởi một tiếng động nhẹ trong lùm cây trước mặt.

Chàng đứng bật dậy, song thủ giương lên sẵn sàng.

Kia rồi, một bóng xám ẩn hiện giữa tàn cây, nhưng cứ chập chờn như một hồn ma mờ ảo.

Chàng liền quát lớn:

- Cao nhân nào đó, xin hãy xuất đầu lộ diện.

Vèo một cái, trước mặt chàng đã thấy sừng sững một người mặc y phục xám, mặt bịt tấm vải cùng màu, chỉ chừa đôi mắt long lanh, linh hoạt như mắt cú ban đêm.

Người ấy trầm giọng nói nhanh:

- Kính chào Lục thiếu hiệp.

Lục Siêu Quang ngỡ ngàng:

- Người là ai, sao biết được tại hạ?

Kẻ bịt mặt cười nhẹ:

- Ta là Ẩn Diện Khách.

Chàng trai nhìn thẳng vào đôi mắt kẻ đối diện:

- Ẩn Diện Khách, các hạ theo dõi ta à?

Người áo xám gật đầu:

- Từ lúc thiếu hiệp là một bóng đỏ phóng vọt lên từ vực thẳm Ma Phong, thì ta luôn luôn theo sát. Ta đã chứng kiến thiếu hiệp giúp đỡ Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa, chống lại Độc Xuyên Lão Quỷ và ra một nghiêm lệnh lạ lùng.

Lục Siêu Quang nổi nóng:

- Các hạ theo dõi ta với ý đồ gì?

Người bịt mặt mỉm cười:

- Tại hạ nhờ có Ẩn Tàng Bí Pháp xuất nhập như ma quỷ, nên thường bay nhảy trong thiên hạ, làm chứng nhân giữa đám quần hùng, đó là thú vui không thể bỏ. Vì thấy thiếu hiệp là người con hiếu, đang trên đường tìm kiếm phụ thân, nặng mối gia thù, nên ta theo sau, có ý giúp đỡ vậy thôi.

Lục Siêu Quang hỏi ngay:

- Các hạ giúp được gì cho ta?

Ẩn Diện Quái Khách nhìn thẳng chàng trai:

- Nếu ta không lầm thì thiếu hiệp đang muốn đi tìm tổng đàn Bạch Ma Giáo, có việc cần thiết?

Thoáng rùng mình, Lục Siêu Quang không hiểu kẻ bịt mặt kia là kỳ nhân hay tiên thánh mà có thể biết rõ ruột gan chàng đến thế.

Nhưng vì việc mình đang cần kíp, nên cứ vòng tay:

- Quả thật văn bối đang cần đến tổng đàn Bạch Ma Giáo, xin tiền bối gia ơn hướng dẫn.

Người bịt mặt cất tiếng cười, đôi mắt ngời sáng:

- Tại hạ sẽ chỉ dẫn cho thiếu hiệp, với điều kiện thiếu hiệp trả lời ba câu hỏi.

- Được xin tiền bối cứ hỏi ngay.

- Thiếu hiệp có phải đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân dưới đáy vực Ma Phong chẳng?

- Đúng vậy ...

- Thiếu hiệp đã được học Hồng Huyết Kỳ Thư trong Linh Quân Biệt phủ?

- Tất nhiên - Đã ra khỏi biệt phủ, thiếu hiệp có trở vào được nữa không?

- Văn bối là đại đệ tử của Linh Quân, tất nhiên biệt phủ dưới vực thẳm Ma Phong ấy là nhà rồi, chuyện vào ra có gì khó khăn nữa.

Đôi vai người bịt mặt khẽ rung động và cặp mắt ông ta sáng như sao.

Ông trầm giọng:

- Tốt lắm, là là chứng nhân của võ lâm, ta chỉ cần biết như vậy. Còn việc của thiếu hiệp rất dễ. Từ đây thiếu hiệp cứ phi hành về phía trước sẽ tới thị trấn Nam Hưng, ở đó ta vừa gặp bọn môn đồ Bạch Ma Giáo. Thiếu hiệp chỉ cần nắm được một tên là hỏi ra tất cả.

Lục Siêu Quang vui mừng:

- Đa tạ tiền bối, mong sẽ có ngày gặp lại.

Người bịt mặt cười lớn:

- Tất nhiên, ta sẽ còn cơ hội gặp nhau nhiều.

Dứt lời, người bịt mặt ấy khẽ nhắc mình lên lao vút đi ngay, như một vệt khói xám bay ngang đỉnh núi.

Bâng khuâng nhìn theo bóng người quái lạ, rồi Lục Siêu Quang cũng phi hành vun vút về hướng thị trấn Nam Hưng.

17. Chương 17: Hắc Diêm Vương Xuất Hiện Giang Hồ

Nam Hưng thị trấn là một tụ điểm đông vui, giáp ranh vùng sơn cước. Lục Siêu Quang bước đi giữa phố xá, tập trung ngựa xe huyền ảo, chàng không khỏi ngỡ ngàng.

Tìm ra thị trấn này, chàng thầm cảm ơn Ân Diện Quái Khách đã hướng dẫn đúng, chàng chỉ còn việc phát hiện những tên môn đồ Bạch Ma Giáo. Chàng chẳng thắc mắc gì về những câu hỏi của người bịt mặt có vẻ mơ hồ về Linh Quân Biệt Phủ với Hồng Huyết Kỳ Thư.

Bởi chàng nghĩ rằng những câu trả lời của chàng đều vô hại. Trong võ lâm quần hùng ai lại chẳng biết về tử vực Ma Phong với Linh Quân Biệt Phủ, nhưng có kẻ nào được cơ duyên may mắn như chàng.

Đang đi trên đường phố, Lục Siêu Quang bỗng để ý đến một tửu lầu đông nghẹt khách khứa vào ra. Nơi cửa, chàng thấy tấm bảng đề mấy chữ vàng chói, trên nền đỏ.

“Bồng Lai Tiên Tử, khách đình”.

Chàng gật gù nói một mình:

- Cái tên quán có vẻ dóc tổ, ngoa ngôn. Có sẵn mớ vàng bạc lấy từ biệt phủ lên đây chưa có dịp xài, ta vào thử xem thật tiên tử hay không.

Lục Siêu Quang thần nhiên vào quán và lên lầu kéo ghế ngồi. Xung quanh chàng bàn nào cũng đông khách, họ đang bàn tán xôn xao về một vụ gì đó. Chàng vậy tửu bảo, kêu rượu thịt, rồi lắng nghe lời bàn của thiên hạ xầm xì bên tai:

- Đại đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân đã xuất hiện với danh hiệu Hắc Diêm Vương.

Ngày phán xét võ lâm đã tới rồi.

- Có thật đúng như vậy chăng?

- Còn gì nữa, Hắc Diêm Vương đã thu lục một lúc hai đường chủ và ba hương chủ Bát Kỳ Bang nơi Bãi Sinh Tử gần vực Ma Phong. Sự kiện này có vị tiền bối Mã Chu Sa chứng kiến, và chính Độc Xuyên Lão Quỷ đã phải tuân lệnh Hắc Diêm Vương công bố nghiêm lệnh, cấm ngặt mọi người tới gần Bãi Sinh Tử và vực Ma Phong ... chẳng ai còn dám đặt thành nghi vấn.

Chàng trai khoan khoái cười thầm. Thì ra bọn Bát Kỳ Bang và ông lão Kinh Ngạc Kiếm Khách đã loan truyền tin tức về chàng. Lục Siêu Quang đã được tôn xưng như một nhân vật huyền thoại, theo kiểu truyền thuyết giang hồ kỳ bí.

Lục Siêu Quang không lấy đó làm điều tự kiêu, mà chàng dặn lòng phải thận trọng hơn trên bước đường tầm thù, rửa hận.

Ngồi nơi tửu quán, nhâm nhi rượu thơm, Lục Siêu Quang càng nhớ Bội Ngọc tiểu thư vô cùng. Nhưng chàng phải tiêu diệt kẻ thù, tìm được phụ thân hỏi cho rõ điều bí ẩn trên đỉnh Tử Vân Sơn mới mong cùng người yêu tái hợp.

Vừa uống cạn bình rượu, Lục Siêu Quang lại thấy tửu lầu xôn xao hẳn lên, mọi người nhốn nháo.

Chàng ngạc nhiên khê kêu:

- Ôi, lại chuyện gì nữa đây?

Câu hỏi vừa thoáng nhanh trong trí Lục Siêu Quang thì chàng đã thấy có mười gã áo đen nhảy phóc từ sân lên lầu, đứng dàn hàng ngang. Những cặp mắt cú vọ sáng như tia chớp quét ngang thực khách.

Bao nhiêu thực khách ngồi trong quán, phút chốc dờ dẩn cả ra vì sợ. Họ ngồi lặng im, lạnh cóng như những pho tượng dưới tuyết băng.

Những kẻ còn nhúc nhích được thì len lén đứng dậy, lùi nhanh xuống thang lầu như chuột thấy mèo.

Lục Siêu Quang nhìn kỹ những tên mới đột nhập, chàng thấy rõ trên ngực áo đen của bọn này đều nổi bật hình sọ người trắng hếu.

Mừng quá, chàng kêu lên nho nhỏ:

- A, bọn Bạch Ma Giáo đây rồi.

Lúc đó, một tên áo đen, bộ râu hoe đỏ, trở cặp mắt cú nhìn quanh tửu lầu một vòng, rồi đồng dục:

- Các người hãy nghe đây:

Hôm nay bốn giáo mượn nơi này làm chỗ mở đại yến. Vậy các người hãy tàn lạc cho mau, cứ cút ngay đi là sẽ được an toàn tính mạng.

Lệnh truyền của gã râu đỏ vừa ban ra, thực khách vội đứng lên rầm rập, rồi lũ lượt xuống lầu. Họ bước đi mà đầu gối cứ khua lộp cộp.

Trong nháy mắt, trên các bàn rượu chỉ còn lại hai người. Một là Lục Siêu Quang, còn người nữa là một ông lão say sưa ngồi nơi chiếc bàn góc quán. Lão già này gục mặt xuống bàn, phủ hai ống tay áo rộng lên mà ngáy mà ngủ, tiếng ngáy vang như sấm. Trên bàn lúc ấy hãy còn ê hề rượu thịt.

Nhún mình một cái, gã râu đỏ phóng đến chiếc bàn có ông lão đang ngủ. Nắm tay gã dấm mạnh xuống mặt bàn cho các đĩa thức ăn và bình rượu văng tứ tán.

Miệng gã hét:

- Lão già, sao còn phơi xác khí ở đây? Không cút đi cho rảnh?

Sau quả dấm rung chuyển của tên râu đỏ, ông lão chỉ ngược mặt lên, miệng nhép nhép mấy cái, rồi gục xuống ... ngủ tiếp.

Chín cao thủ áo đen của Bạch Ma Giáo đồng phóng đến, còn gã râu đỏ hét to:

- Lão già này tới số rồi, để ta ra tay hóa kiếp cho lão.

Dứt lời, hấn vung tay đẩy kinh lực như sét đánh vào ông lão.

Tửu thần đã gần kề ...

Nhưng thành linh ông lão chỉ hất đôi tay áo rộng lên. Hai luồng kinh khí như sấm chớp tuôn ra chọi với kinh phong của gã râu đỏ ...

“Ầm ...”.

Tửu lầu, rung chuyển. Gã áo đỏ bị bật tung đi mấy trượng, miệng ộc máu tươi.

Gã đưa ống tay áo quệt máu, rồi quát:

- Giết chết thằng già này đi.

Những cánh tay cùng một lượt xuất chiêu giáng xuống ông lão gầy đét như cây khô.

Lục Siêu Quang giật mình, đã toan nhảy ra hứng giùm ông lão.

Nào ngờ ông lão đứng bật dậy, phát tay áo rộng, chân bước loạn quạng như còn say.

Nhưng bước chân chệnh choạng ấy đã né được hết kinh khí, chưởng phong của bọn kia, và cánh tay áo rộng phát lên đều có kinh lực tạt vào đối thủ như những lượt sóng.

Mười cao thủ Bạch Ma Giáo tức sùi bọt mép, chúng lại gật đầu với nhau làm ám hiệu, rồi đồng loạt đẩy kinh lực nặng nề hơn, quyết banh xác ông lão cho hả giận.

“Bình bình”, tiếng dội rung rinh tửu lầu.

Ông lão vẫn loạn choạng tới lui, làm như vô tình hóa giải kinh lực của bọn hung đồ khát máu. Nhưng Lục Siêu Quang biết ông sử dụng Túy Tửu Bộ Pháp, một kẻ say đánh chết hàng trăm kẻ tỉnh dễ như chơi. Môn võ công này hiếm thấy trong giới giang hồ, Lục Siêu Quang chứng kiến cũng vỗ tay khoái trá.

18. Chương 18: Túy Cuồng Lão Nhân

Ông lão chợt nhìn chàng trai:

- A ha, anh bạn trẻ, người đồng tình với ta đây à? Vậy thì cứ đùa bốn một lúc cho tiêu bớt rượu thịt.

Dứt lời, lão chệnh choạng bước tới núp sau lưng Lục Siêu Quang.

Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Lão này đúng là một cao thủ tuyệt luân, nhưng lão muốn xem qua võ công của ta đây.

Lục Siêu Quang đang suy nghĩ thì mười cao thủ Bạch Ma Giáo đã lao tới dàn hàng ngang trước mặt chàng.

Vẫn gã râu đỏ hét:

- Tiểu tử, ngươi muốn tan xác hay sao mà gánh vác chuyện người?

Lục Siêu Quang bật cười:

- Các người nói chuyện thú vị lắm. Người ta đang ăn uống bỗng kéo tới xua đuổi, còn hỏi người ta muốn gì à? Ta muốn các người rút đi, để ta được ngon miệng.

Mười gã áo đen cùng gầm lên:

- Hãy hóa kiếp cho nó.

Những luồng chưởng lực lại bùng ra như sấm sét, kinh khí di động cuộn cuộn ập vào chàng trai.

Lục Siêu Quang vẫn trụ bộ chẵn ngang trước ông lão, song chưởng đẩy vọt tới, những đợt kinh khí chạm nhau ầm ầm, bàn ghế bay tứ tung, khiến bọn áo đen bị hất từ trên lầu xuống sân như những chiếc lá vàng rơi.

Hoảng vía kinh hồn.

Bọn áo đen lồm cồm bò dậy, mắt ngơ ngác như những con chó hoang, rồi vọt bỏ chạy như gió.

Lão già từ sau lưng Lục Siêu Quang bước ra, vỗ tay:

- Chú bạn trẻ làm ăn coi được đấy.

Lục Siêu Quang vòng tay:

- Tiền bối quá khen, văn bối chỉ “múa rìu qua mắt thợ”.

Lão già vỗ vai chàng:

- Thiếu hiệp chớ nên quá khiêm tốn, hóa ra khách sáo. Ta thấy võ công của thiếu hiệp ảo diệu lắm, chỉ xuất hai chiêu đã hất văng cả bọn Bạch Ma xuống lầu.

Thấy hai tên tửu bảo thập thò ngoài cửa, lão già đưa tay vẫy:

- Vào đây, bọn ma quỷ ấy chạy hết rồi, còn sợ sệt gì nữa.

Hai tên tửu bảo vội bước vào, đầu cúi thấp:

- Xin nghe lệnh lão hiệp.

Lão già cười hăng hắc:

- Ta mà lão hiệp gì, cứ gọi ta với tên Túy Cuồng Lão.

Rồi lão phẩy tay:

- Dọn lại mâm rượu cho ta với thiếu hiệp đối ẩm.

Lục Siêu Quang vui vẻ:

- Thì ra tiền bối là Túy Cuồng Lão chẳng trách môn Túy Tửu Bộ Pháp của tiền bối coi đẹp mắt, mà sức mạnh siêu phàm.

Túy Cuồng Lão xua tay:

- Ôi, đó chỉ là ngón nghề để ta đi giang hồ nhậu nhẹt mà thôi.

Mâm rượu thịt được dọn lên, bàn ghế xếp đặt ngay ngắn, một già một trẻ cùng nâng chung mỹ tửu chúc tụng nhau.

Lão già cười khà khà:

- Ta chỉ là một lão già say sưa, đi giang hồ đây đó, đôi lúc thấy chuyện bất bình thì ra tay giúp kẻ thế cô, cứu người hoạn nạn vậy thôi. Bởi vậy ta cũng chẳng muốn hỏi thiếu hiệp thuộc môn phái nào. Ta múa võ sướng tay rồi, thì hãy mời nhau chung rượu trước khi tạm biệt.

Khẩu khí giang hồ của ông lão làm Lục Siêu Quang thích thú. Phải chi chàng không mang nặng mối gia thù, chàng cũng thích giang hồ hành hiệp như Túy Cuồng Lão, tâm hồn thơ thới biết bao.

Nghĩa vụ trước mắt còn bề bộn, nặng nề, tình thế vô lâm chưa nắm vững, Lục Siêu Quang liền hỏi ông già:

- Tiền bối có dịp ngao du hành hiệp, xin cho văn bối biết quần hùng hiện nay mạnh yếu ra sao?

Túy Cuồng Lão trầm giọng:

- Ngũ đại phái:

Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang, Côn Luân và Hoa Sơn là chính phái, song hiện nay đang lúc suy vi, bị Ma Giáo áp đảo. Kể từ khi Hỏa Long Bang của Lục bang chủ và Linh Sơn Phái của Dương trưởng môn tan vỡ, thì Ma Giáo càng lộ hành. Bây giờ người ta chỉ biết đến Hai Giáo Một Hội ...

Lục Siêu Quang nghe nhắc đến Hỏa Long Bang và Linh Sơn Phái thì rất đau lòng, nhưng cố nén.

Chàng nói nhanh:

- Thưa tiền bối, Hai Giáo Một Hội là sao?

Túy Cuồng Lão giãi giải:

- Hai giáo là Bạch Ma Giáo và Thanh Y Giáo, còn một hội là Hoa Nguyệt Hội, toàn là bọn ma đầu cùng hung, cực ác.

Chợt nhớ gia, Lục Siêu Quang hỏi luôn:

- Nhưng còn Bá Giả Vạn Độc công tử mới là kẻ đứng đầu Hắc Phái chứ?

Ông lão gật gù:

- Vạn Độc Bá Giả và em gái hắn là Ngọc Diện Hồ Ly thuộc hạng siêu đẳng ma đầu, ma nữ. Nhưng chúng đang ẩn mặt, dường như vì Hỏa Long Bí Kíp đấy mà.

Lục Siêu Quang giật mình, vội đứng dậy:

- Vãn bối xin cáo biệt tiền bối, vì có việc cần phải theo dõi bọn Bạch Ma. Mong sẽ có ngày cùng tiền bối tái ngộ.

Túy Cuồng Lão nâng bầu rượu dốc cạn:

- Thiếu hiệp có việc, cứ lên đường. Lúc nào rảnh rang mới tâm sự dài giòng với lão già say này cũng được.

Rời khỏi tửu lầu, Lục Siêu Quang phi hành vùn vụt, chàng đã trông thấy phía trước có một bọn áo đen đang kéo nhau vào khu rừng rậm.

Chàng nói thầm:

- Phải bắt bọn Bạch Ma Giáo khai rõ tổ tông của chúng. Tìm ra Tứ Quái Lão là ta sẽ truy ra tên Bá Giả công tử trú ẩn nơi nào.

Lao vút xuống một ngọn cây cao giữa rừng, Lục Siêu Quang ẩn trong tàn lá nhìn quanh và nhận ra một quang cảnh thật ghê khiếp.

Trên thảm cỏ úa, bọn Bạch Ma Giáo đang xúm quanh một đồng thầy người trần trụi.

Trong đám này có hai tên phẩm cấp cao, có thể nhận biết do dấu hiệu sọ người thêu trên ngực áo to cỡ cái tô đựng canh.

Một trong hai tên này rắc thứ bột trắng vào đồng xác người. Chỉ một lúc sau da thịt những xác chết đã tiêu tan, chỉ còn lại bộ xương trắng hếu.

Hắn phẩy tay một cái, bọn thuộc hạ liền hốt cả sọ lẫn xương người lên một chiếc xe đẩy.

Lục Siêu Quang nhìn mình hiểu ra, bọn Bạch Ma Giáo dùng sọ và xương người để luyện Thiên Ma Bạch Cốt Trảo, một ngón ma công vô cùng hiểm ác.

“Vèo ...”.

Chàng phóng xuống trước mặt bọn ma đầu, quét ánh tinh quang nhìn khắp bọn chúng, rồi trầm giọng hỏi:

- Kẻ nào đứng đầu lũ bay, bước ra cho ta tra vấn?

Tên vừa rắc bột vào xác chết trợn tròn mắt ồ:

- Ngươi là ai, dám tới đây nạp mạng?

Lục Siêu Quang gầm lên:

- Ta là Hắc Diêm Vương đây.

Cả bọn ma đầu tanh máu đều giật mình thót tim, chúng trở mắt bàng hoàng nhìn chàng trai trẻ ...

19. Chương 19: Sát Kiếp Mở Màn

“Ầm Ầm ...”.

Hai đạo kinh phong ngồi ánh đỏ từ song thủ của chàng trai đẩy tới, làm cây rừng gãy ngang hàng loạt bay tung, cát bụi mù mịt, khoảng không gian chột tối đen, ghê khiếp.

Bọn Bạch Ma vọt mình phóng dạt vào những vách đá, cùng những tiếng rú rợn người.

Trước mắt chúng, kinh lực của chàng trai đã đào một huyết lớn, sâu hơn ba thước.

Chúng nhón nhác chưa biết được dụng ý của chàng trai, thì song chưởng của chàng đã phát lên.

“Ào Ào ...”.

Kinh khí xô bật chiếc xe chở khảm xương người lao xuống huyết và lớp đất đá trong chớp mắt đã lấp kín đồng hài cốt của những người bất hạnh dưới nắm mồ tập thể.

Rừng sâu lại tĩnh lặng rợn người ...

Hai gã đứng đầu bọn Bạch Ma Giáo phóng vọt ra.

Chúng đã nghe nguồn tin khủng khiếp về đại đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân xuất hiện. Bây giờ chúng được chứng kiến chương lực siêu phàm của người trai trẻ, lung linh giữa quãng sáng màu hồng.

Một tên vẫn gầm lên câu hỏi:

- Hắc Diêm Vương, ngươi muốn gì?

Lục Siêu Quang quét tia mắt lạnh lùng qua lũ ma đầu, trầm giọng bảo:

- Ta mới làm xong việc tống táng những nạn nhân bị bọn ngươi sát hại để lấy xương cốt luyện ma công. Việc thứ hai là ta muốn bọn ngươi phải trả lời ngay một câu hỏi.

Nhìn tia mắt như ánh chớp của chàng trai trẻ, và nhớ tới những luồng kinh phong chấn động vừa qua, gã Bạch Ma run giọng hỏi:

- Ngươi hỏi điều gì?

Lục Siêu Quang đáp ngay:

- Tổng đàn Bạch Ma Giáo của các ngươi ở đâu?

Hai tên đại đệ tử Bạch Ma nhìn nhau bằng ánh mắt xanh lè, rồi chúng đồng thanh trả lời như đã được qui định trước:

- Bọn ta không thể chỉ rõ tổng đàn cho bất cứ ai.

Cơn giận bùng lên, Lục Siêu Quang thét:

- Vậy thì các ngươi phải chết.

Song thủ giương lên, Lục Siêu Quang sẵn sàng phóng chưởng ... cái chết đã gần kề, mặt hai tên Bạch Ma tái mét như gà bị cắt tiết.

Thình lình có tiếng gầm to:

- Tiểu tử hãy ngừng tay.

Tiếng rú rền vang bầu trời, chứng tỏ nội lực thâm hậu tuyệt luân. Đồng thời một trận cuồng phong ràn rạt trên đầu Lục Siêu Quang.

Chàng thu hồi kinh lực, di động thân hình qua phía khác và trợn mắt nhìn.

Lục Siêu Quang thấy rõ ba lão già, tóc bạc phơ, mặt mũi hung tợn tựa quỷ sứ Âm Ty, miệng há hốc như quái ngư, những cặp mắt chiếu sáng nhấp nháy chẳng khác đốm than hồng.

Các lão đều mặc áo đen, thù hình sọ người trắng hếu, to như cái tô, cái đấu.

Liếc qua chàng cũng biết đây là những cao nhân chức sắc của Bạch Ma Giáo.

Ba lão già phóng vút xuống đất, mắt nhìn qua bọn thuộc hạ một vòng, lũ chúng đều quỳ mọp xuống, tung hô:

- Kính mừng tam vị tôn giả!

Cùng phát ống tay áo, ba lão quát:

- Cho các người về chỗ cũ.

Cả bọn mừng rỡ phóng vút ngay vào rừng cây biệt dạng.

Thấy Lục Siêu Quang còn đứng trơ trơ, ba lão già quái dị phát lên những tràng cười lạnh lẽo như tiếng ma quỷ đùa trong nhà mồ.

Một lão đầu trắng như thúng bông gần giọng:

- Tiểu tử, người tên họ là chi? Mau thông danh tánh để bọn ta tể độ về bên kia cùng ma quỷ?

Lục Siêu Quang buông từng tiếng:

- Ta là Hắc Diêm Vương ... các lão đã nghe qua đại danh rồi chứ?

Lão già tròn tròn đôi mắt ốc:

- Thì ra người là chiếc bóng đỏ vừa thoát lên từ vực thẳm Ma Phong. Bởi vậy nên mới chưa biết bọn ta là ai.

Chàng trai trả lời lấp lửng:

- Các lão chắc cũng là thuộc hạ của bọn ma giáo sọ người, cần gì ta phải biết?

Lão già cười lạnh tanh:

- Tội nghiệp thằng bé chưa biết gì. Hãy đứng cho vững mà nghe danh hiệu của các ông.

Có thể chỉ nghe qua, người đã tan hồn, rã xác.

Lục Siêu Quang nhếch mép:

- Già rồi, đừng làm trò hề nữa, cứ nói ra đi. Ta nghe đây.

Cười gằn một tiếng, lão già trở vào ngực:

- Ta đây là Tuyệt Mạng Tôn Giả, hai vị huynh đệ kia là Thiên Thủ Tôn Giả và Tam Nhân Tôn Giả. Bọn ta được gọi chung là Tuyệt Sơn Tam Lão, đương kim đường chủ Bạch Ma Giáo đang hỏi tội người đây.

Chàng trai bật cười:

- Hay lắm, thì ra ba cái xác già này đều là chức sắc của Bạch Ma. Ta đỡ tốn công tìm đến tổng đàn của các người, mà buộc các người trả lời ngay tại đây một câu hỏi.

Tuyệt Mạng Tôn Giả găm lên:

- Nhãi ranh, người cứ hỏi đi, rồi chịu chết.

Lục Siêu Quang chậm rãi:

Ta nghe Bạch Ma Giáo các người đã thu nạp Tứ Độc Lão Quái nay các người nhốt chúng ở đâu rồi?

Ba lão già nhìn nhau, tia nhãn quang lấp lánh, dường như cùng ngạc nhiên bởi câu hỏi của chàng trai.

Tuyệt Mạng Tôn Giả gần giọng:

- Tiểu tử, người muốn ta nói chỗ ở của Tứ Độc Lão Quái thì người phải cho ta biết người liên quan với bốn lão ấy như thế nào?

Lục Siêu Quang nhìn thẳng lão già:

- Vậy các người đã biết rõ về những kẻ ta muốn kiếm?

Tuyệt Mạng Tôn Giả gầm lên:

- Người phải trả lời câu hỏi của ta trước đã.

Chàng trai quắc mắt:

- Ta liên quan với Tứ Độc Lão Quái thể nào, các người không cần biết, điều cần là các người phải trả lời câu hỏi của ta, nếu không muốn bị ta hành quyết.

Dựng ngay song thủ, Tuyệt Mạng Tôn Giả quát to:

- Nếu vậy thì người tới số rồi.

Lập tức, luồng áp khí lạnh lẽo cuộn cuộn ập vào chàng như cơn bão tuyết.

Không ngờ thủ pháp của Tuyệt Mạng Tôn Giả quá nhanh, Lục Siêu Quang vừa thấy lão vung tay thì kinh khí lạnh như băng giá đã khiến chàng gần tê cóng. Chàng vội dùng Hồng Huyết Di Bộ, chuyển thân hình thật nhanh, rồi đẩy lại một hỏa chiêu tựa sấm sét. Hai luồng chưởng lực chạm nhau, phát lên những tiếng nổ ầm ầm buốt óc.

Tuyệt Mạng Tôn Giả bị đẩy lui ba bước, Lục Siêu Quang cũng bị chao đảo một hồi mới trụ vững.

Vô cùng kinh ngạc, Tuyết Sơn Tam Lão không ngờ một chàng trai trẻ như Lục Siêu Quang có thể hứng trọn một chiêu Băng Tuyết Thần Công mà còn nắm phần ưu thế. Bởi nhiều tay cao thủ võ lâm chỉ đánh một chiêu này ... các huyết đạo bị ngưng đọng, chết liền tại chỗ.

Tuyệt Mạng Tôn Giả tức giận thét:

- Tiểu tử, người muốn được hóa kiếp thật rồi.

Lời nói chưa dứt, song chiêu của lão đã đẩy kinh khí ào ào quật vào Lục Siêu Quang, quyết làm huyết quản đối thủ phải đông cứng.

Chàng lắc mình né tránh, rồi tiếp tục đẩy hỏa khí, xuất chiêu.

Lôi Hỏa với mười thành công lực giáng trả đối phương.

“Ầm ...”.

Chưởng lực của chàng đánh nứt phổi Tuyệt Mạng Tôn Giả. Lão rú lên một tiếng khủng khiếp, thân hình đổ xuống.

Thiên Thủ Tôn Giả lập tức xông lên:

- Hắc Diêm Vương, ta cho người về địa ngục đây.

Lão chụp hai bộ trảo xuống đầu Lục Siêu Quang thật hung hãn.

Mười đầu móng tay của Thiên Thủ Tôn Giả biến ảo khôn lường, giống như mười mũi gươm nhọn. Có lúc lại loang loáng như ngàn móng thép, quyết bấu lũng sọ, xuyên thủng trái tim đối thủ.

Lục Siêu Quang nhanh nhẹn như cánh chim, chưởng lực đẩy ào ào, xô bật được bộ móng của đối thủ. Tả chưởng khoa nhanh, tiếp cận kẻ địch, đồng thời Lục Siêu Quang vươn hữu thủ, xuất độc chiêu Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Thiên Thủ Tôn Giả hoảng hốt, phát song chưởng che phủ ngang đầu.

“Bình ...”.

“Phụp ...”.

Máu tươi bắn lên một vòi ghê khiếp.

Chỉ phong của Lục Siêu Quang đã điểm trúng Đình Trung lão ác ma. Một lỗ sâu hoắm xuyên sọ Thiên Thủ Tôn Giả, cùng lúc với tiếng rú rợn hồn.

Lão ma đầu hồn lìa khỏi xác.

Tam Nhân Tôn Giả giật bắn mình lên. Lão toan quay mình bỏ chạy. Nhưng Lục Siêu Quang như một bóng hồng quang đã lướt tới ...

“Bùng Bùng ...”.

Hai tiếng nổ làm thân hình ác ma bật tung, nhào lộn mấy vòng, cắm phập đầu xuống đất trắng đẫm máu.

20. Chương 20: Ma Nữ Tuyệt Vời

Lục Siêu Quang phóng vút mình đến, định xuất một tử chiêu kết liễu tính mạng lão ma đầu cho rồi.

Nhưng chàng chợt nghĩ lại.

Giết nốt lão này thì còn ai để chàng truy tìm tổng đàn Bạch Ma Giáo và tung tích Tứ Độc Lão Quái.

Chàng liền chuyển mình bay xẹt ngang, kẹp lão già vào nách rồi phi hành tới một góc rừng.

Tam Nhân Tôn Giả được chàng quăng xuống vật cổ tía. Lão oằn mình phun ra mấy búng máu tươi.

Lát sau, lão ác ma dần dần tỉnh lại, hé mắt bàng hoàng nhìn chàng.

Lục Siêu Quang thét lớn:

- Tam Nhân, hãy trả lời câu hỏi của ta. Tứ Độc Lão Quái đang ở nơi nào?

Lão già quắc mắt:

- Oắt con, dù sao ta cũng là một đường chủ, dưới quyền giáo chủ Bạch Ma. Lẽ nào ta để người hăm dọa?

Lục Siêu Quang cười nhạt:

- Đừng ngu si, nói mau kéo chết.

- Ta không nói ...

- Được lắm, ta sẽ có cách buộc lão nói.

Dứt lời, chàng xia thiết chỉ vào một hung huyết của Tam Nhân Tôn Giả, khiến lão đau đớn quần quai.

Lão cắn răng lại, nhưng rồi cũng phải rú lên:

- Người dừng tay, để ta nói ...

Lục Siêu Quang thu thiết chỉ và quắc mắt:

- Nói mau.

Tam Nhân Tôn Giả nhăn mặt:

- Tứ Độc Lão Quái vẫn còn sống ...

Sắc diện Lục Siêu Quang tươi hẳn lên. Nếu chàng nắm được bốn lão già quái ác kia thì chàng sẽ phăng ra được tên Vạn Độc Bá Giả, kẻ thù đã giết sư thúc và tiêu diệt Hỏa Long Bang ...

Điều chàng cần biết, đã sắp được biết rồi đây.

Chàng chiếu tia nhãn quang vào lão già:

- Bốn lão độc còn sống, vậy các người nhốt nơi đâu?

Tam Nhân Tôn Giả lắc đầu:

- Chỉ có giáo chủ của ta mới biết nơi giam giữ tứ lão quái ...

Câu trả lời của lão làm cho Lục Siêu Quang thất vọng, “như lưới đã thủng, cá lại về sông”, chẳng có kết quả gì.

Nổi nóng lên, Lục Siêu Quang lại xĩa thiết chỉ vào hung huyết khác, khiến Tam Nhân Tôn Giả nhức buốt tận xương tủy. Lão ma đầu đau đớn oằn oại.

Thu tàn lực, lão hét:

- Ôi, buông ta ra ... ta nói đây.

Lão rên lên từng tiếng trong lúc Lục Siêu Quang thu lại chỉ phong. Lão ngáp ngừng, chậm rãi:

- Bốn lão quái ấy đang ở ...

Muốn nghe cho rõ điều quan trọng, Lục Siêu Quang nhắm mắt vận dụng thánh lực ...

Tam Nhân Tôn Giả cố kéo dài thời gian, cặp mắt lơ đãng của lão bỗng đảo nhanh. Lão trườn mình đến gần một tảng đá nhọn như mũi kiếm.

Rồi thừa lúc chàng nhắm mắt lắng nghe, lão lật mình lại và lao đầu vào mũi đá nhọn.

Tiếng rú cuối cùng của Tam Nhân Tôn Giả làm Lục Siêu Quang mở lớn mắt. Chàng trông thấy lão ác ma đã tự tử. Máu và óc nhầy nhụa tảng đá.

Quá bức tức vì câu hỏi cần thiết tưởng sắp được trả lời, nào ngờ lão đường chủ này lại tránh câu trả lời bằng cái chết.

Lục Siêu Quang đá vào thi thể lão ma đầu một cái, rồi chàng cảm phần nói lớn:

- Được rồi, ta sẽ khuấy động võ lâm, nhất định tìm ra bốn tên độc lão, dù chúng chui rúc chốn nào.

Câu nói của chàng vừa dứt, bỗng có tiếng cười thanh thoát và tiếng người nữ vang lên:

- Dữ quá nhỉ? Định khuấy động võ lâm kia à? Tiểu nữ đang mong được sánh vai với một người hiền ngang như thế.

Lục Siêu Quang ngạc nhiên, hỏi lớn:

- Ai đó, hãy đối mặt với ta, đừng núp lấp ló như vậy.

Những khóm cây lay động, rồi một cô gái hiện vút ra, mùi hương thơm sực nức.

Lục Siêu Quang ngẩn ngơ nhìn cô gái vừa xuất hiện. Chàng nghĩ thầm trong đầu:

- Ôi, sao lại có một thiếu nữ tuyệt sắc ở chốn này?

Cô gái vẫn chậm chậm bước tới. Hương thơm từ thân hình nàng tỏa ra, một mùi hương kỳ lạ làm chàng trai ngây ngất.

Lắc đầu mấy cái để định thần, Lục Siêu Quang vừa sửa bộ chững chạc, cô gái đã đến sát bên.

Chàng vội lên tiếng:

- Nàng là ai? Tại sao rình rập ta?

Thiếu nữ liếc cặp mắt xéch, nở nụ cười tươi như hoa:

- Tiểu nữ có rình rập gì chàng đâu, chỉ là tình cờ trông thấy thôi mà, xin đừng giận.

Nàng trở tay vào xác chết của Tam Nhân Tôn Giả:

- Huynh mới giết chết người này phải không?

Lục Siêu Quang nhếch mép:

- Phải, chính ta giết hắn.

Cô gái ngược đôi mắt long lanh nhìn chàng:

- Huynh biết người này là ai không?

Lục Siêu Quang lạnh lùng:

- Ta chẳng cần biết lão là ai cả.

Nghe giọng đáp cộc lốc của chàng, cô gái vẫn kiên nhẫn:

- Lão ta chính là Tam Nhân Tôn Giả.

Nhún vai một cái, Lục Siêu Quang nói:

- Cái tên của hần đối với ta không quan trọng.

Cô gái kêu lên:

- Tam Nhân Tôn Giả là một trong ba đường chủ dưới quyền giáo chủ Bạch Ma. Huynh đã giết lão ta, mà không cho là quan trọng sao?

Lục Siêu Quang nhếch miệng cười:

- Ta không chỉ giết hần, mà còn giết cả Tuyết Mạng Tôn Giả và Thiên Thủ Tôn Giả nữa.

Tuyết Sơn Tam Lão đã bị ta cho về châu diêm chứa cả rồi.

Thiếu nữ trừng mắt:

- Ôi, chỉ vì ba lão không trả lời, câu hỏi của huynh hay sao?

Chàng lơ đãng nhìn đi nơi khác:

- Chuyện đó có liên quan gì đến cô nương?

Cô gái lắc đầu:

- Huynh quả là một kẻ kiêu ngạo, lần đầu tiên tiểu muội gặp trong giới giang hồ đây.

Vừa nói, nàng vừa bước lại gần hơn. Sắc đẹp quyến rũ, mùi hương mê hồn như cắt đứt lý trí chàng trai, để dục tình khơi động rần rật trong cơ thể người kề cận.

Lục Siêu Quang vội thối lui vài bước. Trước gương đao chàng chưa từng phải lùi, nhưng trước nữ sắc dục tình ... tự nhiên chàng cảm thấy mình chao đảo.

Cô gái lại nở nụ cười như hoa hàm tiếu:

- Huynh là đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân phải không?

Lục Siêu Quang biết cô gái đã núp trong bụi rình nghe những lời trao đổi của chàng với bọn Bạch Ma Giáo, nên chàng gần giọng:

- Phải, ta là Hắc Diêm Vương, đệ tử đời thứ hai của Hồng Huyết Linh Quân, dưới vực Ma Phong. Nàng là ai mà dám cật vấn ta?

Những lời cứng rắn của Lục Siêu Quang không làm cô gái phiền giận.

Nàng đóng đưa đôi mắt nhìn chàng:

- Tiểu muội tên Phương Tuyết Vân.

Chàng trai nhún cặp chân mày, cái tên Phương Tuyết Vân ... nhất là hai chữ Tuyết Vân nghe như quen quen ... chàng đã nghe được ở đâu đây?

Vô tình chàng lặp lại:

- Tuyết Vân, Tuyết Vân ...

Cô gái bỗng thấy chàng trai nhắc lại tên mình với nét mặt xúc động thì tưởng chàng đã xiêu lòng.

21. Chương 21: Sóng Tình Cuồn Cuộn

Nàng sắp lại gần:

- Phải, tên tiểu muội là Tuyết Vân. Còn tên Hắc Diêm Vương của huynh sao nghe dữ dằn, tanh máu quá đỗi. Vậy hẳn hồn danh này chẳng phải tên thật của chàng trai hào hùng tuần tú. Huynh có thể cho tiểu muội biết tên thật được chăng?

Ồi, những lời nói ngọt ngào, êm ái, dễ say lòng người đến thế. Nhưng Lục Siêu Quang vẫn lãnh đạm:

- Hắc Diêm Vương là tên ta. Nếu cô nương không hài lòng thì cứ coi ta như kẻ không tên.

Thiếu nữ vẫn dịu dàng:

- Huynh không muốn bày tỏ chân danh thì thôi. Nhưng tiểu muội biết huynh đang có chuyện thắc mắc trong lòng?

Lục Siêu Quang cau mày:

- Việc ấy nàng không cần biết.

Cô gái bỗng như trêu chọc:

- Nhưng tiểu muội đáng biết, huynh đang muốn tìm kiếm Tứ Độc Lão Quái phải không nào?

Lục Siêu Quang trờ mắt, giọng khó chịu:

- Cô nương, xin đừng tò mò chuyện riêng của ta.

Đột nhiên cô gái trở giọng, lớn tiếng:

- Huynh phải nói, vì ta muốn biết.

Chàng phẩy tay:

- Ta bảo thật cô nương đi đi, đừng quấy rầy ta nữa.

Tuyết Vân giương tròn mắt phượng:

- Ta thực sự muốn biết, người có trả lời không?

Lục Siêu Quang bật cười:

- Cô nương thật vô duyên và vô lý, ta còn có nhiều việc phải làm. Chào nhé, ta đi đây.

Dứt lời, Lục Siêu Quang dậm bước đi nhưng cô gái đã nhún mình phóng tới trước, chặn chàng lại:

- Chưa trả lời ta, chưa đi được. Người muốn tìm Tứ Độc Lão Quái làm gì?

Sắc mặt nàng giận dữ, song trên môi vẫn điểm nụ cười duyên.

Lục Siêu Quang bực tức ngó cô gái. Trong đầu chàng nhớ đến Bội Ngọc tiểu thư, người yêu của chàng ... và cô gái chàng gặp khi mới lên khỏi vực Ma Phong, có tên Mã Giáng Kiều ...

cả hai nàng đều là con nhà võ, nhưng vẫn mang cốt cách đoan trang. Ngược lại, cô gái tên Tuyết Vân này cũng đẹp tuyệt, song lạnh lẽo đáng ghét, còn tò mò quá đáng, thêm đáng vẻ hung dữ nữa.

Chàng bỗng có ý miệt thị cô gái, dứt khoát xua tay:

- Lui ra, ta không muốn thấy mặt cô nương nữa.

Gương mặt cô gái đang đỏ hồng, thành linh tái mét.

Nàng thét lớn:

- Người sỉ nhục ta, thì người phải chết.

Chưởng lực trên tay Tuyết Vân đẩy tới, kinh khí cuộn cuộn ập vào Lục Siêu Quang với sức mạnh bạt núi.

“Bình Bình ...”.

Ánh hồng quang rực rỡ lên, chàng trai đã xuất chiêu nẩy lửa. Kinh khí của Tuyết Vân bị xô dạt, chớp mắt đã tan biến giữa khoảng không. Tư thế Lục Siêu Quang vẫn vững như bàn thạch.

Đôi mắt sắc bén của Tuyết Vân đã rực lửa. Nàng hét to một tiếng, dựng song thủ đẩy ra hai luồng chưởng khí như giao long uốn khúc quật vào đối thủ. Kinh phong náo động ầm ầm, khí thế vô cùng hung hiểm.

Lục Siêu Quang nhận ra cô gái đã hành thủ tàn độc. Chàng lập tức sử dụng Hồng Huyết Xung Thiên, phóng mình vọt lên, cười trên sóng chưởng thoát hiểm. Kinh lực của cô gái đánh chệch xuống đất đào thành một lỗ sâu hoắm rợn người. Cát bụi tung bay mù mịt.

Cố gắng nhẫn nhịn, không muốn áp đảo cô gái, nhưng Lục Siêu Quang thấy nàng hạ độc thủ thì nổi giận. Từ trên cao chàng phóng vọt xuống chĩa thiết chỉ nhắm vào giữa trán cô gái, thì triển ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh!

Tử thần đã gần kề ...

Mạng sống của cô gái như ngàn cân treo trên sợi tóc.

“Ào ào”, chỉ phong xẹt nhanh như ánh chớp.

Nhưng Lục Siêu Quang bỗng ngừng chỉ lực, tia chớp giết người chỉ chạm qua mái tóc cô gái, song cũng xô dạt nàng đi, làm chàng phải đưa tay đón đỡ. Tuyết Vân ôm cứng ngay lấy Lục Siêu Quang, gương mặt hai người kề nhau, hơi thở nồng nàn.

Đã từng trải giang hồ, Tuyết Vân hiểu ngay tại sao chàng trai đã thu hồi chỉ lực. Nàng sẽ thắng được chàng bằng sức mạnh, làn môi.

Buông rơi thân hình gọn nóng bừng của nàng vào lòng chàng trai tuần tú, Tuyết Vân mê mẩn bởi chinh phục được người trai làm nàng rung động ngay giây phút đầu tiên ấy.

- Không ...

Một tiếng hét quyết liệt.

Thân hình cô gái bị Lục Siêu Quang đẩy ra xa.

Tuyết Vân như bừng tỉnh cơn mơ ...

Nàng trừng mắt nhìn chàng trai không chớp Lục Siêu Quang nhếch mép, mỉm cười:

- Nàng đừng lầm tưởng. Ta còn để mạng sống cho nàng là vì không muốn hành thủ tàn độc với một cô gái.

Rồi chàng nghiêm giọng:

- Nàng từ đâu tới, theo dõi ta với mục đích gì?

Tuyết Vân hét lên the thé:

- Người khỏi cần phải biết lai lịch của ta.

- Tại sao?

- Vì ta sắp giết người đây, biết bay không ... cũng vô ích.

- Ta và nàng chưa từng gặp gỡ, chưa có oán thù, tại sao nàng muốn giết ta?

Gương mặt cô gái bỗng ửng hồng, giọng nàng nghèn nghẹn:

- Tại người vừa sỉ nhục ta, người không biết sao?

Lục Siêu Quang ngơ ngác:

- Ta sỉ nhục nàng? Là thật đấy, đúng ra là nàng đã làm phiền ta.

Đôi mắt cô gái chột ứa hai hàng lệ, giọng nàng bi phẫn:

- Người đừng giả bộ ngây thơ. Ta là một tiểu thư trong trắng đã xúc động vì người. Ta đã trao thân gửi phận vào vòng tay người. Vậy mà ... người hắt hủi ta. Điều nhục này ta buộc người phải trả bằng mạng sống.

Lục Siêu Quang chẳng sợ gì lời hăm dọa của cô gái. Song những giọt nước mắt và lời chân tình của thiếu nữ xa lạ này làm chàng cảm động.

Chàng bèn đổi giọng hòa nhã:

- Tiểu thư. Ta chưa biết rõ nguồn gốc của nàng, nên trai gái giữa đường không thể trao ân, đổi ái. Vả lại, ta còn nhiều việc phải làm, chưa thể nói đến tình yêu ...

Tuyết Vân lại giương song thủ, quát to:

- Đừng nhiều lời vô ích. Ta nhất định lấy mạng người.

Lục Siêu Quang cảm thấy khó xử. Bỗng dưng một cô gái theo dõi chàng đòi hỏi tình yêu. Bây giờ lại đòi giết chàng vì thất vọng. Trên chốn giang hồ sao có chuyện trở trêu thế này?

Cuối cùng, chàng nói:

- Thôi được. Nếu những lời thách thức của ta mà nàng cho là bị xúc phạm thì ta xin đứng nguyên vị để nàng đánh ba chiêu. Sau ba chiêu mà ta còn sống thì nàng để ta đi. Đừng làm phiền ta nữa nhé.

Tuyết Vân hừm một tiếng:

- Không cần tới ba chiêu, ta chỉ phóng một chiêu là đủ.

Lục Siêu Quang trụ bộ, ưỡn ngực:

- Mời nàng, ta sẵn sàng rồi đây.

Cô gái lại quát:

- Còn nữa ...

Lục Siêu Quang ngạc nhiên:

- Tiểu thư, nàng muốn gì nữa?

Tuyết Vân gần giọng:

- Ta chỉ phóng một chiêu thôi. Nhưng người phải nhắm mắt lại để lãnh đủ chiêu mới được.

Điều kiện oái oăm của cô gái thật lạ. Nhưng Lục Siêu Quang tưởng cô ta muốn chàng nhắm mắt để không phản chiêu nhanh chóng được. Điều này dễ thôi, vì chàng có sợ gì một chiêu của cô ta.

Lục Siêu Quang nhắm ngay mắt lại, đứng chững chạc:

- Xong rồi, mời nàng xuất chiêu.

“Vụt ...”.

Giải khăn hồng trên tay cô gái phất nhanh qua mũi Lục Siêu Quang và chàng hít ngay một mùi hương kỳ diệu.

Chàng nhận ra loại hương mê cực mạnh, nhưng không còn kịp phản ứng được nữa.

Thân hình Lục Siêu Quang chao đảo, rồi chàng ngã vào vòng tay của cô gái.

Tuyết Vân siết chặt chàng trai đang mê đi trong tay mình. Làn môi thắm nở nụ cười thỏa mãn:

- Ôi, làm sao ta có thể giết chàng ... nhưng chàng phải về thạch động với ta thôi.

Nàng xốc Lục Siêu Quang lên vai và sửa soạn phi hành.

- Dừng lại ...

Một tiếng thét chói tai khiến Tuyết Vân kinh ngạc nhìn lên. Từ ngọn cây đại thụ, một cô gái phóng vút xuống, gần giọng:

- Tiện tì dâm ô, hãy buông chàng xuống.

Người mới đến là cô gái xấu xí, gương mặt sần sùi, thâm tím. Song đôi mắt thật đẹp và thân hình cân đối gợi cảm. Chỉ qua cái phóng vút vừa rồi, Tuyết Vân cũng biết cô gái kia chẳng phải kẻ tầm thường. Nàng đặt Lục Siêu Quang xuống, rồi trừng mắt:

- Xú nữ, ngươi muốn chết sao mà dám can thiệp vào việc của ta?

Cô gái xấu xí quát:

- Đừng dài dòng bẻm mép, cút đi cho khuất mắt ta.

Tuyết Vân nổi giận, xòe chưởng đẩy tới, nhưng kinh khí từ song thủ cô gái xấu xí đã tuôn ra cuộn cuộn ...

“Bùng Bùng ...”.

“Bình”.

Áp khí xô bật Tuyết Vân bay đi mấy trượng.

Nàng loạng choạng ói ra một búng máu.

Ánh mắt căm hờn, Tuyết Vân gần giọng:

- Ta tạm tha cho gã tiểu tử, nhưng ta thề có ngày sẽ lấy mạng hần.

Vèo một cái, nàng lao vút vào rừng tùng biệt dạng.

22. Chương 22: Bạch Y Xú Nữ

Trên vạt cỏ úa, Lục Siêu Quang nằm dài, mê mệt.

Cô gái xấu xí quỳ xuống bên chàng tha thiết:

- Lục huynh, Lục huynh ... Muội thương nhớ huynh vô cùng. Muội vẫn theo dõi huynh trên đường tầm thù, rửa hận. Muội rất muốn cùng huynh có một ngày tâm sự cho thỏa nỗi nhớ mong ...

Hai bàn tay thơm mịn, trắng hồng của cô gái bỗng ôm lấy gương mặt sần sùi, đôi mắt nàng ứa lệ:

- Nhưng gương mặt muội thế này, làm sao muội dám cùng huynh đối diện?

Đảo mắt nhìn quanh khu vực trống trải, cô gái ôm xốc Lục Siêu Quang phi hành đến một hang đá gần đó.

Nàng đưa chàng vào lòng hang, đặt chàng nằm ngay ngắn, rồi lấy trong bọc ra một lọ thủy tinh, chứa những viên thuốc màu vàng.

Trút ra bàn tay ba viên thuốc nhỏ, cô gái xấu xí cạy miệng cho chàng uống. Nàng áp đôi môi lên vầng trán rộng của Lục Siêu Quang, bàn tay nàng ve vuốt thân thể chàng thật âu yếm.

Tiếng nói của nàng thanh tao, xúc động:

- Lục huynh. Những viên kim đơn đó giúp huynh tỉnh lại. Song muội phải đi trước khi huynh nhìn thấy muội. Lòng muội đau buồn tan nát, và muội biết huynh cũng chẳng bao giờ quên muội. Nhưng trong hoàn cảnh trớ trêu này, đôi ta đành chịu vậy thôi.

Nàng mở bọc, lấy giấy bút, viết nhanh một mảnh giấy cài vào giải lưng chàng.

Lục Siêu Quang bỗng tựa mình, thở một hơi dài.

Chàng đã tỉnh ...

Cô gái vội quơ chiếc bọc và rảo bước.

- Tiểu thư ...

Chợt nghe tiếng kêu, theo phản xạ tự nhiên, cô gái quay mặt lại. Song nàng vội giấu mặt sau cái bọc trên tay.

Chậm quá rồi, Lục Siêu Quang đã nhìn thấy gương mặt xấu xí, kỳ dị của người con gái.

Bàng hoàng, kinh ngạc, nhưng Lục Siêu Quang đã nhớ lại những sự việc vừa qua, và tin chắc rằng cô gái xấu xí kia đã giải cứu chàng.

Tinh thần đã tỉnh táo, chàng vội đứng lên:

- Cô nương, xin dừng bước cho tại hạ được hỏi thăm ...

“Vào ...”.

Người con gái đã phóng ra khỏi lòng hang như một chiếc lá vàng bay. Lục Siêu Quang cũng vội phóng theo.

Vừa qua cửa hang, chàng đảo mắt nhìn, nhưng tầm dạng cô gái không còn thấy nữa.

Lục Siêu Quang lẩm bẩm:

- Thuật phi hành của nàng này chẳng phải tầm thường. Nhưng nàng là ai?

Chàng đứng sừng sững, lắc đầu ... không thể tự lý giải nổi.

- Một cô gái đẹp toan dùng hương mê để buộc chàng phải đáp lại tình yêu, và người con gái xấu xí cứu chàng đưa vào hang đá. Cả hai nàng đều không rõ lai lịch, bỗng nhiên đến với đời chàng một cách lạ lùng.

Lặng im để đào sâu suy nghĩ một lúc lâu, Lục Siêu Quang vỗ vào trán mấy cái, rồi nói một mình:

- Thôi, suy nghĩ làm gì thêm mệt óc. Trên bước giang hồ phiêu bạt, thế nào ta cũng gặp lại hai nàng này. Việc trước mắt là ta phải tiếp tục tìm tổng đàn Bạch Ma Giáo, truy cho ra Tứ Độc Quái Lão.

Chàng sửa lại nếp áo, bỗng thấy rơi ra một mảnh giấy.

- Ôi, cái gì nữa đây?

Lục Siêu Quang cúi lượm mảnh giấy, mắt liếc nhanh qua hàng chữ:

”Thiếu hiệp Trên đường tầm thù rửa hận, chàng sẽ còn gặp nhiều yêu tinh, ma nữ và những cạm bẫy nguy hiểm ... kịch độc. Hãy thận trọng và đề phòng Vạn Độc Bá Giả công tử lăm chước quỷ, mưu ma.

Bạch Y Xú Nữ”.

Xếp mảnh giấy trong tay, Lục Siêu Quang trầm nhắc lại:

- Bạch Y Xú Nữ, người con gái áo trắng xấu xí.

Chàng lắc đầu:

- Gương mặt nàng xấu, nhưng lòng nàng tốt. Còn Tuyết Vân xinh đẹp lại dâm dật lẳng lơ.

Trong phút chốc, chàng trai chợt nhớ ra. Mặc dù chỉ được thoáng nhìn cô gái xấu xí, chàng cảm thấy đôi mắt đẹp của nàng rất quen, và thân hình cân đối uyển chuyển ấy dường như chàng đã từng được ngắm nhiều lần. Còn cái tên Tuyết Vân của cô gái đẹp lại cũng quá quen tai. Những điều quen quen của hai cô gái xa lạ cứ ám ảnh Lục Siêu Quang, khiến chàng phải tự gãi gông với mình:

- Đã bảo đừng suy nghĩ vẩn vơ về hai người con gái ấy nữa. Hãy lo bổn phận của mình đi.

Chàng phóng vút ra khỏi khu rừng tùng để trở lại thị trấn Nam Hưng. Lục Siêu Quang nghĩ rằng ở thị trấn đông vui ấy chàng sẽ dễ dàng nghe ngóng tin tức về bọn Bạch Ma Giáo.

Phi hành ngang một thung lũng, chàng trai bỗng nghe nhiều tiếng gió lạ bên tai. Chàng vội đáp vút xuống một ngọn cây cổ thụ, núp trong tàn lá, đảo mắt nhìn.

“Vào ... Vào ...”.

Nhiều bóng xanh và bóng trắng đang lao vun vút xuống thung lũng. Chàng liền lướt nhanh qua những ngọn cây để tiếp cận nơi bọn người kia đang tụ họp. Lục Siêu Quang thấy ở giữa thung lũng có một nam nhân và một nữ nhân cả hai đều che mặt. Xung quanh cặp này là nhiều cặp nam nữ cầm gươm đao sáng quắc. Nam mặc võ phục xanh, nữ mặc y trang toàn trắng. Các chàng rất đẹp trai, còn những nàng kia đều có nhan sắc hấp dẫn.

Nam nhân áo xanh đứng cạnh nữ nhân áo trắng giữa đám đông, đang đồng dục nói lớn:

- Nam nữ hội viên Hoa Nguyệt Hội hãy nghe đây. Hiện nay Võ Lâm Ngũ Phái đang lúc suy vi. Hỏa Long Bang của Lục Siêu Quần và Linh Sơn Phái của Dương Tử Hùng đã tan vỡ.

Bây giờ chỉ còn Bạch Ma Giáo, Thanh Y Thần Giáo và Hoa Nguyệt Hội đủ sức khống chế quần hùng. Nếu Hoa Nguyệt Hội muốn vươn lên, thì ta phải tìm luyện cho ra Hỏa Long Bí Kíp của lão Lục. Luyện được Hỏa Long Thần Chưởng, hội chúng ta sẽ là bá chủ võ lâm Trung Thổ.

Hàng trăm cái miệng nam nữ cùng hô:

- Tuân lệnh hội trưởng, quyết tâm truy tìm Hỏa Long Bí Kíp ...

Ẩn mình trong tàn cây, Lục Siêu Quang nổi nóng vì lũ kia dám có ý đồ truy đoạt bí kíp võ công của phụ thân chàng. Mặc dù Hoa Nguyệt Hội hiện đang là một bang hội ma giáo sừng sỏ của võ lâm hắc phái, sóng chàng thừa sức dụng Huyết Chưởng đánh chúng tan tành.

Đang định phóng xuống sân trảng, Lục Siêu Quang bỗng ngừng lại vì thấy nữ nhân áo trắng đã tiếp lời Nam Hội Trưởng:

- Tinh thần của hội viên rất tốt. Hội ta đã có Âm Dương Bạch Chân Khí là ma công cực độc, nếu luyện được Hỏa Long Bí Kíp ... chắc chắn từ Trung Nguyên đến Quan Ngoại, chẳng môn phái nào địch nổi cao thủ của Hội Nguyệt Hoa này. Nhưng muốn tìm ra Hỏa Long Bí Kíp ta phải phát hiện được Vạn Độc Bá Giả công tử và em gái hắn là Ngọc Diện Hồ Ly đang âm thầm luyện công nơi thâm sơn cùng cốc nào. Bởi sự bí mật về Lục Siêu Quần còn hay mất, anh em Bá Giả nắm trong tay. Để tìm ra Bá Giả, ta lại phải nắm được Tứ Độc Lão Quái. Bốn lão này đang bị Bạch Ma Giáo nhốt một nơi, song Nam Hội Trưởng và ta sẽ có cách thu nạp được bốn lão ma đầu ấy.

Từng cặp hội viên Hoa Nguyệt Hội lại hô to:

- Vạn tuế Nam Nữ Hội Trưởng ma công thượng thừa, tài năng siêu việt.

Đôi mắt Lục Siêu Quang chợt sáng lên trong tàn lá, chàng nghĩ thầm trong đầu:

“Thì ra Nam Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội đã biết rõ Tứ Độc Lão Quái ở nơi nào. Ta còn chờ gì mà không xuất hiện, bắt buộc chúng phải nói ra.”.

Chàng liền phóng vút xuống thung lũng, miệng quát lớn:

- Hội trưởng Hoa Nguyệt Hội, có ta đến thăm đây.

Nam Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội quay phắt lại, cặp mắt long lanh ngời lên sau mảnh lụa che mặt.

Gã nam nhân trầm giọng:

- Các hạ là ai?

Lục Siêu Quang đáp ngay:

- Ta là Hắc Diêm Vương.

Nam Nữ Hội Trưởng quay mặt nhìn nhau, ánh nhãn quang lấp lánh, còn đám hội viên đều trở mắt ngó chàng lom lom.

Nữ Hội Trưởng cất giọng the thé:

- Thì ra các hạ là đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân từ vực Ma Phong trở về, đã ra nghiêm lệnh cấm các môn phái không được đến gần Bãi Sinh Tử trong chu vi mười dặm?

23. Chương 23: Nữ Hội Trưởng Bịt Mặt

Lục Siêu Quang gật đầu:

- Đúng, đó là nghiêm lệnh của ta, để các môn phái cùng phải kính trọng sư môn Hồng Huyết.

Mảnh lụa che mặt của Nam Hội Trưởng lay động. Gã thay vợ hỏi tiếp:

- Các hạ cũng là người giết hai hương chủ, một đường chủ của Bát Kỳ Bang, và vừa rồi đã giết Tuyết Sơn Tam Lão của Bạch Ma Giáo?

Chàng trai xác nhận:

- Phải, chính là ta.

Trong lúc chàng vươn mình trả lời, thanh kiếm báu bên hông chàng đang đưa, lúc lắc.

Nữ Hội Trưởng bỗng kêu lên:

- Vô Hư Thần Kiếm.

Nam Hội Trưởng cũng lùi lại:

- Tại sao các hạ lại có thanh kiếm này?

Lục Siêu Quang hết sức ngạc nhiên, vì Nam Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội biết tên thanh kiếm chàng đem về từ vực thẳm. Thanh kiếm của lão hiệp Khuru Lôi Chấn ký thác, dặn dò trao lại cho con gái là Khuru Tuyết Vân, rồi giúp nàng diệt đôi gian phu, dâm phụ đã đẩy Khuru Lôi Chấn xuống Tử Vực Ma Phong.

Suy nghĩ lan man, chàng nhớ lại cô gái xinh đẹp và lẳng lơ mà chàng bị chụp hương mê. Nàng xưng danh là Phương Tuyết Vân, chẳng biết có phải nàng là Tuyết Vân, con gái lão hiệp khách Khuru Lôi Chấn hay không?

Trong lúc chàng trai bận suy nghĩ, thì Nam Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội cứ nhìn thanh kiếm báu lom lom, rồi đưa mắt cho nhau, với tia nhìn âm hiểm.

Nữ Hội Trưởng nhẹ nhàng lên tiếng:

- Thần Kiếm Vô Hư này là thanh kiếm lừng lẫy võ lâm. Tại sao các hạ lại có bên mình?

Giọng nói của nàng thật thanh tao, nhưng Lục Siêu Quang không thể nhận rõ gương mặt nàng sau mảnh lụa che. Chàng chỉ thấy đôi mắt đen láy của nàng long lanh thật đẹp.

Chàng liếc ngang người nữ:

- Thì ra hội trưởng cũng biết thần kiếm này sao?

Mảnh lụa che mặt lay động:

- Vô Hư Thần Kiếm trước đây do đại hiệp Khuru Lôi Chấn sử dụng, đã lừng lẫy giang hồ, ai mà chẳng biết.

Lục Siêu Quang cười gằn:

- Vậy nương tử còn hỏi thêm lai lịch bảo kiếm làm gì nữa?

Nữ Hội Trưởng đáp ngay:

- Khuru Lôi Chấn đại hiệp đã tuyệt tích giang hồ. Bao nhiêu cao thủ truy tìm chẳng biết ở nơi đâu. Nay thanh bảo kiếm này xuất hiện bên mình các hạ, làm sao không khiến ta và các cao thủ võ lâm phải chú ý tìm hiểu cho ra manh mối.

Lục Siêu Quang nhú mày suy nghĩ:

thanh bảo kiếm Vô Hư này chàng chỉ có thể trao cho Khưu Tuyết Vân, và kể cho nàng nghe về mối phụ thù nên chàng không thể tiết lộ với bất cứ ai.

Bởi vậy, chàng nghiêm giọng bảo:

- Nương tử đừng nên tò mò vào việc riêng của ta.

Lời nói nghiêm nghị và dứt khoát của chàng khiến Nữ Hội Trưởng không dám nói gì thêm nữa.

Nàng chỉ hỏi:

- Các hạ gặp chúng tôi có việc gì?

Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Ta muốn hỏi một câu, giống như đã hỏi Tuyết Sơn Tam Lão.

- Nghĩa là ...?

- Các người hãy cho ta biết Tứ Độc Lão Quái hiện ở nơi đâu?

Nữ Hội Trưởng hỏi lững lờ:

- Nếu chúng tôi không thể trả lời thì sao?

Lục Siêu Quang gần giọng:

- Không trả lời, các người sẽ lãnh hậu quả như Tuyết Sơn Tam Lão.

Nam Hội Trưởng lên tiếng:

- Dù búa rìu, sấm sét chúng tôi cũng không thể trả lời câu hỏi của các hạ ngay tại đây được.

- Tại sao?

- Vì trả lời câu hỏi ấy là chúng tôi đã đụng chạm Bạch Ma Giáo. Mà ở thung lũng này quá trống trải, lỡ thuộc hạ Bạch Ma, hay người phái khác biết sẽ rất nguy hiểm cho chúng tôi.

Gật gù mấy cái, Lục Siêu Quang hỏi:

- Vậy ở đâu các người mới có thể trả lời?

Như hiểu ý chồng, Nữ Hội Trưởng vòng tay:

- Chúng tôi xin mời các hạ về tổng đàn của bốn hội, nơi đó kín đáo hơn.

Lục Siêu Quang nghĩ thầm:

- Sao bọn này lại muốn mời ta về tổng đàn, chúng âm mưu cướp đoạt bảo kiếm Vô Hư chăng? Nhưng ta sợ quái gì, chỉ một chiêu Huyết Chỉ Điểm Tinh cũng đủ để ta đối phó với bọn chúng.

Chàng gật nhanh:

- Được, ta sẽ đến tổng đàn Hoa Nguyệt Hội. Nhưng nếu nương tử không tôn trọng lời hứa thì đừng trách ta hành thủ tàn độc nhé.

Cả Nam Nữ Hội Trưởng đồng thanh:

- Không dám, không dám.

Lục Siêu Quang phẩy tay:

- Vậy chúng ta đi ...

oo Đoàn người phi hành vùn vụt, Lục Siêu Quang được Nam Nữ Hội Chủ hướng dẫn về phía đồi núi chập chùng. Phong cảnh hoang sơ kỳ lạ.

Tới một chân núi, Nữ Hội Trưởng quay sang Lục Siêu Quang:

- Đã tới nơi, xin các hạ dừng bước.

Nhìn thấy đá núi sần sùi, cỏ cây bao phủ, Lục Siêu Quang tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nhưng Nam Hội Trưởng đã đưa một chiếc còi sừng lên miệng, thổi một tràng tu tu ...
vang vọng núi đồi.

Lập tức nơi sườn núi có một tảng đá lớn tách ra, để lộ khung cửa động phủ sâu hun hút.

Từ trong động phủ có tám thanh niên nam nữ, chia làm bốn cặp, tay cầm đèn lồng đi ra ...

Bốn cặp nam nữ dàn hai bên cửa động, tay nâng cao đèn lồng, miệng đồng thanh hô lớn:

- Kính mừng nhị vị hội chủ và quý khách.

Lục Siêu Quang từ dưới vực thăm trở về, chưa được tiếp rước long trọng bao giờ, nên trước cảnh này chàng rất xúc động.

Hai vị hội chủ lại đưa tay, nghiêng mình:

- Thỉnh mời các hạ vào trong.

Lục Siêu Quang hiên ngang bước vào tổng đàn Hoa Nguyệt Hội, bên trong đầy ánh sáng, động phủ trang trí lộng lẫy, xa hoa. Chàng lại được mời trên ghế cao, bọc nệm nhung êm ái.

Song chàng không bị choáng ngợp bởi cảnh trí. Vừa ngồi yên chỗ, chàng đã nhìn hai vị hội chủ.

Giọng chàng đầy nôn nóng:

- Các người hãy trả lời câu hỏi của ta đi.

Nữ Hội Trưởng mở khăn che mặt ra, để lộ dung nhan tuyệt đẹp mà Lục Siêu Quang cảm thấy ngỡ ngàng ... như đã được gặp ở nơi nào đó, trong nhất thời chàng không thể nhớ ra.

Nàng quay sang Nam Hội Trưởng, khi đó cũng đã bỏ mảnh lụa che mặt, tỏ rõ một nam nhân tuấn tú.

Tiếng nói thanh tao của Nữ Hội Trưởng cất lên:

- Ta hãy mời các hạ một chung quỳnh tửu, rồi sau đó trả lời câu hỏi để các hạ hài lòng.

Vừa nói nàng vừa đưa bàn tay ngà ngọc cầm bình lưu ly đựng rượu rót ra chiếc chung ngọc, theo lệ giang hồ, nàng đưa lên môi nhấp trước, rồi chuyển sang Nam Hội Trưởng nốc cạn. Kế đó, nàng rót một chung đầy, nàng qua chỗ Lục Siêu Quang theo đúng lễ nghi “Tiên chủ, hậu khách”.

- Kính mời các hạ.

Thấy hội chủ đã uống trước ngon lành, đâu còn ngờ chỉ rượu độc, nên Lục Siêu Quang nhận chung rượu trên tay Nữ Hội Trưởng, ngửa cổ nốc một hơi. Mùi rượu thơm nồng, hăng hắc ...

Nữ hội Trưởng xinh đẹp lại bật cười:

- Các hạ anh hùng lắm. Nhưng rất tiếc các hạ sẽ không được nghe một câu trả lời nào cả.

Lục Siêu Quang trợn mắt:

- Nương tử ... người ... người nói sao?

Làn môi tươi thắm của Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội hé mở:

- Không cần phải hỏi, các hạ sẽ biết ngay thôi.

Quả thật Lục Siêu Quang đã nhanh chóng nhận ra cơ thể mình bừng bừng như lửa đốt, thần trí hôn mê, chàng gục mặt xuống bàn. Chàng đã không ngờ hai người kia ngầm thuốc giải trước khi uống rượu độc, nên chỉ có chàng bị trúng kế cặp hội chủ ác gian.

Nam Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội tước thanh Vô Hư Thần Kiếm bên mình Lục Siêu Quang. Còn Nữ Hội Trưởng bật cười khúc khích:

- Một con cọp dữ đã xa bầy của ta rồi!

Tiếng cười của người đàn bà theo Lục Siêu Quang vào cơn mê loạn. Chàng cố chống lại cảm giác chập chờn, thân thể bải hoải, và cứ chìm dần vào cõi vô thức.

24. Chương 24: Lọt Vào Quỷ Kế

Lục Siêu Quang vừa tỉnh dậy, khi có tia mặt trời rọi vào mặt chàng.

Thời gian trôi qua chẳng biết đã bao lâu.

Chàng mở mắt, bàng hoàng nhận ra mình nằm trên tảng đá, trong một hang động âm u, chỉ có tia mặt trời với bản thân, Lục Siêu Quang đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt ... Đồng thời, như có bàn tay mềm mại ve vuốt, nâng niu thân hình chàng.

Chàng định thần, và một cơn gió thoảng qua, Lục Siêu Quang xoay mình, mở lớn mắt, lại chẳng thấy có bàn tay ai cả. Chàng nghĩ thầm, chẳng qua là hoang tưởng, có ai đến với chàng đâu.

Những sự việc vừa qua bỗng trở về trong tâm não, chàng gầm lên:

- Rồi ta sẽ giết hết bọn Hoa Nguyệt Hội tàn độc này.

Thật không ngờ. Một người đẹp như Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội lại sâu độc đến thế.

Khuôn mặt kiều diễm ấy, đối với chàng quen quen ... dường như chàng đã gặp ở nơi đâu rồi.

Lục Siêu Quang cố gắng nhớ lại ...

Từ lúc ở Linh Quân Biệt Phủ, dưới Tử Vực Ma Phong trở về, chàng đã gặp hai người con gái đẹp là Mã Giáng Kiều và Phương Tuyết Vân. Vậy gương mặt Nữ Hội Trưởng này mang máng giống ai?

Mã Giáng Kiều, nét đẹp thật dịu dàng, còn Phương Tuyết Vân ... à ... Phương Tuyết Vân ... Đúng rồi ...

Chàng kêu lên nho nhỏ:

- Một sắc đẹp lộng lẫy, nhưng lừa dối, phóng đảng. Nữ Hội Trưởng này rất giống Phương Tuyết Vân, tuy có vẻ già dặn hơn.

Một bông hoa độc gấm ghê.

Như nổi cơn thịnh nộ, Lục Siêu Quang trỗi dậy. Song lạ thay, toàn thân chàng mềm oặt như chẳng có chút công lực nào cả.

Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Ôi, không lẽ công lực của ta đã tiêu tan bởi chung rượu độc của ma nữ?

Chàng lại cố gắng đứng lên. Song đôi chân chàng run rẩy như cái hình múa rối, cứ ngã nghiêng, không tuân theo ý chí của chàng nữa.

Lục Siêu Quang cảm tức gầm lên:

- Trời ơi, không lẽ ta bị thân bại danh liệt ở nơi đây?

Bỗng một tiếng cười lãnh lút từ phía sau, và giọng nói lạnh lùng:

- Còn gì nữa mà than van thân phận. Ta sẽ giết ngươi đây.

Chàng trai ngạc nhiên, cố quay cái cổ yếu ớt nhìn lại, và chàng kêu to vì bất ngờ:

- Phương Tuyết Vân ...

Cô gái đẹp đang đứng trước mặt chàng chính là Phương Tuyết Vân, lộng lẫy và nguy hiểm.

Lục Siêu Quang nghĩ nhanh trong đầu:

“Tại sao Phương Tuyết Vân lẳng lơ, đa tình chàng đã gặp trong rừng, lại có mặt nơi đây? Nàng có liên quan gì với Hoa Nguyệt Hội?”.

Nhìn cô gái đăm đăm, chàng hỏi:

- Nàng vừa nói ... nàng sẽ giết ta?

Tuyết Vân bật cười:

- Người tưởng ta không dám giết người sao?

Lục Siêu Quang vung cánh tay lên. Nhưng cánh tay xuôi lơ, chẳng còn chút kinh lực.

Chàng trợn mắt:

- Nhưng vì sao nàng giết ta?

Cô gái rít qua kẽ răng:

- Người quên rồi à? Trong rừng tùng, sau khi giết Tuyết Sơn Tam Lão, người đã hất hủi, khinh thường ta. Lúc đó, ta thề sẽ giết người và đã quật ngã người bằng hương mê trong chiếc khăn hồng. Nhưng một con xú nữ, gương mặt sần sùi đã giải thoát cho người ...

Nàng bật cười lạnh tanh, cặp mắt long lanh dữ tợn:

- Bây giờ thì chỉ có trời cứu ... Người nhất định phải chết dưới tay ta thôi, gã trai kiêu ngạo kia ... hãy sẵn sàng chờ chết.

Lục Siêu Quang nhớ lại tất cả.

Chàng cười gằn:

- Vậy nàng giết ta đi.

Thanh kiếm bỗng loang loáng trên tay Tuyết Vân là Vô Hư Thần Kiếm, mà Nam Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội đã tước đoạt của chàng nơi động phủ, sau khi hại chàng bằng rượu độc.

Thôi, còn gì nữa mà mong ...

Lục Siêu Quang đành nhắm mắt chờ chết.

Vút một cái, ánh thép ngời lên khùng khiếp. Nhưng lưỡi kiếm vừa chạm mái tóc chàng thì khựng lại ...

Cánh tay Tuyết Vân bỗng run run.

Lục Siêu Quang mở mắt ra:

- Kìa, nàng chưa giết ta, còn chờ gì nữa?

Tuyết Vân nhìn chàng trai trần trời ...

Rồi nàng buông tiếng thở dài não ruột:

- Ôi, sao ta không thể giết được kẻ vô tình đáng ghét này?

“Soảng ...”.

Thanh Vô Hư Thần Kiếm rơi xuống sàn đá lạnh, còn thân hình nóng hổi của Tuyết Vân ngã đè lên Lục Siêu Quang.

Yêu và hận, kể từ ngày gặp được chàng trai này ở rừng tùng mà không trọn niềm hoan lạc, Tuyết Vân vừa muốn yêu thương, vừa muốn giết chết chàng vì căm hận. Bởi chàng thờ ơ lãnh đạm, còn nàng là gái thật khó tỏ tình.

Lục Siêu Quang lúng túng nhìn thanh kiếm dưới đất và người đẹp trên mình. Hương thơm quyến rũ của người con gái làm Lục Siêu Quang lâng lâng với cảm giác khó tả. Những sợi tóc mềm của nàng buông rơi trên má, ve vuốt trên cổ chàng êm ái như nhung. Lục Siêu Quang bàng hoàng trong giây lát ... Nhưng chàng cố định thần, gượng lê cánh tay đẩy Tuyết Vân ra, rồi lăn mình vào vách động.

Tuyết Vân vẫn nhìn chàng không chớp mắt, một ánh nhìn trợn lẩn yêu thương chưa xót hận thù ...

Để bớt căng thẳng, Lục Siêu Quang lên tiếng hỏi:

- Nơi đây là đâu vậy?

Cô gái đáp:

- Đây là thạch lao.

Lục Siêu Quang rung mình. Thì ra chàng đã bị giam vào ngục đá của Hoa Nguyệt Hội, sau khi công lực tiêu tan bởi chung rượu độc. Ôi, thật là tủi nhục.

Chàng bực tức gằn giọng:

- Hừm, ta sẽ giết hết bọn Hoa Nguyệt Hội các ngươi. Nơi đây chấp chứa từng cặp thanh niên nam nữ, chẳng giống một võ phái nào, chỉ là một lũ dâm dật gớm ghê.

Tuyết Vân bĩu môi:

- Thân ngươi chết đến nơi rồi, còn hăm he giết ai nữa?

Lục Siêu Quang cũng phải nhận rằng nàng nói đúng. Chàng đã bị tiêu tan công lực, thân hình đứng không vững, còn đòi giết kẻ khác thì thật là chuyện lộng ngôn.

Nhưng chàng vẫn nghiến răng:

- Nếu ta chưa chết, sẽ có ngày ta giết sạch các ngươi.

Tuyết Vân bực tức:

- Rồi ngươi sẽ được chết ngay thôi mà ...

Lục Siêu Quang quắc mắt:

- Đừng nhiều lời. Ta đã sa cơ, muốn giết cứ việc ra tay.

Cô gái bồng bục mặt, thiếu não:

- Giết hay tha chàng, không phải quyền hạn của ta.

Lục Siêu Quang cười gằn:

- Hồi nãy nàng nhất định đòi giết ta, sao bây giờ nói nghe lạ vậy?

Tuyết Vân như có gì trào lên cổ họng, nói chẳng nên lời. Nàng cứ thút thít khóc.

Lục Siêu Quang hỏi dồn:

- Vậy ai có quyền giết ta?

Cô gái nghẹn ngào:

- Người đã giam chàng vào thạch lao này.

Chàng gật gù:

- Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội?

Tuyết Vân gạt nước mắt:

- Đúng vậy, bởi chàng là đồng bọn với đại hiệp Khuru Lôi Chấn.

Lục Siêu Quang bàng hoàng thăm nghĩ:

“Thật quái lạ, Khuru Lôi Chấn là lão hiệp trao thanh kiếm Vô Hư cho ta dưới vực Ma Phong, dặn trao cho con gái là Khuru Tuyết Vân. Sao Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt lại biết rõ thanh kiếm này, và cho ta là đồng bọn với Khuru Lôi Chấn?”

Chàng buông thêm câu thăm dò:

- Vậy sao bà ấy không giết quách ta cho rồi?

Tuyết Vân nhìn chàng trai:

- Vì người ta còn chờ bắt luôn được Khuru Lô Chấn để giết luôn một thể. Bởi mười chín năm trước đây, Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lô Chấn bị rơi xuống vực thẳm Ma Phong, tuyệt tích giang hồ. Nay chàng đem thanh kiếm Vô Hư về đây, người ta chắc Khuru Lô Chấn đã cùng chàng trở về khuynh đảo vô lâm, nên cần rình bắt luôn cả hai người mới trừ được đại họa.

Đang trong cơn nguy hiểm mà Lục Siêu Quang cũng bật cười bởi sự hiểu lầm của bọn Hoa Nguyệt Hội. Đại hiệp Khuru Lô Chấn đã vùi thây dưới tử vực, còn đâu cho chúng rình bắt.

Tuy vậy, chàng vẫn hỏi tiếp:

- Quái lạ, sao hội trưởng tin rằng Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lô Chấn sẽ tới đây mà rình bắt?

Tuyết Vân trở vào thanh kiếm:

- Bỗng hội sẽ rao trên chốn giang hồ là đã bắt được Hắc Diêm Vương và Vô Hư Thần Kiếm, chắc chắn Khuru Lô Chấn sẽ tìm tới đây mong giải thoát cho chàng, và ông ta sẽ sập bẫy luôn.

Thật là chuyện khôi hài, Lục Siêu Quang thầm nghĩ trong đầu, vì bọn ma đầu này đã lầm to.

Chàng cười lạt:

- Nhưng nếu Khuru đại hiệp không đến đây thì sao?

Giọng cười của Lục Siêu Quang làm cô gái khó chịu. Nàng đổi thái độ với những lời gay gắt:

- Thì người sẽ bị nhốt ở nơi này mãi mãi cho tới khi bỗng hội bắt được lão già họ Khuru.

25. Chương 25: Động Ảo Tình

Trong thạch lao âm u, đối diện với người con gái đẹp mà lòng Lục Siêu Quang buồn ray rứt.

Chàng trầm suy nghĩ:

"Bọn Hoa Nguyệt Hội điên khùng nên mới chờ đợi bắt cho được một người đã chết là Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lô Chấn. Còn ta, vì uống lầm rượu độc nên phải giam thân mãi mãi nơi đây. Biết ngày nào mới trừ xong bọn Tứ Độc Lão Quái, tìm cho ra Vạn Độc Bá Giả công tử để trả mối thù tiêu diệt sư môn, và biết được tung tích thân phụ?

Liếc nhìn Tuyết Vân, chàng chợt muốn tìm hiểu một điều đang làm chàng thắc mắc.

"Tại sao một người đã luyện công lực thượng thừa trong Linh Quân Biệt Phủ, với Hồng Huyết Khí Công trong mình chàng lại có năm chiêu Nhu Công của Hỏa Long Bí Kíp. Vậy mà chỉ dùng một chung độc tửu, Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội đã làm chàng tiêu tan công lực ...

Vậy chất độc này là gì mà ghê gớm thế?"

Chàng liền dịu giọng dò hỏi:

- Tuyết Vân cô nương. Trước khi ta chịu chết, nàng có thể cho ta biết là ta đã uống nhầm thứ độc được nào chăng?

Có lẽ chẳng cần phải giấu giếm người sắp chết, nên Tuyết Vân trả lời ngay:

- Đó là thứ rượu được pha chế từ trăm loài hoa độc ở hoang sơn, có tên Bách Ma Hoa Trường Túy Tửu. Kẻ nào uống nhầm rượu này, không có thuốc giải, chẳng những bị tiêu tan công lực, còn phát điên cuồng trong thời gian ngắn.

Lục Siêu Quang gật gù:

- Ghê gớm thật, thế là ta biết số phận của ta rồi. Nhưng còn nàng, hiện có chức vụ gì trong Hội Hoa Nguyệt tàn độc này?

Tuyết Vân trợn mắt:

- Người hỏi làm gì?

Chàng đáp nhanh:

- Ta hỏi cho biết vậy thôi, và nàng có trả lời chắc cũng chẳng hại gì cho nàng, mà ta phải nể nàng hơn.

Tuyết Vân đáp gọn:

- Thân phụ và thân mẫu ta là hội trưởng Hội Hoa Nguyệt đó.

Câu trả lời của Tuyết Vân làm Lục Siêu Quang bàng hoàng. Trong giây lát đầu óc chàng bỗng hiểu ra tất cả.

Thôi rồi, cô gái mang tên Phương Tuyết Vân này chính là Khuru Tuyết Vân đích thực.

Sau khi hợp sức đánh văng Khuru Lôi Chấn xuống tử vực Ma Phong, mẹ nàng và tên dâm phu đã đổi họ của nàng với ý đồ chia rẽ cha con, lại gieo thù hận lăm lặc trong lòng cô gái. Ngay từ giờ khắc này, Lục Siêu Quang quyết đoán rằng Nam Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội chính là cặp gian phu, dâm phụ đã hại Vô Hư kiếm Khách Khuru Lôi Chấn ...

Chàng suy luận thêm, Nam Nữ Hội Trưởng mỗi lúc ra ngoài đều che mặt là để khỏi mang tiếng trong võ lâm quần hùng, nếu chẳng may có người nhận diện.

Chàng bèn hỏi phăng tới:

- Có phải thân mẫu nàng tên là Vũ Chi Hoa?

Tuyết Vân trừng mắt, hơi lùi lại:

- Tại sao chàng biết?

Lục Siêu Quang mỉm cười:

- Ta còn biết thân phụ hiện nay của nàng là Phương Thế Võ.

Chàng nhấn mạnh câu thân phụ nàng hiện nay là ngầm có ý cho Tuyết Vân hiểu cha ruột nàng trước kia là một kẻ khác.

Song bất ngờ Tuyết Vân nổi giận:

- Tiểu tử, sao cứ tra vấn ta dài dòng vậy?

Lục Siêu Quang cười bí hiểm:

- Bởi ta muốn chứng minh một sự kiện có liên quan mật thiết với đời tư nàng đó.

Cô gái tròn xoe đôi mắt:

- Người nói thật chẳng?

Chàng gật đầu:

- Ta tiết lộ cho nàng biết một điều. Đời nàng có liên hệ mật thiết với đại hiệp Khuru Lôi Chấn.

Phản ứng của Tuyết Vân hoàn toàn trái ngược với ý chí của Lục Siêu Quang.

Nàng gằn giọng:

- Khuru Lôi Chấn à? Lão ấy với ta và song thân ta có mối thù sâu nặng vô cùng.

Chàng trai ngạc nhiên:

- Nàng và Khuru đại hiệp có mối thù gì?

Tuyết Vân lắc đầu:

- Ta không biết rõ, nhưng thân mẫu thường nhắc ta điều ấy.

Càng lúc Lục Siêu Quang càng thấy sự việc sáng ra. Người đàn bà dâm loạn Vũ Chi Hoa quả là ghê gớm. Bà ta đã gán ghép gã tình nhân trẻ tuổi Phương Thế Võ là cha ruột của Tuyết Vân. Còn chính phụ thân cô gái là Khuru Lôi Chấn đã bị bà biến thành kẻ thù trong đầu óc đứa con ruột thịt.

Nhận ra điều đó, Lục Siêu Quang không khỏi cảm thấy tình đời đen bạc gớm ghê. Lòng dạ đàn bà nguy hiểm hơn rắn độc.

Chàng bỗng buông tiếng thở dài.

Tuyết Vân xấp lại gần:

- Sao chàng lại thở dài? Chàng sợ chết chăng?

Nhẹ lắc đầu, Lục Siêu Quang đáp:

- Ta không sợ cho ta, mà sợ cho đời nàng sẽ gặp chuyện vô cùng đón đau, bi đát.

Nàng dừng ngay đôi mày liễu:

- Chuyện gì mà chàng bảo rằng bi đát?

Lục Siêu Quang đâm ra lúng túng ... Chàng chứng minh cách nào để Tuyết Vân hiểu được sự thật đây?

Thấy gương mặt trầm ngâm của chàng trai, Tuyết Vân thầm đoán là có điều quan trọng, mà Lục Siêu Quang chưa chịu nói ra.

Nàng liền bảo:

- Được rồi, ta sẽ hỏi lại cha mẹ ta ...

Lục Siêu Quang cố gắng lay động hai tay đang bị tê liệt. Chàng nói thật nhanh:

- Khoan, nàng đừng lên hỏi gì hết ... Để ta sẽ luận bàn sau.

Trong ý Lục Siêu Quang là muốn chờ một dịp công bố chuyện tình giữa Nam Nữ Hội Trưởng Hoa Nguyệt Hội trước các bậc tiền bối võ lâm. Lúc đó, sự thật về bộ ba:

Khuru Lôi Chấn, Vũ Chi Hoa và Phương Thế Võ sẽ phơi bày giữa thanh thiên bạch nhật. Như vậy Tuyết Vân cũng thấu đáo ngay được lai lịch của đời nàng.

Song Tuyết Vân lại không hiểu được như vậy.

Nàng tưởng rằng Lục Siêu Quang dụng cơ hội để truy nguyên gia đình nàng với ý đồ gì đây, nên nàng nổi giận thét:

- Không luận bàn gì cả. Người muốn ly gián gia đình ta chăng? Hãy trả lời rành rẽ kéo người sẽ nhận được một cái chết đau đớn, khủng khiếp.

Nàng cúi nhặt thanh kiếm Vô Hư, chìa vào ngực chàng trai:

- Nói ngay ý đồ của người.

Tuy đã mất hết công lực, Lục Siêu Quang vẫn bình tĩnh:

- Cứ giết ta đi, đừng nhiều lời.

Thanh bảo kiếm lại lóe lên và chàng trai ngửa cổ chờ chết.

"Soẹt", một chiêu bùng ra, lưỡi thép chiếu ngời, nhưng khi mũi nhọn vừa kề ngực Lục Siêu Quang thì Tuyết Vân lại ngừng tay rồi buông thõng thanh bảo kiếm.

Thình lình có tiếng va chạm mạnh nơi thạch lao, cô gái vẫn như chẳng nghe gì cả.

Đôi mắt long lanh của Tuyết Vân nhìn Lục Siêu Quang như vuốt ve, trêu mến, với tình yêu dạt dào không thể cưỡng lại. Chàng trai cũng như bị đôi mắt đẹp thôi miên ... Chàng nhìn nàng đắm đuối, tưởng chừng sẽ ngã vào vòng tay nàng. Song lý trí chợt trở về, Lục Siêu Quang lặn trở vào vách đá.

Cặp chân mày cong nhú lại, Tuyết Vân vừa định nói câu gì đó. Nhưng vách đá rung mạnh làm nàng giật mình như bừng tỉnh cơn mê. Nàng vội thu lại thanh kiếm Vô Hư mang vào bên hông. Nàng nhìn chàng trai với ánh mắt lưu luyến rồi lách qua một khe đá biệt dạng.

Tiếng va chạm mạnh hơn ...

Ánh sáng tràn ngập thạch lao, bởi vách đá mở ra như một cửa sổ lớn để Lục Siêu Quang thấy rõ bên kia là một thạch phòng lồng lẫ.

Trên tấm nệm nhung êm ái. Vũ Chi Hoa và Phương Thế Vô đang bày trò mây mưa lộ liễu, khiến chàng trai khó chịu vô cùng.

Vũ Chi Hoa lên tiếng:

- Tiểu tử, hãy trả lời ta, nếu ngươi còn muốn sống ...

Ồi, phải chi còn nội lực, Lục Siêu Quang đã thi triển vài tuyệt chiêu giết cặp gian phu dâm phụ này cho rồi.

Chàng đành hậm hực:

- Ngươi muốn hỏi điều chi?

Nữ Hội Trưởng gần giọng:

- Người hãy khai ra. Người với Khưu Lôi Chấn liên hệ thế nào, và lão Vô Hư Kiếm Khách ấy hiện ở đâu. Nếu người khai thật, ta sẽ kết nạp người vào hội phong lưu Hoa Nguyệt này với những nam thanh, nữ tú. Người sẽ được hưởng những thú vui hoan lạc nhất trên đời.

Lục Siêu Quang gầm lên:

- Dâm nữ, hãy câm miệng lại. Ta sẽ giết hết bọn ma hội dâm dật của các ngươi.

26. Chương 26: Xuân Tình Nhất Độ

Vũ Chi Hoa cười lên the thé:

- Người không chịu khai tên thật, tự nhận mình là Hắc Diêm Vương. Nhưng bây giờ ngươi sắp trở thành Tử Diêm Vương rồi ...

Mụ ta chợt vỗ tay trên nệm nhung, lập tức có hai đệ tử, một nam một nữ bước vào thạch phòng, cúi đầu đợi lệnh.

Vũ Chi Hoa cất tiếng lãnh lút:

- Hai đệ tử. Hãy cho vị khách bên kia được thưởng thức Xuân Tình Hưng Phấn Hoàn.

Lục Siêu Quang giật mình, chưa biết mụ ta định bày trò gì, thì đã thấy hai đệ tử Hoa Nguyệt Hội xông vào thạch lao.

Nữ đệ tử lao tới ôm ghì Lục Siêu Quang, còn nam đệ tử nhét một viên thuốc vào miệng chàng.

Có sức vùng vẫy, nhưng vẫn quá yếu ớt, chàng la lên:

- Khốn nạn, ta sẽ giết hết bọn bay.

Chính vì chàng há miệng la, viên thuốc màu đỏ đã chạy tuột vào họng, trôi ngay xuống ruột chàng.

Hai đệ tử Hoa Nguyệt bật cười, lui ra ngoài ngay.

Lục Siêu Quang cảm thấy có một luồng hơi nóng từ đan điền tỏa ra ... bồng khắp châu thân, máu huyết bồng bồng, một sự đòi hỏi dục tình ái ân dâng trào mãnh liệt.

Chàng muốn vận lực thi triển nội công để chống lại chất thuốc dâm ô phát tác. Nhưng hỡi ôi, nội lực của chàng đã tiêu tan do Ma Hoa Trường Túy Tửu. Bây giờ chàng còn bị uống thêm Xuân Tình Hưng Phấn Hoàn ... làm sao chàng chịu nổi cơn dục hỏa dâng lên ghê gớm.

Tiếng Vũ Chi Hoa vẫn đều đều lọt vào tai chàng:

- Tiểu tử, nếu ngươi chịu khai ra những điều ta muốn biết về Linh Quân Biệt Phủ dưới vực thẳm Ma Phong, và nơi ở của Khuê Lô Chân, thì các nữ đệ tử của ta sẵn sàng chiều theo mọi đòi hỏi của ngươi, và ta sẽ giải độc cho ngươi.

Lục Siêu Quang cảm hận vô cùng.

Dục hỏa cứ phừng phừng, nhưng chàng vẫn cố dần xuống và la to:

- Ta thà chết, không tuân theo lệnh của dâm nữ đầu, đừng hòng ép buộc ta phải sa đọa.

Vũ Chi Hoa cười ré lên:

- Ngươi đã lọt vào Động Ảo Tình của ta mà còn chống cự sao? Vậy ngươi thử chịu đựng xem tài giỏi bậc nào.

Nam Nữ Hội Chủ lại tiếp tục bày trò ân ái, Lục Siêu Quang quay mặt qua phía khác.

Bỗng vách đá bên ấy lại mở ra như một khung cửa sổ, bên ấy là một thạch phòng đầy ánh sáng, và đôi đệ tử nam nữ hồi nãy đang cùng nhau diễn trò y như hội chủ của chúng.

Lục Siêu Quang úp mặt xuống phiến đá đang nằm. Chàng lăn lộn, vò đầu bứt tóc, nhất định dần cơn dục hỏa đang cuộn cuộn khiến chàng ham muốn cùng tột.

Chàng thở hổn hển, dùng tất cả nghị lực còn lại một cách vất vả để không đầu hàng kẻ địch.

Đúng lúc chàng sắp ngất xỉu, thì tiếng nói của Vũ Chi Hoa vang lên the thé:

- Tiểu tử, lần thứ nhất ta nương tay ... Nhưng nếu ngươi không chịu khai ra những điều ta muốn biết ... thì cứ một giờ ngươi bị cơn dục hỏa hành hạ một lần. Ngươi cố chống lại dục tình thì ngươi sẽ phát điên luôn.

Tiếng nói của mục dâm nữ vừa dứt thì ánh sáng vụt tắt, bóng tối trở về với thạch lao, vách đá đã không còn sáng lên với hai khung cửa sổ dâm ô, tội lỗi.

Lục Siêu Quang thở một hơi dài mệt nhọc. Cơn dục hỏa đã tan biến, và chàng chỉ còn thân hình mềm nhũn của một người đã mất hết công lực. Chàng đang lo lắng vì trò ghê gớm tái diễn, thì bỗng nghe tiếng động nhẹ nhàng phía sau.

Chàng cố gắng quay lại và kêu lên:

- Tuyết Vân ... nàng còn vào đây làm gì?

Cô gái đưa cho Lục Siêu Quang một viên thuốc màu trắng:

- Chàng hãy nuốt viên thuốc này. Chất độc của Bách Ma Hoa Trường Túy Tửu sẽ tiêu tan, và chàng phục hồi công lực ngay.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Ôi, sao nàng lại trao thuốc cho ta?

Tuyết Vân nói như gắt:

- Chàng nuốt thuốc đi, đừng hỏi dài dòng.

Lục Siêu Quang đưa viên thuốc màu trắng vào miệng và nuốt ngay. Chàng cảm thấy toàn thân rung động mạnh ... Nội lực đã hồi phục nhanh chóng. Chàng thử vận động tay chân, quả nhiên kinh lực phát động y như cũ.

Lục Siêu Quang mừng quá, vì chất độc Ma Hoa Trường Túy Tửu đã tiêu tan, công lực đã phục hồi. Nhưng tác động của viên Xuân Tình Hưng Phần có còn hành hạ chàng sau một giờ nữa không?

Chàng nhìn cô gái, muốn hỏi song nói chẳng nên lời.

Chàng lại thử vận lực một lần nữa, và thấy nội lực thâm hậu như xưa, nên nghĩ rằng khí công của chàng có thể thắng được độc hỏa.

Lục Siêu Quang vùng mạnh quyền cước, cặp mắt long lên.

Tuyết Vân kinh ngạc:

- Chàng làm gì vậy?

Cười gằn một tiếng, Lục Siêu Quang bảo:

- Ta sẽ giết tất cả.

Cô gái hoảng hốt:

- Chàng giết ai?

Lục Siêu Quang gầm lên:

- Bọn Hoa Nguyệt Hội.

Nàng trở tay vào ngực mình:

- Vậy chàng giết luôn ta chẳng?

Ôi, câu hỏi mới đau đớn làm sao. Tuyết Vân bây giờ đã là ân nhân của chàng rồi.

Lục Siêu Quang lắc đầu:

- Làm sao ta giết nàng được. Nhưng nàng đưa thuốc cứu ta thể này, song thân nàng biết được thì sao?

Tuyết Vân cúi mặt:

- Chỉ đành nhận cái chết thôi.

Cảm tình đã len lỏi vào tim chàng trai, bởi quả thật người con gái kia đã yêu chàng thắm thiết, đến quên cả sinh mạng của nàng.

Chàng đưa tay vuốt tóc nàng. Nhưng cũng vừa lúc đó, hỏa độc lại dâng lên trong lòng chàng. Viên thuốc màu trắng đã giải thoát và khôi phục công lực cho Lục Siêu Quang, nhưng nó không chế ngự được viên thuốc màu đỏ, nên Xuân Tình Hoàn lại phát tác sau một giờ ngưng nghỉ. Chàng vội vận nội lực đè nén lửa độc. Song khí lực của chàng không hóa giải được độc hỏa bùng bùng trong cơ thể.

Giữa lúc này Tuyết Vân lại đứng trước mặt chàng, với diện mạo yêu kiều và tấm thân quyến rũ ...

Cặp mắt Lục Siêu Quang bỗng nhìn soi mói khắp cơ thể Tuyết Vân, lộ rõ sự thèm khát ...

Chàng vội thét to:

- Tuyết Vân, nàng hãy ra khỏi nơi này ngay.

Nhìn thẳng vào mặt chàng, Tuyết Vân đã hiểu ra sự thật.

Nàng la lên:

- Họ đã cho chàng uống viên Xuân Tình Hưng Phần màu đỏ phải phải không?

Chàng gật đầu lia lịa:

- Phải, viên thuốc màu đỏ, tai hại lắm. Nàng hãy ra ngay.

Tuyết Vân lúng túng móc trong bọc ra một chiếc hộp có viên thuốc màu xanh, trao cho Siêu Quang:

- Chàng uống ngay viên màu xanh này để chế ngự viên Xuân Tình Hưng Phần ... Nuốt ngay đi chàng.

Nhưng chậm quá rồi ...

27. Chương 27: Bão Táp Trên Người Ngọc

Gương mặt Lục Siêu Quang đỏ nhừ, dục hỏa đã làm chàng mờ mắt. Chàng không tiếp lấy viên thuốc màu xanh, mà lại ôm ghì lấy Tuyết Vân. Nội lực đã phục hồi, chàng khỏe hơn con cọp dữ.

Tuyết Vân kêu lên:

- Đừng ... đừng làm chuyện ấy ở đây. Nuốt viên thuốc màu xanh này đi.

Song Tuyết Vân đã bị quật xuống nền đá. Bên tai nàng chỉ còn nghe tiếng thở ồ ồ của Lục Siêu Quang. Viên thuốc màu xanh văng đi xa lắc. Y phục của nàng bật tung. Thân hình Lục Siêu Quang trùm phủ lấy nàng.

Tuyết Vân nhắm mắt lại trong vòng tay như gọng kìm của chàng trai. Tuy sống trong môi trường vẫn đục của Hoa Nguyệt Hội, nhưng Tuyết Vân là con gái hội chủ, các chàng trai trong hội đâu dám đụng tới nàng. Một lần Tuyết Vân toan trao thân cho Lục Siêu Quang trong rừng tùng, nhưng chàng lãnh đạm thờ ơ. Bấy giờ đây, chính viên thuốc Xuân Tình Hưng Phấn của mẹ nàng đã tình cờ gửi thân nàng vào vòng tay Lục Siêu Quang ... Thật là chuyện trở trêu kỳ quặc.

Trận mây mưa trùm phủ lên đời người con gái thật nhanh, giờ hiệu lực của viên thuốc quái ác qua rồi ... Lục Siêu Quang bàng hoàng buông người đẹp ...

Một cuộc ái ân ngoài ý muốn, Tuyết Vân khoác vội y phục, đứng bật dậy, đưa mắt nhìn Lục Siêu Quang một cái nhìn ai oán.

Lục Siêu Quang phục mình xuống, giọng nói đầy ân hận:

- Tuyết Vân, nàng hãy giết ta đi. Ta đã làm điều sỉ nhục.

Nhưng Tuyết Vân thở dài:

- Chẳng qua là số trời, ta không oán chàng đâu.

Nàng phẩy tay:

- Chàng đã phục hồi công lực. Bây giờ chàng hãy nuốt viên thuốc màu xanh trên nền đá kia, để mỗi giờ không còn bị lửa dục hành hạ, tránh điều can quấy. Rồi chàng đi đi ... Hãy mau thoát khỏi Động Tình này ... càng sớm càng tốt.

Lục Siêu Quang vội nói:

- Ta tuân theo lời nàng. Nhưng nàng hãy cùng đi với ta. Hành động của nàng cứu ta sẽ không được song thân nàng tha thứ.

Rồi chàng nắm tay cô gái:

- Nào chúng ta đi.

Tuyết Vân thở dài chua chát:

- Ta không thể dứt bỏ được song thân. Nhưng dù sao ta cũng phải đưa chàng ra khỏi nơi này.

Nàng trở tay về một ngách đá.

- Đi theo lối này sẽ thoát ...

Thế rồi Tuyết Vân đi trước, Lục Siêu Quang theo sau ...

Nàng quay lại, nắm tay chàng, hỏi nhỏ.

- Tấm thân này chàng đã rõ rồi. Vậy chàng cho ta biết tên thật của chàng được chăng?

Chàng trai trầm giọng:

- Tên ta là Lục Siêu Quang. Nhưng trên chốn giang hồ chỉ một mình nàng biết tên ta.

Xin nàng giữ kín.

Tuyết Vân xúc động:

- Lục huynh, ta đã ân ái cùng nhau. Kể từ nay huynh và muội chỉ là một ...

Lục Siêu Quang lo lắng:

- Việc này muội sẽ tính sao với song thân?

Tuyết Vân đáp nhanh:

- Mọi việc ta lo sau. Trước mắt chàng nên thoát thân, và đừng để xảy ra một trận lưu huyết.

Chàng gật đầu:

- Nàng yên tâm, ta sẽ thận trọng.

Cô gái đưa Lục Siêu Quang vào một đường hầm, nàng nói nhỏ:

- Lục huynh cứ bình tĩnh, đây là đường dành riêng cho các vị chức sắc bốn hội.

Một lát đã ra khỏi đường hầm quanh co. Tuyết Vân đưa tay đẩy mạnh trên vách đá, một khoảng vuông như khung cửa xuất hiện, ánh sáng chan hòa.

Lục Siêu Quang theo chân cô gái bước ra ngoài, và chàng đã thấy cảnh đồi núi hoang dã như khi chàng mới đến đây.

Song cả hai chợt khựng lại.

Trước mặt chàng và nàng đã có mười hai cặp kiếm thủ nam nữ dàn hàng.

Thì ra mọi ngõ, Hoa Nguyệt Hội đều có canh phòng cẩn mật.

Tuyết Vân mặt hơi biến sắc, còn Lục Siêu Quang vẫn bình tĩnh ngó thẳng mười hai cặp kiếm sĩ.

Một gã râu xồm cao lớn vừa bước ra. Gã cúi đầu chào Tuyết Vân, song mắt liếc xéo chàng trai đứng cạnh.

Giọng gã vẫn thủ lễ:

- Tiểu thư từ mật đạo ra đây, định chuẩn bị đi đâu?

Tuyết Vân đỏ mặt:

- Việc ấy người không cần phải hỏi.

Gã râu xồm khom mình:

- Tiện nhân được lệnh trấn giữ nơi đây. Tiểu thư cần đi, chắc phải có lệnh bài của hội chủ?

Cô gái nhú mào, gằn giọng:

- Ta ra vào cũng phải có lệnh bài sao?

Gã nọ liếc sang Lục Siêu Quang:

- Dạ vì có vị này ...

Lục Siêu Quang bước tới, cười nhạt:

- Có ta thì sao?

Gã râu xồm hoảng hốt nhìn Tuyết Vân:

- Tiểu thư cần phải nói rõ, để tiện nhân trình hội chủ.

Lục Siêu Quang phóng vèo tới sát gã nọ:

- Không phải trình bầm gì cả. Nếu người muốn cầm nín ngàn đời thì cứ ngăn cản bọn ta.

Đã biết chàng trai này là tuyệt thủ Hắc Diêm Vương, gã râu xồm hoảng hốt lùi lại.

Những tên kia cũng tái mặt như gà luộc chín, đưa mắt ngó nhau. Song chẳng lẽ bỏ chạy ngay, nên chúng phải hơi kiềm thét lên một tiếng, nhất loạt xông tới.

Lục Siêu Quang chẳng muốn nhúng tay vào máu. Nhưng để bọn này sống sẽ lộ chuyện, nguy hiểm cho Tuyết Vân, chàng đành phải ra tay hành động nhanh chóng.

Nhún mình phóng xẹt ngang đầu mười hai kiếm thủ, Lục Siêu Quang vung tay vẩy liên tiếp ...

“Bình ... Bình ... Bình ...”.

Những tiếng nổ chói tai, cùng lúc với những tiếng rú kinh hoàng ghê khiếp.

Chỉ trong chớp mắt, trên mặt đất đã bày la liệt bốn xác chết, là hai cặp nam nữ kiếm thủ Hoa Nguyệt Hội. Trên trán, giữa đình trung đều có một lỗ sâu hoắm, máu óc phọt ra.

Những cái miệng còn lại đều la hoảng:

- Trời ... Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Gã kiếm thủ râu xồm tái mặt nhìn Tuyết Vân, ngổ lời trách móc:

- Tiểu thư đã phản bội lại bổn hội, để kẻ thù giết chết các đệ tử. Việc này hội chủ hẳn khó dung tha.

Tuyết Vân biến sắc. Vì tình yêu nàng đã chống lại song thân. Nghĩ đến hình phạt sắt thép của hội chủ ... lòng nàng bấn loạn.

Lục Siêu Quang nổi giận quát lớn:

- Câm miệng lại ...

Vút một cái, chàng búng mình tới, tay vẩy nhanh:

“Bùng ... Bùng ...” tiếng nổ kèm theo tiếng thét, kiếm thủ râu xồm đã bật ngựa tắt thở bên cạnh một nữ đệ tử chết chung một cặp.

Chín cặp kiếm thủ còn lại, đứng run trên sân tràng. Chúng chỉ còn chờ thần chết rước đi.

Tuyết Vân chưa xót nhìn xác chết của những đệ tử Hoa Nguyệt Hội. Nhưng trong hoàn cảnh cần giải vây, nàng không thể ngăn cản Lục Siêu Quang ngưng tay hành động.

Nhìn ánh tinh quang trong mắt chàng trai, bọn kiếm thủ trên đầu tràng bỗng cùng rú lên một tiếng ngân dài như sói tru giữa rừng vắng.

Cô gái liếc nhanh Lục Siêu Quang:

- Lục huynh, đó là tín hiệu báo động của chúng.

Chẳng nói một lời, Lục Siêu Quang lại phóng vút mình lên, chàng bay lướt trên đầu những kẻ đang rú thét ...

“Ầm Ầm ...”.

Kinh lực đẩy xuống với áp khí ghê hồn. Những tiếng rú báo động đã biến thành tiếng thét lia đời. Chín cặp kiếm thủ còn lại đều bị Huyết Chỉ Điểm Tinh giết sạch.

Lúc đó trên mặt đất bày ra đủ xác chết của mười hai cặp kiếm thủ Hoa Nguyệt Hội.

Lục Siêu Quang phóng vút xuống cạnh Tuyết Vân và nói nhanh:

- Đi nhanh thôi, Vân muội.

Hai bóng người phi vèo đi như hai mũi tên về phía chân trời.

Chàng và nàng vừa khuất thì đã có mấy chục bóng người phóng xuống đầu trăng đầm máu.

Đứng đầu toán người này chính là Nam Nữ Hội Chủ Hoa Nguyệt Hội.

Phương Thế Võ lên tiếng:

- Có chuyện chi mà các đệ tử kêu cứu ở nơi đây?

Bọn đệ tử mới đến vội trở tay:

- Bẩm hội chủ ... các huynh muội bị sát hại.

Phương Thế Võ và Vũ Chi Hoa nhìn trên mặt đất, thấy rõ mười hai cặp đệ tử nằm phơi xác. Trên trán mỗi tử thi đều có một lỗ sâu hoắm, dấu vết của chỉ phong tuyết thủ.

Giật nảy mình, Phương Thế Võ kêu lên:

- Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Vũ Chi Hoa la the the:

- Tiểu tử đã uống nhầm Ma Hoa Trường Túy Tửu, lại nuốt thêm một viên Xuân Tình Hưng Phấn Hoàn, sao còn thoát ra được theo đường hầm mật đạo?

Phương Thế Võ thoáng một nét nghi ngờ, nhưng hắn không tiện nói ra giữa đám đệ tử.

Hắn chỉ ngược nhìn lên và buông một câu:

- Giờ này mà Vân nhi đã đi đâu vậy kia?

Vũ Chi Hoa chợt hiểu.

Mụ ta xúc động mạnh, tấm lụa che mặt rung rung:

- Phu quân muốn nói ... Tuyết Vân đã ...

Phương Thế Võ hừm một tiếng:

- Không nên nói chuyện ấy ở đây.

Vũ Chi Hoa lập tức phẩy tay:

- Tất cả trở lại tổng đàn.

Mấy chục cái bóng lại phóng vèo đi như một cơn lốc.

28. Chương 28: Tình Yêu Oan Nghiệt

Lục Siêu Quang và Tuyết Vân đã phi hành khá xa.

Chàng lên tiếng:

- Vân muội, hãy tạm dừng nơi đây, ta yên tâm bàn luận được rồi.

Cô gái gật đầu:

- Vâng!

Hai người phóng xuống một tảng đá bằng phẳng.

Tuyết Vân ngồi sát bên Lục Siêu Quang, nghe tim đập rộn ràng, trong lúc chàng trai miên man suy nghĩ.

Chàng nhớ đến Bội Ngọc tiểu thư với tình yêu trong sáng, chưa thân cận quá cử chỉ cầm tay hoặc ánh mắt trao nhau. Rồi chàng gặp Mã Giáng Kiều, cảm tình đôi bên vẫn trong vòng e ấp. Vậy mà trường hợp Tuyết Vân ... Tuy sự việc xảy ra trong lúc tinh thần chàng hôn ám, bị chi phối bởi dâm dược độc hại ... nhưng làm sao chàng trốn tránh được trách nhiệm của mình. Song chàng sẽ giải quyết sao đây ... cho vẹn tình yêu, lý trí và danh dự? ... Tình huống khó xử vô cùng.

Chợt nhận ra nét đăm chiêu trên gương mặt chàng, Tuyết Vân vội hỏi:

- Chàng đang suy tư gì vậy, Lục huynh?

Quay nhìn Tuyết Vân, chàng gợn lên cảm giác khi cùng người con gái lấy nhau trong thạch động. Lục Siêu Quang bỗng ngưng ngừng, hoan lạc và ăn năn, một trạng thái cảm xúc đầy phức tạp.

Chàng chậm rãi nói:

- Vân muội, huynh đã làm một điều sai.

Tuyết Vân biết Siêu Quang muốn nhắc đến chuyện gì rồi. Nàng đỏ hồng đôi má, thẹn thùng đáp:

- Thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Chẳng qua cũng tại số trời, chẳng ai có lỗi ...

Lục Siêu Quang nắm tay Tuyết Vân, giọng chàng xúc động:

- Huynh thật không xứng đáng với tình yêu của muội.

Tuyết Vân gục vào vai chàng:

- Lục huynh. Thân này huynh đã rõ cả rồi. Tâm hồn lẫn thể xác muội đã trao cả cho huynh. Từ nay thủy chung như nhất, đừng ai thay đổi.

Câu nói đầy rung động của Tuyết Vân khiến sóng lòng Lục Siêu Quang dâng lên rào rạt.

Bấy giờ Lục Siêu Quang mới nhận ra bản chất Tuyết Vân là cô gái thuần lương, đảm thắm, quý trọng tình người. Nhưng nàng chẳng may bị đôi gian phu dâm phụ uốn nắn trong môi trường dâm ác, nên nàng nhiễm thói lăng lợ, dù vậy căn cơ vẫn còn nguyên vẹn.

Chàng ôm nàng, âu yếm:

- Muội đã thuộc về huynh, tất nhiên huynh phải một lòng thủy chung với muội.

Tuyết Vân vui mừng đến ứa lệ:

- Được nghe câu nói chân tình của huynh là muội dù chết cũng vui.

Hai người lại ôm chầm lấy nhau, đôi tim hòa một nhịp.

Lục Siêu Quang chợt hỏi:

- Vân muội, sao huynh vẫn cảm thấy thắc mắc về lai lịch của song thân muội.

Tuyết Vân ngạc nhiên:

- Song thân muội làm sao?

Lục Siêu Quang giữ chặt nàng trong vòng tay:

- Muội hãy bình tĩnh nghe huynh kể một câu chuyện thật nhé.

Cô gái ngoan ngoãn ngược mắt nhìn chàng:

- Vâng, huynh đừng ngần ngại, cứ nói đi. Muội sẵn sàng nghe đây.

Lục Siêu Quang chậm rãi kể:

- Cách đây mười chín năm, trên giang hồ có một kiếm khách lừng danh kết duyên với người vợ tuyệt sắc, sinh được một đứa con gái xinh đẹp. Lúc đứa con vừa chập chững, thì người mẹ lại thay lòng đổi dạ, yêu đương dấn dứ với một người trẻ tuổi hơn chồng mình. Đôi gian phu dâm phụ âm mưu hợp sức đánh vắng kiếm khách kia xuống vực thẳm Ma Phong, để sống hạnh phúc bên nhau. Người đàn bà lừa dối đứa con gái rằng gã chồng hiện tại của bà là cha nó, còn vị kiếm khách bị đẩy xuống vực thẳm là kẻ thù. Song vì trời đất khó lường. Vị kiếm khách bị đẩy xuống tử vực vẫn không chết. Gần hai mươi năm ông sống dưới vực Ma Phong chống lại độc khí ... cho tới ngày ông bị chứng phù can gần chết ... ông vẫn nuôi dưỡng mối hận thù, và ông đã gặp được chàng trai vừa bị rơi xuống vực. Vị kiếm khách giao cho chàng trai một thanh kiếm báu, nhờ trao lại cho đứa con gái của ông đang sống với cặp gian phu, dâm phụ, kể cho nó nghe mối

gia thù, và giúp nó phục hận. Vị khách ấy chính là đại hiệp Khuru Lôi Chấn, mà võ lâm giang hồ đã từng khiếp phục với danh hiệu Vô Hư Quái Kiếm.

Tuyết Vân sững sốt nhìn chàng trai không chớp:

- Muội hiểu rồi, chính huynh là chàng trai đã được đại hiệp Khuru Lôi Chấn ký thác thanh bảo kiếm Vô Hư?

Lục Siêu Quang gật nhanh:

- Đúng thế, người đàn bà thâm ác là Vô Chi Hoa, kẻ gian phu là Phương Thế Võ, còn đứa con gái là Khuru Tuyết Vân đấy.

Cô gái giật mình, nhướng mắt:

- Như vậy chính muội là đứa con gái trong câu chuyện Lục huynh vừa kể, và tên là Khuru Tuyết Vân sao?

Lục Siêu Quang đáp khéo:

- Chuyện này huynh chỉ được nghe kể lại, muội cần thận trọng tìm hiểu xem sao. Bởi song thân muội thấy huynh mang thanh kiếm Vô Hư thì muốn cưỡng đoạt và toan hại mạng huynh nữa. Vì thế huynh mới thuật chuyện này cho muội nghe.

Tuyết Vân gật đầu:

- Muội sẽ thận trọng tìm hiểu.

Lục Siêu Quang hôn vào má Tuyết Vân lo lắng:

- Trở về tổng đàn Hoa Nguyệt Hội với song thân, muội phải bảo trọng. Nhiều việc nguy hiểm có thể xảy ra.

Tuyết Vân ôm lấy Lục Siêu Quang:

- Lục huynh, muội không muốn trở về nữa, mà chỉ muốn theo huynh đi khắp nẻo giang hồ.

Lục Siêu Quang lắc đầu thở dài:

- Huynh còn phải tìm kiếm phụ thân, sư thúc, mang nặng mối gia thù. Những việc này chưa biết ngày nào huynh mới làm xong. Muội đi với huynh lúc này chưa tiện đâu. Song, huynh chỉ ngại việc muội giải cứu cho huynh hôm nay, song thân biết được sẽ nguy hiểm cho muội vô cùng.

Tuyết Vân đáp ngay:

- Mười hai cặp đệ tử chúng kiến đôi ta ở mật đạo đã bị huynh giết hết, đâu còn tên nào tố cáo với song thân muội. Nếu muội ra đi với huynh chưa tiện thì ta tạm chia tay. Thân này muội đã trao trọn cho huynh, dù xa cách nghìn trùng muội cũng chẳng bao giờ quên huynh được.

Chàng và nàng lại siết chặt lấy nhau, chẳng muốn rời xa nhau nữa.

Bỗng từ khu rừng trước mặt vọng đến những tiếng lao xao, dường như có những tay cao thủ nào đang giao đấu.

Lục Siêu Quang vội nói:

- Vân muội! Ta nên tạm chia tay. Muội nên bảo trọng ...

Tuyết Vân ứa nước mắt. Nàng ôm lấy Lục Siêu Quang lần cuối. Mắt trao ánh mắt, môi kề làn môi ... rồi hai người buông nhau ra.

Như một tia chớp, Tuyết Vân phi hành trở lại tổng đàn Hoa Nguyệt Hội, còn Lục Siêu Quang phóng mình tới khu rừng trước mặt đang vang lên những tiếng động xôn xao.

Chàng trụ bộ trên một nhánh cây cao nhìn xuống.

29. Chương 29: Cảnh Tượng Dâm Ô

Những tiếng nổ vang trong rừng, những thân người bắn tung lên giữa trận kinh phong khủng khiếp.

Lục Siêu Quang thấy rõ nhóm áo xanh và nhóm áo đỏ đang giao đấu dữ dội.

Đôi bên đều có người chết, máu đỏ thịt rơi. Cuối cùng còn ba người áo đỏ bỏ chạy. Nhưng bọn áo xanh đẩy kinh lực theo giết hết, chẳng chút gớm tay.

Rừng hoang bỗng yên lặng, những tên áo xanh lao vút vào sâu trong góc rừng.

Lục Siêu Quang chuyển trên ngọn cây theo dõi những tên này và bên tai chàng bỗng nghe thấy một giọng nữ la hét dữ dội.

Chàng phóng mắt nhìn xuống và nhận ra sáu tên áo xanh vừa thắng đối thủ trở vào, chia nhau canh gác nơi những gốc cây, còn ở giữa lùm bụi có gã áo xanh đang lột y phục của một cô gái.

Thiếu nữ kia đã bị điểm huyết, nên miệng la thét mà thân hình bất động, đành chịu để gã áo xanh bóc trần mình ra. Tên dâm ác nọ vừa hành thủ như chớp, vừa tuôn ra những tràng cười khoái trá.

Lục Siêu Quang nổi giận, chàng không thể làm ngơ trước hành động đồi bại của gã vô lại kia.

Từ trên ngọn cây, chàng lao vút xuống, với tiếng thét rợn người:

- Gã trâu chó kia, hãy buông nàng ra.

Tên nọ đang sắp sửa được thỏa mãn thú tính, bỗng có người cản trở thì giận dữ, đứng bật lên.

Hắn chợt nhận ra người mới đến là một chàng trai tuấn tú, liền bật cười khinh thị:

- Thằng kia, ngươi từ đâu đến mà dám ngăn cản việc vui thú của ta? Chắc ngươi chưa biết ta là ai hả?

Lục Siêu Quang gầm lên:

- Ngươi chỉ là một con heo nọc.

Tròn xoe cặp mắt, tên nọ thét:

- A, có lẽ là ngươi định giành giật người đẹp với ta chăng? Nếu vậy ngươi đã đến ngày tận số.

Gã vòng ống tay áo làm hiệu. Lập tức sáu tên thuộc hạ từ những gốc cây lao tới bao quanh Lục Siêu Quang.

Miệng gã quát lớn:

- Giết nó.

“Ào ào ...”.

Sáu ngọn chưởng phong đồng loạt đẩy tới chàng trai tựa cơn giông bão, sấm sét ghê hồn.

Nhưng Lục Siêu Quang đã vận lực, một vòng ánh sáng đỏ hiện quanh mình, rồi chàng phóng vút lên, cười trên sóng chưởng của các đối thủ. Tả chưởng và hữu chưởng của chàng cũng xĩa xuống những đạo chỉ phong như tia chớp giật.

“Rẹt ...”.

“Bình Bình ...”.

Sáu tử thi lập tức nằm sấp lóp trước cặp mắt kinh hãi của gã áo xanh dâm ác.

Gã vội giương song thủ đẩy chưởng lực về phía chàng trai ...

Kinh khí ập vào Lục Siêu Quang, nhưng bật dội ngược xô văng gã nọ vào một gốc cây.

Cả thân cây bay đi, cùng kéo theo gã áo xanh khoảng vài chục trượng.

Gã nọ chao đảo như con thuyền trên sóng, còn Lục Siêu Quang vẫn trụ bộ vững như bàn thạch.

Quệt dòng máu vừa ứa ra khoe miệng, gã áo xanh gầm lên:

- Người phải chết.

” Bình Bình ...”.

Kinh khí mù trời.

Chưởng phong của gã áo xanh cuộn cuộn tựa con rồng uốn khúc quật như sấm sét vào Lục Siêu Quang.

Bóng Lục Siêu Quang đã bật lên như chiếc pháo thăng thiên, vượt qua luồng kinh khí, rồi xĩa đạo chỉ phong vào đình trung của gã áo xanh.

“Ầm”.

Tiến nổ làm gã nọ dội ngược, và một lớp da trên mặt gã văng đi, Lục Siêu Quang sững sờ kêu lên:

- Vạn Độc bá Giả!

Bị văng lớp mặt nạ, nhưng Bá Giả công tử đã không chết vì ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh bách thắng của Lục Siêu Quang khiến chàng trai ngạc nhiên lùi lại một bước.

Thừa dịp ấy, gã ma đầu sừng sỏ phóng vút đi, chỉ trong chớp mắt gã biến mất dạng trong khu rừng thẳm.

Lục Siêu Quang bực tức giậm chân:

- Hừm, ta bỏ lỡ cơ hội giết kẻ đại thù rồi.

Lần đầu tiên, kể từ khi Lục Siêu Quang học được pho Hồng Huyết Kỳ Thư ở vực thẳm trở về, có một kẻ đã thoát chết với ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh ... Chàng còn nhận ra chưởng lực như rồng uốn khúc của gã công tử ma đầu này ... dường như gã luyện được vài chiêu trong Hỏa Long Bí kíp của phụ thân chàng.

Có lẽ nào hắn đã đoạt được pho bí kíp của Hỏa Long Bang?

Câu hỏi quay cuồng trong óc, và càng khiến chàng bực tức vì chưa hạ sát được tên ma đầu nguy hiểm ấy.

Bây giờ hắn trốn mất rồi, biết hắn ẩn mình nơi đâu?

Chàng lại phải trở về với bước khởi thủy, tìm cho ra Tứ Độc Lão Quái để điều tra tung tích Vạn Độc Bá Giả.

Nhớ lại hành động vừa rồi của gã công tử ma đầu, Lục Siêu Quang kêu lên:

- Ôi, ta mãi nghĩ đến kẻ đại thù mà quên nạn nhân của hắn. Phải xem tình trạng của cô gái tội nghiệp kia ra sao.

Chàng lao trở lại nơi lùm bụi có nàng thiếu nữ.

30. Chương 30: Lại Rơi Vào Biển Tình

Trên vạt cỏ xanh, giữa lùm bụi hoang vắng, cô gái vẫn còn nằm trần trụi, khiến Lục Siêu Quang kinh ngạc.

Chàng bỗng kêu lên:

- Mã Giáng Kiều.

Cô gái cũng vội quay mặt đi, nhưng tay chân không cử động được.

Chàng chỉ nghe tiếng nàng nghèn nghẹn:

- Trời ơi, các hạ đẩy à?

Lúc ấy, chàng trai mới nhớ ra cô gái đã bị tên công tử ma đầu điểm những yếu huyệt.

Chàng lập tức đứng từ xa, sử dụng Cách Không Giải Huyết, phóng tay mấy lượt, giải ngay những huyết đạo bị phong bế. Rồi chàng quay mặt đi, miệng nói lớn:

- Cô nương, chỉnh trang y phục.

Lát sau, chàng đã nghe giọng oanh vàng thỏ thẻ:

- Ân huynh ... Ân huynh ...

Cô gái không gọi chàng bằng các hạ nữa. Tiếng ân huynh thân mật hơn nhiều.

Lục Siêu Quang quay lại, cô gái đã khép kín tà áo. Gương mặt nàng đỏ bừng, mắt tuôn đôi hàng lệ bởi thẹn thùng, đau khổ.

Chàng bước lại bên Mã Giáng Kiều, đặt nhẹ bàn tay lên vai nàng:

- Mã cô nương, nàng đi đâu mà bị sa vào tay tên ma đầu ấy?

Câu hỏi của Lục Siêu Quang chưa dứt, thì cô gái đã ngã ngay vào vòng tay chàng, đôi mắt nhắm nghiền và những dòng lệ nóng tuôn ra.

Làn môi nàng mấp máy những lời chua xót:

- Ôi, tiểu muội chỉ muốn chết để xóa bỏ nỗi nhục này.

Lục Siêu Quang vội kêu lên:

- Đừng quá bi phần thế. Nó đã xâm phạm được cô nương đâu. Ta đã kịp thời đánh đuổi tên Vạn Độc Bá Giả ấy đi rồi.

Mã Giáng Kiều mở lớn mắt:

- Hắn là Bá Giả công tử đấy à?

Chàng gật nhanh:

- Chính hắn, chỉ phong của ta đã lột được mặt nạ hắn ra. Rất tiếc, chỉ vì một chút ngạc nhiên, ta đã chậm tay, chưa kịp phanh thây tên ma đầu dâm ác ấy.

Rồi chàng lại nhìn nàng:

- Cô nương chưa trả lời ta. Tại sao cô nương rời xa thân phụ để đến nỗi này? May là ta tới kịp lúc ...

Mã Giáng Kiều nép sát vào chàng trai:

- Việc ấy lát nữa tiểu muội sẽ nói. Vừa trải qua cơn nguy hiểm, trái tim tiểu muội còn đập mạnh đây này. Huynh hãy sờ mà xem.

Vừa nói nàng vừa cầm tay Lục Siêu Quang đặt vào khuôn ngực no tròn của nàng thật tự nhiên.

Lục Siêu Quang xúc động mạnh ...

Bên cạnh cơ thể ấm áp của người con gái, hương thơm quyến rũ của nàng và những lời dịu ngọt khiến chàng lâng lâng.

Nhưng Lục Siêu Quang kịp trấn tĩnh, chàng nhẹ buông Mã Giáng Kiều. Một cử chỉ dè dặt thoáng nhanh của Lục Siêu Quang đã bị cô gái nhận ra ngay.

Giọng nàng nũng nịu:

- Ân huynh ... Ân huynh ...

Lục Siêu Quang bối rối:

- Cô nương có điều gì cần hỏi?

Cặp mày cong của Mã Giáng Kiều nhú lại:

- Trời, cô nương, cô nương hoài ... đôi ta không là huynh muội được sao?

Chàng trai xúc động:

- Được chứ ... Mã hiền muội.

Mã Giáng Kiều mỉm cười, nàng hỏi ngay một câu mà lần hội ngộ trước kia còn quá ngại ngùng chưa dám hé môi:

- Ân huynh ... chàng đã có ý trung nhân chưa?

Lục Siêu Quang lúng túng.

- Ôi, muội hỏi làm gì vậy?

Cô gái trả lời bằng một câu hỏi khác:

- Huynh có bao giờ biết đến tâm tình của muội đối với huynh không?

Biết thì Lục Siêu Quang quá biết, Mã Giáng Kiều lại là cô gái quá hấp dẫn. Nhưng chàng khó nghĩ quá, bởi Bội Ngọc tiểu thư và Khưu Tuyết Vân ... hai hình ảnh ấy đủ đè nặng tim chàng rồi.

Chàng bèn tránh né:

- Chuyện đó thật lòng huynh chưa nghĩ tới.

“Soẹt ...”.

Ánh thép lóe lên ...

Mã Giáng Kiều đã rút thanh gươm sau lưng Lục Siêu Quang và đâm thẳng vào ngực nàng.

Quá bất ngờ nên Lục Siêu Quang không kịp ngăn cản cô gái. Mũi kiếm đã chui vào gò ngực nở nang của Mã Giáng Kiều. Giòng máu đỏ tuôn ra, cô gái gục trong lòng chàng.

Lục Siêu Quang vội vàng ôm lấy Mã Giáng Kiều và đặt nàng nằm xuống thảm cỏ.

Gương mặt nàng tái nhợt.

Không dám chậm trễ, Lục Siêu Quang vội vạch áo nàng ra điểm các đại tĩnh mạch trên hai đồi ngực trắng như tuyết của nàng và đặt hữu chưởng vào huyệt Hạ Môn, chuyển vận chân khí chữa thương cho Mã Giáng Kiều.

Vết thương ở nơi ngực nàng ra quá nhiều máu.

Chân khí của Lục Siêu Quang truyền sang, lát sau đôi mắt cô gái đã thoáng động, và có những giọt lệ tuôn rơi.

Mã Giáng Kiều đã tỉnh táo, nhưng nàng muốn kéo dài thời khắc được nằm gọn trong vòng tay âu yếm săn sóc của chàng.

Từ khi được gặp Lục Siêu Quang, lòng nàng đã rung động. Chàng lại là người đã có ơn cứu phụ thân nàng nơi bờ vực Ma Phong. Nàng từng tâm nguyện sẽ gả nghĩa trăm năm với chàng để đền đáp ơn sâu, nghĩa trọng.

Hồi mới đây, nếu không có chàng kịp thời giải cứu, nàng đã bị ô nhục trong tay gã công tử ma đầu. Tâm nguyện trao thân gởi phận cho chàng càng thêm tha thiết.

Vậy mà nàng vừa ngổ ý đã được nghe câu trả lời hờ hững của Lục Siêu Quang ...

Đời nàng còn ý nghĩa gì nữa?

Lục Siêu Quang thấy hơi thở Mã Giáng Kiều đã điều hòa, đôi mắt nàng lay động. Chàng mừng rỡ kêu lên:

- Mã hiền muội ...

Cô gái thở dài não nuột:

- Huynh để mặc muội chết cho rồi còn hơn bị người ta lãnh đạm.

Còn đang bối rối, chưa biết giải bày cách nào, Lục Siêu Quang lại thấy máu nàng đã ngừng chảy, nên nhẹ buông nàng ra.

Không ngờ Mã Giáng Kiều lao nhanh vào một gốc cây cổ thụ.

Đã hiểu rõ tâm tình của người con gái, Lục Siêu Quang vội phóng vút tới trước, ôm ngang hông Mã Giáng Kiều.

Chàng nhẹ nhàng bảo:

- Mã hiền muội, hãy nghe huynh nói đây ...

Giáng Kiều vẫn giãy giụa ...

- Huynh để muội chết cho xong ...

Siêu Quang lại vuốt ve:

- Hiền muội, tâm sự của nàng huynh đã hiểu ... Huynh đâu có thốt lời nào tàn tệ với nàng ... Sao nàng lại liều mình như thế?

Đôi hàng lệ của Mã Giáng Kiều vẫn đầm đìa.

Nàng thốn thức:

- Nhưng sao huynh chẳng có một lời đáp lại tình yêu của muội. Vậy là huynh không muốn cho muội tồn tại trên thế gian này ...

Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Muội đừng hiểu lầm, huynh đâu muốn thế. Huynh luôn nghĩ đến muội. Nhưng huynh còn quá nhiều nhiệm vụ nặng nề ... nên huynh chưa thể ngỏ lời hứa hẹn.

31. Chương 31: Số Đào Hoa Khó Gỡ

Những lời của chàng trai làm Giáng Kiều dịu bớt tủi hờn. Nàng dựa mình vào ngực chàng, ngập ngừng nói:

- Nhờ huynh giải cứu, muội thoát tay gã ma đầu dâm ác. Nhưng tấm thân tuyết sạch giá trong của muội đã phơi bày trước mắt huynh rồi. Nếu muội không được cùng huynh kết hợp, thì chỉ còn cái chết mà thôi.

Lục Siêu Quang lẹ miệng:

- Thôi, cho huynh can, muội đừng nghĩ đến cái chết nữa.

Mã Giáng Kiều mỉm cười:

- Vậy ... ôm muội vào lòng đi.

Lục Siêu Quang không dám né tránh, nhưng khi tấm thân mềm mại của Giáng Kiều nằm gọn trong tay, chàng lại bàng hoàng xao xuyến kỳ lạ. Sợ một phút yếu lòng chột đến, và mình sẽ dần sâu vào hậu quả khó lường ... Lục Siêu Quang vội kiểm soát:

- Ôi, huynh quên mất, phải tìm được thảo sẵn sóc vết thương cho muội.

Rồi chàng nhẹ đẩy nàng ra, lẳng xăng đứng dậy.

Lát sau, Lục Siêu Quang đã có những lá dược thảo trong tay. Chàng bỏ miệng nhai nát, rồi xé giải lụa nơi tà áo Mã Giáng Kiều, giọng nói của chàng dịu dàng êm ái:

- Muội để huynh cột vết thương lại nhé.

Cô gái ngoan ngoãn, chẳng chút ngại ngần cởi áo cho Lục Siêu Quang đắp thuốc, cột vết thương trên khuôn ngực trắng ngần. Ngược lại chàng vô cùng hồi hộp, chàng làm thật nhanh tay. Nhưng khi cột vết thương bằng giải lụa, chàng mới phát hiện một vết bầm tím sau lưng nàng.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Tại sao muội có vết bầm này?

Mã Giáng Kiều cũng đưa tay sờ sau lưng, rồi đáp nhanh:

- Muội tưởng đây là việc nhỏ nên không nói cho huynh biết. Lúc huynh giết sáu tên áo xanh, thì gã công tử ma đầu xía một chỉ phong vào người muội. Lúc ấy, tay chân muội không cử động được, bởi huyết đạo vị phong bế, nhưng muội cố gắng lật nghiêng và cảm thấy tê buốt sau lưng. Nhưng sự kiện dồn dập tiếp theo làm muội quên ngọn chỉ phong ấy, vả lại ... nó cũng chẳng làm muội đau nhức gì hơn.

Lục Siêu Quang lắc đầu trầm giọng:

- Muội lầm rồi. Vạn Độc Bá Giả bị huynh cản trở, nên tức giận ám hại muội bằng Độc Xà Hoại Tử. Trong chỉ phong của hắn có nọc rắn cực độc phát tác, sẽ nhức buốt cùng cực, và vết thương biến thành hoại thư làm thịt da thối rữa, vô phương điều trị.

Mã Giáng Kiều hoảng hốt:

- Vậy phải làm sao đây huynh?

Lục Siêu Quang nói ngay:

- Chữa trị Độc Xà Hoại Tử là ngoài khả năng của huynh. Nhưng có một người ... may ra điều trị được.

Đôi mắt cô gái mở to:

- Người ấy là ai?

Lục Siêu Quang trở tay về phía trước:

- Ta phải đến Đào Hoa Trang xin Đông Đảo Vô Thần Y chạy chữa vết thương quái ác này cho muội.

Mã Giáng Kiều lặp lại:

- Đông Đảo Vô Thần Y?

Chàng gật đầu:

- Vị Vô y sư này là bạn thân của gia phụ, chỉ có ông mới chữa nổi các vết thương do ám khí của bọn quái ma.

Cô gái rùng mình:

- Vậy ta phải đi mau, huynh ạ.

Lục Siêu Quang thở dài, lo lắng:

- Thật là tai hại, nhưng vì sao muội đến vùng này muội chưa trả lời cho huynh biết.

Dựa đầu vào ngực chàng. Mã Giáng Kiều thở thê:

- Muội ... Muội đi tìm huynh ...

Lục Siêu Quang ngạc nhiên:

- Muội đi tìm huynh?

Mã Giáng Kiều tha thiết:

- Lần đầu ta chia tay nhau, muội biết huynh có nhiều sứ mạng phải hoàn thành, nhưng huynh chỉ có một mình đơn độc trên giang hồ. Lòng muội lúc nào cũng thương nhớ lo lắng cho huynh. Nghĩ mình yên thân bên cạnh cha già, để huynh cô đơn với muôn vàn nguy hiểm, muội xôn xang trong dạ không yên. Bởi vậy,

muội đã xin phép thân phụ ra đi theo bước chân huynh. Thân phụ chiều theo thỉnh nguyện của muội, song buộc muội phải dẫn theo mười kẻ thuộc hạ, đề phòng bất trắc.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Huynh như cánh chim trời bạt gió, muội biết đâu mà tìm?

Cô gái mỉm cười:

- Sao lại không biết. Kể từ ngày huynh xuất hiện nơi Bãi Sinh Tử giết bọn hương chủ, đường chủ Bát Kỳ Bang, khống chế Độc Xuyên Lão Quỷ và ra nghiêm lệnh cho giang hồ các phái không được đến gần vực Ma Phong. Sau đó, huynh lại giết Tuyết Sơn Tam Lão của Bạch Ma Giáo, cái tên Hắc Diêm Vương đã vang động vô lâm, muội hỏi thăm đâu chẳng biết.

Lục Siêu Quang giật mình:

- Vậy muội đã nghe rằng huynh đang ở vùng này sao?

Mã Giáng Kiều gật đầu:

- Trên đường tìm kiếm huynh, muội và những kẻ thuộc hạ nghe được lời truyền rao của Hoa Nguyệt Hội rằng chúng đã bắt được Hắc Diêm Vương. Muội vội đến vùng này, nếu thật sự huynh bị sa cơ, muội cũng quyết liều chết đột nhập Động Áo Tình giải cứu. Lúc đi ngang khu rừng vắng thì Bá Giả công tử mang mặt nạ giả làm người của Thanh Y Giáo toan giở trò cường bức. Muội và thuộc hạ giao đấu quyết liệt nhưng không thắng được bọn ma đầu.

Lục Siêu Quang xúc động:

- Thì ra những người áo đỏ bị giết là thuộc hạ của lệnh công tiên bối sai theo bảo vệ muội đi tìm huynh?

Cô gái thở dài:

- Đúng thế, tuy bọn họ đều thiệt mạng nhưng họ cũng đã giết được cả chục tên thuộc hạ của Bá Giả.

Nhìn Mã Giáng Kiều, chàng nghiêm giọng:

- Huynh phiêu bạt giang hồ vì sứ mạng, rất hiểm nguy, muội đừng nên theo. Lần này chữa thương xong muội phải trở về với thân phụ nhé.

Cô gái nũng nịu, lắc đầu:

- Theo bên cạnh huynh, muội còn sợ gì nữa?

Lục Siêu Quang bật cười:

- Thôi được, ta hãy tìm đến Đào Hoa Trang trước đã.

Hai người nắm tay nhau phóng đi nhanh ...

32. Chương 32: Giết Kẻ Bạc Tình

Mùa hoa đào đang rộ nở, khắp Đào Hoa Trang rực rỡ sắc hồng. Nhưng cô gái xuất hiện dưới gốc đào thì nhan sắc nàng ngược hẳn với những đóa hoa tươi thắm. Bởi gương mặt nàng tím tái, đầy những vết sần sùi. Bên cạnh cô gái xấu xí là một bà lão gầy gò trong chiếc áo gấm rộng. Diện mạo bà lão bơ phờ, mắt nhắm chiều nhìn vào khoảng không, như chẳng có mục đích gì cả.

Cô gái buồn rầu liếc sang bà lão, rồi tựa mình vào gốc đào trông theo những cánh hoa rụng rơi trong từng làn gió nhẹ.

Ông lão từ trong gian tiền sảnh của ngôi nhà cổ bước ra vườn.

Đến bên cô gái, ông khẽ kêu:

- Bội Ngọc nhi ...

Cô gái quay lại:

- Thưa bá phụ.

Ông lão trầm giọng:

- Cháu lại buồn nhớ rồi phải không?

Bội Ngọc ôm chầm lấy ông lão, giọng nàng nghẹn ngào:

- Bá phụ ơi, cháu buồn lắm. Cháu rất mong được cùng chàng sánh bước tầm thù.

Nhưng gương mặt này ...

Ông lão vuốt tóc cô gái, trấn an:

- Bội Ngọc, nữ diệt hỷ yên tâm. Ta là Đông Đảo Vô Thần Y, trước sau gì cũng sẽ chữa trị, khôi phục được nhan sắc cho nữ diệt.

Cô gái vẫn tuôn rơi dòng lệ:

- Để quên đi nỗi bất hạnh của mình, cháu ra chốn giang hồ hành hiệp, trừ khử bọn hung bạo. Trong rừng tùng, cháu đã cứu chàng trong tay một ma nữ. Song cháu lại phải bỏ đi, bởi gương mặt quái dị của cháu chỉ làm chàng ghê sợ.

Đông Đảo tiên sinh vỗ nhẹ trên vai cô gái:

- Nữ diệt, phải kiên tâm một thời gian. Rồi đây nhan sắc của nữ diệt sẽ phục hồi, và trí nhớ của Dương phu nhân cũng được khôi phục. Khi ấy phu nhân là người giải tỏa được điều bí ẩn về cuộc giao đấu trên đỉnh Tử Vân Sơn, đã làm thân phụ nữ diệt tử thương, và Lục bang chủ ra đi tuyệt tích. Chừng ấy sự thật sẽ sáng tỏ, thì chẳng còn gì ngăn cách được nữ diệt với thiếu hiệp Lục Siêu Quang.

Bội Ngọc run giọng:

- Bá phụ tin rằng Lục bang chủ không cố ý sát hại thân phụ cháu?

Ông lão đáp ngay:

- Đó là niềm tin sắt đá của ta. Đã là bạn thân của cả hai người, ta hiểu rõ tính tình của họ cho nên ta không tin Lục bang chủ hại phụ thân nữ diệt. Nhưng sự thực như thế nào chỉ Dương phu nhân mới tỏ bày ra được.

Cô gái buồn bã nhìn ông lão:

- Nhưng tại sao cháu và mẹ cháu đều lâu bình phục vậy?

Đông Đảo tiên sinh thở dài:

- Được người đời phong tặng là Thần Y mà chưa khôi phục được tâm thần của Dương phu nhân và nhan sắc của nữ diệt, ta cảm thấy xấu hổ ...

Bội Ngọc vội nói:

- Bá phụ, cháu tin rằng căn bệnh của thân mẫu và cháu có những khó khăn, chứ chẳng phải bá phụ không đủ tài chữa trị.

Đông Đảo tiên sinh gật đầu:

- Đúng vậy, cả hai trường hợp của nữ diệt và mẫu thân đều không trị gấp được. Dương phu nhân bị chấn động thần kinh trước cái chết của Dương huynh trên đỉnh Tử Vân Sơn, nên bà mắc chứng “kiện vong” quên hết những gì trong quá khứ và tâm thần bất ổn. Chữa trị cho bà bằng y dược rất lâu. Nhưng nếu có một sự kiện gây chấn động tinh thần khác, bà có thể tự nhiên hồi phục trí nhớ như một phép lạ vậy.

Cô gái lại hỏi:

- Thưa bá phụ, còn trường hợp của cháu?

Đông Đảo Thần Y đáp:

- Nữ diệt đã bị Bá Giả phóng mũi kim có nọc nhện Lang Diện Độc Thù là chất kịch độc hủy hoại nhan sắc. Chất độc này không thể dùng khí công trục ra được. Nếu dùng thuốc, ta phải cho một liều lượng chất độc khác vào cơ thể mới có thể hóa giải ngay. Nhưng liều lượng lớn ấy sẽ làm thiệt mạng người bệnh. Bởi vậy, ta chỉ có cách cho nữ diệt uống chất độc từ từ ... một thời gian dài nọc nhện mới bị hóa giải hết, trả lại nhan sắc như xưa.

Bội Ngọc hiểu ra, nàng nói nhanh:

- Thưa bá phụ, cháu đã hiểu và sẽ không nôn nóng nữa.

Đông Đảo Thần Y mỉm cười hài lòng:

- Tốt lắm, bây giờ cháu ở đây trông chừng phu nhân để ta vào trong sắc thuốc.

Ông lão trở vào nhà, Bội Ngọc lại nhìn ra con đường ngoằn ngoèo phía trước Đào Hoa Trang, lòng băng khuâng buồn bã.

Chợt có bóng người từ xa đi tới, và đôi mắt nàng sáng vụt lên.

Bội Ngọc kêu thầm:

- Ôi, Lục Siêu Quang ...

Nàng tưởng mình đang bị ảo giác, nên dụi mắt nhìn kỹ, song nàng lại lẩm bẩm:

- Đúng rồi, Lục huynh chứ chẳng phải ai khác.

Nàng rướn mình lên, nhìn phía trước. Bỗng nàng nhú cặp mày cong, miệng há ra như có gì đáng kinh ngạc:

- Trời ơi, Lục huynh đi với một cô gái đẹp.

Bội Ngọc gần giọng:

- Thì ra trong lúc ta luôn mong đợi chàng, ray rứt, héo hon, chàng lại chẳng cô đơn, mà lại yêu cô gái khác. Nếu chàng thấy rõ gương mặt xấu xí của ta, thì chàng sẽ còn phản bội tới đâu.

Hờn ghen giận dữ, khiến trái tim nàng như bốc lửa. Nàng núp nhanh vào sau cổng Đào Hoa Trang, kể bên người mẹ mất trí, để chờ cặp tình nhân đi tới.

Lục Siêu Quang làm sao biết được Bội Ngọc đang có mặt nơi đây.

- Tới Đào Hoa Trang rồi, mọi Ạ.

Mã Giáng Kiều ngẩng nhìn và reo lên:

- Hoa đào đẹp quá huynh ơi, phong cảnh nơi này thật kỳ thú.

Hai người sóng đôi bước vào cổng Đào Hoa Trang.

- Kẻ bạc tình, người phải chết ...

Tiếng thét khiến Lục Siêu Quang giật mình, thì kinh khí cũng ập đến như sấm sét. Tiếng nổ chói tai.

Trong lúc khác, Lục Siêu Quang chỉ cần thi triển Hồng Huyết Xung Thiên bắn mình lên là đã cưỡi trên sóng chướng của đối thủ, dễ dàng thoát hiểm.

Nhưng hiện tại bên mình chàng có Mã Giáng Kiều, nàng lại đang bị thương, Lục Siêu Quang vội kéo cô gái về phía sau, rồi đành đưa mình đỡ trọn luồng kinh lực của Bội Ngọc vừa đẩy tới.

“Ầm” ... Một tiếng nổ tiếp theo, kinh phong xô dạt Lục Siêu Quang làm chàng chao đảo.

Nhờ nội lực thâm hậu nên chàng không bị bắn đi xa, nhưng nội tạng nhện nhạo khiến chàng ối ra một búng máu.

Trừng mắt nhìn kỹ, Lục Siêu Quang kinh ngạc thấy kẻ vừa xuất thủ là cô gái xấu xí đã từng cứu chàng giữa rừng tùng.

Chàng kêu lên:

- Cô nương, sao lại đánh ta?

Mã Giáng Kiều cũng ngạc nhiên quay nhìn chàng trai:

- Nàng này là ai vậy huynh?

Lục Siêu Quang lắc đầu:

- Huynh không biết.

Cô gái xấu xí gầm lên dữ dội:

- Phải, kẻ bạc tình ... người còn biết ta là ai ... khi bên cạnh người luôn có những người đẹp nhẹ dạ bị người dụ dỗ?

Tiếng nổ của chưởng lực đã làm Dương phu nhân ngồi bên cổng giật mình. Bà ngơ ngác nhìn và nhận ra Bội Ngọc đang xuất thủ chiêu tấn công Lục Siêu Quang. Tâm thần chấn động, bà chợt nhớ ra tất cả, vội chống cây gậy bước nhanh tới.

Phu nhân vừa đến gần cũng là lúc Bội Ngọc giương song thủ toan xuất chiêu tấn công tiếp.

Bà liền chống gậy lao nhanh vào giữa, đứng chắn trước mặt Lục Siêu Quang. Miệng bà quát lớn:

- Bội Ngọc hãy dừng tay.

Cô gái vui mừng thấy mẹ đã tỉnh táo, song nàng vẫn nhú mào:

- Thân mẫu, xin tránh ra cho con giết kẻ bạc tình. Cha hấn đã hại thân phụ con, hấn lại quên tình nghĩa xưa để vui duyên mới.

Dương phu nhân vội nói:

- Bội Ngọc, con lầm rồi. Lục bang chủ không hại cha con. Buổi sáng ấy trên Tử Vân Sơn chỉ là cuộc trao đổi võ công, và Lục bang chủ đã lỡ tay trong chiêu thứ mười ...

Lục Siêu Quang mừng rỡ vòng tay cúi đầu chào phu nhân và nhìn cô gái xấu xí:

- Cô nương này ...

Dương phu nhân nhẹ giọng:

- Nó là Bội Ngọc đấy!

- Trời!

Kinh hoảng một lúc Lục Siêu Quang chụp lấy Bội Ngọc:

- Bội Ngọc ...

Bội Ngọc đẩy Lục Siêu Quang ra, gằn giọng:

- Cô gái kia là ai?

Lục Siêu Quang quay lại nhìn, chàng thấy Mã Giáng Kiều đã ngồi dựa cổng trang ngất lịm. Thì ra nàng đang bị thương, lại chấn động bởi kinh khí của Bội Ngọc nên ngất đi từ hồi nào.

Chàng vội nói:

- Đây là Mã Giáng Kiều tiểu thư, một nghĩa muội của huynh vừa trúng độc bởi tay Bá Giả công tử, nên huynh đưa tới đây cầu xin Đông Đảo Vô Thần Y chữa trị, không ngờ được gặp phu nhân và muội ở đây.

Dương phu nhân nhìn con gái:

- Chuyện đâu còn đó, con không được nóng nảy.

Đông Đảo Thần Y cũng vừa bước tới ông nói ngay:

- Phu nhân bối xúc động mạnh đã tỉnh trí quả là một đại phúc. Mọi chuyện rồi sẽ rõ ràng ... Điều cần nhất là phải cứu cấp ngay Mã tiểu thư.

Ông quay nhìn Bội Ngọc:

- Đây cũng là nạn nhân của tên Vạn Độc Bá Giả công tử, y như cháu vậy.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Ôi, vậy ra Dương muội cũng bị ...

Đông Đảo Thần Y gật đầu:

- Bội Ngọc đã đón đỡ tử chiêu của Bá Giả thay cho cháu đấy và gã ma đầu đã sử dụng Độc Thù Ma Công hủy hoại nhan sắc ... ta còn phải chữa trị trường kỳ.

Lục Siêu Quang ôm lấy Bội Ngọc:

- Dương muội, huynh thật chẳng xứng đáng với tình yêu bao la của muội. Đã vì huynh mà muội phải chịu đau khổ thế này.

Bội Ngọc xúc động gục vào ngực Siêu Quang:

- Lục huynh, xin đừng nói thế, đôi ta hy sinh cho nhau, nào đáng kể gì.

Dương phu nhân tươi nét mặt:

- Chuyện gia đình còn dài. Ta hãy vào trong hàn huyên tâm sự.

Đông Đảo Thần Y mỉm cười:

- Phu nhân và hai cháu vào trong nói chuyện, để ta lo săn sóc Mã tiểu thư.

Ông kêu hai gia nhân vực Mã Giáng Kiều vào y phòng. Lục Siêu Quang nhìn theo, nhưng Bội Ngọc đã giắt mạnh tay chàng kéo nhanh vào đại sảnh.

Chàng kín đáo thở dài, bởi tình cảm của chàng rồi đây sẽ còn nhiều rắc rối.

33. Chương 33: Mưu Thần Chúc Quỷ

Ầm ...

Sườn núi đá sạt lở, cây cối tróc gốc bay đi, giữa luồng kinh phong di động ào ào.

Vạn Độc Bá Giả công tử trút cả cơn thịnh nộ vào chưởng lực.

Bỗng một tràng cười lạnh leo vang lên:

- Ôi, luyện công mà làm gì dữ vậy, đại huynh?

Gã công tử ma đầu dừng tay, trở mắt nhìn.

Một nữ nhân trong bộ võ phục màu lam vừa phóng vút xuống tảng đá, trên môi nở nụ cười tươi thắm.

Bá Giả nhíu mày:

- Ngọc Diện muội, huynh đang bực mình đây.

Ngọc Diện Hồ Ly cười khanh khách:

- Chuyện gì vậy? Huynh vừa trượt mắt một con môi à?

Bá Giả lắc đầu:

- Con môi đâu có gì quan trọng.

Cặp mắt nữ nhân đang đưa:

- Vậy thì có gì làm huynh bức tức?

Gã ma đầu đáp gọn:

- Lục Siêu Quang còn sống ...

Ngọc Diện Hồ Ly reo lên:

- Muội đã đoán đúng ... linh tính từng báo cho muội biết gã trai ấy sẽ từ vực thăm trở về. Huynh đã tràm chán với gã đấy à?

Bá Giả gật nhanh:

- Hắn tự xưng là Hắc Diêm Vương. Huynh bị hắn đánh rơi mặt nạ trong rừng. Võ công của hắn dữ dội khác thường. Mới đây hắn đã sát hại khá nhiều cao thủ của Bát Kỳ Bang và Bạch Ma Giáo. Hắn còn kiêu ngạo ra nghiêm lệnh cấm quần hùng Hắc, Bạch không phái nào được đến gần Bãi Sinh Tử và vực Ma Phong, trong chu vi mười dặm.

Ngọc Diện Hồ Ly trầm giọng:

- Vậy có thể hắn đã được Hồng Huyết Linh Quân thu nạp và học hết pho Hồng Huyết Kỳ Thư.

Vạn Độc Bá Giả nhăn nhó:

- Có thể lắm, bởi huynh đã xuất tuyệt chiêu trong Hỏa Long Bí Kíp mà vẫn không thắng được chưởng lực của gã.

Ngọc Diện Hồ Ly lắc đầu bảo:

- Chỉ tại huynh chưa học được toàn vẹn mười chiêu của Hỏa Long Bí Kíp đấy thôi.

Gã công tử ma đầu vung vẩy bàn tay:

- Vì vậy huynh đang phải khổ luyện. Nhưng có điều bí mình chưa tìm ra, nên luyện các chiêu Cương Mãnh và Nhu Công chưa bao giờ toàn vẹn ...

Cười lạt một tiếng, Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Có một cách để huynh chưa luyện xong Hỏa Long Bí Kíp vẫn trừ khử được Lục Siêu Quang.

Bá Giả sáng mắt lên:

- Cách gì vậy muội?

Ngọc Diện Hồ Ly lại gần, ghé tai Bá Giả nói nhỏ mấy câu, gã công tử ma đầu bật cười lớn:

- Hay quá, hay quá, mưu trí của muội thật tuyệt.

Ngọc Diện Hồ Ly gật gù:

- Huynh cứ việc hành động như vậy ... như vậy ... Lục Siêu Quang dù có là cộp mọc cánh cũng không thoát khỏi quần hùng.

Đôi mắt Bá Giả công tử chợt ngó em gái bằng cái nhìn soi mói:

- Vậy muội không còn lo sợ cho tánh mạng của gã ấy nữa sao?

Ngọc Diện Hồ Ly đỏ bừng đôi má:

- Muội để ý tới gã làm gì nữa, bởi muội biết Lục Siêu Quang chẳng những chung tình với Bội Ngọc, mà còn sa vào tay quỷ nữ Tuyết Vân, con gái Hoa Nguyệt hội chủ ...

Bá Giả nháy mắt lia lịa:

- Muội khá tinh ranh đấy. Nhưng muội biết một ... biết hai ... mà chưa biết tới ba.

Thiếu phụ lẳng lơ nhướng mắt:

- Huynh nói vậy nghĩa là sao?

Gã công tử ma đầu bật cười:

- Nghĩa là huynh thấy tận mắt ... Lục Siêu Quang còn yêu đương, quyến luyến đứa con gái tên Mã Giáng Kiều nữa.

Ngọc Diện Hồ Ly kêu lên:

- Mã Giáng Kiều, ái nữ của Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa à?

Bá Giả gật nhanh:

- Chính nó.

Gương mặt Ngọc Diện Hồ Ly đỏ bừng:

- Thằng tiểu tử đáng chết.

Vạn Độc Bá Giả cười hăng hắc, rồi nhún mình phóng vút đi. Gã bắt đầu thực hiện mưu kế của đứa em gái hoang dâm và quỷ quyệt.

Còn lại một mình, Ngọc Diện Hồ Ly mỉm cười, nói thầm:

- Bá Giả huynh đâu biết nỗi thâm ý của ta. Phải cho gã lọt vào vòng nguy hiểm, gã mới cần đến ta. Khi ấy dù có cả trăm đứa con gái như Tuyết Vân, Giáng Kiều gã cũng không thể thoát tay ta được ...

Nàng cười lớn một tràng lanh lảnh, rồi cũng phóng vèo đi.

Thiên Ma Lãnh Cốc lại hoàn toàn vắng lặng.

Trong Đào Hoa Thất, Bội Ngọc và Lục Siêu Quang ngồi bên cạnh Dương phu nhân, cùng Đông Đảo Thần Y dùng trà.

Bội Ngọc cầm tay mẹ:

- Thân mẫu, kể lại chuyện ấy cho con nghe đi.

Đông Đảo Thần Y gật gù:

- Dương phu nhân, bà nên nói rõ cho các con biết về buổi trao đổi võ công, gây nên việc đáng tiếc trên đỉnh Tử Vân Sơn ngày nào, để giải tỏa thắc mắc cho đôi trẻ. Ta còn phải công bố cho võ lâm quần hùng khỏi hiểu lầm.

Dương phu nhân vuốt tóc Bội Ngọc và nhìn sang Lục Siêu Quang, bà trầm giọng:

- Thuở ấy võ lâm ngũ phái đang bị phân hóa và suy vi. Thiếu Lâm không còn giữ được cương vị chủ đạo. Bọn Ma Giáo lộng hành, muốn khuynh đảo quần hùng. Thân phụ các con đứng đầu Hỏa Long bang và Linh Sơn Phái mới có thể áp đảo Hắc Phái quần ma. Lúc đó các con mải mê luyện võ công ngoài thung lũng, chỉ có mẹ dự những buổi thảo luận của hai vị chủ môn. Từ đó, thân phụ các con thường trao đổi võ công trên đỉnh Tử Vân Sơn. Buổi sáng oan nghiệt ấy, hai vị xuất chiêu, kinh lực ngang nhau. Nhưng khi Lục bang chủ phóng chiêu thứ mười thì xảy ra sự cố đau lòng.

Lục Siêu Quang lên tiếng:

- Thừa nhận mẫu, con biết chiêu thứ mười ấy thân phụ con mới luyện xong.

Đông Đảo Thần Y kêu lên:

- Ta hiểu rồi. Vì mới luyện xong, nên Lục bang chủ chưa lường được sức mạnh của chiêu ấy, và Dương chủ môn cũng bất ngờ nên đã tử thương bởi Lục bang chủ quá tay.

Dương phu nhân buồn rầu nói:

- Ta biết, Lục bang chủ chỉ lỡ tay, không cố tình hại bạn. Nhưng chẳng hiểu sao ông lại bỏ đi, tuyệt tích giang hồ?

Vuốt chòm râu bạc, Đông Đảo Thần Y nói ngay:

- Là bạn thân của cả hai vị, ta hiểu Lục bang chủ rất tôn trọng tình bằng hữu. Lục lão đệ còn nghĩ đến tơ duyên của đôi trẻ, nên khi lỡ tay gây tử thương cho Dương chương môn thì ông quá hối hận bỏ đi. Giang hồ vạn nẻo, một khi đại cao thủ như Lục bang chủ đã đi vào bí mật ta thật khó tìm.

Lục Siêu Quang tỏ vẻ lo lắng:

- Thưa bá phụ, lúc thân phụ con đi biệt tích, thì bọn Bá Giả công tử và Tứ Độc Lão Quái kéo lũ ma đầu đến triệt hạ Hỏa Long Bang, còn xuất tử chiêu đẩy con xuống vực thẳm.

Gần đây, con giao đấu với Bá Giả, đã nhận ra hần sử dụng vài chiêu trong bí kíp Hỏa Long.

Con ngờ rằng sự việc này có liên quan đến sự tuyệt tích của thân phụ con.

Đông Đảo Thần Y gật đầu:

- Tất nhiên gã công tử ma đầu ấy là kẻ đáng ngờ. Hắn đã lợi dụng cơ hội tàn phá cả Hỏa Long Bang và Linh Sơn Phái. Chính hắn bắt cóc Dương phu nhân, giả những người mang dấu hiệu rồng đỏ tấn công Bội Ngọc, để đổ tội cho Hỏa Long Bang. Nếu ta không kịp thời giải cứu được phu nhân và Bội Ngọc thì cháu gái của ta đã lọt vào tay hắn rồi. Sự tuyệt tích của Lục bang chủ và những chiêu trong Hỏa Long Bí Kíp Bá Giả âm thầm luyện ... là điều bí ẩn cần khám phá. Nhưng Bá Giả và em gái hắn là Ngọc Diện Hồ Ly hiểm độc vô cùng, các cháu phải rất thận trọng khi đối đầu với bọn chúng.

Bàn tay Lục Siêu Quang nắm chặt, chàng gần giọng:

- Cháu thề sẽ trừ khử được Vạn Độc Bá Giả và bọn Tứ Độc Lão Quái, đồng thời phải tìm ra thân phụ.

Đông Đảo Thần Y đứng dậy:

- Dương phu nhân và hai cháu cứ hàn huyên, để ta vào săn sóc thương tích cho Mã tiểu thư nhé.

Lục Siêu Quang hỏi ngay:

- Thưa bá phụ, Mã tiểu thư có thể sớm bình phục không?

Ông lão đáp nhanh:

- Độc Xà Hoại Tử rất nguy hiểm, nhưng ta kịp thời dùng khí công truyền tiếp nội lực trực độc ra ngay, nên chỉ vài hôm cô ấy có thể khỏe hẳn.

Như chợt nhớ ra, Đông Đảo Thần Y quay sang Bội Ngọc:

- Phiên cháu vào thay y phục cho Mã tiểu thư, để ta vào xem lại nơi thương tích.

Bội Ngọc cúi đầu tuân lệnh và bước vào hậu đường ngay. Nhưng tiếng kêu kinh ngạc của cô gái làm Đông Đảo Thần Y, Dương phu nhân và Lục Siêu Quang cùng chạy vào.

Bội Ngọc trở chiếc giường trống, miệng lắp bắp:

- Mã tiểu thư biến đâu mất rồi.

oo “Vèo Vèo ...”.

Lục Siêu Quang phi hành như tên bắn.

Chàng đã ngẫm hiểu tại sao Mã Giáng Kiều bỏ đi, nên vội theo tìm nàng. Chết độc nơi vết thương của nàng đã được Đông Đảo Thần Y trục ra, Lục Siêu Quang sợ nàng còn yếu, trên đường đi sẽ có nhiều nguy hiểm bất ngờ, làm sao nàng đủ sức chống đỡ.

Lát sau, Lục Siêu Quang đã nhìn thấy cô gái ở phía trước, thấp thoáng trong những rặng cây rừng.

Chàng gọi lớn:

- Giáng Kiều, Giáng Kiều ...

Nội lực truyền âm của Lục Siêu Quang rất mạnh, lẽ nào Mã Giáng Kiều không nghe thấy, nhưng nàng cứ bỏ đi phẳng phẳng.

Chàng liền phóng theo vùn vụt.

“Rẹt ...”.

Lục Siêu Quang tung mình một vòng và đã đứng sững trước mặt Mã Giáng Kiều.

Cô gái nhìn chàng bằng ánh mắt buồn:

- Lục huynh, bây giờ muội đã biết tên thật của huynh, và cũng biết Bội Ngọc tiểu thư ...

là gì ... của huynh rồi. Huynh nên để muội đi thôi, còn theo làm gì nữa.

Những lời bi thiết của Mã Giáng Kiều làm Lục Siêu Quang xúc động mạnh. Chàng nắm bàn tay nàng đang run lên:

- Mã hiền muội, xin hiểu cho huynh, Bội Ngọc là hôn thê đã được đôi bên gia đình quyết định trước.

Mã Giáng Kiều thở dài:

- Muội hiểu, và có phần trách gì huynh đâu. Muội chỉ buồn cho thân phận mình thôi.

Lục Siêu Quang ôm lấy đôi bờ vai tròn lẳn của cô gái, và nàng gục ngay đầu vào ngực chàng.

Nàng nói những lời nghèn nghẹn trong nước mắt:

- Lục huynh, muội phải ra đi. Nhưng muội vẫn tha thiết yêu huynh, suốt đời muội chẳng bao giờ quên huynh được.

Lục Siêu Quang vuốt nhẹ mái tóc cô gái:

- Muội chưa đi được đâu, cần phải ở Đào Hoa Trang dưỡng sức và cần có Đông Đảo Thần Y săn sóc.

Mã Giáng Kiều lắc đầu:

- Muội khỏe rồi, huynh cứ để muội đi ... Thà một mình muội đau khổ còn hơn cả Bội Ngọc cũng buồn ...

Xúc động và lúng túng vì khó xử, Lục Siêu Quang hỏi:

- Muội định đi đâu?

Đôi mắt cô gái vẫn tuôn rơi dòng lệ:

- Còn đi đâu nữa ... Muội về Kim Phụng Áo với phụ thân.

Siêu Quang nói nhanh:

- Từ đây về Kim Phụng Áo rất nguy hiểm, chuyến về của muội lại chỉ đơn chiếc thế này ... huynh không an tâm đâu. Huynh phải đưa muội về tận nơi, và thăm hỏi tiền bối luôn.

Mã Giáng Kiều vội ngúng nguẩy:

- Thôi, huynh trở lại đi, kéo người ta lại đợi.

Lục Siêu Quang nắm lấy tay cô gái, chắn ngang đường mòn:

- Nếu muội muốn đi một mình thì phải bước qua xác chết của huynh đã.

Đang buồn mà cô gái cũng phải bật cười. Nàng cúi xuống kéo chàng trai đứng dậy:

- Được rồi, muội để huynh cùng đi, đừng bày trò trẻ con nữa.

Lục Siêu Quang nắm tay cô gái:

- Nào, chúng ta cùng đi.

Hai người phi hành ra khỏi khu rừng vắng ...

Trước mặt họ là một vùng cỏ lau bạt ngàn.

34. Chương 34: Huyết Ấn Đầu Tiên

Bỗng có tiếng lao xao làm hai người chú ý. Từ trong đám lau sậy cao quá đầu người, một bọn đạo sĩ tóc búi ngược, lưng đeo trường kiếm đang vệt cỏ đi ra. Những kẻ này còn khiêng theo thi thể một chàng trai ... chẳng biết chết từ hồi nào.

Mã Giáng Kiều buột miệng kêu:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn ...

Lục Siêu Quang cũng đã nhận ra đạo sĩ đi đầu là Hàn Cộng Lực, nên chàng nói khẽ:

- Đứng la, để yên xem bọn họ làm trò gì đây.

Cô gái vẫn thì thầm:

- Họ khiêng xác chết của ai vậy?

Nhường mắt nhìn, Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Tử thi cũng búi tóc, mặc đạo bào, hẳn là người của họ.

Vừa nói chàng vừa kéo Mã Giáng Kiều ngồi thụp xuống.

Nhưng tai của Hàn Cộng Lực thính nhạy vô cùng, chỉ một tiếng động nhỏ cũng không qua được thính giác của lão.

Quét tia mắt về phía tiếng động, Hàn Cộng Lực đã thấy lau sậy rung nhẹ, liền thét lớn:

- Kẻ nào núp lén đó, ra mau.

Lục Siêu Quang lập tức phóng ra khỏi bụi lau, chàng ưỡn ngực nói lớn:

- Ta là khách qua đường, có gì cần phải núp lén.

Một gã đệ tử đứng bên cạnh Hàn Cộng Lực bỗng rú lên:

- Hắc Diêm Vương, chính nó ... Con đã được thấy nó giết các vị đường chủ Bạch Ma Giáo trong rừng tùng.

Hàn Cộng Lực chiếu tia hung quang vào mặt chàng trai, miệng gầm lên dữ dội:

- Ta đang kiếm tìm người để đòi nợ máu đây.

Lục Siêu Quang ngạc nhiên:

- Nợ máu? Lão nói gì vậy?

Chưởng môn phái Hoa Sơn trở tay vào tử thi chàng trai trẻ:

- Người đã đột nhập Hoa Sơn Tổ Đình, sát hại con trai ta. Hãy cúi đầu nạp mạng, đền tội sát nhân.

Mã Giáng Kiều đứng bên cạnh Lục Siêu Quang, dựng đôi mày liễu, miệng thét sang sảng:

- Nói láo, đại huynh ta vừa ra khỏi tổng đàn Hoa Nguyệt Hội, làm sao tới Hoa Sơn Tổ Đình giết con trai lão được?

Hàn Cộng Lực trừng mắt:

- Con tiện tì kia, đừng lẻo mép. Ta đã biết tin gã tiểu tử kia vừa thoát khỏi tay Nữ Hội Chủ Hoa Nguyệt Hội, nên muốn khuấy động vô lâm. Chính hắn đột nhập Tổ Đình hành thủ tàn độc, đừng mong chối cãi.

Lục Siêu Quang bực tức đáp:

- Lão có bằng cứ gì mà bảo ta đã giết con trai lão.

Lão già liền phẩy tay một cái ...

Xác chết của gã trai lập tức được hạ xuống vạt cỏ. Trên trán tử thi còn nguyên một lỗ sâu hoắm, máu đỏ bầm đã đóng vảy khô, trông thật rùng rợn.

Hàn Cộng Lực thét lên:

- Người còn chối cãi nữa không?

Mã Giáng Kiều nhìn vào xác chết cũng buột miệng:

- Huyết Chỉ Điểm Tinh Giọng nói của lão già đầy cảm hận:

- Phải ngón chỉ phong cực độc này ngoài đệ tử Linh Quân Hồng Huyết thì còn ai?

Lục Siêu Quang vẫn quát:

- Vô lý, không thể căn cứ vào vết thương này mà buộc tội ta.

Chưởng môn Hoa Sơn gằn giọng:

- Huyết Chỉ Điểm Tinh là ngón võ công trong Hồng Huyết Kỳ Thư mà Hồng Huyết Linh Quân đã đem theo xuống Tử Vực Ma Phong, môn võ học của ông ta đã thất truyền hơn ba mươi năm. Bây giờ người mới từ vực thăm trở về, xưng là Hắc Diêm Vương, đệ tử của Linh Quân Hồng Huyết. Vậy kẻ hành thủ tàn độc này chẳng phải người còn là ai nữa?

Chàng trai nhìn rõ vết thương, đúng là gã nọ trúng Huyết Chỉ Điểm Tinh, nếu căn cứ vào lỗ máu giữa Đỉnh Trung. Song chàng cứ la lớn:

- Ta không bao giờ sát nhân vô cớ, việc này phải yêu cầu quần hùng minh xét.

Hàn Cộng Lực gầm lên:

- Đùng già hàm lão khẩu, người hành động tanh máu còn toan trút tội cho ai?

“Soẹt ... soẹt ... soẹt ...”.

Mhững tia thanh quang chớp giạt liên hồi.

Chỉ sau cái phẩy tay của Hàn Cộng Lực, tám tay kiếm sĩ đã nhất loạt lia lưỡi kiếm thép vào Lục Siêu Quang.

Lão chưởng môn Hoa Sơn thét lạnh, rợn người:

- Các đệ tử tiến lên ... “trừ tà, vị đạo”.

Những đạo sĩ cao thủ Hoa Sơn cùng hươi kiếm phát động nhiều chiêu thức, tạo thành lưới kiếm ảnh bao trùm lấy chàng trai.

Mã Giáng Kiều kêu to:

- Đại huynh, hãy thận trọng.

Siêu Quang khoát tay:

- Mọi người yên tâm. Huynh sẽ giết bọn hồ đồ này không còn một móng.

Lục Siêu Quang vung song chiêu vẽ thành hình tròn, kinh khí tỏa ra cuộn cuộn.

“Bùng ... Bùng ...”.

Chưởng lực kinh khiếp, quần quật như thân măng xà lướt gió. Tám đạo sĩ bị đánh bật ra khỏi cục tràng, thân hình lảo đảo.

Hoa Sơn chưởng môn Hàn Cộng Lực toát mồ hôi.

Lão vận dụng tám cao thủ với tám thanh bảo kiếm, lập nên thế trận bát quái, án ngữ tám mặt, dồn Lục Siêu Quang vào giữa. Bọn họ tưởng đã tru sát được chàng trai trẻ. Nhưng hôm nay, giữa cục tràng, uy thế của Bát Quái Tuyệt Kiếm Trận đã tiêu tan, sau cái phẩy tay xuất chiêu của một kẻ hậu thế.

Trố mắt giận dữ, Hàn Cộng Lực khoát tay:

- Biến ...

Lập tức tám tay kiếm đang ở phương vị cũ lại phóng vút vào, xoay quanh Lục Siêu Quang. Những thanh trường kiếm không ngớt phát động những tia sáng xanh chớp giật.

Không còn phân biệt được bóng người, bóng kiếm ... Nơi tròng đấu chỉ thấy chập chờn kiếm quang, nhân ảnh, với kinh phong lạnh người, và những tiếng rền rền đình tai nhức óc. Phút chốc tám luồng kiếm quang chập vào nhau hướng về Lục Siêu Quang chém tới, sức mạnh như sóng bổ đầu ghềnh.

Lục Siêu Quang hoa cả mắt, thân hình phải luôn di động bằng Hồng Ảnh Bộ Pháp.

Ầm ầm ...

Chàng trai vận dụng bảy thành công lực đẩy chưởng tới. Bóng chưởng xòe to, kinh khí cuộn cuộn tựa xẻ núi, xô non. Song chiêu của chàng thật khủng khiếp, làm tám đạo kiếm quang chợt tắt phụt.

Song Hàn Cộng Lực lại thét lên:

- Biến ...

Kiểm phong lại xé gió ào ào, biến ảo cuồng loạn hơn ... trên tay tám tay Hoa Sơn kiếm thủ tuyệt vời.

Lục Siêu Quang nhảy nhót như một bóng ma, tập trung công lực, xuất chưởng đẩy ra hai chiêu nữa:

“Bùng bùng ...”.

Tiếng nổ long trời, lau sậy bị cuốn đi trong đất đá mù mịt. Nhưng đối thủ vẫn vững vàng, các đường kiếm cứ tập trung đổ về phía chàng trai như thác lũ.

Tiếng Mã Giáng Kiều chợt vang bên tai chàng:

- Đại huynh, phải coi chừng thể trận.

Đầu óc Lục Siêu Quang chợt sáng ra. Chàng nhớ tới chương Trận Đồ Bí Pháp đã học trong Hồng Huyết Kỳ Thư. Chàng biết đây là một kiếm trận có tính toán, công lực tập trung đón nhận kinh khí của chàng. Sức đánh của Lục Siêu Quang càng mạnh, với những tuyệt chiêu vũ bão, thì tám đường kiếm càng đẩy tới chàng mãnh liệt hơn. Ngón võ công này đã lợi dụng sức mạnh của đối thủ để kèm tỏa đối thủ.

Hiểu ra điều này, Lục Siêu Quang phóng vút ngay lên cao, cười trên sóng kiếm của đối phương, cùng lúc chàng xĩa xuống mười ngọn chỉ phong như bão táp.

Ào ào ... Ầm ầm ầm ...

Mười luồng chỉ phong của Lục Siêu Quang vừa phóng xuống là mấy cao thủ Hoa Sơn đã ôm ngực lão đảo, miệng vọt máu tươi.

Tuyệt trận chợt khựng lại ...

35. Chương 35: Sát Tinh Hắc Diêm Vương

Hoa Sơn chưởng môn giận như điên, lập tức thét nghiêm lệnh:

- Bát Kiếm Tàn Sát ...

Tám đạo sĩ kiếm thủ khác phóng vút vào cục tròng thay thế, chia làm hai phía tấn công Lục Siêu Quang như thác đổ.

Lục Siêu Quang thét rợn người:

- Bọn bay sẽ chết.

“Bình bình ...”.

Tiếng nổ chuyển động một vùng ...

Mười luồng chỉ phong của Lục Siêu Quang phóng ra hai phía, với những tia chớp đỏ rùng rợn, bắn thẳng vào đối phương thật hãi hùng.

Bao tiếng rú kinh khiếp vang lên, những thân người ngã gục, đầu ngực đập nát, bảo kiếm vượt khỏi tay văng đi xa lắc trong bãi lau.

Chỉ lực của Lục Siêu Quang thật kinh hồn.

- Người phải chết ...

Hàn Cộng Lực gầm lên, thanh trường kiếm trên tay lão chém xả vào.

Lục Siêu Quang nhanh như chớp giật.

Chàng đã phá được Bát Quái Tuyệt Kiếm Trận thì còn sợ gì song đấu với lão chưởng môn.

Chưởng lực của chàng lại bung ra ầm ầm, đánh bật Hàn Cộng Lực ra khỏi bãi lau, thân lão dội mạnh vào một gốc cây, miệng phun máu như mạch suối.

Nhờ khí công luyện đã lâu năm, nội lực thâm hậu, Hàn Cộng Lực chưa chết, nhưng cũng ngất ngư.

Lão dựa vào gốc cây vận khí chữa thương, cặp mắt lim dim như mất rần.

Bốn kiếm thủ còn sống sót phóng tới bao quanh chưởng môn, gương mặt hoang mang tái mét.

Lục Siêu Quang búng mình vòng cầu, chớp mắt đã đến sát Hàn Cộng Lực và bốn đệ tử.

Mã Giáng Kiều cũng theo kịp chàng trai như cái bóng.

Lục Siêu Quang cất tiếng sang sảng:

- Hoa Sơn chưởng môn, ta với lão không thù oán. Kẻ nào giết con trai lão, để lại vết chỉ phong là cố ý trút tội cho ta. Nhưng thật sự ta chẳng thèm làm việc mờ ám ấy. Song bọn lão đã cố ý sát hại ta bằng tuyệt trận. Nay muốn ta tha thứ, thì phải trả lời một câu hỏi của ta.

Hàn Cộng Lực trở mắt nhìn chàng trai, giọng lão khản đặc:

- Người muốn hỏi điều gì?

Lục Siêu Quang nói ngay:

- Tứ Độc Quái Lão hiện nay đang ở nơi nào?

Lão già lặng im, chỉ lắc đầu, khiến chàng trai nổi nóng:

- Lão nói ra, hay chịu tan xác?

Hàn Cộng Lực phều phào qua hơi thở:

- Làm sao ta biết được những lão ấy ở đâu.

Lục Siêu Quang cười gằn:

- Phái Hoa Sơn của lão đã liên kết với ma giáo để cầu được yên thân. Bọn Bạch Ma giam giữ Tứ Độc Quái Lão ở nơi nào làm gì người chẳng biết. Nếu người cố tình giấu ta, thì người sẽ đem bí mật ấy xuống mồ luôn.

Hàn Cộng Lực vẫn nói:

- Ta đã bảo, những điều ấy chỉ riêng bọn Ma Giáo biết với nhau. Ta không biết.

Giương song thủ lên, Lục Siêu Quang thét:

- Người không biết, thì ai biết?

Lão đáp ngay:

- Ngọc Diện Hồ Ly biết ...

Chàng trai nhú mày:

- Tìm Ngọc Diện Hồ Ly ở đâu?

- Bãi Sinh Tử.

- Lão nói láo, ta đã ra nghiêm lệnh, còn kẻ nào dám đến Bãi Sinh Tử và vực Ma Phong nữa.

Mấy phút vừa qua, Hàn Cộng Lực đã vận khí, điều tức, phục hồi công lực, bây giờ có thể bật cười:

- Nghiêm lệnh của người đối với anh em Bá Giả công tử đâu nhằm nhò gì. Ta nói thật đấy.

Trong lúc chàng trai phân tâm suy nghĩ, Hàn Cộng Lực lại đưa mắt ra hiệu cho bốn kiếm thủ đệ tử của lão. Bốn tân này liền áp sát, vây quanh Lục Siêu Quang.

Mã Giáng Kiều đứng ngoài chợt thét to:

Đại huynh, coi chừng bọn chúng đấy.

“Vụt ...”.

Hàn Cộng Lực để bốn đệ tử cản Lục Siêu Quang, còn lão phóng tới vươn năm móng nhọn chộp vào ngực Mã Giáng Kiều.

Cô gái hoảng hốt vì bất ngờ, còn Hàn Cộng Lực tính chộp bắt Mã Giáng Kiều để khống chế Lục Siêu Quang.

Mã Giáng Kiều rú lên, lùi luôn mấy bước và nhắm mắt lại trước thế cầm nã bằng năm móng thép của lão già.

“Bình bình ...”.

Những tiếng nổ khiến Mã Giáng Kiều bàng hoàng mở lớn mắt. Bàn tay Hàn Cộng Lực không chộp được vào ngực nàng, mà lão ta đang ôm đầu chao đảo, miệng phun ra một búng máu tươi. Trước mặt lão là một tên kiếm thủ đang giãy đành đạch trên vũng máu, giữa trán còn hằn sâu một lỗ, máu và óc phọt ra.

- Huyết Chỉ Điểm Tinh!

Trong lúc bốn tay kiếm thủ áp sát, Lục Siêu Quang vẫn nhìn về phía cô gái, nên thấy ngay hành động của Hàn Cộng Lực.

Và ... trong chớp mắt ... sử dụng một Hồng Ảnh Chiêu và một ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh, Lục Siêu Quang đã đánh văng Hàn Cộng Lực, đồng thời điểm chết tên kiếm thủ phía trước.

Kinh hoàng, khủng khiếp, Hàn Cộng Lực phát điên. Lão vung kiếm lao vào Lục Siêu Quang như một mũi tên, trong lúc chàng chưa kịp giết một chương môn phái.

Chàng thét lớn:

- Dừng lại kéo chết.

Lời cảnh cáo của Lục Siêu Quang như không lọt vào tai lão già đã cuồng trí. Lão cứ phóng tới như bay.

Lục Siêu Quang lập tức bốc mình lên cao, tả chưởng và hữu chưởng cùng điều động.

Kể như tử thần đã điểm danh Hàn Cộng Lực rồi.

Mã Giáng Kiều vội quay mặt đi. Nàng không muốn chứng kiến thêm một hình ảnh máu đổ thịt rơi kinh khiếp.

Nhưng ... đúng lúc chỉ phong của Lục Siêu Quang sắp phóng xuống, thì sau rặng cây vang lên tiếng thét rợn người:

- Tiểu tử, dừng tay lại.

Vút một cái, bóng tà áo xám phóng xẹt vào giữa cục trảng. Người bịt mặt xuất hiện, tia nhìn sáng rực từ đôi mắt chiếu thẳng vào Lục Siêu Quang.

Người bí mật này đã đứng chặn giữa chàng trai và Hoa Sơn chưởng môn Hàn Cộng Lục.

Lục Siêu Quang vội vòng tay thủ lễ:

- Kính chào tiền bối Ẩn Diện Khách ...

Tia nhân quang quét ngang, Ẩn Diện Khách trầm giọng:

- Tiểu tử, ta vừa được biết ở phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Luân, nơi đâu cũng có người chết vì một tên hành thủ tàn độc, dấu vết để lại là lỗ tròn giữa trán do Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Các đại phái đều lên án Hắc Diêm Vương tanh máu. Bây giờ ngươi còn định hành quyết Hoa Sơn chưởng môn nữa sao?

Lục Siêu Quang giật mình, quay nhìn Mã Giáng Kiều. Nàng cũng đưa mắt qua chàng với tia nhìn lo ngại.

Bỗng chàng thét lên:

- Có kẻ giả danh văn bối để hành thủ tàn độc. Cũng bởi nguyên nhân ấy văn bối buộc lòng phải giao đấu với phái Hoa Sơn.

Ẩn Diện Khách nói nhanh:

- Việc này ngươi phải đối chất với quần hùng trong ngày rằm tháng tư này ở Bãi Sinh Tử. Ta biết ngươi đang theo đuổi mối gia thù. Nhưng dù ngươi tài giỏi hung hiểm tới bậc nào, ngươi cũng phải coi chừng “luật nhân quả”.

Lục Siêu Quang bàng hoàng rung động.

36. Chương 36: Thảm Sát Kim Phụng Áo

Trong đêm trăng lạnh, những tiếng còi sừng bỗng rúc lên như quỷ hú, ma kêu ...

“Vèo ...”.

“Vút Vút ...”.

Những bóng đen lao rào rào xuống mấy mỏm đá nhọn hoắt bao quanh vùng Kim Phụng Áo hoang sơ.

Bóng quỷ hiện hình trong đêm vắng, giữa tiếng còi sừng tru dài, những mảng đen lung linh ghê khiếp, ẩn hiện trong ánh trăng vàng úa.

Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa vùng dậy.

“Rầm Rầm ...”.

Những tiếng nổ chói tai đang phá tung cửa động.

Tuốt nhanh lưỡi Bát Bảo Kiếm cầm trên tay, Mã Chu Sa lao ra, ông chạm ngay phải một thân hình đầm máu. Đó là tên thuộc hạ thân tín. Hắn thở hồng hộc:

- Bang chủ, Độc Xuyên Lão Quỷ tấn công ...

Mã Chu Sa đỡ người thuộc hạ thân tín, đặt nằm xuống bệ đá:

- Vương Hân, cứ nằm đây dưỡng thương, để mặc ta đối phó.

Như một mũi tên, Mã Chu Sa phóng vút ra cửa động.

Thuộc hạ của ông đang dạt ra bởi chưởng lực và kinh phong cuộn cuộn xô vào như Hỏa Diệm Sơn phun lửa.

Trên mỏm đá trước mặt, Độc Xuyên Lão Quỷ đang đẩy từng loạt kinh khí, hất tung những xác người lên cao, tiếng rú thét kinh hồn.

Gương mặt lão thật cổ quái, tóc buông xõa vàng hoe, đôi mắt lộ như mắt bò, quét ánh tinh quang xanh lè rừng rợn. Miệng lão tru dài tựa mồm dơi, chìa cặp nanh chom chồm, phát ra tiếng rú thét rợn người:

- Mã Chu Sa, ngươi có chịu nộp cho ta thanh kiếm Bát Bảo Trấn Sơn và đưa đầu chịu chém chẳng?

Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa dựng song chưởng, quát lớn:

- Con quỷ mỗ dơi. Mi không xứng đáng làm bang chủ Bát Kỳ Bang, đừng hòng ta trao kiếm báu.

Độc Xuyên Lão Quỷ ré lên tràng cười lạnh tanh:

- Cái xác già chưa chôn kia. Lần trước ở Bãi Sinh Tử, ngươi nhờ gã Hắc Diêm Vương nên mới thoát chết. Phen này ngươi đừng mong khỏi bị ta hút máu, moi tim.

“Ầm ...”.

Mã Chu Sa trả lời bằng hai luồng kinh khí quạt vào ngực đối thủ, làm Độc Xuyên Lão Quỷ chói với, đồng thời thanh Bát Bảo Kiếm trên tay ông loang loáng phập vào đầu lão quỷ một chiêu nhanh hơn tia chớp giật.

Độc Xuyên Lão Quỷ dựng cao song chưởng ...

Rệt ...

Tay áo lão quỷ bị chém tét một đường, nhưng tả chưởng của lão đã đẩy ra một Thạch Ma Chiêu ghê khiếp.

“Đùng ...”.

Ánh sáng xanh lè phủ chụp lấy Mã Chu Sa. Tiếng nổ tung vách đá. Mã Chu Sa dội ngược, thanh Bát Bảo Kiếm vượt khỏi tay, bay vèo đi, cắm vào ngực một tên thuộc hạ của Độc Xuyên Lão Quỷ.

Bị chấn thương quá nặng, Mã Chu Sa té vào vách đá, giữa lúc lão quỷ thấy tên thuộc hạ bị bảo kiếm thọc xuyên tim.

Lão gầm lên như sấm:

- Mã Chu Sa, hôm nay ngươi tận số rồi. Ta sẽ ra tay hóa kiếp cho ngươi để khỏi còn kẻ nào dòm ngó ngôi bang chủ của ta.

Chờn vờn bước đến như quỷ dữ, Độc Xuyên giương bộ móng nhọn, huy động kinh khí ào ào, giáng Song Chiêu Cầm Nã xuống Kinh Ngạc Kiếm Khách như bão táp.

Chưởng lực ầm ầm xé xác Mã Chu Sa ...

Giữa lúc tử thần réo gọi, tính mạng bấp bênh, Mã Chu Sa tung mình đứng thẳng, song chưởng xoay ngang theo thế Tàng Long Hồ, đẩy tuyệt chiêu vào lão quỷ Độc Xuyên.

“Bình Bình ...”.

Thân hình lão quỷ tung bắn ra xa, ngực áo rách toạc lòi xương xẩu phát khiếp. Lão đã bất ngờ trúng ngón võ công trí mạng của Mã Chu Sa. Nội tạng như bị đảo lộn, Độc Xuyên Lão Quỷ lắc lư tựa con thuyền trên sóng.

Tuy giáng được một đòn tuyệt độc vào đối phương, nhưng Mã Chu Sa đã kiệt sức, bị bật lùi trở lại, thân hình rơi phịch xuống nền đá, miệng ối một búng máu tươi.

Độc Xuyên Lão Quỷ trụ bộ, trở mắt quét ánh tinh quang vào đối thủ, cơn giận dữ bốc lên nghìn ngút.

Lão thét rợn người:

- Mã Chu Sa, ngươi phải chết.

Tiếng ch ... ể ... t ... kéo dài. Thân lão quỷ bốc lên cao, bóng lão lung linh với song chưởng xòe rộng chụp xuống đối thủ. Luồng áp khí nặng nề tỏa màu sáng bạc xò thẳng vào Mã Chu Sa, sức mạnh bạt núi dời non.

“Ầm ...”.

Tiếng nổ như óc kéo theo tiếng rú ngân dài, Mã Chu Sa bị bắn vào vách đá, kêu lên thê thảm:

- Mã Giáng Kiều ... con ơi ...

Ngực lão hiệp bị soi một lỗ lớn toang hoác, máu tuôn xối xả, trái tim bật lồng thông ra ngoài.

Độc Xuyên Lão Quỷ rú một tràng man rợ, lão nhảy phóc tới, vươn năm móng nhọn chụp trái tim của Mã Chu Sa đưa vào miệng nhai ngon lành.

Thi thể lão kiếm khách co giật mấy cái, rồi thẳng đờ trong vũng máu. Trước lúc hồn lìa khỏi xác chắc ông vẫn còn nhớ tới Mã Giáng Kiều, đứa con gái thân thương chưa kịp trở về với ông.

Thuộc hạ của Mã Chu Sa bị đánh bật ra khỏi Kim Phụng Áo, những kẻ sống sót vội chui nhủi vào rừng sâu biệt dạng.

Độc Xuyên Lão Quỷ hét to:

- Treo cái xác già kia lên cây phong trước động cho kên kên, điều, quạ rĩa thây. Lão chụp lấy thanh bảo kiếm Bát Bảo trên ngực tên thuộc hạ, rút phắt ra, miệng rú những tiếng cười thỏa mãn:

- Có thanh kiếm này ta đã là bang chủ Bát Kỳ Bang, thị oai với quần hùng Trung Thổ.

Thản nhiên chùi máu trên thanh kiếm vào áo tên thuộc hạ, lão giắt kiếm báu vào lưng, cặp mắt lão ánh lên tia sáng xanh rờn rợn:

- Từ nay Kim Phụng Áo là tổng đàn của ta. Hãy mở ngay một tiệc mừng chiến thắng.

Đám thuộc hạ của Độc Xuyên Lão Quỷ, với tám sắc cờ ulla vào động vợ vét thực phẩm, rượu ngon, tưng bừng yến tiệc.

Cây phong trước động vươn cao dưới ánh trăng khuya bàng bạc, cành lá ngả nghiêng theo từng làn gió. Từ thi của Kinh Ngạc Kiếm Khách Mã Chu Sa bị tên sư đệ tàn ác moi tim, treo trên cành cây đung đưa thê thảm ... còn đâu một thuở lẫy lừng.

Đêm đã gần tàn, nhưng trong Kim Phụng Áo, bọn Độc Xuyên Lão Quỷ vẫn say sưa ăn nhậu.

37. Chương 37: Mã Giáng Kiều Phục Hận

Khi ấy, từ phía xa, có hai bóng người lao nhanh tới.

Bóng người nữ cất tiếng thanh tao:

- Lục huynh, quái khách bịt mặt thành linh xuất hiện, làm gã chuồng môn Hàn Cộng Lục thoát chạy, thật đáng tiếc.

Người trai đang phi hành bên cạnh chính là Lục Siêu Quang, vồ vào vai cô gái:

- Mã Giáng Kiều. Muội nghĩ đến những tên cỏ rác ấy làm gì. Điều quan trọng là huynh đưa muội về với thân phụ, sau đó sẽ tìm cho ra kẻ nào ám hại quần hùng đồ tội cho huynh với dấu tích của ngón võ công Huyết Chỉ Đoạt Hồn giả mạo.

Mã Giáng Kiều trở tay về phía trước:

- Kim Phụng Áo kia rồi.

Nhìn những mỏm đá nhọn hoắt dưới ánh trăng vàng ulla. Lục Siêu Quang gật gù:

- Muội trở về giữa lúc đêm tàn, chắc phụ thân ngạc nhiên lắm nhỉ?

Cô gái mỉm nụ cười duyên:

- Phụ thân chẳng ngạc nhiên đâu, chắc người chỉ mừng vì được gặp lại huynh thôi.

Hai bóng người lao vút xuống cửa động có cây phong cao sừng sững.

Bổng Lục Siêu Quang nghe Mã Giáng Kiều thét lên một tiếng đau đớn như xé ruột gan:

- Trời ơi, thân phụ ...

Chàng trai cũng vừa kịp nhìn lên cành cây phong và thấy có một xác người treo lủng lẳng, đang đưa theo đợt gió khuya!

Mã Giáng Kiều gục xuống dưới gốc cây phong, còn Lục Siêu Quang bàng hoàng đảo mắt nhìn bốn phía.

Vừa lúc ấy, một tiếng quát vang lên, cùng câu hỏi gay gắt:

- Lũ chuột bọ nào chán sống hay sao dám lên vào tổng đàn Bát Kỳ Bang?

“Vèo Vèo ...”.

Tám tên thuộc hạ của Độc Xuyên Lão Quỷ phóng vút ra, dàn hàng ngang trước mặt Lục Siêu Quang.

Chỉ nhìn qua bọn này, Lục Siêu Quang đã biết kẻ nào vừa ám hại Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa.

Chàng liền gần giọng:

- Ta là Hắc Diêm Vương, đến hỏi tội Độc Xuyên Lão Quỷ đây.

- Trời, đại đệ tử của Hồng huyết Linh Quân?

Tám gã nọ lập tức tháo lui mấy bước, mắt lơ lảo nhìn người trai trẻ tuổi có hỗn danh tanh máu kia.

Lục Siêu Quang quét tia mắt lạnh lùng qua tám gương mặt đã tái xanh. Chàng không chút thương xót bọn ma giáo tàn ác này nên buông từng tiếng lạnh lùng:

- Trong tám thằng tụi bay, ta chỉ sinh phúc tha chết cho một thằng để làm nhiệm vụ thông báo.

Bọn nọ kinh hồn hoảng vía, chưa kịp nhúc nhích thì Lục Siêu Quang đã tung mình lên ...

Bình Bình Bình ...

Mười ngọn chỉ phong xẹt xuống, phủ chụp lên bọn thuộc hạ của lão quỷ như chiếc lưới tử thần.

Trong chớp mắt, bảy thi thể nằm la liệt, trên trán mỗi tên đều có một lỗ sâu hoắm, máu phụt có vòi ...

Chỉ còn lại một tên, song hắn đã thất thần đứng chôn chân cứng ngắc, mặt trắng bệch tựa tờ giấy.

Phẩy ống tay áo, Lục Siêu Quang thét:

- Vào kêu Độc Xuyên Lão Quỷ ra đây, còn đứng đó chờ chết à?

Gã nọ giật nảy mình, vội phóng chạy vào động như ma đuổi.

Lục Siêu Quang đến bên gốc cây phong, Mã Giáng Kiều đã ngất đi vì quá đau đớn.

Chàng vội điểm nhẹ vào huyệt thiên âm giúp nàng tỉnh lại. Vừa mở mắt nhìn chàng, Mã Giáng Kiều lại rú lên thê thảm.

Trầm giọng dịu dàng, Lục Siêu Quang nói bên tai cô gái:

- Hiền muội, ta không thể giành lại mạng sống của phụ thân. Bây giờ ta phải làm hài lòng người đã khuất.

Mã Giáng Kiều ngước lên. Nàng lau nhanh dòng lệ, nhưng lời nói chất chứa đầy hờn căm, uất hận:

- Tiểu muội quyết phải phanh thây lão quỷ, để thanh toán món nợ máu này ...

Lục Siêu Quang liền nhắc bổng nàng lên. Cả hai bay vút vào trong Kim Phụng Áo.

Lúc đó Độc Xuyên Lão Quỷ còn la đà bên bầu rượu.

Tên thuộc hạ chạy vụt vào, thở hồng hộc:

- Bang chủ ôi, nguy rồi, Hắc Diêm Vương xuất hiện.

Đám đông đang ăn nhậu cùng rú lên kinh khiếp.

Độc Xuyên Lão Quỷ quăng bầu rượu, phóng vèo ra ngoài.

Trước mặt lão, chàng trai và cô gái chiếu nhân quang nẩy lửa vào lão, ánh nhìn hết sức dữ dội.

Nhận ra chàng trai trẻ ngày nào tiếp tay với Mã Chu Sa ở Bãi Sinh Tử, lão quỷ đã sợ.

Song lão vẫn hét giọng rè rè như cái chuông bể, chất chứa nội lực thâm hậu:

- Hắc Diêm Vương. Người dám đến đây à? Chắc người chưa biết vô lâm quần hùng đang truy tầm người để hỏi tội?

Lục Siêu Quang gần giọng:

- Ta sẽ gặp quần hùng để đổi chất về kẻ mạo danh ta. Nhưng trước mắt ta hỏi tội người đã.

Độc Xuyên Lão Quỷ hừ một tiếng bằng giọng mũi:

- Tiểu tử, người chọn cái chết thảm khốc nên mới chui vào rọ. Bộ người không biết chốn này là tổng đàn Bát Kỳ Bang sao?

Lục Siêu Quang cười nhạt:

- Con quỷ mỗ dơi. Người đã phản lại chủ trương võ đạo của tiền bang chủ Phiêu Bồng Khách, còn dám tru sát Mã kiếm khách là sư huynh của người, để chiếm đoạt Bát Kỳ Bang.

Nhưng hôm nay người đã tận số rồi.

Nghe nhắc tới cha mình, Mã Giáng Kiều phóng vụt tới trước, điểm ngón tay vào mặt Độc Xuyên:

- Lão quỷ, ta bắt người phải trả nợ máu.

Xúc động bởi ý chí căm thù của cô gái, nhưng Lục Siêu Quang làm sao tạo được một phép lạ cho Mã Giáng Kiều có thể thắng lão quỷ võ công thượng thừa kia?

Chàng lập tức chuyển hữu chưởng, ấn nhẹ một ngón tay vào sau lưng cô gái mà đối thủ không hề hay biết, mặc dù Độc Xuyên Lão Quỷ đang trở mắt ngo lom lom.

Cùng lúc với hành động của Lục Siêu Quang, Mã Giáng Kiều cảm thấy chói lòa đôi mắt, một luồng nhiệt khí từ đan điền xông lên, tỏa khắp cơ thể. Thời gian chỉ khoảng năm cái chớp mắt, cô gái cảm nhận nội lực trong mình kết tụ rần rật, sức mạnh chuyển ra song chưởng. Nàng đã có một công lực chưa từng thấy. Mã Giáng Kiều ngầm biết chàng đang truyền cho nàng nội khí sung mãn để xuất được những tuyệt chiêu.

Lục Siêu Quang ngoắt thẳng vào mặt Độc Xuyên:

- Lão quỷ nghe đây. Mối thù này là của Mã tiểu thư. Sẽ chính tay nàng đưa người về địa phủ. Nếu người thắng được nàng, ta lập tức bỏ qua mọi chuyện ...

Độc Xuyên Lão Quỷ đưa mắt nhìn cô gái, rồi quay lại chàng trai:

- Hắc Diêm Vương, người vừa thốt lời nói của kẻ trượng phu đấy chứ?

Lục Siêu Quang gật đầu:

- Đúng thế, người cứ so chưởng với tiểu thư đi.

Lão quỷ hỏi gặng:

- Ta thắng được con bé này thì người sẽ rời khỏi nơi đây?

Lục Siêu Quang mỉm cười:

- Tất nhiên, tất nhiên.

Lời xác nhận của chàng trai khiến Độc Xuyên Lão Quỷ và bảy thuộc hạ đều ngạc nhiên.

Lẽ nào thiếu nữ mỏng manh kia có thể so tài độ sức với lão ác ma tanh máu, đã từng làm vô lâm khiếp mặt. Chính tiền bang chủ Bát Kỳ Bang là Phiêu Bồng Khách lúc thu nạp tên này cũng chỉ vì ông muốn cải tạo một tên ma đầu trở về nẻo chính. Nào ngờ ...

Lão quỷ rú lên một tràng cười:

- Tốt lắm, hãy sẵn sàng đi, cô bé.

Vút Vút ...

Làn thanh quang từ kiếm thép đã như màn lưới đan chéo những tử chiêu mang theo mối thù kẻ giết cha mình, Mã Giáng Kiều quyết áp đảo ngay lão quỷ.

Độc Xuyên tung mình né tránh làn kiếm quang, và song chưởng của lão đẩy ra hai đạo kinh khí cuộn cuộn quật vào cô gái.

“Ầm ...”.

Kinh khí của Độc Xuyên bị dội ngược bởi kiếm phong lạnh như băng tuyết, tàng ẩn nội lực sung mãn lạ lùng.

- “Hự ...”.

38. Chương 38: Kẻ Ác Đèn Nợ Máu

Độc Xuyên lão đảo, vội thu tay về, trở mắt nhìn cô gái, chẳng dám coi thường nàng nữa. Lão quỷ chưa kịp phản ứng thì chiêu thứ hai đã chém tới như tia chớp, áp khí từ luồng kiếm thép bùng ra, đón nhận chưởng phong của Độc Xuyên miễn cưỡng đối địch, phát ra những tiếng nổ chói tai, đẩy bật lão quỷ lùi xa tám thước.

Cả đấu tràng rung động. Lũ thuộc hạ của Độc Xuyên Lão Quỷ há hốc mồm, không thể hiểu nổi cô gái trẻ măng này rèn luyện bao lâu để có được công lực siêu phàm đến thế.

Trong lúc chàng trai Lục Siêu Quang khoanh tay mỉm cười, thì Độc Xuyên Lão Quỷ giận như điên. Cặp mắt xanh lè của lão trợn trừng như muốn bật ra ngoài:

- Con tiện tì, ngươi phải chết.

Lão rùn mình theo thế Ly Trảo, song chưởng dựng ngang ngực, thu tập mười thành công lực, đẩy ra luồng kinh khí lớp lớp như tơ mỏng, nhưng sức mạnh hơn sóng bữa đầu ghềnh, xô thẳng vào cô gái ...

Vèo Vèo ...

Thanh kiếm trên tay Mã Giáng Kiều vẽ thành nhiều vòng tròn chéo nhau, tàng ẩn trong làn thanh quang chói mắt, phát lên tiếng kêu rùng rợn tựa ác quỷ nghiêng răng. Ngọn kinh khí như di sơn đảo hải của Độc Xuyên Lão Quỷ chạm phải làn thanh quang liền dội về, quật ngược vào lão ta như sấm sét.

Thân hình lão quỷ bị liệng vào vách đá tựa núi giẻ rách.

Lão ta bật dậy ngay, giương mắt nhìn cô gái, cái mồm dơi nghiêng răng trệu trạo như muốn nhai nát đối thủ. Song lão đã ê càng bởi hai chiêu vũ bão của người đẹp mảnh mai.

Chính Mã Giáng Kiều cũng không ngờ nội lực của mình lại sung mãn khác thường đến thế. Phải chăng Lục Siêu Quang đã dùng Lăng Hư Chỉ Pháp tá lực cho nàng trong vài giờ, để nàng triệt hạ lão quỷ, rửa mối phụ thù?

Chỉ riêng Lục Siêu Quang biết rõ ... nhưng chàng cứ khoanh tay, mỉm cười tà áo chàng bay phấp phật giữa kiếm phong, kinh khí.

Lúc đó, cả đấu tràng chấn động, bởi Hư Phong Thạch Chương của Độc Xuyên Lão Quỷ từng áp đảo giang hồ, vậy mà trong chớp mắt đã bị đường kiếm của cô gái đào tơ triệt hạ.

Vèo ...

Mã Giáng Kiều đã lướt tới, hét thẳng vào mặt Độc Xuyên:

- Tên đại ma đầu, hãy nạp mạng.

Làn thanh quang trên tay nàng lại vun vút bao phủ Độc Xuyên, làm lão hoa mắt, ù tai, tay chân rối loạn, mồ hôi toát đầm đề. Lão tự biết mình không chịu nổi một chiêu nữa của Mã Giáng Kiều. Song lão cũng khó lòng thoát thân, bởi chàng trai Hắc Diêm Vương đứng đó, tia mắt lạnh lùng của chàng chắc hẳn không để cho lão dễ dàng đào tẩu.

Lão liền dựng song thủ, bung chưởng lực đón nhận luồng kiếm khí của Mã Giáng Kiều.

Bùng ... Soẹt ... Soẹt ...

Phía ngực hữu của Độc Xuyên đã bị đường tuyệt kiếm rọc một vết xuống hông, máu tràn như mạch suối.

Soẹt Ngực bên tả của lão ma đầu lãnh thêm một vết thương sâu hoắm, chiếc áo rách bươm, nhuộm đỏ ghê người.

Ý chí báo thù của cô gái càng tăng thêm sức mạnh, nên thanh kiếm trên tay nàng chẳng phút nào ngừng.

Đã hai phen thọ thương và ý đồ đào tẩu khó thành, Độc Xuyên Lão Quỷ dồn khí lực đẩy ra một chiêu tuyệt độc. Chưởng phong lay động âm âm, vách đá chuyển rung, cây cối đua nhau gục ngã ...

Một luồng áp khí làm Mã Giáng Kiều rung động toàn thân, khuôn ngực căng phồng như bị tảng đá đè tức ló.

Nàng biết địch thủ đã vận dụng tử chiêu, nên vội vận khí điều hòa hô hấp, tả chưởng xoay tròn một vòng, đẩy kinh lực đối chọi với lão ma đầu. Đồng thời hữu thủ của nàng vùng kiếm chém tới như cơn lốc.

Bùng ... Bình ...

Soẹt ...

Cả hai đều dội ngược bởi áp khí va chạm, nhưng mũi kiếm của Mã Giáng Kiều bị Độc Xuyên dùng thiết chỉ kẹp chặt giữa hai ngón.

Gương mặt hoa biến sắc, Mã Giáng Kiều dồn nội lực vào hữu thủ, giật mạnh kiếm về, cùng lúc nàng phóng một độc cước vào ngực lão quỷ để tăng thêm áp lực.

- Ối ...

Reng ...

Độc Xuyên Lão Quỷ bị bật lùi, nhưng thanh trường kiếm của Mã Giáng Kiều bị gãy một phần tư trong hai ngón tay thiết chỉ của lão ta.

Nhanh như chớp ...

Vút ...

Lão quỷ dùng chỉ lực phóng mũi nhọn trong tay vào giữa ngực cô gái, ngàn lần nguy hiểm.

Lục Siêu Quang phải kêu lên:

- Hiền muội coi chừng.

Ào ...

Cô gái chẳng chậm tay, nàng đã kịp thời phát ra một chiêu đẩy ngược mũi nhọn vào mặt lão ma đầu chẳng khác tia chớp xẹt.

Độc Xuyên Lão Quỷ toan lắc đầu né tránh, nhưng không kịp nữa, mũi kiếm nhọn khoét sâu một bên mắt lão, moi đồng tử bật ra ngoài.

Lão ma đầu rống lên vì đau đớn, đồng thời quăng mình chồm tới, dùng thế Cầm Nã chụp độc trảo vào mặt Mã Giáng Kiều.

Tử ảnh lay động đầu tràng, nhưng ánh thanh quang lại lóe lên liên tục. Mặc dù thanh kiếm chỉ còn ba phần, Mã Giáng Kiều vẫn xuất tuyệt chiêu đẩy bật ngón trảo nguy hiểm của Độc Xuyên. Một luồng ám kinh từ hữu chưởng cô gái theo thanh kiếm cụt truyền sang, làm lão quỷ gần như tê cóng.

Mã Giáng Kiều thét lên lanh lảnh, tung bắn mình lên cao, song cước đập mạnh vào không khí để lướt quanh đối thủ, làn kiếm quang xanh lè bao phủ thân hình cổ quái của Độc Xuyên.

- Trời ...

Cánh tay trái của lão quỷ đã bị làn kiếm chém văng ra khỏi đầu tràng, máu đỏ phọt tứ tung ghê khiếp.

Bóng hình Mã Giáng Kiều vẫn không ngừng lay động trong ánh kiếm biếc người. Một tiếng thét thứ hai, cánh tay phải của Độc Xuyên bị chém bay nốt.

Cuộc “lăng trì xử giảo” bằng võ công thật lạ lùng, chém đứt từng bộ phận của lão quỷ nhanh như chớp.

Phịch, tấm thân trụ lủi của Độc Xuyên rơi trên mặt đất lăn lóc máu me be bét kinh hồn.

Ba phần tư thanh kiếm trên tay Mã Giáng Kiều lại lao tới, cắm phập vào giữa ngực lão ma.

Sau tiếng rú ngân dài, thân hình cụt ngắn của Độc Xuyên tung lên chẳng khác trái cầu, rồi lăn ra, bất động.

Rào rào rào ...

Thuộc hạ của lão quỷ rùng rùng phóng mình tẩu thoát.

Nhưng một tiếng thét đã vang lên:

- Lũ chuột, chạy đi đâu?

Cả bọn người đông đảo trong phút chốc dừng lại đồn cục, mắt láo liên, lạc thần nhìn Lục Siêu Quang.

Chàng gằn giọng:

- Tụi bay muốn sống hãy ra cửa động đưa rước thi hài Mã kiếm khách vào trong làm đại lễ tống táng và quăng thầy Độc Xuyên Lão Quỷ xuống thung lũng làm mồi cho kèn kên.

Sau đó, đứa nào chịu cải tà quy chánh, thần phục Mã tiểu thư sẽ được thu nhận tái lập Bát Kỳ Bang theo võ đạo quang minh. Đứa nào không gột rửa được tánh ma, ta sẽ hóa kiếp hết chẳng chừa một mống.

Cả lũ thuộc hạ của Độc Xuyên Lão Quỷ lại tằm tấp quỳ xuống, xin quy phục Mã Giáng Kiều, rồi vội thi hành lệnh truyền của Lục Siêu Quang.

Mã Giáng Kiều khóc ngất bên thi thể cha già. Nàng quỳ lạy vong linh cha, rồi quay sang vái tạ Lục Siêu Quang:

- Lục huynh, nhờ hiền huynh giúp đỡ muội mới tròn đạo hiếu và bảo tồn Bát Kỳ Bang theo đường chính đạo. Ôn này muội ghi nhớ trọn đời.

Lục Siêu Quang vội nâng cô gái dậy, nàng gục đầu vào ngực chàng, cả hai cùng nghe tiếng tim thốn thức ...

Chàng trầm giọng bên tai nàng:

- Mã hiền muội. Từ nay hiền muội sẽ chấp chưởng Bát Kỳ Bang. Huynh sẽ truyền cho muội những ngón võ công cần thiết để muội xứng đáng là tân bang chủ.

- Và huynh sẽ ở đây với muội chứ?

Câu hỏi của cô gái làm Lục Siêu Quang ngập ngừng:

- Hiền muội. Sau lễ tổng táng tiền bối và truyền võ công cần thiết cho muội, huynh lại phải ra đi tìm thân phụ, truy tầm Tứ Độc Lão Quái và Vạn Độc Bá Giả công tử để rửa mối gia thù ... Nhiệm vụ còn nặng đôi vai, song sẽ có ngày huynh trở về đây cùng muội.

Mã Giáng Kiều chợt nhớ đến tiểu thư Bội Ngọc ở Đào Hoa Trang và nàng thầm nghĩ:

“Chàng nặng đôi vai mà còn nặng cả trái tim ... làm sao ta cầm chân chàng được.”.

Ý nghĩ ấy làm lòng nàng thất lại, nước mắt tuôn trào ... Nàng cứ ôm siết lấy Lục Siêu Quang như muốn tận hưởng những giây phút còn lại bên nhau. Nỗi đau thương mất cha trước mắt, người mình yêu lại sẽ ra đi ... Lệ tuôn biết mấy cho vừa tâm sự đau buồn của người con gái ấy.

Lục Siêu Quang cũng chẳng còn lời an ủi nào hơn, chàng chỉ ôm nàng vào lòng, đầu óc rối tung bởi sứ mạng chưa thành, mà lưới tình đã tứ tung giăng mắc.

39. Chương 39: Huyết Án Liên Miên

Trong đêm đen, Lục Siêu Quang vẫn phi hành vùn vụt.

Chỉ còn vài dặm nữa là đến Trấn Thanh Lâm, chàng cần đến Bãi Sinh Tử gấp, nên đã đi suốt đêm.

Vèo ... Vèo ...

Một bóng xám phi nhanh phía trước làm Lục Siêu Quang chú ý. Trình độ phi hành trác tuyệt của kẻ bí mật thuộc hàn cao thủ, lại xuất hiện trong đêm khuya, khơi gợi trí tò mò khiến chàng trai toan bám theo.

Nhưng ...

Vụt ... Vụt ... Từ phía sau có một bóng trắng lướt nhanh trên những ngọn cây, thân pháp nhẹ nhàng như luồng gió thoảng.

Lục Siêu Quang núp vào một tàn lá rậm rì, chờ bóng trắng lao qua mới phóng vút ra để theo dõi cả hai.

Đã luyện thị lực đến mức tinh vi, đôi mắt Lục Siêu Quang soi thấu bóng đêm. Phía trước chàng đã trông thấy một tòa nhà cổ. Bóng xám lao vút xuống tòa nhà ấy, và chỉ trong vài khắc, bóng trắng cũng vèo phóng theo.

Bọn này hành động gì đây?

Lục Siêu Quang lướt qua mấy rặng cây, rồi đáp nhẹ xuống mái tòa nhà cổ như một cánh hoa bay.

“Bùng ...”.

“Bình” ...

- Ôi chao, bắt lấy nó ... Bắt lấy nó.

Từ khoảng sân rộng của ngôi nhà cổ, hàng chục người bao vây chiếc bóng xám.

Ầm Ầm ...

Chưởng phong kinh lực ào ào, cả tòa nhà cổ rung rinh, một khoảng tường rào sụp đổ.

Những thân người tung bay, gục ngã, và chiếc bóng xám phóng vút lên cao, cùng tràng cười ngạo nghễ.

Song chiếc bóng trắng dịu mềm đã lao theo, một giọng nữ thét lên lạnh lạnh:

- Gian nhân ngươi phải chết!

Luồng kinh khí lập tức tuôn theo bóng xám như muốn nghiền nát gã bí mật.

“Bùng ...”.

Bóng trắng dội ngược vì chiếc bóng xám đã quật lại một song chiêu dữ dội. Chưởng phong dừng dừng xô đến, bóng trắng rơi thẳng xuống bãi cỏ tựa một viên sỏi.

Bóng xám hoành chưởng toan đẩy xuống một đạo kinh khí nữa, nhưng Lục Siêu Quang đã lao vút tới, dùng thể Ấn Long Tàng Hồ đẩy song chiêu quật vào bóng xám, nhanh hơn tia chớp giạt.

“Bình Bình ...”.

Bóng xám bị hất tung lên, nhưng thân hình vẫn toàn vẹn, chỉ có chiếc túi đeo trên vai hất bay xuống đất.

Hắn trở cặp mắt xanh lè quét tia nhìn qua Lục Siêu Quang, rồi tung mình phóng vụt đi.

Chàng trai quát lớn:

- Tên kia, dừng lại ...

Vừa quát chàng vừa lao theo bóng xám vùn vụt. Nhưng chỉ trong chớp mắt hắn đã biến dạng trong màn đêm. Thuật phi hành của hắn quả cao thâm tuyệt ảo.

Chàng ngẩn ngơ thắc mắc, không hiểu chiếc bóng xám ấy đã hành động gì trong tòa nhà cổ kia.

Chợt nhớ đến chiếc bóng trắng, Lục Siêu Quang quay trở lại. Chàng lao vút xuống bãi cỏ và thấy một nữ nhân nằm dài trên vạt cỏ úa.

Chàng ngạc nhiên kêu lên:

- Thì ra là một cô gái.

Lục Siêu Quang lại gần. Cô gái trúng chưởng lực quá mạnh của bóng xám nên nằm ngất lịm, mái tóc dài che phủ nửa khuôn mặt, chàng chỉ ngó thấy một phần diện mạo trong đêm đen.

Nắm lấy cổ tay cô gái, Lục Siêu Quang biết kinh mạch của nàng bị đảo lộn, nhiều chỗ huyết đạo bị phong bế.

Chàng liền sử dụng Lăng Hư Chỉ Pháp khai thông kinh mạch và huyết đạo cho nàng.

Lát sau, cô gái đã cựa mạnh, mái tóc bị hất qua một bên, lộ rõ gương mặt sần sùi xấu xí.

Lục Siêu Quang không ngăn được tiếng kêu thảng thốt:

- Trời ơi, Bội Ngọc ...

Tiếng của chàng làm cô gái mở lớn mắt.

Nàng vùng dậy, làn môi hé mở:

- Ôi, Lục huynh ...

Đỡ lấy lưng cô gái, Lục Siêu Quang hỏi nhanh:

- Dương muội, sao nàng lại đến đây?

Bội Ngọc thở thê:

- Muội hành động vì huynh đấy.

Lục Siêu Quang càng thêm ngạc nhiên:

- Hành động vì huynh?

Cô gái không trả lời, mà chợt đứng lên. Nàng trở tay vào ngôi nhà cổ đang bừng bừng ánh đuốc:

- Bạch Hạc Ấn Gia ... Bóng xám ấy đã hành thủ tàn độc, ta phải vào xem sao?

Siêu Quang nắm tay Bội Ngọc:

- Muội nói gì, Bạch Hạc Ấn Gia?

Cô gái gật nhanh:

- Lục huynh, phải vào xem, đừng hỏi rắc rối nữa.

Nàng giật bàn tay mình ra khỏi tay Siêu Quang, rồi phóng thẳng vào ngôi nhà cổ.

Lục Siêu Quang lao vút theo ngay.

Khoảng sân rộng lúc này đã tràn đầy ánh đuốc, tiền sảnh ngôi nhà mở rộng. Một đám người mặc võ phục xúm quanh một thi thể đặt trên chiếc sập dài, thi thể đã được phủ mặt bằng một mảnh vải trắng, nên Lục Siêu Quang không nhìn được diện mạo người chết.

Đứng giữa đám người là một lão nhân, râu tóc bạc trắng.

Bội Ngọc bước tới trước mặt lão nhân.

Nàng cúi đầu:

- Vương tiền bối. Tiệp nữ đã gắng sức, nhưng không thắng nổi tên ác ma đó, thật đáng tiếc.

Lão nhân buồn rầu:

- Đa tạ cô nương đã hết lòng với bản phái. Nhưng tên ma đầu này thuộc hàng đại cao thủ, ba chục đệ tử Bạch Hạc không hạ nổi nó, cô nương chưa thắng được nó cũng là điều dễ hiểu.

Những đệ tử đứng bên cạnh lão nhân cũng gầm lên:

- Gã Hắc Diêm Vương này hành thủ tàn độc. Hắn đã tru sát bao nhiêu người của các đại phái, hôm nay còn gieo tội ác ở nơi Bạch Hạc ẩn cư này, thật đáng căm hận vô cùng.

Lục Siêu Quang giật mình:

- Ôi, sao lại có Hắc Diêm Vương ở đây?

Vị lão nhân nhìn thẳng vào mặt chàng trai, giọng ông đành lại:

- Chẳng Hắc Diêm Vương thì còn ai có được ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh khủng khiếp ấy.

Lục Siêu Quang lại kêu lên:

- Huyết Chỉ Điểm Tinh?

Lão nhân trả lời chàng bằng cách lật mảnh vải che mặt thi thể người chết cho chàng xem.

Lục Siêu Quang thấy rõ diện mạo chàng trai, trên trán có một lỗ sâu hoắm còn rỉ máu.

Chàng lùi lại một bước, lắc đầu:

- Quái lạ thật.

Ông lão phủ mảnh vải lên mặt thi thể, máu thấm loang trên nền vải trắng ...

Rồi ông trầm giọng:

- Hắc Diêm Vương từ ngày trời lên tử vực Ma Phong đã sát hại nhiều cao thủ Hắc Phái, còn ra nghiêm lệnh cấm quần hùng không được tới Bãi Sinh Tử và vực Ma Phong, trong chu vi mười dặm. Khoảng vài tháng nay, hắn khuấy động võ lâm, giết người ở các phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang, Côn Luân và Hoa Sơn. Hành động tanh máu của hắn thật dã man khủng khiếp. Phái Bạch Hạc chúng tôi đã suy vi, phải về chống này ẩn cư. Nào ngờ tên ác ma cũng chẳng chừa ra. Đúng là một tên vô đạo.

Lục Siêu Quang nhìn ông lão:

- Vậy ra tiền bối là ...

Bội Ngọc nói nhanh:

- Đây là tiền bối Vương Chiêu Hùng trưởng môn phái bạch hạc đây.

Lục Siêu Quang vội cúi đầu:

- Kính chào Vương tiền bối.

Vương Chiêu Hùng gật đầu:

- Không dám, chẳng hay thiếu hiệp đây là ...

Bội Ngọc vuốt miệng:

- Thưa, đây là hiền huynh của tiện nữ, tên Lục ...

Lục Siêu Quang vội đưa mắt cho Bội Ngọc, rồi nói chặn:

- Vãn bối là Lục Lục.

Vương chương môn nhìn chàng trai:

- Lục Lục thiếu hiệp, cái tên lạ đấy. Các vị có lòng đến với bản phái. Nhưng chúng ta cũng chưa làm gì được gã Hắc Diêm Vương, chỉ đành cầm hận thôi.

Lục Siêu Quang tức điên trong lòng, vì có kẻ mạo danh hiệu của chàng và giả ngón võ công Huyết Chỉ Điểm Tinh gây tội ác. Nhưng lúc này chàng đang cần giấu kỹ tung tích để theo dõi kẻ thù. Bởi vậy chàng lại liếc nhanh Bội Ngọc, rồi nói:

Tiền bối hãy an tâm. Ngày mai quần hùng chống nghiêm lệnh của Hắc Diêm Vương, cùng đại hội ở Bãi Sinh Tử, chờ Hắc Diêm Vương đến hỏi tội. Tiền bối đến đó sẽ biết Hắc Diêm Vương là ai, và hẳn sẽ trả lời ra sao về cái huyết án rừng rợn này.

Dường như trong lòng Bội Ngọc xao xuyến bức dọc, đã mấy lần toan lên tiếng nhưng Lục Siêu Quang đều đưa mắt ra hiệu ngăn cản. May nhờ gương mặt sẵn sù của nàng, nên vị chương môn Bạch Hạc không nhận ra nét thay đổi sắc diện.

Tiếng gà rừng đã xao xác gáy vang, đêm sắp tàn rồi.

Lục Siêu Quang vòng tay:

Vãn bối có việc cần kíp, xin cáo biệt. Nhưng ngày mai mong tái ngộ tiền bối nơi Bãi Sinh Tử cùng với quần hùng.

Vương chương môn gật nhanh:

Các vị cứ đi, chắc chắn ngày mai ta sẽ gặp nhau ở Bãi Sinh Tử, cùng hỏi tội tên Hắc Diêm Vương.

Bội Ngọc cũng cúi đầu chào Vương chương môn và các đệ tử phái Bạch Hạc. Nàng khoác cánh tay Lục Siêu Quang, vút một cái cả hai đã phóng ra khỏi tòa nhà cổ.

40. Chương 40: Quỷ Khí Sát Nhân

Vừa đến khu rừng thưa, Bội Ngọc kéo giật chàng trai lại và nàng cười ré lên:

- Hắc Diêm Vương lại hẹn đi hỏi tội chính mình, ngộ thiệt.

Lục Siêu Quang nhăn mặt:

- Huynh đang bức tức vô cùng, vậy mà muội còn cười được.

Trên gương mặt xấu xí của Bội Ngọc, đôi mắt nàng vẫn đẹp, sáng long lanh, tinh nghịch:

- Huynh giận làm gì, mà chỉ cần tìm ra kẻ giả danh.

Chàng trai kéo Bội Ngọc ngồi xuống bên một gốc cây.

Rồi nhìn vào mắt nàng:

- Muội nói đã ra đi vì huynh là sao?

Bội Ngọc nắm lấy bàn tay Siêu Quang, trong bóng tối Siêu Quang vẫn thấy được mắt nàng ngời ánh sáng long lanh:

- Lục huynh, muội ở Đào Hoa Trang mà có bao giờ quên được huynh đâu. Muội biết huynh đang bôn ba đi tìm thân phụ, tìm sư thúc Phiêu Bồng Khách và truy tầm Tứ Độc Lão Quái cùng tên ma đầu Bá Giả. Muội rất muốn theo bên cạnh huynh để chia sẻ những hiểm nguy. Nhưng muội ngại ... vì gương mặt mình xấu xí. Muội đành ép mình trong trại Đào Hoa với muôn ngàn thương nhớ. Nhưng mấy tháng nay, muội nghe quá nhiều tin tức về Hắc Diêm Vương lộng hành, đột nhập các môn phái, ra tay tàn độc với ngón võ công Huyết Chỉ Điểm Tinh ... muội biết ngay là có kẻ giả danh huynh để trút tội cho huynh đưa huynh vào tuyệt địa.

Muội vội lên đường theo dõi hành tung của kẻ bí mật. Đã từng chạm mặt với hắn một lần ở tổng đàn Nga Mi, muội không thể nhận diện được hắn bởi bao giờ hắn cũng có mảnh lụa che mặt. Lần này muội theo dõi hắn tới chỗ Bạch Hạc ẩn cư, vẫn chẳng ngăn được bàn tay tàn độc của hắn, còn bị hắn hạ bằng một chiêu tuyệt độc, tưởng đã mạng vong.

Lục Siêu Quang xúc động bởi những lời chân tình của Bội Ngọc. Đối với nàng, tình yêu trong lòng chàng vẫn còn nồng thắm, mặc dù mặt mũi nàng xấu xí sần sùi. Nàng bị tàn phá dung nhan cũng chính vì muốn cứu chàng. Gương mặt nàng chỉ khiến Lục Siêu Quang thêm căm thù Bá Giả Vạn Độc công tử, quyết sẽ có ngày ăn gan, uống máu hắn.

Song tình yêu chàng dành cho Bội Ngọc với hôn ước ngày xưa đã bị xáo trộn trong tim.

Chàng là chồng chưa cưới của Bội Ngọc, nhưng lại giao phối với Tuyết Vân trong Động Áo Tình, và gần bó ái ân với Mã Giáng kiều vô cùng rắc rối. Ôi, tình trường đa đoan phức tạp làm sao ...

Thấy Lục Siêu Quang ngẩn mặt ra, Bội Ngọc cúi nhẹ vào lưng chàng một cái:

- Lục huynh đang suy tư gì mà như mất hồn vậy?

Siêu Quang vội mỉm cười, nói trớ:

- Có gì đâu, huynh đang nghĩ cách lột mặt nạ tên giả danh khốn kiếp. Nó còn dám giả ngón võ công của huynh nữa.

Bội Ngọc gật đầu:

- Rồi đây sẽ có ngày ta lột được mảnh lụa cho mọi người nhìn rõ mặt thật của hắn thôi.

Tuy nhiên, thắng được tên này chẳng phải chuyện đùa bởi võ công của hắn thật đáng nể.

Chợt nhớ ra điều gì, Bội Ngọc kéo cái bọc trên vai xuống. Nàng nói nhanh:

- Trước khi bị ngắt trên bãi cỏ, muội còn vớ được cái túi rơi bên mình ...

Liếc nhìn cái túi, Lục Siêu Quang nhận ra ngay:

- Túi của tên ma đầu đấy ...

Bội Ngọc mở lớn mắt:

- Sao huynh biết?

Lục Siêu Quang nói liền:

- Chính lúc huynh đẩy song chiêu khiến hắn bật tung, tên ma đầu đã làm rơi chiếc túi ...

Cô gái cười khúc khích:

- Hay quá, để ta xem bên trong có những gì.

Chàng trai cũng bị tách hiếu kỳ thúc giục:

- Phải đấy, mở ra xem.

Mở nhanh miệng túi, Bội Ngọc lôi ra được mấy cái mặt nạ chế tạo tinh vi.

Nàng bật cười:

- Tưởng gì, mấy món này đối với ta thật vô dụng. Dù gương mặt muối xấu xí cũng chẳng bao giờ muối muốn che giấu mặt thật của mình.

Tay nàng lần xuống đáy túi, và lôi ra một vật lạ.

Bội Ngọc kêu lên:

- Ôi, vật quái quỷ gì thế này?

Nàng trao cho Lục Siêu Quang:

- Một món ám khí của hắc chưởng?

Lục Siêu Quang cầm xem. Đây là một mũi giùi thép, có chuôi và sợi dây lòng thòng.

Nơi mũi giùi còn dấu máu.

Xoay vật lạ trong bàn tay, Lục Siêu Quang bỗng kêu lên, giọng mừng rỡ khác thường:

- Trời, huynh hiểu ra rồi muối ơi.

Bội Ngọc nhòm mình tới:

- Huynh hiểu chuyện gì?

Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Đây là món ám khí mà gã ma đầu dùng để giả ngón võ công Huyết Chỉ Điểm Tinh của huynh.

Cô gái chụp lấy chiếc dùi thép có dây lòng thòng ấy:

- Thật vậy à?

Lục Siêu Quang vui vẻ:

- Muối xem, Huyết Chỉ Điểm Tinh là chỉ lực của huynh, điểm bằng ngón tay. Gã ma đầu lại dùng kinh lực phóng dùi thép xuyên óc các nạn nhân của gã, cứ phóng ra lại giật về, cốt tạo được một lỗ tròn phọt máu lẫn óc ở giữa trán người bị hại, trông chẳng khác gì dấu vết của Huyết Chỉ Điểm Tinh ...

Bội Ngọc nhìn Siêu Quang:

- Không nhận ra sự khác biệt sao huynh?

Gật đầu mấy cái, Siêu Quang bảo:

- Tất nhiên dấu chỉ lực và dùi thép có khác. Nhưng phải tiếp cận nạn nhân mới phân tích được.

Giọng Bội Ngọc vẫn vui:

- Dù sao ta cũng nắm được một bằng chứng quan trọng, huynh nhỉ?

Lục Siêu Quang trầm giọng:

- Đưa ra bằng cứ chưa chắc đã ai tin. Nhưng mất món ám khí này thì tên hung phạm bí mật phải chùn tay, không dám hành động tiếp nữa.

Bội Ngọc dựa mình vào ngực Lục Siêu Quang, hơi thở của hai người đều dồn dập.

Chàng đẩy nhẹ cô gái:

- Trời sáng rồi, huynh phải lên đường thôi.

- Huynh đi đâu?

- Đến Bãi Sinh Tử chạm mặt với quần hùng, và nhắc lại nghiêm lệnh của huynh ngày trước.

- Quần hùng các đại phái đến Bãi Sinh Tử là để chọc giận huynh, muốn dụ huynh tới đó để họ phanh thây, xé xác.

- Huynh chẳng sợ gì cả. Đây là dịp cho huynh thăm dò tin tức thân phụ và tìm tung tích kẻ thù.

Bội Ngọc ôm vai chàng trai:

- Huynh cho muội theo nhé, muội tiếp tay với huynh.

Lục Siêu Quang ve vuốt bàn tay búp măng:

- Theo huynh nguy hiểm vô cùng, muội nên trở về Đào Hoa Trang với thân mẫu tốt hơn.

Bội Ngọc ngúng nguẩy:

- Muội là hôn thê của huynh. Dù ta chưa cưới nhau, nhưng muội cũng có quyền chia sẻ hiểm nguy với huynh chứ. Hay là huynh ngại gương mặt xấu xí của muội, chẳng muốn có muội kề bên?

Thật là khó xử. Câu nói hàm ý hờn giận của Bội Ngọc khiến Siêu Quang vội vã gật đầu:

- Thôi được, muội và huynh cùng đi.

Đôi mắt Bội Ngọc sáng lên:

- Ôi, thú vị quá, muội sẽ có dịp thi triển Lôi Phong Chưởng của Linh Sơn Phái.

Lục Siêu Quang nắm tay Bội Ngọc, hai người phóng vút ra khỏi khu rừng, vượt qua trấn Thanh Lâm để đến Bãi Sinh Tử.

Dừng chân giữa bãi đất hoang, Lục Siêu Quang nhìn thấy những đống xương người trắng hếu. Từng bày kên kên, điều hâu, quạ đói đang rúc rỉa tủy tanh còn đọng trong những khúc xương khô.

Cách đó không xa, vực Ma Phong vẫn bốc xương khói lên ngàn ngút.

Nhìn quang cảnh chàng biết những môn phái Hắc Bạch đều cử người lần mò đến đây, tìm cách lên xuống động Linh Quân tìm bí kíp. Chúng tranh giành tàn sát lẫn nhau, làm cho vùng này luôn bốc mùi tanh máu.

Bọn khốn kiếp đã chống lại nghiêm lệnh của chàng.

Lục Siêu Quang cảm tức gầm lên:

- Giết, ta giết hết ...

Tiếng thét của chàng làm Bội Ngọc giật nảy mình. Bầy kên kên, điều hâu, quạ đói hoảng hồn bay vút lên, buông tiếng kêu quang quác.

41. Chương 41: Phó Hội Trên Bãi Sinh Tử

Vụt Vụt ... Rào rào rào ...

Hàng trăm bóng người từ những ngọn cây quanh đó phóng vụt xuống Bãi Sinh Tử, trong các lùm bụi, nhiều toán người khác xông ra. Tất cả bọn họ dàn hàng, bao quanh Lục Siêu Quang và Bội Ngọc.

Cô gái kêu lên:

- Ôi, người đầu đông quá thế?

Lục Siêu Quang lẹ miệng:

- Muội cứ bình tĩnh, Ngũ Đại Phái và bọn ma đầu Nhất Hội, Nhị Giáo đều chờ huynh ở nơi này. Ta không thể tránh một cuộc huyết đấu.

- Huyết đấu à?

- Phải, huynh chẳng phải là người hiếu sát, nhưng muốn tồn tại để tìm lẽ công bằng và rửa mối gia thù thì ta phải xuất thủ thôi.

Dứt lời, Lục Siêu Quang đảo mắt nhìn quanh. Chàng thấy bốn người lố nhố kia mang sắc phục nhiều môn phái ...

Luồng nhân quang lạnh lùng của chàng quét ngang đám đông, rồi chàng bật rú lên một chuỗi cười:

- Ha ha ha ... Ngũ Phái liên thủ để chống lại ta? Bọn các người sẽ chết hết.

Trong đám đông, có một vị sư mặc áo vàng, đội mũ vàng, ung dung bước ra, chấp tay hướng về Lục Siêu Quang:

- A di đà phật, thí chủ vừa nói gì vậy?

Chàng trai tiến tới, nghiêng đầu:

- Kính chào đại sư, xin cho biết pháp danh?

Vị hòa thượng đáp:

- Mô phật, bần tăng thuộc phái Thiếu Lâm, pháp danh Liễu Phàm.

Lục Siêu Quang mỉm cười:

- Ôi, thì ra ngài là Liễu Phàm đại sư, chẳng hiểu bậc tu hành có điều gì chỉ giáo?

Liễu Phàm đại sư lại hỏi:

- Thí chủ có phải Hắc Diêm Vương, đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân ở dưới vực Ma Phong kia chăng?

Ngạo nghễ gật đầu, Siêu Quang trầm giọng:

- Chính thế, nhà chùa có điều chi cần bàn bạc.

Hòa thượng tay lần tràng hạt, miệng nói oang oang:

- Từ buổi ở dưới vực trời lên, thí chủ đã giết người Bát Kỳ Bang và Bạch Ma Giáo. Nay lại giết lén lút nhiều cao thủ trong Ngũ Đại Phái, hành thủ tàn độc vô cùng. Bần tăng muốn hỏi vì sao thí chủ còn trẻ tuổi mà đã lạm sát khủng khiếp thế?

Lục Siêu Quang cười lạt:

- Các vị lầm rồi. Ta giết bọn thuộc hạ của Độc Xuyên Lão Quỷ và bọn Bạch Ma Giáo chỉ vì chúng không chịu khai ra chỗ ở của Tứ Độc Lão Quái và Bá Giả Vạn Độc công tử là kẻ thù của ta. Còn kẻ giết người trong các đại môn phái là kẻ mạo danh ta đó.

Liễu Phàm đại sư gằn giọng:

- Thí chủ bảo kẻ đó không phải là mình, còn dấu vết Huyết Chỉ Điểm Tinh trên trán các người bị hại thì sao?

Chàng trai quắc mắt:

- Đó là ngón võ công giả.

Vị đại sư vẫn trầm giọng:

- Phân biệt giả chân thế nào, xin thí chủ cho biết?

Lục Siêu Quang mỉm cười, vỗ vào chiếc túi trên vai:

- Ta đã nắm được bằng cớ giả chân, nhưng không cần thiết trưng ra. Vì bằng cớ hiển nhiên là con người thật của Hắc Diêm Vương này không bao giờ hành thủ lén lút. Nếu ta hèn nhát thì đã chẳng dám tới đây đối chất với quần hùng. Ta từ sư môn dưới Tử Vực Ma Phong lên để thanh toán mối gia thù, chẳng dính dáng gì tới các đại phái. Lê nào ta lén lút hại những kẻ vô can. Nếu các người không tin, cứ thử sức cùng ta trên Bãi Sinh Tử này sẽ biết rõ con người thật và võ công thật của ta.

Lời nói chắc nịch của Lục Siêu Quang khiến Liễu Phàm đại sư rung động. Ông chưa biết phải nói sao, thì Trương Tam Túc là trưởng môn phái Võ Đang đã ghé tai nhà sư, nói nhỏ:

- Không tin được miệng thằng tiểu tử này. Hơn nữa, các đại phái chúng ta còn phải điều tra tung tích Hồng Huyết Linh Quân và pho Hồng Huyết Kỳ Thư ... Vậy đại sư cứ dụ nó về Thiếu Lâm Tự cho quần hùng phát lạc.

Gật gù mấy cái ra vẻ hiểu ý, Liễu Phàm đại sư lại chấp tay, hướng sang chàng trai:

- Mô phật, việc đâu còn có đó, chẳng nên tranh luận ở đây. Bần tăng lãnh lệnh của ngũ chưởng môn đại phái chờ tại nơi này, thỉnh thí chủ về Thiếu Lâm Tự để các môn phái hội ngộ một phen.

Nghe những lời ấy, Bội Ngọc liền khều nhẹ Siêu Quang, nói thầm:

- Đừng đi đâu hết. Lão hòa thượng Liễu Phàm này là sư thúc của Minh Tĩnh ngộ Chân, phương trưởng Thiếu Lâm Tự. Võ công của lão cao cường, thâm hậu, huynh phải coi chừng.

Lục Siêu Quang giả bộ như không nghe thấy những lời nói của Bội Ngọc. Chàng chiếu tia mắt, ngời ánh tinh quang, lạnh lùng như băng, quét qua các cao thủ, rồi trừng trừng nhìn ông sư áo vàng, chẳng đáp lại lời nào.

Liễu Phàm đại sư trầm giọng:

- Người xuất gia chẳng nói dối. Bần tăng báo cho thí chủ rõ. Vì thí chủ hành thủ não động vô lâm, hại đến thiên đạo, nên bần tăng hy vọng hai vị sẽ theo bần tăng về bản tự, để thấy phật pháp vô biên, chuyển tâm hướng thiện ...

Lục Siêu Quang nhếch mép, lời đáp lạnh lùng như mộ địa:

- Tại hạ rất tiếc không rảnh rang để tới nhà chùa.

Liễu Phàm đại sư vẫn chấp tay:

- Mô phật, xin thí chủ suy nghĩ về hành động của mình.

Chàng trai gằn giọng đánh thếp:

- Ta nhất định cự tuyệt thì sao?

Gương mặt Liễu Phàm biến sắc:

- Thí chủ nên biết, bần tăng không thể về phục lệnh với hai bàn tay không.

Lục Siêu Quang nổi giận:

- Ta đã bảo kẻ nào muốn thử sức và tìm hiểu sự thật thì cứ giao đấu với ta ở nơi này.

Ta chẳng đi đâu hết.

“Véo ...”.

Phía sau Liễu Phàm đại sư bỗng có bóng một đạo sĩ phóng vụt ra, miệng hét lớn:

- Hắc Diêm Vương cuồng ngạo, hãy đón đỡ chưởng lực của ta đây.

Đạo sĩ gầy ốm như que củi bung ra hai luồng kinh khí.

Liễu Phàm đại sư vội thét:

- Thanh Hư đạo hữu, xin chớ nặng tay.

Nhưng đâu còn kịp nữa, kinh lực của đạo sĩ Thanh Hư đã cuộn cuộn trùn úp lên chàng trai và cô gái.

“Bình Bình ...”.

Tiếng nổ bật tung khu bãi hoang và ghềnh đá, những đồng xương người trên bãi bay tán loạn, hôi tanh. Kinh khí từ chiêu Hồng Ảnh Chưởng của Lục Siêu Quang đẩy ngược về đối thủ, chấn động một vùng ...

Đấu tràng rung động.

Mọi người trở mắt nhìn thì đã thấy Thanh Hư đạo nhân bị bắn lùi cả trượng. Thân hình vật vờ như người giấy, chân lảo đảo, tay quờ quạng, mắt lạc thần, mồ ộc ra một búng máu tươi.

Nhiều cái miệng cùng kêu lên:

- Quả là khủng khiếp.

Liều Phàm đại sư chấp tay, mắt ngó Lục Siêu Quang.

- Mô phật, thí chủ không thể dùng tay giết chóc được sao?

Lục Siêu Quang đáp:

- Ngũ Đại Phái không xét kỹ con người và hành động của ta. Vì mỗi gia thù, ta phải truy nguyên bọn ác độc, ma đầu các môn các phái can dự vào việc riêng của ta, còn toan bức bách thân ta. Hậu quả thế nào, ta không gánh chịu đâu nhé.

Tiếng nói sang sảng của Lục Siêu Quang vang động cả Bãi Sinh Tử, nhiều cao thủ đại phái ngó nhau.

Vút ... Vút ... một bóng người cầm trường kiếm thành linh lao ra giữa đấu trường, cùng tiếng thét lớn.

- Tiểu tử tanh máu, chó vội kiêu căng ...

Quay sang Liều Phàm đại sư, gã hoành kiếm nói lớn:

- Bạch đại sư, cửa phật luôn rộng mở, nhưng chẳng bao giờ tế độ cho kẻ vô duyên. Xin đại sư đừng nên phí phạm thời gian vô ích với tên cuồng ngông này. Hãy để bọn tôi trừ khử thằng quỷ nhỏ.

Tiếp theo người này, hai kiếm thủ khác cũng hùng hổ bước ra, dàn hàng ngang đợi lệnh.

Bội Ngọc phóng vèo ra, thét lạnh lãnh:

- Võ Đang Tam Kiếm, các người tài sức bao nhiêu mà dám ngang nhiên đòi giết kẻ khác?

Thấy một cô gái xấu xí dám ngang nhiên lớn tiếng mắng mỏ, Võ Đang Tam Kiếm giận tím mặt, một người trong bọn thét to:

- Xú nữ, chó khua môi múa mỏ, hãy lo giữ lấy cái mạng hôi tanh của mi đó.

“Rẹt Rẹt ... Bùng ...”.

Bội Ngọc xuất liền song chiêu, kinh lực bùng bùng chớp nhoáng, xô đến đối phương như bão táp.

Kiểm thủ đứng đầu liền dựng ngược mũi nhọn, nội lực đẩy kinh khí tuôn ra ứng chiến, khí thế thật hung hãn.

“Ầm Ầm ...”.

Hai luồng chưởng phong và kiếm khí va chạm dữ dội, vách đá sạt lở, cây cối bật gốc tung bay. Đấu tràng rung chuyển làm cao thủ các môn phái đều trụ bộ trở mắt nhìn.

“Phịch ...”.

Gã kiếm thủ Võ Đang bị áp khí cuộn cuộn từ song chưởng của cô gái hất tung, rồi rơi xuống sân tràng, thanh trường kiếm văng đi xa lắc.

Hai kiếm thủ Võ Đang còn lại, thấy môn hữu của mình trọng thương, liền cùng thét một tiếng, xông lên xuất chiêu đánh tới. Kinh phong tứ phía giăng mắc, kinh lực chuyển động ào ào, kết tụ như một màng lưới áp khí chụp xuống Bội Ngọc.

“Bình Bình Bình ...”.

Những tiếng nổ liên tục, kinh khí quật vào mình Bội Ngọc, đẩy cô gái bật lùi cả trượng, thân hình lảo đảo. Phía bên kia, hai kiếm thủ Võ Đang cũng dội ngược, lắc lư tựa say rượu, bởi hao tổn nguyên khí quá mức.

Vèo vèo ...

Ba bóng người lao vút xuống đấu tràng tấn công Bội Ngọc.

Lục Siêu Quang hét vang:

- Côn Luân Tam Thánh, có Hắc Diêm Vương đây.
- Cả đấu trường sôi sục, quang cảnh thật hãi hùng.

42. Chương 42: Mãnh Hổ Địch Quân Hồ

Côn Luân Tam Thánh đã xuất hiện, Lục Siêu Quang đâu dám để một mình Bội Ngọc chống chọi. Chàng phóng vút lên đón nhận chưởng phong của ba cao thủ.

Tiếng hét của ba người rền rợn:

- Hắc Diêm Vương, ngươi khó thoát.

Song thủ cùng dựng lên, sáu đạo kinh khí như sáu con mãng xà quần quai đổ dồn vào chàng trai, những tiếng nổ đùng đùng nhức óc.

Lục Siêu Quang đã lường trước được sức mạnh của Côn Luân Xà Chưởng nên chàng sử dụng Hồng Huyết Xung Thiên, phóng mình lên cao như chiếc bóng. Chàng cười trên sóng chưởng của đối phương, rồi vận mười thành công lực, xuất chiêu trút kinh khí xuống Côn Luân Tam Thánh như núi đổ.

Những luồng áp khí đang giao nhau vùn vụt, thì Lục Siêu Quang lại hét to:

- Các ngươi hãy xem ngón võ công của Hắc Diêm Vương.

“Xẹt Xẹt ... Bình ...”.

Tia chớp giật lóe lên từng chập, những tiếng kêu khủng khiếp vang rền tràng đấu.

- Trời, Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Kinh khí vừa tan, giữa đấu tràng đã bày ra thi thể của ba cái xác chết thâm tím.

Trên trán Côn Luân Tam Thánh đều có một lỗ sâu hoắm, máu và óc hòa lẫn bắn tung rùng rợn.

Thanh Hư đạo nhân giận dữ rú lên:

- Hắc Diêm Vương hành thủ tàn độc. Ngũ Đại Phái hãy liên kết trừ tà, vị đạo.

Lục Siêu Quang cười gằn:

- Ta chẳng hề có ý sát sinh, chỉ tại các ngươi bức bách ta thôi.

Chưởng môn phái Hoa Sơn, Hàn Cộng Lực nhờ có Ẩn Diện Khách cứu mạng mới thoát tay Hắc Diêm Vương, bây giờ lại quát to:

- Ngón võ công Huyết Chỉ Điểm Tinh của ngươi đã gieo đau thương khắp các môn phái, còn bẻm mép nữa sao?

Chàng trai trợn mắt:

- Các ngươi khờ khạo quá, kẻ giả danh ta đã lén lút sát hại đệ tử Ngũ Đại Phái bằng ám khí, hãy mở mắt xem Huyết Chỉ Điểm Tinh của ta còn ghi dấu trên đỉnh trung Côn Luân Tam Thánh đó.

Thanh Hư đạo nhân là đạo sĩ phái Hoa Sơn, vội quay sang Hàn Cộng Lực:

- Chưởng môn hãy yên lòng, phen này Ngũ Đại Phái sẽ trừ diệt được tên tiểu tử tanh máu này.

Lão phóng vút ra giữa đấu tràng, khoát tay:

- Cao thủ Ngũ Đại Phái, nhất tề xuất chưởng.

Tràng đấu liền chuyển động ...

Thanh Hư đạo nhân lại hét vang một tiếng, rồi cùng ba mươi cao thủ các đại phái bay mình vào tràng đấu.

Ầm ầm ... đầy trời kinh phong chuyển động, cây ngã đá bay.

Kiểm quang loang loáng, chiêu thức mịt mờ ... tất cả đều xoắn lấy Lục Siêu Quang như tấm lưới tử thần.

Cao thủ các đại phái đều thi triển hết kỹ năng tuyệt học của môn phái mình, quyết giết kẻ tử thù.

Vụt ... vụt ... vèo ...

Những thi thể văng ra khỏi tràng đấu, thân hình nát bét, máu óc tứ tung. Tiếng rú thét hãi hùng, xác người đổ gục. Lớp này ngã xuống lớp khác xông lên, trùng trùng điệp điệp, nhân ảnh loạn cuồng. Ngũ Đại Phái muốn áp dụng vòng xa luân chiến quần cho Hắc Diêm Vương cạn lực sẽ tiêu diệt.

Lục Siêu Quang vẫn vững vàng đối phó, nhưng bỗng bên kia tràng đấu có tiếng rú ngân dài của Bội Ngọc.

Biết Bội Ngọc lâm nguy, Lục Siêu Quang cuồng nộ tung chiêu Cuồng Phong Tảo Diệp xoay tròn, hất văng mười cao thủ ra khỏi đấu tràng. Thừa dịp đó, chàng bung mình đến đỡ Bội Ngọc, nàng đã bị trúng thương, máu tuôn đỏ bộ võ phục màu trắng.

Lục Siêu Quang ôm gọn nàng trong tay.

Thanh Hư đạo nhân cảm thấy cơ hội bằng vàng, liền xông vào, vung kiếm chém đôi nam nữ bằng một chiêu thần tốc.

Lục Siêu Quang lập tức buông nhẹ Bội Ngọc xuống, đồng thời lưỡng thủ loáng lên song chiêu kỳ ảo.

“Bùng Bùng ...” Thanh Hư đạo nhân bị hất tung, thanh trường kiếm bay đi xa lắc. Lão ta ôm ngực loạng choạng, máu tươi vọt ra khoe miệng thật kinh khiếp. Các cao thủ đã nhận ra Lục Siêu Quang sử dụng tuyệt chiêu Song Long Quá Hải, dùng cương thủ như búa đập vào đối phương tợ sét đánh. Nếu không nhờ mấy mươi năm công phu rèn luyện thì lão Thanh Hư đã nát bấy thân hình. Đã đánh văng Thanh Hư đạo nhân mà Lục Siêu Quang còn dư kinh lực đẩy bật ba cao thủ khác lăn lông lốc nơi đấu tràng như những con trâu dưới vũng bùn.

“Rầm ...”.

Một tia lửa thành linh nháng lên, Lục Siêu Quang vội nhoài mình che đỡ cho Bội Ngọc, nhưng không kịp. Cô gái bị trúng một chiêu thần tốc từ bên ngoài đẩy vào nhanh tựa chớp.

Nàng rú lên thê thảm, miệng hộc máu tươi. Còn Lục Siêu Quang lão đảo, phải vận công mới đứng vững.

Chàng trở mắt cảm hờn nhận ra kẻ vừa xuất chiêu tối độc ấy là Thiết Thủ Vương Cường của phái Bạch hạc.

Lục Siêu Quang gầm vang:

- Nhà ngươi phải chết.

Vừa dứt tiếng ... “chết” ... thân hình chàng trai đã vụt lên tựa chiếc pháo thăng thiên, đồng thời chụp xuống đầu đối thủ một ngọn Độc Long Quái Trảo tập trung mười thành công lực.

Ngón độc trảo được xuất thủ quá nhanh nên Vương Cường không còn né kịp. Một tiếng rú vang lên, thiên linh cái của gã cao thủ phái Bạch hạc vỡ tung, máu và óc văng đầy vạt cỏ.

Hắn đã nhận cái chết vô cùng thê thảm bởi đánh lén Bội Ngọc một chiêu tàn khốc.

Hàng ngàn cái miệng quanh tràng đấu nhất loạt kêu lên một tiếng kinh dị bởi ngón trảo khủng khiếp của Hắc Diêm Vương bóp vỡ hộp sọ Vương Cường trong nháy mắt.

Bãi Sinh Tử khu đất hoang vắng kể vực Ma Phong hôm nay không ngờ lại là một trường đại huyết chiến. Bầy kên kên, điều, quạ ngửi thấy mùi máu tanh là bu đến. Nhưng trên bãi hoang đông nghẹt cao thủ, kinh khí ầm ầm khiến lũ ác điều kinh khiếp, chỉ bay vùn vù trên cao, kêu lên những tiếng quang quác rộn người.

Giữa hàng ngàn đối thủ, Lục Siêu Quang đỡ lấy thân thể Bội Ngọc trọng thương, bê bết máu.

Người vợ chưa cưới của chàng, chỉ vì muốn chia sẻ hiểm nguy với chàng vừa suýt mạng vong.

Vào ...

Một thân hình vút tới.

Liễu Phàm đại sư này giờ đã chứng kiến cảnh thịt rơi máu đổ, nên phải lao vào giữa đấu tràng.

Đứng cách Lục Siêu Quang chừng một trượng, nhà sư lên tiếng:

- Này thí chủ ...

Lục Siêu Quang quắc mắt nhìn nhà sư bằng tia hung quang rực lửa:

- Lão hòa thượng đừng nhiều lời. Nếu hiền muội của ta mà lâm nguy tánh mạng, ta sẽ giết hết bọn người ở đây, không chừa một mống.

Tiếng nói sang sảng của chàng làm bọn cao thủ Ngũ Đại Phái đứng vòng ngoài đều rợn tóc gáy, lạnh sống lưng.

Liễu Phàm đại sư lùi một bước bởi lời nói tanh máu của Lục Siêu Quang chất chứa hận thù.

Ông cất tiếng ôn tồn:

- Thí chủ nên thận trọng lời nói.

Chàng trai gần giọng:

- Nhà sư kịp lui ra. Ta nhắc lại rằng ta sẽ giết tất cả bọn người bức bách ta hôm nay, nếu chẳng may hiền muội của ta vong mạng.

Hòa thượng như bị xối một gáo nước lạnh lên đầu. Ông chấp tay giữa cổ nhìn lên khoảng không, miệng lẩm bẩm:

- Ngã phạt từ bi, vì hoàn cảnh đệ tử xin phá giới.

Dứt lời, Liễu Phàm đại sư quay sang Lục Siêu Quang:

- Thí chủ vui lòng theo bản tăng về Tung Sơn, hay buộc bản tăng phải động thủ đây?

Tay vẫn không rời Bội Ngọc, chàng gần từng tiếng:

- Xin cứ xuất thủ ...

Liễu Phàm đại sư dựng cặp chân mây bạc, ông vung tay xuất liền song chiêu. Kinh khí xô tới như thác đổ.

43. Chương 43: Lục Siêu Quang Thọ Khốn

Lục Siêu Quang vội đặt Bội Ngọc ngồi xuống, rồi chàng dương song thủ buông một chưởng đón nhận kinh khí của nhà sư.

Bỗng trên không trung có tiếng kêu thét:

- Toái Bi Chiêu, tiểu tử hãy coi chừng.

Nhưng không còn kịp nữa.

“Ầm ...”.

Tiếng nổ kinh hồn, kéo theo một tiếng rú thê thảm.

Lục Siêu Quang cảm thấy như có ngàn vạn cân đã xô tới mình. Máu từ miệng chàng phun có vòi, thân hình bị bắn lui gần một trượng, lăn lóc như con quay trên bãi đất. Bội Ngọc cũng bị ảnh hưởng của kinh phong, ngã sóng soài.

Nhờ công phu tuyệt học nơi Linh Quân Biệt Phủ dưới vực Ma Phong, nếu không thì Lục Siêu Quang chịu một Toái Bi Chiêu cũng đủ tan thành cám bụi. Sức chịu đựng của chàng còn nhờ trong mình có năm chiêu Nhu Công của Hỏa Long Bí Kíp, hóa giải những chiêu cương mãnh.

Trong lúc Lục Siêu Quang chưa đứng dậy nổi, thì một bóng người đã lao vút xuống sân tràng.

Các cao thủ trở mắt nhìn, nhận ra kẻ mới xuất hiện là một lão nhân râu tóc bạc phơ, tay ôm bình rượu, phong thái có vẻ ung dung tự tại vô cùng.

Lão đứng sừng sững, mắt rọi ánh tinh quang, quét chéo cái nhìn lạnh gáy qua một loạt các cao thủ đang chấp chớn toan thộp bắt Lục Siêu Quang trên vạt cỏ.

Chạm phải cái nhìn kinh khiếp của lão nhân, cao thủ các đại phái cũng khựng lại. Họ kết thành một hàng chắc nịch sau lưng Liễu Phàm đại sư. Đồng thời, Thanh Hư đạo nhân và Võ Đang Tam Kiếm cũng chặn phía sau bảo vệ.

Lão nhân cứ lừng lững đi tới, rồi cúi xuống đưa tay sờ mũi Bội Ngọc, lão nắm cổ tay nàng chẩn đoán kinh mạch, sau đó ông buông bình rượu, ngấm sắc mặt nàng giây lát và lấy trong bọc ra một viên thuốc đưa vào miệng nàng.

Ông thản nhiên nâng bình rượu nốc một hơi, rồi ngược nhìn Liễu Phàm đại sư, trầm giọng:

- Nhà chùa nặng tay quá đấy.

Liễu Phàm đại sư dựng cặp mày bạc:

- Thí chủ là ai vậy?

Lão nhân đáp ngay:

- Ta là lão già say sưa, trong giới giang hồ thường gọi tên Túy Cuồng Lão ...

Nhà sư giật mình:

- Phải chăng lão huynh là chủ nhân Túy Cuồng Lệnh?

Ông lão mỉm cười:

- Cái đó chỉ là trò chơi của một người say, không ngờ được giang hồ nể mặt. Vậy xin nhà sư hoan hỉ buông tha đôi trẻ này.

Trợn mắt lên, Liễu Phàm đại sư nói:

- Tiểu thí chủ kia mượn danh Hồng Huyết Linh Quân dưới vực Ma Phong ba mươi năm trước để xuất hiện giang hồ, hành thủ tàn độc. Tệ phái không thể nào đứng yên, giương mắt nhìn cơn mạt vận của võ lâm, nên cùng Ngũ Đại Phái có ý mời tiểu bối ấy ... về chùa ...

Túy Cuồng Lão chặn lời:

- Đại sư nói nghe hay lắm, nhưng sự thật khác xa. Không nên bức bách một kẻ hậu sinh như vậy.

Bên ngoài đấu tràng, các cao thủ đại phái xôn xao bàn tán về ông lão ôm bình rượu xông vào đất chết kia. Tiếng to nhỏ rào rào tựa cái chợ vỡ.

Khoát tay ra lệnh im lặng, Liễu Phàm đại sư chậm rãi nói, mắt vẫn không rời ông lão say:

- Bần tăng chẳng hiểu gì về điều thí chủ vừa nói, chỉ biết tuân lệnh của phương trượng Thiếu Lâm Tự, đi hành sự mà thôi.

Lúc ấy Lục Siêu Quang đã ngất đi bởi máu ra nhiều, chàng gục bên cạnh Bội Ngọc.

Liễu Phàm đại sư quay nhìn các cao thủ:

- Hãy bắt lấy tiểu tử kia.

Lập tức có bốn cao thủ của phái Thiếu Lâm bước vào, nhún mình phóng thẳng tới chỗ chàng trai.

Lục Siêu Quang tuy nằm yên, nhưng chàng vận lực tự chữa thương, và đã nhận ra Túy Cuồng Lão là ông già say, từng liên thủ cùng chàng đánh bọn Bạch Ma Giáo ở trấn Nam Hưng ngày nào ... Môn chương say của ông ta thật đáng sợ.

Chàng vui mừng bởi có người tiếp cứu, nhưng phải rút ngắn thời gian phục hồi công lực, kéo phải lãnh hậu quả khó lường. Bên cạnh chàng Bội Ngọc cũng đang ngất lịm bởi ảnh hưởng của Toái Bi Chiêu khủng khiếp.

Lợi dụng lúc Liễu Phàm đại sư nói chuyện với Túy Cuồng Lão, Lục Siêu Quang đã thi triển các tuyệt thức của Huyết Ảnh Công, vận khí điều thương. Chỉ một lát sau chàng đã phục hồi công lực.

Bốn cao thủ Thiếu Lâm cứ lừng lững phóng tới. Nào ngờ lúc họ đến gần thì Lục Siêu Quang đã đứng phắt dậy, quanh thân hình chàng xuất hiện vòng sáng đỏ, Hồng Huyết Nội Khí đang rừng rực trong thân chàng.

Cả bốn cao thủ lập tức khựng lại, trở mắt nhìn chàng trai.

Liễu Phàm đại sư cũng ngạc nhiên, không ngờ chỉ trong giây lát mà nội lực của Lục Siêu Quang đã phục hồi. Ông nghĩ nhanh trong đầu:

“Nếu không bắt được tiểu tử này thì phải giết chết nó, đưa thi thể về phục lệnh.”.

Ông lại gần giọng bảo Túy Cuồng Lão:

- Thí chủ hỗ trợ cho tiểu tử ngông cuồng kia, bần tăng ngại rằng sắt đá cũng phải tiêu tan dưới tay Ngũ Đại Phái.

Túy Cuồng Lão trừng mắt nhìn, khịt mũi một cái, không thèm trả lời.

Không dần được nữa, Liễu Phàm đại sư lại vung chưởng đẩy tiếp một Toái Bi Chiêu, kinh phong ào ào xô tới.

Nhanh hơn làn chớp, Túy Cuồng Lão tung ngay bình rượu lên.

“Vụt”.

“Rầm ...”.

Kinh khí từ bình rượu chạm nhừ vào Toái Bi Chiêu, sức chấn động như nghiêng trời lệch đất. Bình rượu chỉ phóng một vòng, lại trở về tay Túy Cuồng Lão. Ông ta thản nhiên ngồi xuống bên Lục Siêu Quang, nâng bình rượu tu mấy hớp ngon lành. Lúc ấy kinh khí của Toái Bi Chiêu mới vừa tan hết.

Cả đấu tràng ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Liễu Phàm đại sư tái mặt, bước nhanh tới bên Lục Siêu Quang. Cao thủ các đại phái rùng rùng theo sau như một đám rước.

Không khí đầy căng thẳng chết chóc rợn người.

Bỗng Túy Cuồng Lão ngửa cổ tuôn ra một tràng cười.

- Ha ha ha ha ...

Tràng quái tiểu vang động không gian, rùng rợn tựa tiếng ma quỷ kêu thét kéo dài, khiến cao thủ các đại phái cảm thấy chân khí trong mình tản mát đi đâu hết, tạng phủ đảo lộn, thần trí hôn mê.

- Ha ha ha ha ...

Lồng ngực đám đông bỗng bị một sức ép nặng nề như sắp vỡ tung, do tràng cười khiếp đảm.

Liễu Phàm đại sư thấy thần sắc các cao thủ đại phái đều biến đổi thì giật nẩy mình.

Ông biết tình trạng này kéo dài, phần đại bại sẽ nghiêng về Ngũ Đại Phái.

Nhà sư liên vận Kim Cang Thần Công, phát ra một hồi rống ngân dài, âm vang tựa tiếng sư tử rống trong rừng rậm.

Tràng sư tử rống phát ra, vang vọng núi rừng, tiếng cười quái dị của Túy Cuồng Lão đột nhiên nín bật.

Như vật quái thanh của Túy Cuồng Lão đã bị mãnh âm của nhà sư hóa giải.

Tiếng cười quái dị của túy cuồng lão vừa dứt, cao thủ các đại phái tự nhiên thấy nhẹ nhàng, kinh mạch lưu thông bình thường. Tuy vậy, tràng quái tiểu vừa qua càng khiến họ tổn hao nhiều nguyên khí.

Liễu Phàm đại sư chuyển mình phóng đến trước mặt Túy Cuồng Lão, nghiêm giọng:

- Thí chủ đã tiếp tay với tiểu hung thần bản tăng xin đắc tội.

Dứt lời, nhà sư dựng song thủ đẩy ra một tuyệt chiêu như sấm sét, kinh phong chuyển động ầm ầm.

Túy Cuồng Lão vẫn cười giọng mỉa:

- Khi khi ... ta cũng muốn thử xem Thiếu Lâm tuyệt học ra sao.

Chiêu thức liên phát động trên tay Túy lão, kinh lực tuôn ra đối chọi với Liễu Phàm đại sư.

44. Chương 44: Một Chương Tung Hoành

Áp khí chạm nhau “ầm ầm”, cát chạy, đá bay, khoảng không gian rực lên ánh tinh quang quái lạ.

Sau tiếng dội choáng óc, hai cao thủ cùng bắn xa một trượng, cố gắng trụ bộ, trợn mắt nhìn nhau, đồng tử muốn lộn ra ngoài.

Các cao thủ Ngũ Đại Phái thấy Túy Cuồng Lão đang bận giao đấu với Liễu Phàm đại sư thì họ liếc mắt cho nhau, trao đổi thì thầm:

- Tóm lấy thằng tiểu tử kia, còn chờ gì nữa.

Rào ... rào ... rào ...

Những thân người lao vút tới, triển vận Cầm Nã Thủ chụp bắt Lục Siêu Quang.

- A muốn chết! ...

Tiếng thét của Lục Siêu Quang như xé tét màng tai các cao thủ, đồng thời song chiêu của chàng bung ra hai luồng kinh khí ghê khiếp, quật thẳng vào đám người hung hãn.

Rầm rầm ...

Kinh lực của chàng trai hất văng những cao thủ ra xa, nhiều thi thể nằm la liệt. Quảng sáng đỏ rực quanh mình Lục Siêu Quang. Uy lực của Hồng Huyết Chiêu thật ghê gớm.

Từ bên kia tràng đấu, Liễu Phàm đại sư liếc nhanh Túy Cuồng Lão, rồi quật xéo một chiêu Toái Bi về phía Lục Siêu Quang, nhanh và mạnh như Thiên Lôi đả.

Bình ...

Bởi không kịp đề phòng, Lục Siêu Quang lãnh trọn tuyệt chiêu của nhà sư. Chàng rú lên một tiếng đau đớn, thân hình lão đảo, rồi ngã phịch xuống đất, miệng phun một vòi máu.

- Giết tiểu tử hung đồ đi.

- Chém nó liền, đừng để chạy thoát ...

Những tiếng quát tháo ầm ầm, rung chuyển cả tràng đấu.

Cao thủ Ngũ Đại Phái đều phấn khởi khi thấy Lục Siêu Quang đã té xuống, mặt tái xanh.

Liễu Phàm đại sư phẩy tay:

- Võ Đang Tam Kiếm còn chờ gì nữa?

Ba kiếm thủ Võ Đang vừa phục hồi công lực, lại căm thù Bội Ngọc và Siêu Quang tội độ, nên nghe lệnh của đại sư minh chủ là hét vang, cùng múa kiếm xông tới.

Căng thẳng và chết chóc ... Lục Siêu Quang làm sao đương cự, tránh né được đây?

Giữa lúc quần hùng toan bám vào Lục Siêu Quang, thì một tiếng hét vang như sấm, chuyển động đầu tràng:

- Tất cả hãy dừng tay.

Tiếng thét đầy uy lực đó đã gỡ Lục Siêu Quang ra khỏi màn lưới của tử thần, trong lúc chàng chưa đứng vững.

Mọi người đều rúng động ...

Liễu Phàm đại sư và Võ Đang Tam Kiếm ghé mắt nhìn ...

Vèo ... vèo ... vèo ...

Đám đông từ không trung lao rào xuống tràng đấu, trên áo đều có dấu hiệu của Nhất Hội, Nhị Giáo, khí thế bừng bừng, làm những cao thủ đại phái đều dật ra.

Bọn ma đầu đã kịp thời xuất hiện, ngăn cản các đại phái không được xâm phạm chàng thanh niên mang quỹ hiệu Hắc Diêm Vương ...

Ôi, lạ lùng khó hiểu.

Lúc đó Túy Cuồng Lão phóng vút đến bên cạnh Bội Ngọc, rồi quay qua bảo Lục Siêu Quang bằng giọng khẩn cấp:

- Tiểu tử, cần phải thoát nhanh ra khỏi nơi này.

Chàng trai lạnh lùng:

- Lẽ nào ta trốn chạy chúng sao?

Túy Cuồng Lão quát mắt:

- Nghe đây tiểu tử, nếu ngươi muốn chết thì chờ lúc khác. Hiện nay ngươi phải cứu cho được con bé xấu xí này. Nó không được cấp cứu kịp thời sẽ nguy đến tính mạng.

Câu nói của ông lão say, đánh thức tâm linh Lục Siêu Quang. Cô gái đang nằm bên chàng là vợ chưa cưới, đã hai lần suýt vong mạng vì chàng ...

Lục Siêu Quang cú xuống, bế xốc nàng lên ...

- Mạng sống của nàng đang mỏng manh như sương khói, thân hình nàng bê bết máu làm Lục Siêu Quang xúc động tội độ.

Chàng ôm lấy nàng, tiếng kêu thảm thiết:

- Bội Ngọc muội ...

Cô gái vẫn nhắm nghiền đôi mắt ... và chỉ hé mở để hai dòng lệ âm tuôn ra.

Làn môi nàng mấp máy cùng tiếng kêu chân tình:

- Lục huynh, xin bảo trọng ...

Rồi nàng lại lịm đi, hơi thở đứt quãng, nội lực chẳng còn được bao nhiêu ...

Lục Siêu Quang nhìn về đám đông, cất tiếng căm hờn:

- Bọn ruồi muỗi bức bách ta, sẽ có ngày ta rửa sạch mối hận này.

Chàng ôm ngang Bội Ngọc, phóng vút lên, thi triển Hồng Huyết Xung Thiên rời Bãi Sinh Tử để toan thâm nhập rừng tưng.

Nhưng Liễu Phàm đại sư đã thét vang:

- Hắc Diêm Vương, đừng mong trốn chạy ...

Nhún mình một cái, đại sư phóng vèo qua bãi, chặn Lục Siêu Quang, thân pháp nhanh hơn tia chớp.

Túy Cuồng Lão cũng vừa lướt tới, liền tung một độc chiêu, đẩy kinh khí cuộn cuộn vào Liễu Phàm đại sư.

Ầm ầm ầm ...

Liễu Phàm đại sư uốn mình tránh khỏi làn sóng chưởng của Túy Cuồng Lão, và chặn ngang Lục Siêu Quang.

Tiếng thét của ông rền rợn:

- Hắc Diêm Vương, ngươi phải bỏ mạng tại đây.

Hàng trăm cao thủ của Nhất Hội, Nhị Giáo cũng như bầy chồn cáo, đã ào ào đuổi tới.

Túy Cuồng Lão nổi giận dựng chưởng xoay tròn bung ra một tử chiêu mai hoa mãn địa, kinh lực khủng khiếp.

Cả đợt sóng người chững lại, mười ba cao thủ đã phơi thân, máu và óc tung tóe thật kinh hoàng.

Liễu Phàm đại sư vẫn bình tĩnh, ông quật vào Lục Siêu Quang một chiêu Toái Bi với mười thành công lực.

“Bùng bùng ...”, Lục Siêu Quang bị đánh ngã sấp về phía trước. Bội Ngọc vượt khỏi tay chàng, bay đi mấy trượng. Túy Cuồng Lão đã kịp thời xẹt tới, đỡ được cô gái và ôm xốc lên vai, Bội Ngọc vẫn bất tỉnh.

Lục Siêu Quang thét lớn:

- Lão tiền bối, hãy đưa nàng đi, văn bối xin ký thác tính mạng nàng.

Túy Cuồng Lão gật đầu, rồi vác Bội Ngọc phóng vút vào rừng tùng biệt dạng.

Lục Siêu Quang đã gởi gắm được Bội Ngọc cho Túy Cuồng Lão. Chàng rất yên tâm, bèn quay lại quét tia nhìn căm hờn vào bọn người truy đuổi chàng.

Triển vận nội lực vào song chưởng. Lục Siêu Quang đẩy ra một chiêu Hồng Huyết Thần Thủ, kinh khí ào ào như bão táp quật vào Liễu Phàm và bọn người đang áp sát.

Nhiều thân người văng lên trong tiếng kêu kinh khiếp, nhưng nhà sư vọt lên cao, tránh được chưởng lực của chàng trai, đồng thời vỗ xuống đầu chàng hổ trảo như lưỡi thép. Đây là ngón Độc Long Trảo được phổ sức mạnh của Kim Cương Thần Công, khí thế dũng mãnh vô cùng.

Thình lình, một bóng đen lao tới ...

“Bùng”.

Chỉ một tiếng nổ khô khan, Liễu Phàm đại sư đã bị đánh văng ra bởi luồng kinh lực quái lạ. Còn Lục Siêu Quang cũng bị ngã sấp xuống Bãi Sinh Tử.

Liễu Phàm đại sư trở mắt, đầy kinh ngạc.

Sắp triệt hạ được địch thủ, bỗng có bàn tay cản trở, đại sư nổi giận thét hỏi:

- Kẻ nào dám làm vướng tay bản tăng?

Bóng đen mới đến là một lão nhân, hình thù cổ quái, mặt mũi rất hung ác, đeo một chuỗi sọ người thông xuống tận bụng. Mỗi lần lão cử động, những xương sọ lại va vào nhau lộp bộp.

Lão bật cười rợn gáy:

- Ha ha ha ha ...

45. Chương 45: Vạn Tử Nhất Sinh

Cặp mắt lão như hai cục than hồng nhìn xoáy vào Liễu Phàm đại sư và cất tiếng rồn rảng như chuông bể:

- Ta là đệ nhất hộ pháp Bạch Ma Giáo, Sinh Tử Phán Quan, Trương Kinh Ngạc đây.

Còn đang bối rối, Liễu Phàm đại sư lại nghe những tiếng la hét lao xao từ phía vực Ma Phong, rồi hàng ngàn tên ma đầu như đàn quạ đói phi vút tới bao quanh các cao thủ Ngũ Đại Phái.

Cứ nhìn lực lượng này thì bọn Ma Giáo sẽ đè bẹp Ngũ Đại Phái dễ như chơi.

Liễu Phàm đại sư quát lớn:

- Các vị tính chuyện gì đây?

Đệ nhất hộ pháp Bạch Ma Giáo Trương Kinh Ngạc chưa đáp, thì đã có ba người vọt lao tới đứng bên. Một người mặt mũi héo quắt như trái tép khô, chiếc mũi quặp xuống tựa như mỏ chim ưng, mình mặc áo bào màu xanh lục rộng thùng thình. Kế đó là đôi nam nữ kiếm thủ che nửa mặt bằng vuông lụa mỏng.

Lão đệ nhất hộ pháp Bạch Ma Giáo đã xưng danh, còn lão mặc áo lụa kia thì Liễu Phàm đại sư đã nhận ra là cao thủ Thanh Y Thần Giáo. Hai nam nữ kiếm thủ đứng bên là người của Hoa Nguyệt Hội. Như vậy bọn này thay mặt Nhất Hội, Nhị Giáo đến đây.

Trụ bộ giữa đấu tràng, Trương Kinh Ngạc nói oang oang:

- Gã Hắc Diêm Vương kia là thù nhân của Nhị Giáo Nhất Hội, vì hắn đã giết nhiều cao thủ Bạch Ma Giáo. Vậy đại sư hãy ra lệnh cho Ngũ Đại Phái rút lui, trao Hắc Diêm Vương cho Nhất Hội, Nhị Giáo toàn quyền phát lạc.

Liễu Phàm đại sư tức giận tái mặt, nói không nên lời.

- Lẽ nào ông chịu lép, phải giao tiểu tử kia cho bọn Ma Giáo. Bởi vậy, ông phất tay làm hiệu. Lập tức có bốn cao thủ phóng vọt ra, lao vút xuống Bãi Sinh Tử chụp bắt Lục Siêu Quang trong lúc chàng bị thương quá nặng.

Lục Siêu Quang đang triển vận nội lực điều thương, bỗng chàng thấy bốn bóng người lao tới thì biết ngay bọn chúng muốn gì rồi.

Rệt ... Bình Bình ...

Kinh lực từ song thủ Lục Siêu Quang phóng ra đã tổng văng hai cao thủ, bởi chàng đâu dễ chịu nạp mình. Hai thi thể nằm bất động, nơi trán hằn sâu một lỗ rỉ máu bởi ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Tuy thắng đối phương, nhưng Lục Siêu Quang cũng bật ngửa, bởi chàng cố gắng quá sức, giữa lúc cơ thể trọng thương.

Chàng lại nhìn thấy hai cao thủ tiếp tục phóng vào tấn công nhanh như chớp. Lục Siêu Quang đành thí mạng tung ra một chiêu Hồng Ảnh Kiếp Sát, làm hai gã nọ văng ra, đầu tét nát như trái dưa bở.

46. Chương 46: Vĩ Đào Vi Thương

Lục Siêu Quang đã cận kề cái chết, nhưng vẫn giết được bốn cao thủ của Ngũ Đại Phái, khiến cả tràng đấu hoảng hồn.

Sau hồi kinh dị, các cao thủ lại thấy Liễu Phàm đại sư phẩy tay, nên vẫn phải xông vào tấn công.

Khi ấy Lục Siêu Quang tựa như xác chết chưa chôn, hơi thở đứt quãng và kinh mạch đảo lộn, thần trí lúc mê lúc tỉnh.

Liều Phàm đại sư quyết nhân cơ hội này bắt lấy chàng trai đưa về phục lệnh.

Vút vút vút ... những cao thủ Ngũ Đại Phái tiếp tục lao tới. Nhưng ...

Rào Rào Rào ... đệ nhất hộ pháp Bạch Ma Giáo cùng bọn ma đầu Thanh Y Thần Giáo, Hoa Nguyệt Hội đã nhất tề phóng vèo xuống Bãi Sinh Tử dàn hàng ngang chắn trước Lục Siêu Quang như rào thép, tường đồng.

Rõ ràng Lục Siêu Quang lâm thế “lưỡng đầu thọ địch”, nhưng bọn địch thủ lại giành giệt với nhau.

Không khí nơi đấu tràng căng thẳng tột độ.

Đệ nhất hộ pháp Bạch Ma Giáo đến gần, nói với Lục Siêu Quang bằng giọng mũi khìn khịt:

- Tiểu tử, tốt nhất ngươi hãy nên theo bọn ta.

Chàng trai lắc đầu ...

Một lão áo chùng lại nhảy tới:

- Hắc Diêm Vương, ngươi theo ta về tổng đàn Thanh Y Thần Giáo nhé?

Lục Siêu Quang hỏi ngay:

- Ngươi là cái quái gì ở Thanh Y Thần Giáo?

Lão ta gằn giọng:

- Ta là Thần Ưng Đại Mạc, đường chủ Thanh Y Giáo, tên gọi Lý Kỳ Lân, ngươi chó nên cứng đầu.

Hắng giọng một cái, Lục Siêu Quang hỏi tiếp:

- Ngươi bảo ta theo về tổng đàn Thanh Y Giáo làm gì chứ?

Thần Ưng Đại Mạc phá lên một chuỗi cười quái đản, làm Lục Siêu Quang khó chịu, chàng cau mày:

- Ngươi cười gì, sao không trả lời ta?

Lão áo xanh cười thêm một tràng rùng rợn, rồi buông gọn mấy lời lạnh như băng:

- Tiểu tử, đưa ngươi về để ... hành quyết.

Lục Siêu Quang cố ý kéo dài câu hỏi, để có thời gian phục hồi công lực và nguyên khí.

Đột nhiên chàng vươn thẳng dậy và dựng song thủ quát một chiêu thần tốc vào Lý Kỳ Lân.

“Bình Bình”, Thần Ưng Đại Mạc bị sức dội của áp khí quảng xa mấy trượng ...

Lý Kỳ Lân vùng ngay dậy, trừng mắt nhìn Lục Siêu Quang.

Hắn gầm lên:

- Hắc Diêm Vương, ngươi phải chết.

Vừa dứt lời, hắn há miệng hớp khí trời luôn ba lần, một cách vận công quái lạ.

Các cao thủ bên ngoài đấu trường đều kêu lên:

- Độc chiêu Tam Phong Chân Khí.

Tiếng la vừa dứt thì ba đạo kinh khí đã như những tia chớp bắn đến Lục Siêu Quang.

Bùng ... Bùng ... Bùng ...

Có tiếng rú thảm thiết vang lên. Ba đạo kinh khí úp vào Lục Siêu Quang, chàng không thể đỡ nổi tuyệt chiêu này của Thần Ưng Đại Mạc Lý Kỳ Lân.

Chàng ngã lộn ra, ngất lịm.

Thanh Hư đạo nhân đang đứng giữa những cao thủ Ngũ Đại Phái, vừa thấy Lục Siêu Quang ngã xuống đã hét lớn:

- Bắt lấy nó.

Rào rào rào ... Nhiều cao thủ phóng tới toan chụp lấy chàng trai trẻ trọng thương.

Nhưng lại có tiếng quát rợn người:

- Để hắn đó ...

Cùng với tiếng quát là bọn ma đầu phóng vèo đến chắn ngang. Hai phe gồm nhau, chờ dịp tranh mỗi.

Nằm giữa Bãi Sinh Tử, Lục Siêu Quang đã rũ liệt, nên hai phe đều chắc sẽ bắt được chàng trai, nếu loại xong đối thủ.

Bởi vậy, đôi bên cùng tiến lên.

Thình lình cao thủ Bạch Phái và Hắc Phái đều khựng lại vì chạm phải luồng nhiệt hỏa ... nóng như thiêu đốt.

Trố mắt nhìn, tất cả đã nhận ra một quái nhân trùm kín mặt, chỉ để lộ hai con mắt như hai đốm than hồng.

Luồng nhiệt khí đã phát xuất từ cơ thể nhân vật quái vật này, tỏa thành bức tường vô hình ngăn cách các cao thủ với Lục Siêu Quang.

Người bí mật ngồi xuống bên chàng trai và thấy chàng đã ngất lịm, bèn thò tay vào huyết đan điền của Lục Siêu Quang xoay tròn mấy cái. Lục Siêu Quang bỗng cảm thấy có luồng nhiệt khí lan tỏa khắp cơ thể. Rồi tinh thần chàng phấn chấn, nội lực điều hòa trở lại.

Bên ngoài, hàng ngàn cao thủ trố mắt nhìn quái nhân mới xuất hiện tạo một bức tường nhiệt khí bao quanh Hắc Diêm Vương thật hết sức kinh dị.

Quái nhân lại nói bên tai chàng:

- Tiểu tử, hãy nghe ta, thoát nhanh khỏi nơi này. Đừng liều thân.

Nghe những lời này, Lục Siêu Quang hé mắt nhìn, tâm hồn chấn động làm chàng kêu nhỏ:

- Ôi, Ẩn Diện Khách, ân nhân của ta.

Chàng mới nhận ra người cứu mạng, thì bên ngoài bức tường nhiệt khí vô hình, những cao thủ hai phái Hắc, Bạch cùng xuất chiêu đánh ầm ầm.

Ẩn Diện Khách quát to:

- Tiểu tử, thoát đi cho mau.

Lục Siêu Quang vội đứng lên, nội lực phục hồi đủ cho chàng trốn chạy. Chàng vái dài:

- Đa tạ ân nhân ...

Quái khách phẩy tay:

- Khỏi cần khách sáo, người chạy đi.

Lục Siêu Quang nhún mình một cái, phóng đi như mũi tên về phía chân trời ...

Thần Ưng Đại Mạc thét vang như sấm:

- Tiểu tử, dừng lại ngay.

Lão phóng mình lên, cùng hai mươi tên ma đầu đồng lao tới, toan chặn đường thoát của Lục Siêu Quang.

Quái khách trùm khăn xám gầm lên:

- Bọn heo chó này chán sống rồi sao?

Một vòng kinh khí từ tay quái khách bung ra ùng ùng. Nhìn lại đã thấy bảy tên ma đầu ngã ra chết, thiên linh cái bị đánh nát bét thì thể ngổn ngang, óc vọt ra trắng xóa, kinh khiếp vô cùng.

Liều Phàm đại sư, đệ nhất hộ pháp Bạch Ma Giáo và Thần Ứng Đại Mạc đội ngược trở lại, thân thể bóng rất như chạm phải khối lửa của lò nung thép.

Đệ nhất hộ pháp Trương Kinh Ngạc la to:

- Ôi, không lẽ tên kia luyện được Hỏa Long Quái Chưởng của Lục Siêu Quân?

Liều Phàm đại sư lắc đầu:

- Kệ nó, ta hãy lo đuổi theo thằng tiểu tử.

Hai phái Hắc Bạch vừa kinh chống nhau, bây giờ lại hợp nhất bởi sự xuất hiện của quái khách.

Hai nhóm cao thủ nhìn theo bóng Lục Siêu Quang, và nhất loạt lao nhanh.

Bùng Bùng ...

Song chiêu từ tay quái khách đẩy nhanh kinh khí, một luồng nhiệt hỏa âm âm xô tới bọn cao thủ Hắc, Bạch. Những tiếng kêu thét rền trời:

- Ôi, Hỏa Long Thần Chiêu.

Mười hai cao thủ tránh không kịp, bị luồng hỏa chiêu thiêu rụi xuống bãi, nằm co quắp, chơ kên kên, chó sói rủa thầy.

Lợi dụng quái khách đã vút bay, né tránh. Đệ nhất hộ pháp Trương Kinh Ngạc như ánh chớp lướt theo Lục Siêu Quang. Thanh Hư đạo nhân cũng ra hiệu cho cao thủ Ngũ Đại Phái theo sát.

Ẩn Diện Khách biết chàng trai trẻ mới phục hồi một phần công lực, nếu để bọn cao thủ đuổi theo sẽ khó thoát, ông ta hừ một tiếng, chiêu thức trên tay vẽ thành một đường cong dài, và một chuỗi áp khí nổ bùng liên tục, rung chuyển núi rừng. Mười hai cao thủ trúng thương rơi rụng trên mặt đất, mồm học máu tươi, nằm giãy đành đạch.

Đám đông lập tức khựng lại, trở mắt nhìn quái khách như một hung thần ghê khiếp.

Chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc là Nhị Giáo và Nhất Hội đã giành được Hắc Diêm Vương trong tay Ngũ Đại Phái. Không ngờ gặp phải người bịt mặt có thân pháp kỳ ảo kia cản trở, cảm tức làm sao ...

Đường chủ Thanh Y Thần Giáo Lý Kỳ Lân xốc chiếc áo xanh, trầm giọng như ngọn âm phong:

- Các hạ là ai, sao nhúng tay vào việc của bản giáo? Không sợ thân xác bị nguy hại sao?

Quái khách trèm khăn xám bật cười:

- Ha ha ha, ta đã xuất thủ thì còn sợ gì nguy hiểm nữa?

Đệ nhất hộ pháp Bạch Ma Giáo thét lạnh lãnh:

- Người chớ ngang tàng, hãy xem độc chiêu của ta đây ...

Tiếng nói vừa dứt, lão quái ma này đẩy ngay song chiêu như núi thái sơn đập vào quái khách bịt mặt.

Quái khách lẹ như một mũi tên, bắn sang một bên, hữu chưởng đẩy kinh lực cầu vòng về phía lão hộ pháp.

Những tiếng nổ âm âm chuyển động, kinh phong hất tung hộ pháp Trương Kinh Ngạc, khiến lão lắc lư như thuyền say sóng, gắng gượng mãi vẫn không trụ vững.

Thất kinh hồn vía cặp nam nữ Kim Thân Song Sát của Hoa Nguyệt Hội và Thần Ứng Đại Mạc Lý Kỳ Lân vội lao vút vào tràng đấu.

Ầm Ầm Ầm ...

Đầy trời kinh phong cuộn cuộn. Tất cả kỳ chiêu, tuyệt thức đều được những tuyệt thủ thi triển. Bóng người xoắn vào nhau chập chờn, ánh bảo kiếm loang loáng mờ mắt.

Liễu Phàm đại sư thấy quái khách đang bận tay với bọn Ma Giáo, lại phẩy gươm ra hiệu cho cao thủ Ngũ Đại Phái trở thuật khinh thân để khí rượt theo Lục Siêu Quang.

Song quái khách đã liếc thấy, ông ta xoay tròn thân hình, vận lực đẩy ra những quái chiêu ... nhiều thầy người bắn tung trong tiếng thét kinh hoàng. Những cao thủ còn lại đều bật ra khỏi vòng đấu.

Quái khách như bức tường thép, hàng ngàn cao thủ không thể vượt qua vòng rào hỏa chướng.

Chiếu tia mắt hung quang vào Liễu Phàm, người trùm khăn xám lạnh lùng bảo:

- Đại sư, các ông nên rút đi thôi.

Dựng cặp chân mày bạc, Liễu Phàm đại sư bảo:

- Ta không thể rút ...

Quái khách trừng mắt:

- Tại sao?

Liễu Phàm đáp ngay:

- Bần tăng đã phụng lệnh, nhất quyết phải thi hành. Hắc Diêm Vương đã giết hại người của Ngũ Đại Phái, không thể buông tha, xin thí chủ hãy dang xa, cho bần tăng và quần hùng “Trừ tà vị đạo” ...

Trong lúc nhà sư tuôn ra những lời ấy thì năm trăm thuộc hạ Ma Giáo theo chân Thần Ứng Đại Mạc và Song Sát Kim Thân cùng tới kề bên.

Nhưng Lục Siêu Quang ở phía chân trời xa, không còn vết tích nào nữa.

Ẩn Diện quái khách nở nụ cười, ra vẻ chế giễu.

Rồi ông chậm rãi nói:

- Cánh chim trời đã bay, ta cũng xin cáo thoái.

Tia mắt quét qua đám cao thủ lần cuối, quái khách búng mình lên và lao đi như mũi tên thần, chẳng ai ngăn nổi.

Ngũ Đại Phái và bọn Nhị Giáo, Nhất Hội nhìn nhau chưng hửng như vừa bị mất ngàn vàng.

Ngó qua ngó lại lơ lảo, rồi cả bọn đành tản đi, phóng vút qua nhiều ngã giang hồ.

Hoang địa Bãi Sinh Tử trở lại với không khí hoang sơ, giữa lúc màn đêm buông xuống tấm lưới đen kịt của dạ thần.

47. Chương 47: U Động Lão Nhân

Trong bóng đêm, Lục Siêu Quang vẫn lao đi vùn vụt.

Được Ẩn Diện Khách chặn Liễu Phàm đại sư và bọn ma đầu, chàng trai cố nén cơn đau, thi triển Hồng Huyết Xung Thiên phóng vút vào rừng tùng. Cứ thế, chàng vượt qua những con đường vô định, băng ngang đồi núi, cho tới lúc mệt lả, phải ngồi xuống gốc cây trong một góc rừng.

Chàng lo lắng cho số phận của Bội Ngọc, căm tức kẻ giả danh chàng giết người của các đại phái, và thắc mắc chẳng hiểu Ẩn Diện Khách là ai, mà cứ mỗi lần chàng lâm nguy là ông ta xuất hiện giải cứu thật bí ẩn.

Lục Siêu Quang không thể suy nghĩ nhiều, bởi khi ấy thân thể chàng như rã rời từng thớ thịt, công lực tản mát, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm, các huyết đạo bé tắc trầm trọng. Thân xác chàng có những hiện tượng ấy vì chàng đang trọng thương còn thi triển Hồng Huyết Xung Thiên tổn hao nhiều nguyên khí.

Chàng trông thấy lơ mờ trước mặt có một ngôi miếu cổ, chàng cố gắng bước tới, những bước chân như hờ hững trên mây. Khi chàng vừa đụng bậc cửa thì té lăn ra nền miếu.

Mới ngã xuống, Lục Siêu Quang còn nhìn quanh lần cuối, nhận rõ khung cảnh miếu hoang trong bóng tối, rồi chàng mê luôn, chìm mình vào cõi vô thức hoàn toàn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua ...

Lục Siêu Quang như một xác chết.

Lúc tỉnh lại, chàng khẽ vận động tay chân thì đau đớn vô cùng, tứ chi gầy như rũ liệt.

Hé mắt ra nhìn, Lục Siêu Quang hết sức sửng sốt. Vì khung cảnh miếu hoang vắng không còn nữa, chàng thấy mình nằm trong một thạch thất, có gắn những hạt minh châu tỏa sáng, tựa Thủy Tinh Cung dưới đáy biển vậy.

Lục Siêu Quang lẩm bẩm:

- Ôi, đây là đâu vậy kìa?

Một giọng nói bí ẩn đáp lại lời chàng:

- À, tiểu tử, ngươi tỉnh lại rồi!

Chàng cố gắng lên tiếng:

- Người ở đâu mà hỏi ta vậy?

Tiếng đáp lạnh lùng:

- Ta đang ở bên ngươi.

Ôi, thật quái lạ, Lục Siêu Quang nhìn quanh, chẳng thấy bóng người nào cả. Tiếng nói vang lên rồi im bặt, đây bí ẩn.

Hoang lạnh ... hoàn toàn hoang lạnh.

Kinh hãi vô cùng, toàn thân Lục Siêu Quang ướt đầm mồ hôi, dù ở nơi thạch thất lạnh lẽo. Xung quanh vách đá phẳng lì. Tiếng nói của người bí ẩn như truyền vang khắp thạch động.

Lục Siêu Quang lạnh xương sống, với ý nghĩ kẻ nào đã quăng chàng vào thạch mộ.

Tiếng nói kia là hồn ma bóng quế từ cõi hư vô.

Chàng hỏi như rên:

- Người có thể xác, hay chỉ là anh linh?

Lại một giọng cười cất lên rồn rảng, như tiếng xích sắt kéo lê nơi huyết mộ âm u.

- Tiểu tử, ngươi bị trọng thương vì Toái Bì Chiêu, cái chết và cái sống chỉ cách nhau một sợi tóc, còn quan tâm đến anh linh hay thể xác làm gì?

Lục Siêu Quang kinh ngạc tột độ, chàng vận thính lực tìm ra chỗ người đó. Song hoàn toàn vô ích. Bởi tiếng nói mỗi khi phát ra là tràn lan khắp thạch thất, không thể biết từ điểm nào.

Chàng đành thăm dò:

- Người không lộ diện được sao?

Giọng nói nghiêm lạnh:

- Không được, tiểu tử ạ.

Chán nản nhìn quanh, Lục Siêu Quang lại tự hỏi chàng được đưa vào thạch thất bằng lối nào. Bởi vòm thạch thất như một cái chén úp xuống, xung quanh không có vết nứt hay một đường hở nhỏ nhoi.

Một thoáng nghi ngờ len vào óc:

- Phải người đã đưa ta và đây?

Tiếng nói âm u đục trầm:

- Chính thế. Ta đưa ngươi vào đây, còn phải chữa nội thương độc hại, chín phần chết, một phần sống cho ngươi ...

Chàng vội hỏi:

- Tại sao ngươi cứu ta?

Tiếng nói trầm đục:

- Bởi ta thương ngươi có căn cốt tuyệt phạm ... Nay phải bỏ đi thì uống công tạo hóa biết bao. Ngươi hiểu chứ?

Lục Siêu Quang liền nói:

- Vãn bối không muốn chịu ơn một người hữu thanh, vô ảnh, mong ân nhân cho thấy mặt mới thỏa lòng.

Cả thạch thất lại vang lên tiếng cười:

- Ha ha ha ... ngươi không muốn thọ ơn ta. Nhưng cái bệnh của ngươi làm sao thoát khỏi Bá Bàng Địa Huyệt này?

Chàng trai thẳng thốt nhắc lại:

- Bá Bàng Địa Huyệt?

- Phải ... Nơi đây cách xa mặt đất hơn ngàn trượng.

Lục Siêu Quang gần giọng:

- Hừm, không cho ta thấy mặt thì ta không chịu ơn đâu.

Vẫn những âm thanh chói tai vọng tới:

- Ha ha, ta cứu ngươi với điều kiện, bởi thế sẽ chẳng ai phải chịu ơn ai cả. Như một cuộc trao đổi vậy mà ...

Không dẫn được sự ngạc nhiên, Lục Siêu Quang thở dài:

- Tắm thân rời rã này còn làm được việc gì cho ai nữa.

Giọng nói bí ẩn như hơi thở:

- Ngươi đừng lo. Ta đã bảo ngươi có căn cốt tuyệt phạm. Ta có cách làm cho ngươi trở thành kẻ báo thù giùm ta.

Lục Siêu Quang trầm nghĩ:

“ôi, đời mình thù hận đã nhiều, còn gánh làm chi mối thù cho kẻ khác. Nhưng bây giờ không chịu điều kiện của người bí mật này, chắc thân xác ta cũng tiêu tan, mối gia thù không rửa nổi, phụ thân càng không thể kiếm tìm.”.

Lục Siêu Quang muốn hiểu ra sự thật, chàng nói nhanh:

- Ngươi cho ta biết điều kiện trước đi?

Tiếng cười nắc nẻ lên tựa tiếng khóc:

- Ngươi đừng ngại, điều kiện ta nhờ ngươi không vượt quá sức ngươi đâu.

Chàng trai gắt lên:

- Nhưng phải nói rõ ra, nếu việc trái đạo lý, ngược nhân luân thì dù chết ta cũng không chịu làm đâu. Người bí ẩn buông từng tiếng:

- Ta bị Ma Giáo ám hại, đã mang mối thù đến mòn xương. Nay ta muốn nhờ ngươi thay ta báo thù, để đổi lấy việc ta cứu ngươi. Một việc rất hợp đạo lý.

Giọng Lục Siêu Quang trở nên vui vẻ:

- Vậy thì ta nhận lời.

Tiếng nói bí ẩn ra lệnh:

- Tiểu tử, ngươi nhắm mắt lại, và há miệng ra để ta chữa thương cho ngươi trong giây lát.

Lục Siêu Quang kinh ngạc, chẳng hiểu quái nhân, dị ảnh nào đó sẽ trị thương, điều lực cho chàng bằng cách nào. Song chàng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, và há miệng ra.

Tiếng nói vẫn như sát bên chàng:

- Nhớ đừng mở mắt ra, nếu không ... sẽ nguy hiểm đến tính mạng ngươi đó.

Chàng trai vội gật đầu nhẹ nhẹ.

Lúc ấy chàng cảm thấy có bàn tay nào đó đưa vào miệng chàng một viên thuốc thơm tho.

Viên thuốc vừa chạm lưỡi đã tan ra, trôi tuột thứ nước chua lẫn ngọt vào cổ họng chàng.

Lục Siêu Quang nhận được ngay một luồng hơi ấm từ huyết đan điền dâng lên và tỏa đi khắp cơ thể. Đồng thời, một bàn tay ai đó ấn vào huyết mệnh môn, truyền đạo chân khí qua thân chàng một cách kỳ lạ.

Khi đó, luồng dương nhiệt truyền đi trong châu thân rần rật, khiến cơ thể chấn động mạnh, Lục Siêu Quang phải rướn mình lên.

Tiếng nói bí mật lại vang vọng:

- Tiểu tử, ngươi mau vận công lực để dung hòa và kết nạp khí lực của ta ngay đi.

Lục Siêu Quang lập tức vận công lực, chuyển chân nguyên. Hai luồng khí như bùng nổ, di động bồng bồng khắp các huyết đạo.

48. Chương 48: Chồng Chết Hận Thù

Thời khắc trôi qua chậm chạp.

Chắc là lâu lắm. Nhưng trong thạch thất này chẳng có cách nào đo lường được thời gian. Chỉ biết rằng mỗi giờ khắc trôi qua, Lục Siêu Quang càng thêm tỉnh táo, kinh mạch lưu thông, tinh thần sáng khoái, nội lực đã khôi phục.

Chính trong lúc ấy, tiếng nói lại vang vọng:

- Đáng khen thay, cái căn cốt tuyệt vời của tiểu tử.

Lục Siêu Quang đứng bật lên.

Chàng quét ngay tia nhìn đầy tinh quang như lũng sục khắp bốn bề thạch thất, để tìm người bí mật đầu đây ...

Lại có tiếng cười âm u:

- Ngươi đừng tìm bóng ta vô ích, chẳng bao giờ ngươi thấy. Điều cần là ngươi phải nhận giết sáu kẻ đại thù của ta.

Lục Siêu Quang giật mình:

- Xin ân công cho biết sáu kẻ ấy là những ai?

Tiếng nói bí ẩn:

- Bốn kẻ đầu tiên là Tứ Độc Lão Quái, những tên tay sai tanh máu của bọn Ma Giáo. Kẻ thứ năm là Vạn Độc Bá Giả công tử, tên ma đầu núp trong bóng tối phá hoại quần hùng để mong trở thành minh chủ võ lâm.

Lục Siêu Quang bàng hoàng, chẳng hiểu sao những kẻ thù của người bí mật này lại trùng hợp với thù nhân của chàng như vậy?

Chàng hồi hộp hỏi tiếp:

- Còn kẻ thứ sáu?

Lời đáp nắc lên như tiếng khóc:

- Kẻ thứ sáu là Ngọc Diện Hồ Ly ...

- Em gái của Bá Giả công tử?

- Chính nó.

Thật là đáng kinh ngạc. Những kẻ đại thù của người giấu mặt này đều là bọn liên quan đến mối gia thù của Lục Siêu Quang.

Nhúu mày suy nghĩ, rồi chàng hỏi thẳng:

- Tiểu bối muốn biết vì sao phải giết những kẻ này?

Một tiếng thở dài đầy uất hận, giọng nói bỗng trở nên gay gắt:

- Theo luật trời trả vay. Nợ máu phải trả bằng máu, thế thôi. Người đã nhận lời của ta thì cứ thi hành, khỏi cần tìm hiểu.

Tưởng yêu cầu giết ai, chớ giết những tên vừa kể thì Lục Siêu Quang hoàn toàn thoải mái, bởi chính chàng đang đi tìm giết bọn chúng. Ý nghĩ của chàng vừa thoáng qua, thì tiếng nói bỗng vang lên lạnh lạnh:

- Tiểu tử, người tên gì, xuất thân từ sư môn nào vậy?

Lục Siêu Quang đáp ngay:

- Văn bối là Hắc Diêm Vương, còn sư môn thì xin ân công tha thứ, văn bối chưa tỏ bày được.

Giọng nói trầm xuống:

- Thôi cũng được. Nhưng trước hết người phải thi triển công lực cho ta xem các tuyệt thức của người để coi có thắng nổi bọn ma đầu ấy được không.

Chàng trai vung cánh tay lên:

- Văn bối sẵn sàng, nhưng thi triển cách nào đây?

Có tiếng vang trong vách đá:

- Người hãy quay lại sau lưng nhìn xem, và xuất chiêu đánh vào cái gì người thấy trước nhất.

Lục Siêu Quang lập tức hoành thân lại. Chàng ngạc nhiên nhìn vào một cái lỗ đen thui bằng miệng chén trên vách đá cao, mà chàng chưa để ý tới trong thạch thất này.

Chàng nghĩ thầm:

- Chắc quái nhân và tiếng nói phát xuất từ lỗ đen này đây.

Tiếng nói lại thúc giục:

- Tiểu tử, người hãy triển vận toàn bộ công lực đẩy tới một chiêu xem nào.

Lục Siêu Quang liền trụ bộ tung chưởng tới.

Kinh lực cuộn cuộn từ song thủ của chàng trai đẩy ra, tưởng chừng đánh tét được vách đá. Nhưng thật lạ lùng, khi mãnh chiêu của chàng vừa gần kề, thì trong cái lỗ đen ngòm nọ có một luồng kinh phong tỏa ra, cuốn hút kinh lực của Lục Siêu Quang. Bao sức mạnh trong tuyệt chiêu của chàng tan biến vào khoảng hư không.

Lục Siêu Quang kêu thảng thốt:

- Ôi, kỳ quái, kỳ quái ...

Tiếng cười râm ran vách đá:

- Tiểu tử, kình lực của ngươi chỉ ngang tầm bọn Tứ Độc Lão Quái. Đụng phải Bá Giả công tử may ra còn kháng cự được. Song ngươi gặp nhầm Ngọc Diện Hồ Ly là ... thua.

Lục Siêu Quang tỏ vẻ không tin:

- Thừa ân công, sao có chuyện “gà mái đá bại gà cồ”?

Giọng cười lạnh tanh, vang vọng; - Ngươi đừng coi thường tấm quần hồng ấy. Từ trước tới nay, bao tay cao thủ đã thân bại danh liệt trong tầm ngọc chưởng của con hồ ly nguy hiểm ấy. Không đủ bản lĩnh thì ngươi cũng vậy thôi.

Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Tiểu bối xin ghi nhớ lời dạy của ân công. Nhưng tiểu bối có điều thắc mắc ...

- Ngươi cứ việc hỏi?

- Tại sao ân công là người có võ công siêu phàm, lại không chịu ra tay, mà phải nhờ tiểu bối phục thù, rửa hận?

Tiếng nói bỗng run run:

- Ta đã là quỷ rồi, còn rửa hận, tẩy oan sao được?

Chàng trai quả quyết:

- Tiểu bối không tin ân công là quỷ.

Tiếng nói gắt gỏng bực tức:

- Đừng hỏi lời thôi. Ta chỉ muốn biết ngươi có giữ lời hứa với ta hay không.

Lục Siêu Quang đồng ý:

- Lời hứa của tiểu bối như gươm chém đá, quyết chẳng làm sai. Nhưng tiểu bối muốn được cùng ân công diện kiến, rồi dù phải đi vào cõi chết cũng vui lòng.

Người khuất mặt gầm gừ:

- Tại sao ngươi cứ đòi hỏi điều ta không muốn?

Lục Siêu Quang trầm giọng:

- Tiểu bối chỉ muốn thấy mặt người đã giao nhiệm vụ trọng đại cho mình. Xin ân công đừng ngại, trong thạch thất này chỉ có hai người chúng ta thôi.

Một tiếng thở dài nào nụt:

- Thôi, ta đành vậy ... ngươi hãy xem đây.

Những tiếng lách cách vang lên, lỗ tròn đen thui lớn dần ...

Vút ...

Bóng người trong lỗ tròn ấy phóng vèo ra, làm Lục Siêu Quang bật lùi lại, trở mắt nhìn ...

Ôi, một quái nhân khủng khiếp!

49. Chương 49: Phiêu Bồng Khách

Giữa thạch thất âm u, những viên minh châu nhấp nháy trên vách rọi xuống một quái nhân gớm ghiếc.

Lục Siêu Quang chưa từng thấy một con người quái lạ như vậy bao giờ ...

Ông lão này lùn tịt. Một bên đầu phủ mớ tóc trắng rối tung, bên kia xương sọ lòi ra trắng hếu.

Nửa phía mặt còn lại chỉ có con mắt sáng như đốm than hồng. Giữa mắt và mũi quái nhân lộ ra hai lỗ đen ngòm, bởi sống mũi đã mất. Hàm răng lão lòi ra ngoài, với phần mũi phập phều miếng thịt đỏ hồng. Y phục trên thân lão rách bươm, toàn một màu đen. Quả là một người dị dạng đến ghê sợ.

Quái nhân cất tiếng ồm ồm:

- Tiểu tử, người mà ngươi muốn thấy chính là ta đây.

Nhìn thân thể bị tàn phá kia, Lục Siêu Quang xúc động, quên cả kinh sợ. Chàng dịu giọng:

- Thừa tiền bối, phải chăng những kẻ đại thù tiền bối vừa kể đã tàn phá thân thể tiền bối đến mức này?

Quái nhân cất giọng uất nghẹn:

- Đúng đấy tiểu tử.

Lời đáp của quái nhân khiến Lục Siêu Quang đau xót. Chàng không ngờ những kẻ tử thù của chàng còn hành động quá tàn độc với một ông lão tới mức này. Tội ác của bọn chúng thật ghê khiếp.

Chàng liền gằn giọng:

- Tiểu bối thề giết sạch bọn chúng, không chừa một mống.

Quái nhân xúc động bởi những lời nói chân thành và ý chí sắt đá của chàng trai.

Lão thụp mình xuống bên vách đá, trầm giọng:

- Tiểu tử, người quả là người nghĩa khí.

Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Tiểu bối và tiền bối, chúng ta cùng có ơn nghĩa với nhau. Vậy xin tiền bối cho biết đại danh là gì, để tiểu bối ghi nhớ.

Miếng thịt trên môi quái nhân phập phều:

- Tộc danh của ta chẳng nên kể làm gì. Bởi trên giang hồ chỉ biết ta với cái tên Phiêu Bồng Khách.

Ồi, choáng váng tinh thần, Lục Siêu Quang ôm chầm lấy thân hình của quái nhân, chàng kêu lên:

- Thúc phụ, con tìm kiếm thúc phụ bao ngày, nào ngờ thúc phụ lại phải giam hãm nơi đây?

Con mắt như hai đốm lửa của quái nhân nhấp nháy:

- Thì ra ngươi là ...

Lục Siêu Quang nghẹn ngào:

- Con là kẻ kế thừa duy nhất của Lục chưởng môn đây.

Đến lượt Phiêu Bồng Khách la lớn:

- Lục Siêu Quang, cháu đã trưởng thành, chú không thể nhận ra.

Chàng trai ôm lấy đôi bờ vai rung rung của ông lão:

- Thúc phụ ơi, cháu gặp Kinh Ngạc Kiếm Khách Mã Chu Sa mới được biết thúc phụ đã bỏ Bát Kỳ Bang ra đi tìm thân phụ cháu. Ngờ đâu thúc phụ lại ở nơi này?

Phiêu Bồng Khách thở dài:

- Cháu ơi, chú nghe tin thân phụ cháu tuyệt tích sau khi lỡ tay khiến Dương chưởng môn tử thương. Bọn Vạn Độc Bá Giả và Tứ Độc Lão Quái thừa cơ hội triệt phá Hỏa Long Bang thì lòng đau như cắt. Chú vội bỏ Bát Kỳ Bang lên đường tìm thân phụ cháu. Giữa đường chú gặp bọn ma đầu. Một trận huyết chiến xảy ra. Chú đã thi triển võ công tuyệt học, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, bọn chúng đông như chồn cáo, dồn chú vào một khu rừng hoang. Tứ Độc Lão Quái vây chặt lấy chú, để Vạn Độc Bá Giả chém chú một

gươm sát hẳn một bên mặt. Chú vừa ngã xuống thì Ngọc Diện Hồ Ly chặt luôn một nhát, làm chú bất tỉnh bới xuất huyết quá nhiều. Có lẽ bọn chúng tưởng chú chết, nên bỏ đi. Lúc tỉnh lại, chú thấy mình nằm trong Bá Bàng Địa Huyệt này.

Lục Siêu Quang rung giọng:

- Chắc có bậc cao nhân nào đã cứu được thúc phụ?

Nửa mái tóc bạc gật gù:

- Đúng thế, chú đã được Bá Bàng Thượng Nhân cứu về đây, chữa lành thương tích, còn truyền cho chú võ công tuyệt học và trao cho chú Thiên Lôì Thần Thủ. Mấy năm qua, chú ở nơi đây luyện võ qua ngày, nuôi mối hận thù trong thân hình quái gở.

Chàng trai vội hỏi:

- Thưa thúc phụ, Bá Bàng Thượng Nhân hiện ở đâu?

Phiêu Bồng Khách buồn rầu:

- Thượng nhân đã tịch diệt từ một năm qua rồi cháu ạ.

Lục Siêu Quang nắm lấy tay Phiêu Bồng Khách:

- Thúc phụ ơi, vậy ra chú chưa kịp tìm được tung tích của phụ thân cháu phải không?

Tia hồng quang nơi mắt còn lại của Phiêu Bồng Khách chợt như mờ đi, ông nói nhanh:

- Chú chưa kịp tìm phụ thân cháu, nhưng chú ngại trong lúc ông loạn trí vì lỡ tay hại bạn, thì bọn Bá Giả và Tứ Độc Lão Quái đã ám hại ông rồi ...

Giật nảy mình, Lục Siêu Quang hỏi:

- Căn cứ vào đâu mà chú nghĩ thế?

Phiêu Bồng Khách đáp ngay:

- Bởi trong khi giao đấu, chú thấy Vạn Độc Bá Giả sử dụng mấy chiêu Hỏa Long Thần Chưởng, chú ngờ rằng bọn nó đã hại được cha cháu nên mới đoạt lấy Hỏa Long Bí Kíp ...

Lục Siêu Quang nghiêng răng ken két:

- Cháu thề sẽ giết hết bọn ma đầu để rửa hận.

Dòng lệ nóng ứa ra khoeo mắt duy nhất của Phiêu Bồng Khách:

- Phải, cháu cần diệt trừ hết bọn chúng và đoạt lại bí kíp Hỏa Long. Theo chú nghĩ, Vạn Độc Bá Giả công tử không đủ trình độ luyện hết mười chiêu Hỏa Long Thần Chưởng, nhưng cháu sẽ luyện được ...

Chàng trai ngạc nhiên:

- Có lẽ nào thúc phụ cho rằng võ công của cháu hơn được Bá Giả?

Phiêu Bồng Khách đáp:

- Ta không bàn chuyện hơn kém. Quan trọng là cháu luyện được Chân Dương Nội Khí để dung hòa cương nhu, sẽ luyện thành công cả năm chiêu Nhu Công và năm chiêu Cương Mãnh trong Hỏa Long Bí Kíp ...

Chợt con mắt duy nhất của Phiêu Bồng Khách nhìn thẳng chàng trai trẻ:

- Tiểu diệt, trong lúc cháu vận công và xuất chiêu, chú nhận thấy cháu đã học được những tuyệt thức quái lạ, chẳng phải võ công của thân phụ cháu?

Lục Siêu Quang vội thuật chuyện mình bị Bá Giả công tử đánh văng xuống vực Ma Phong, lọt vào Linh Quân Biệt Phủ, và học được pho Hồng Huyết Kỳ Thư ... chàng đã có ngón võ công Huyết Chỉ Điểm Tinh làm quần hùng khiếp mặt. Nhưng trong trận liên kết giữa các đại phái, chàng không cự nổi Toái Bì Chiêu của Liễu Phàm đại sư.

Phiêu Bồng Khách gật gù:

- Chú sẽ truyền Chân Dương Nội Khí của Bá Bàng Thượng Nhân cho cháu. Nội khí sung mãn, cháu sẽ phát huy được Hồng Huyết Chưởng và luyện thành công Hỏa Long Thần Chưởng. Những kẻ đại thù không thoát khỏi tay cháu đâu.

Chàng trai cúi đầu:

- Thúc phụ quá kỳ vọng ở cháu chăng?

Tiếng cười của Phiêu Bồng Khách sắc lạnh, rồi ông lại nghiêm giọng bảo:

- Chú thấy cháu là một thiếu niên có căn cốt tuyệt phẩm, nhưng cháu cần phải tự tin để lập chí và luyện thân. Nhất định cháu sẽ hoàn thành nhiệm vụ diệt thù, và tiến tới đỉnh cao võ học.

Ông vỗ vai Lục Siêu Quang:

- Nội lực của cháu đã phục hồi, cháu tạm ở đây ăn nắm Bá Bàng, uống nước khe Thanh Thủy. Chú truyền lại cho cháu tất cả những gì đã thọ giáo từ Bá Bàng Thượng Nhân, cháu sẽ đủ sức tầm thù và luyện thêm nhiều kỳ chiêu tuyệt thức.

50. Chương 50: Mê Tâm Hoàn

Nơi tổng đàn của Hoa Nguyệt Hội, Nam Nữ Hội Chủ đã trở về. Nữ Hội Chủ Vương Lệ Hoa, hay Vũ Chi Hoa cũng là mẹ ta, lúc nào cũng có mảnh lục che mặt.

Mụ quay lại chồng, gần giọng:

- Thế là lại vượt mặt thằng tiểu tử.

Phương Thế Võ nói:

- Biết làm sao được. Võ công của Ẩn Diện Khách thật siêu phàm. Ta làm sao thắng nổi.

Vũ Chi Hoa bực bội:

- Chẳng hiểu lão Ẩn Diện ấy liên quan với Hắc Diêm Vương ra sao, mà quyết tâm cứu thằng tiểu tử đến thế.

Nam Hội Chủ lắc đầu:

- Chuyện đó ta chưa biết được. Có điều ngạc nhiên là ta thấy lão Ẩn Diện sử dụng mấy tuyệt chiêu giống trong Hỏa Long Bí Kíp. Không lẽ lão này đã chộp được pho võ công của Lục Siêu Quân?

Nữ Hội Chủ kêu lên:

- Phu quân nói thiếp mới nhớ ra. Lúc tiểu tử Hắc Diêm Vương ngất đi, quả thật Ẩn Diện Khách có sử dụng hai chiêu Hỏa Long Thần Chưởng để áp đảo Liễu Phàm đại sư. Việc này ta phải điều tra tường tận xem Ẩn Diện Khách đích thực là kẻ nào.

Nam Nữ Hội Chủ Hoa Nguyệt Hội đang bàn tán, thì Phương Tuyết Vân từ ngoài đi vào.

Nàng tươi như đóa hoa hàm tiếu:

- Mừng song thân mới về.

Nàng thản nhiên và vô tư, vì tưởng việc nàng cứu thoát chàng thiếu hiệp đẹp trai qua ngã mặt đạo cha mẹ nàng đều không biết, bởi những tên thuộc hạ đều đã bị Lục Siêu Quang giết chết.

Vũ Chi Hoa vui vẻ vuốt tóc con gái:

- Ôi, con của mẹ đẹp quá. Nhưng nếu con dùng một hoàn Mỹ Dung Tố mẹ vừa luyện xong, con sẽ đẹp hơn nhiều.

Tuyết Vân xà ngay vào lòng mẹ:

- Mẫu thân, cho con uống thuốc ấy ngay đi.

Thò tay vào bọc, Vũ Chi Hoa lấy ra một hoàn thuốc trao cho con gái, với giọng ngọt ngào:

- Con hãy uống hoàn Mỹ Dung này với một chung rượu dung mạo con sẽ thẩm tươi, quyến rũ hơn.

Phương Thế Võ liền rót rượu ra chung, hẩn cũng dịu dàng bảo:

- Rượu đây uống đi con.

Cô gái bỏ hoàn thuốc vào miệng, đưa chung rượu lên môi uống cạn. Nàng ôm lấy mẹ:

- Cám ơn thân mẫu ...

Lạ thay, vừa dứt lời Tuyết Vân gục ngay vào lòng mẹ, lịm đi. Phương Thế Võ nhòm tới:

- Ủa, nàng vừa cho nó uống Mê Tâm Hoàn phải không?

Vũ Chi Hoa mỉm cười:

- Đúng thế. Nó sẽ mê lịm đi. Và khi tỉnh dậy thì mọi chuyện gã trai khốn kiếp kia nói cho nó nghe, nó sẽ quên hết ...

Bật cười lớn, Phương Thế Võ nói:

- Và nó sẵn sàng giết chết gã nọ, nếu còn gặp lại ...?

Nữ Hội Chủ gật đầu, đắc ý:

- Đó chính là mục đích của ta.

Mụ bồng cô gái đặt lên chiếc thạch sàng, trên môi mụ nở nụ cười thỏa mãn. Chợt quay lại thấy gương mặt Phương Thế Võ có nét lo âu, Vũ Chi Hoa liền hỏi:

- Phu quân còn trầm tư điều gì vậy?

Phương Thế Võ đáp:

- Chưa giết được gã tiểu tử ấy là ta chưa yên tâm. Vì có thể trong một dịp nào đó, thằng ranh ấy tiết lộ chuyện bí ẩn của mình trước quần hùng ... Nàng thử tưởng tượng đôi ta sẽ ra sao?

Cặp mắt Vũ Chi Hoa quắc lên ánh tinh quang lấp lánh:

- Nhất định là ta phải tìm giết cho được nó. Ta còn phải tìm hiểu xem Khuru Lô Chấn có còn sống và cùng gã tiểu tử này lên khỏi Tử Vực Ma Phong hay không.

Nam Hội Chủ gật đầu lia lịa:

- Đúng thế, ta lại phải tiếp tục lên đường ngay thôi.

Bỏ mặc Tuyết Vân nằm trên chiếc giường bằng đá nhẵn bóng. Phương Thế Võ và Vũ Chi Hoa cặp tay nhau ra ngoài.

Chỉ phẩy tay một cái, mười cặp nam nữ thuộc hạ đã phi hành vun vút theo Nam Nữ Hội Chủ.

Bọn chúng đi lòng sục tung tích Hắc Diêm Vương.

51. Chương 51: Truyền Nội Lực

Thúc phụ, thúc phụ ...

Nửa gương mặt của Phiêu Bồng Khách quay lại chàng trai:

- Lục Siêu Quang, năm ngày qua con cảm thấy thế nào?

Chàng trai đáp nhanh:

- Thừa thúc phụ, cháu nhận ra nội lực của mình đã sung mãn. Chẳng hiểu đã đến lúc cháu nhận được chân nguyên thần lực của thúc phụ chưa?

Phiêu Bồng Khách gật đầu:

- Hôm nay ta sẵn sàng rồi đấy. Chú cháu ta hành công truyền lực ngay bây giờ nhé.

Lục Siêu Quang ngồi xập xuống theo thế tọa công trước mặt người chú dị dạng. Từ phía sau lưng, bàn tay xương xẩu cứng như thép của Phiêu Bồng Khách chụp vào đầu chàng trai ấn mạnh.

Lục Siêu Quang thấy ngay một luồng khí ấm từ huyết thiên linh đưa xuống đan điền.

Bàn tay bên kia của Phiêu Bồng Khách xoa bóp các huyết đạo, khai thông kinh mạch để nội lực tỏa ra khắp châu thân Lục Siêu Quang.

Tiếng Phiêu Bồng Khách nghe âm u bên tai chàng trai:

- Ta truyền hết khí lực cho cháu, rồi tắm thân dị dạng vô dụng này sẽ không còn nữa.

Ta chết, nhưng rất vui lòng, bởi có đứa cháu xứng đáng thay ta rửa mối hận thù đã mang nặng bấy lâu.

Phiêu Bồng Khách không cho biết chuyện này trước, nên Lục Siêu Quang kêu thảm:

- Ôi, lẽ nào ta để thúc phụ phải chết?

Nhưng đã muộn rồi, Phiêu Bồng Khách đang truyền chân nguyên nội lực qua cho Lục Siêu Quang. Chàng chỉ mới suy tư vài khắc, đã nghe tiếng thúc phụ thét:

- Tiểu diệt, hãy tập trung vận chuyển chân khí, tiếp nhận nội lực của ta, không được xao lãng.

Lục Siêu Quang vội vận nội lực, điều hòa nguyên khí, tiếp nhận công lực từ Phiêu Bồng Khách truyền sang. Nếu xao lãng trong khoảnh khắc, hai nội lực không hòa hợp sẽ xung phản, nổ tung các huyết đạo cả hai người cùng chết.

Sau một khắc triển vận công lực, nửa gương mặt của Phiêu Bồng Khách tím dần đến kinh khiếp, con mắt duy nhất đã lạc thần, giọng nói tựa tiếng muỗi vo ve:

- Tiểu diệt, bây giờ trong người cháu đã có nguồn nội lực bằng kẻ khổ luyện cả trăm năm. Trong hốc đá trên cao, ta có để pho Lô Oanh Đỉnh Pháp, Chân Dương Nội Khí và một biểu tượng Thiên Lô Thần Thủ. Sau khi ta tịch diệt, cháu luyện Lô Oanh Đỉnh Pháp sẽ thấy công dụng phi thường của chiếc bàn tay sắt Thiên Lô Thần Thủ. Còn pho Chân Dương Nội Khí cháu cứ mang bên mình, chờ có dịp sẽ luyện nó. Nhờ Chân Dương Nội Khí, cháu sẽ phát huy được Hồng Huyết Chưởng đến mức vi diệu, và sau này luyện thành công mười chiêu Hỏa Long Bí Pháp!

Tiếng nói của Phiêu Bồng Khách cứ nhỏ dần:

- Trong hốc đá cũng có túi cấm nang, chỉ cách cho cháu ra khỏi Bá Bàng Địa Huyệt này, khi đã luyện xong pho Lô Oanh Đỉnh Pháp ...

Nội lực chân khí của Phiêu Bồng Khách đã truyền hết cho đứa cháu thân yêu.

Giọng ông phều phào đứt đoạn:

- Cháu phải trừ diệt cho hết kẻ thù ... ôi ... ta ... ta ...

Một tiếng nấc ngân dài chặn ngang lời trăng trối, con mắt duy nhất của Phiêu Bồng Khách đã khép lại nghìn thu.

Lục Siêu Quang ôm chầm lấy tắm thân dị dạng khóc lớn:

- Thúc phụ ... thúc phụ.

Không có tiếng đáp nữa, trong địa huyệt âm u lúc ấy chỉ còn lại Lục Siêu Quang bên xác chết lạnh tanh.

Chàng đào vách đá, chôn cất thúc phụ, cúi xuống lạy bốn lạy. Rồi phóng mình lên giữa hàng thạch nhũ, chàng moi trong hốc đá lấy được hai pho sách, và bàn tay đồng đen, hình thù quái lạ, có ngón tay trở lúc nào cũng chỉ ngược.

Liếc qua những hàng chữ, Lục Siêu Quang phần khích kêu lên:

- Đây là những pho võ công Lôi Oanh Đỉnh Pháp và Chân Dương Nội Khí. Còn bàn tay bằng đồng đen chính là Thiên Lôi Thần Thủ.

Moi sâu trong hốc đá, chàng còn lấy ra được một túi gấm, đôi mắt chàng sáng lên:

- A, đây là cẩm nang xuất nhập địa huyết.

Theo lời dặn của Phiêu Bồng Khách, chàng tỉnh tọa, mở bí kíp Lôi Oanh Đỉnh Pháp để thâm thập võ công tuyệt học. Do nội lực sung mãn nên Lục Siêu Quang tiếp nhận những kỳ chiêu tuyệt thức rất nhanh.

Giở cẩm nang xem cách vào ra địa huyết, Lục Siêu Quang bỏ các pho sách và Thiên Lôi Thần Thủ trong chiếc túi vải khoác lên vai, rồi chân giẫm từ thạch thất.

Đã có cẩm nang hướng dẫn, chàng đi trong độc đạo đủ một trăm lẻ tám bước gặp một pho tượng sư tử đá. Vận dầu thạch sư sang phía tả, những tiếng kêu ken kết nổi lên. Lục Siêu Quang cảm thấy dưới chân rung động mạnh. Chàng được từ từ đưa cao trong một giếng đá, ánh sáng lơ mơ. Khi thân hình đứng vững là chàng đang ở trên một bậc thềm đá rêu phong.

Cứ theo những bậc đá ấy, chàng đi lên mãi cho đủ ba trăm sáu mươi bậc, thì chàng đụng một bức tường đá chắn ngang.

Ầm ... Ầm ...

Một chiêu Lôi Oanh Đỉnh Pháp vừa xuất thủ.

Theo đúng cẩm nang, Lục Siêu Quang xuất chiêu, bức tường đá khổng lồ vụn như cám.

Tường đá vừa sập, ánh sáng chan hòa ...

Thì ra bức tường này tiếp cận ngôi miếu cổ mà Lục Siêu Quang ngắt lịm nơi thềm cửa, trước khi chàng được Phiêu Bồng Khách đưa vào địa huyết.

Dừng bước trong cổ miếu, Lục Siêu Quang không khỏi đau lòng nhớ tới thúc phụ Phiêu Bồng Khách đã hy sinh tánh mạng để truyền hết nội lực sinh khí cho chàng.

Quỳ lạy vong linh thúc phụ, chàng phóng vút ra khỏi ngôi cổ miếu. Trước khi Phiêu Bồng Khách bị kẻ thù hãm hại, thì ông đã là bang chủ Bát Kỳ Bang. Điều này làm Lục Siêu Quang nhớ đến Mã Giáng Kiều đang làm bang chủ ở Kim Phụng Áo.

“Tại sao mình không tới đó tạm nghỉ ngơi và luyện pho Chân Dương Nội Khí?”

Lục Siêu Quang trầm nghĩ, và chàng vận dụng Hồng Huyết Xung Thiên lao về phía Kim Phụng Áo như tên bắn.

Chàng vừa đáp xuống một mỏm đá tai mèo, thì hai mươi kiếm thủ đã xông ra, quát lớn:

- Kẻ nào dám xâm nhập tổng đàn Bát Kỳ Bang đó?

Những thanh gươm sáng lòa trên tay các kiếm thủ hùng dũng, làm Lục Siêu Quang thầm khen Mã Giáng Kiều giỏi luyện thuộc hạ và bố phòng nghiêm ngặt.

Chàng liền lớn tiếng:

- Ta muốn gặp Mã Giáng Kiều.

Nghe có người kêu tên bang chủ ngang xương như vậy, những kiếm thủ đều phóng vèo tới, toan cho kẻ vô lễ nhận tuyệt chiêu sấm sét. Nhưng họ cùng ồ lên một tiếng, nhất loạt quỳ xuống:

- Kính chào Hắc Diêm Vương các hạ.

Chàng vội phẩy tay:

- Miễn lễ, miễn lễ.

Các kiếm thủ vừa đứng lên, thì một cô gái mặc áo giáp bạc đã từ trong tổng đàn lao vút ra.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Mã hiền muội ...

Mã Giáng Kiều cũng cất tiếng hân hoan:

- Ôi, Lục huynh ... muội thương nhớ huynh biết chừng nào.

Hai người ôm chầm lấy nhau. Nhưng trước lúc thuộc hạ, họ lại phải buông nhau ra, chỉ bày tỏ mối chân tình qua ánh mắt.

52. Chương 52: Biến Cố Kim Phụng Áo

Nàng sung sướng nắm tay chàng đưa vào tổng đàn, miệng hỏi dồn dập:

- Muội biết tin có kẻ giả danh huynh, hành thủ tàn độc khắp các môn phái, rồi biết huynh gặp phải Ngũ Đại Phái ở Bãi Sinh Tử, lòng thêm hồi hộp không yên. Sao bữa nay huynh về đây dung mạo đầy phần khích vậy?

Lục Siêu Quang vào đại sảnh cùng ngồi với Mã Giáng Kiều, chàng chậm rãi nói:

- Huynh vừa trải qua cuộc thử sức với các đại phái và bọn ma đầu Nhất Hội, Nhị Giáo.

Huynh về đây cùng muội gần gũi một thời gian, và cần một nơi yên tĩnh hành công để luyện Chân Dương Nội Khí ...

Mã Giáng Kiều hết sức mừng vui, xúc động.

Nàng thở thê:

- Được sống bên cạnh huynh là muội hạnh phúc vô cùng, cuộc đời đầy ý nghĩa. Huynh cứ an tâm luyện công, tất cả nhu cầu muội chu toàn hết.

Lục Siêu Quang rung động bởi chân tình của Mã Giáng Kiều. Nhưng chàng vẫn không quên được Bội Ngọc tiểu thư chàng ký thác cho Túy Cuồng Lão, và Khưu Tuyết Vân còn sống trong vòng kim kẹp của đôi gian phu dâm phụ nơi Hoa Nguyệt tổng đàn.

Ôi, đời chàng sao luôn bị ray rứt bởi chuyện tâm tình rắc rối.

Mã Giáng Kiều chợt hỏi:

- Đường như huynh đang có điều chi lo lắng?

Lục Siêu Quang vội lắc đầu và choàng tay qua vai cô gái:

- Huynh đang nghĩ đến muội, một nữ bang chủ xinh đẹp, uy nghi.

Mã Giáng Kiều đã thay bộ y phục lụa mềm chẳng khác một tiểu thư, nàng ngã vào lòng chàng:

- Tất cả đều nhờ huynh đó. Giang sơn này và những kỳ chiêu, tuyệt thức huynh đã truyền cho, tạo thành cơ nghiệp của Bát Kỳ Bang.

Chàng trai cười cười:

- Cơ nghiệp này tất cả thuộc về hiền muội.

Đôi mắt Mã Giáng Kiều đọng đưa tình tứ:

- Nhưng tấm thân này muội sẵn sàng trao cho huynh ...

Sóng tình bỗng dâng lên dào dạt ...

Lục Siêu Quang vội đứng dậy, ra vẻ thản nhiên:

- Nào, đôi ta cùng đi một vòng xem giang sơn của muội, và tìm một nơi để huynh làm chỗ hành công ...

Mã Giáng Kiều khoát tay Lục Siêu Quang đi khắp trong doanh trại. Tất cả đều bình bình khí thế, với các kiếm thủ tinh nhuệ và dũng liệt dưới tám sắc cờ.

Lục Siêu Quang được cô gái đưa tới một phòng kín đáo, chàng vui vẻ gật đầu:

- Muội dành cho huynh phòng này để luyện công tốt lắm, cần nhất là không cho bất cứ người nào làm cản trở những buổi hành công luyện khí của huynh.

Mã Giáng Kiều tươi cười:

- Điều ấy muội đã rõ, huynh cứ an tâm.

Ấu yếm nhìn Mã Giáng Kiều, Lục Siêu Quang bảo:

- Luyện Chân Dương Nội Khí là việc làm cấp bách của huynh. Muội sắp xếp cho huynh tiến hành ngay nhé.

Đang trong lứa tuổi xuân tình phát động, Mã Giáng Kiều thấy chàng thiếu hiệp trở lại với mình thì đã ước mong những vòng tay ân ái, và nàng được thủ thủ tâm tình. Nếu chàng nghiêng tình cảm về phía nàng, chắc hình bóng tiểu thư Bội Ngọc ngày nào sẽ mờ phai trong tâm tưởng chàng trai yêu quý. Nhưng ánh mắt ầu yếm và lời tỏ bày về công việc cấp bách của chàng, khiến Mã Giáng Kiều phải tạm dẹp những đợt sóng lòng dâng lên dào dạt.

Nàng bố trí căn thạch phòng cho Lục Siêu Quang hành công luyện khí, tất cả bang chúng đều được lệnh tránh xa. Mọi thứ cần thiết đều do nàng đích thân đưa tới.

Khu vực tổng đàn Bát Kỳ Bang giữa Kim Phụng Áo đầy núi non hiểm trở, nhưng việc canh phòng còn được tăng cường suốt ngày đêm, để Lục Siêu Quang luyện công, điều khí an toàn.

Từng gốc cây, khe đá đều có người của bang phái canh gác.

Thời gian thấm thoắt đã mười ngày trôi qua.

Trong một đêm trăng mờ, những cao thủ canh phòng đều đã mệt mỏi. Nhưng Mã Giáng Kiều vẫn đích thân tuần hành gần thạch phòng, nơi Lục Siêu Quang hành công.

Bỗng ...

Vèo ... Vèo ...

Những chiếc bóng phóng vút xuống xuống Kim Phụng Áo.

Mã Giáng Kiều lập tức rút chiếc còi sừng thỏ một hồi dài, tất cả cao thủ Bát Kỳ Bang dù đang buồn ngủ vật vờ cũng đều tỉnh táo bởi tiếng còi báo động của bang chủ.

Từng loạt người bên ngoài xông vào, đụng độ ngay hàng rào bang chúng bên trong túa ra ...

Ầm ầm ...

Kinh khí chạm nhau rung chuyển núi non, đêm đã gần tàn bỗng rực sáng bởi muôn đạo tinh quang khùng khiếp.

Mã Giáng Kiều phóng tầm mắt nhìn ra. Nàng thấy hàng hàng lớp lớp những tên áo đen, theo dấu hiệu sợ người trắng hếu thì biết là bọn Bạch Ma Giáo đến gây sự.

Nhanh như tia chớp, nàng lao tới thạch phòng, nơi Lục Siêu Quang đang hành công, luyện khí.

Nơi đây là căn phòng đá, ăn sâu vào sườn núi vững chắc như thạch động, dù bên ngoài có thiên long đại chấn, bên trong cũng chẳng hề rung chuyển chút nào.

Vào gần khung cửa, nàng đã trông thấy Lục Siêu Quang đang tĩnh tọa, đôi mắt chàng nhắm nghiền, xung quanh chàng có làn khí mỏng, hai sắc trắng hồng bao phủ và chuyển vận luân lưu, khi mờ, khi tỏ.

Biết giai đoạn công luyện của người yêu đã đến cao điểm, nàng không dám làm chàng kinh động. Bởi trong lúc này tinh thần hay thân thể kẻ luyện công bị chấn động là tẩu hỏa nhập ma chết không kịp trời.

Mã Giáng Kiều thận trọng khép cửa thạch phòng, rồi nhẹ bước ra ngoài. Những tiếng kinh khí bùng nổ, tiếng người thét la và binh khí chạm nhau dữ dội vọng vào tai nàng thật kinh khủng.

Phóng vút ra tiền sảnh, ánh mắt nàng đã chạm phải mười hai cao thủ Bạch Ma Giáo dàn hàng ngang, bày ra những bộ mặt tàn ác hung tợn.

Nàng biết ngay đó là Thập Nhị Huyền Quan Hộ Pháp của Bạch Ma Giáo, mười hai cao thủ chỉ thua giáo chủ Bạch Ma một bậc.

Chúng sừng sững đứng trên thảm cát vàng, trở mắt nhìn vào, trong khi bọn thuộc hạ đang xung trận tàn sát người của Bát Kỳ Bang. Tiếng thét la buốt óc, sát khí đằng đằng.

53. Chương 53: Máu Nhuộm Bát Kỳ Bang

Vừa thấy Mã Giáng Kiều xuất hiện. Đệ Nhất Huyền Quan Hộ Pháp đã tru lên như sói rống:

- Nữ bang chủ, ta vâng lệnh Bạch Ma giáo chủ đến rước nàng về giữ ngôi đệ nhất phu nhân.

Chỉ nghe qua những lời sổng sượng ấy, Mã Giáng Kiều đã thấy uất khí bốc lên đầu.

Đôi mắt phượng tròn xoe, Mã Giáng Kiều thét vào mặt lão ma đầu như dao chém:

- Lũ ác ma, khôn hồn hãy lui ngay. Nếu cãi lời ta thì bãi cát vàng kia sẽ là mộ địa chôn vùi thân xác bọn người.

Đệ Nhất Huyền Quan Hộ Pháp phát lên một tràng cười lạnh tanh:

- Mã Giáng Kiều, ta khuyên nàng hãy tỏ ra hiểu biết mà chấp nhận lời cầu hôn này.

Bằng không ... Tổng đàn Bát Kỳ Bang sẽ biến thành tro bụi, mà thân xác nàng chưa chắc toàn vẹn đâu.

Tám điện chủ Bát Kỳ Bang nghe những lời lỗ mãng của lão ma đầu thì nổi giận nhún mình phóng tới, sẵn sàng tung chưởng vào lũ ác ma đến gây sự.

Nhưng Mã Giáng Kiều đã phẩy tay, ra hiệu cho các điện chủ giữ nguyên vị trí. Nàng nhận thấy lực lượng Bạch Ma đông đảo và hung tàn. Bọn chúng lại đến gây sự đúng lúc Lục Siêu Quang đang hành công, luyện khí, hết sức bất lợi cho nàng.

Cách hay hơn hết là nàng kéo dài thời gian ... bởi Lục Siêu Quang đã báo trước với nàng, sau mười ngày công luyện là Chân Dương Nội Khí hoàn toàn viên mãn. Thời hạn mười ngày đã trôi qua, giờ đây chỉ còn khoảng thời khắc cuối cùng. Chỉ cần chờ Lục Siêu Quang đạp cửa thạch phòng bay ra, thì bọn Bạch Ma kia sẽ biến thành tro bụi hết.

Thoáng nhanh ý nghĩ trong đầu, Mã Giáng Kiều chợt đổi thái độ.

Nàng lên tiếng:

- Đệ Nhất Huyền Quan Hộ Pháp, nếu thực sự giáo chủ người muốn cầu hôn với ta, tại sao lại chỉ cho các người tới rước?

Câu hỏi của Mã Giáng Kiều thật bất ngờ.

Bọn ma đầu toan dùng lời cầu hôn chọc giận nữ bang chủ để lấy cớ giao tranh. Nào ngờ nàng đặt câu hỏi rất hợp lý, làm bọn chúng phải ú ớ một lúc.

Cuối cùng lão Đệ Nhất Huyền Quan trừng mắt:

- Mã Giáng Kiều, bộ nàng có ý chê Thập Nhị Huyền Quan Hộ Pháp của bản giáo không đủ tư cách đón rước nàng à?

Cô gái bật cười khanh khách:

- Việc cầu hôn là quan trọng. Nếu ta nhận lời, ta sẽ là nữ chủ của tất cả các người, lẽ nào ta để các người dẫn về như một ả nô lệ?

Lão ma đầu đuối lý, liền gầm lên:

- Vậy nàng muốn gì đây?

Mã Giáng Kiều quát mắng:

- Người không được vô lễ. Hãy rút hết bọn thuộc hạ trâu chó kia về, mời giáo chủ của các người tới nói chuyện với ta.

Đệ Nhất Huyền Quan Hộ Pháp Bạch Ma Giáo thét lên:

- Tiệt tì khinh mạn, người phải chết.

Lão thấy tay một cái, ba tên ma đầu liền bắn vọt ra giữa bãi cát vàng, tựa ba con quỷ.

Bọn này là Tam Khôi Hộ Pháp, những tên đã từng gây ra nhiều vụ huyết án trên giang hồ.

Một lá cờ đen bỗng cắm phập giữa cục tràng ...

Hắc Kỳ điện chủ Bát Kỳ Bang và hai đường chủ xông ra:

- Nào, bọn quái ma hãy tiếp chiêu.

Tam Khôi Hộ Pháp Bạch Ma Giáo quét những luồng nhân quang xanh lè qua các đối thủ.

Phía bên này những cao thủ Bát Kỳ Bang trụ nguyên phương vị, thân mình thấp xuống, toàn bộ thần công triển tập lên song chưởng chờ đợi đối phương xuất động.

Bình bình bình ...

- Cho bọn người cùng chết ...

Sau tiếng thét tung trời, Tam Khôi Hộ Pháp đẩy về phía đối thủ những chiêu thần tốc, nặng như quả núi.

Hắc Kỳ điện chủ cùng các đường chủ Bát Kỳ Bang cũng dựng song chưởng xô tới những luồng kinh khí cuộn cuộn, sức mạnh kinh hồn.

Ầm ...

Đùng đùng ...

Các luồng sóng chưởng hút nhau ghê khiếp. Những thân người bắn tung, nát bét, máu óc văng đầy bãi cát vàng. Bọn hộ pháp Bạch Ma giáo chỉ lay động thân hình, rồi giữ y phương vị. Còn Hắc Kỳ điện chủ và các đường chủ Bát Kỳ Bang bị văng ra xa mấy trượng, lão đảo như những con thuyền trên sóng.

Thanh Kỳ và Xích Kỳ điện chủ phát nhanh những lá cờ xanh đỏ, phát hiệu lệnh cho bang chúng tiến lên, không lùi trước bọn ma giáo lộng hành.

Rầm rầm ...

Tinh quang chớp lóe, kinh phong ào ạt, trận huyết đấu càng lúc càng thêm dữ dội, máu thịt tứ tung, cuộc tàn sát vô cùng man rợ.

Nơi thạch phòng, không khí vẫn im lìm ... Lục Siêu Quang chưa luyện xong những chiêu cuối cùng của Chân Dương Nội Khí, Mã Giáng Kiều sao dám kinh động tới chàng.

Cuộc đấu đã đi vào tử đạo ...

Không còn chần chờ được nữa.

Bằng mọi giá, Mã Giáng Kiều không thể buông lời cho bọn quái ma tràn vào gần thạch phòng, nơi Lục Siêu Quang còn đang dở cuộc điều khí luyện công.

Lực lượng các điện chủ và đường chủ Bát Kỳ Bang đã tung ra gần hết mà đạo quân Bạch Ma vẫn xô vào như sóng vỡ bờ ...

Thời khắc quyết định đã đến, Mã Giáng Kiều lao vút ra phía trước và thét lạnh lãnh:

- Bọn quái ma tanh máu, các ngươi sẽ phải vùi chôn nơi Kim Phụng Áo này ...

Đệ Nhất Huyền Quan Hộ Pháp Bạch Ma Giáo lừng lững vọt mình ra như con hắc hổ đen thui.

Lão bật cười rùng rợn:

- Tốt lắm, con xú nữ, để ta lột trần mi ra bằng một tuyệt chiêu cho mi hết ngang tàng.

Bình bình ...

Tinh quang giật lên những tia chớp cùng một chuỗi tiếng nổ choáng óc, chưởng phong quần quật xô vào thân hình Mã Giáng Kiều theo ý đồ bỉ ổi của lão ác ma.

Nhưng song thủ của Mã Giáng Kiều đã bung ra luồng nhiệt khí đỏ rực như con rồng lửa quật thẳng vào đối thủ, sức nóng thiêu đốt ghê hồn ...

Đùng đùng ... Soẹt soẹt ...

54. Chương 54: Liều Chết Cứu Tình Lang

Hộ pháp ác ma tung vọt mình lên tránh khỏi luồng sóng chưởng, toàn thân lão mướt mồ hôi.

Nổi trận lôi đình, lão vỗ xuống Độc Ma Trảo, chỉ phong từ mười ngón bổ vào đầu Mã Giáng Kiều tựa sấm sét.

Nguy hiểm kinh hồn.

Nàng thét lên một tiếng, dựng song chưởng đánh bật lên một ngọn long hổ song phi như ánh chớp.

Ầm ầm ...

Lão hộ pháp bật lùi cả trượng, còn Mã Giáng Kiều lão đảo bởi sức dội của luồng áp khí, miệng ới một bùm máu, gương mặt tái xanh.

Lam Kỳ điện chủ từ phía ngoài, cùng các đường chủ phóng vút vào bảo vệ bang chủ.

Bọn ma đầu cũng lao tới, song thủ dựng lên chơm chớm, sẵn sàng bung kinh lực.

Nhưng đệ nhất hộ pháp Bạch Ma giáo chợt thét lớn:

- Tất cả dừng tay.

Rồi lão trở mặt, quét ánh tinh quang vào mặt cô gái, tiếng cười của lão tựa quỷ rú rừng khuya:

- Mã bang chủ, nàng có muốn chấm dứt cuộc tàn sát tanh máu này chăng?

Ngạc nhiên bởi câu hỏi của lão ma đầu, nhưng Mã Giáng Kiều cũng hiểu lão ta có âm mưu tàn độc nào đây.

Nàng liền nhìn thẳng vào bộ mặt kinh khiếp của lão, rồi hỏi ngược lại:

- Ác ma, ngươi muốn đánh đổi cái gì chăng?

Tiếng cười của lão hộ pháp lại bật lên lạnh lẽo:

- Ha ha ha ... Khá khen nàng thông minh đấy.

Chợt nghĩ ra một điều, Mã Giáng Kiều chấn động tâm hồn. Nàng lo âu tự hỏi “Không lẽ bọn chúng đã biết?”.

Lão hộ pháp ma quái đã giải đáp ngay thắc mắc của nàng:

Hãy nghe đây, Mã Giáng Kiều, nếu nàng không muốn Bát Kỳ Bang bị xóa sổ giang hồ, thì nàng phải nạp cho bản giáo một người ... ngay lập tức.

Đất trời như đảo lộn.

Mã Giáng Kiều thối lui mấy bước, mắt phượng mở to, nhìn trừng trừng vào lão quái ma.

Rõ ràng bọn Bạch Ma Giáo đã biết Hắc Diêm Vương đang luyện công trong Kim Phụng Áo này, và chàng đang trong tình trạng phải bất động ...

Ồi, biết làm sao đây. Một cao thủ đang luyện chân khí theo tâm pháp tuyệt kỳ, nếu để bị chấn động sẽ lãnh cái chết khốc liệt, chẳng toàn thi thể.

Vả lại, dù bị phân thân làm trăm mảnh, nàng cũng chẳng chịu giao nạp người nàng yêu quý, từng là ân nhân của cha con nàng.

Một khắc suy nghĩ đã qua, Mã Giáng Kiều gằn giọng:

- Ta không có ai để giao cho bọn ma đầu các ngươi ...

Cặp mắt lão hộ pháp như nẩy lửa.

Lão gằn giọng:

- Nữ bang chủ, ta khen nàng là bậc đệ nhất chung tình. Nhưng liệu nàng có dám lấy mạng sống của mình để bảo vệ tên tiểu xú quỷ ấy không?

Mã Giáng Kiều vẫn lạnh lùng:

- Lão quái ma, ta chẳng hiểu lão muốn nói gì cả.

Đệ nhất hộ pháp trợn mắt quát lớn:

- Nếu ngươi quyết giấu tên tiểu xú quỷ Hắc Diêm Vương, ta sẽ phá nát Kim Phụng Áo này để bắt cho được nó.

Lời đe dọa của lão quái ma làm Mã Giáng Kiều chấn động, và nàng không thể hiểu tại sao bọn chúng biết Lục Siêu Quang đang luyện công ở nơi này?

Có kẻ phản bội trong hàng ngũ Bát Kỳ Bang chăng?

Trong lúc nàng trầm tư, thì lão hộ pháp lại gằn lên:

- Thế nào, ngươi có chịu nộp Hắc Diêm Vương cho ta chăng?

Ầm ...

Mã Giáng Kiều đột ngột trả lời bằng một tuyệt chiêu trí mạng quật vào lão quái ma giữa lúc bất ngờ.

Bật tung lên một đường khinh thân vòng cầu, lão hộ pháp vừa kịp tránh luồng nhiệt chưởng. Nhưng ba tên thuộc hạ đứng phía sau lão đều nát bét bởi kinh khí của Mã Giáng Kiều.

Gầm lên như hổ đói, lão hộ pháp phóng vút tới, nhưng Mã Giáng Kiều đã tung mình băng qua bãi cát vàng.

Lão hộ pháp lập tức bay vọt theo, miệng thét như sấm:

- Xú nữ, ngươi có chạy đằng trời.

Soẹt soẹt ...

Quái ma bật nẩy mình lên, bởi Mã Giáng Kiều sử dụng thế Hồi Thủ Sát Thương, chờ lão hộ pháp tiếp cận là chém một đường tuyệt kiếm. Ngực lão quái ma bị tét một đường, máu vọt tung tóe.

Giận như điên, lão hộ pháp kéo song cửa lên tận đình trung bỏ xuống như luồng chớp giạt.

Nhưng vừa lúc ấy, Lam Kỳ điện củ Bát Kỳ Bang thấy Mã Giáng Kiều lâm nguy, vội bung ngay hữu cửa, đẩy kinh khí vụt tới như sóng bủa đầu ghềnh.

Bình bình ...

Lão hộ pháp bật tung, còn Lam Kỳ điện chủ cũng bay lùi mấy trượng, chúi nhủi vào vách đá.

Ầm ...

Mới bật dậy, lão hộ pháp đã bung một tuyệt chiêu. Thương thay, thân xác Lam Kỳ điện chủ đã nát bét.

Mã Giáng Kiều tái mặt bàng hoàng ...

Nàng thét lên:

- Bát Kỳ Bang xuất thủ Những điện chủ và đường chủ Bát Kỳ Bang tản ra chung quanh trong trận đấu đã hội tụ theo lệnh bang chủ. Những lá cờ theo tám màu lại điều động. Bang chúng Bát Kỳ Bang liều chết xông vào.

Phập ...

Lá cờ đen từ tay lão hộ pháp phóng vào giữa cục tràng, cán cờ rung bần bật, chiếc đầu lâu trắng hếu ghê rợn nổi trên nền đen của lá hiệu kỳ chết chóc.

Tiếng thét của lão hộ pháp rờn rợn:

- Giết, giết hết. Phải tìm cho ra tiểu xú quỷ Hắc Diêm Vương ...

Giáo chúng Bạch Ma từ bốn phía tràn vào như ong vỡ tổ, Mã Giáng Kiều chấn động tinh thần. Nàng chẳng sợ cái chết đến với mình. Song nàng sợ bọn quái ma làm kinh động Lục Siêu Quang trong lúc luyện công, chàng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma hoặc bùng vỡ huyết đạo vô phương cứu chữa.

Làn sóng người của bọn ma giáo tràn tới, kinh phong ào ào, đao búa tua tủa ... chúng đè bẹp Bát Kỳ kiếm thủ và trong chớp mắt đã phá tan đại sảnh ...

Như một mũi tên, Mã Giáng Kiều lao vút về phía thạch phòng, liều chết ngăn chặn bọn ác ma tiếp cận nơi hành công luyện khí của Lục Siêu Quang.

Xích Kỳ và Huỳnh Kỳ điện chủ theo sát phía sau bảo vệ bang chủ trước cặp mắt nẩy lửa của lão hộ pháp.

Song cửa kéo lên đình trung, lão đẩy ra hai luồng kinh khí thần tốc ào ào.

Bình bình ...

Huỳnh Kỳ và Xích Kỳ điện chủ Bát Kỳ Bang văng ra giữa đấu tràng, bầy nhầy một đồng máu thịt.

Ầm ...

Đạo trường phong tiếp theo quần quật xô luồng kinh khí vào lưng Mã Giáng Kiều.

Nàng bị bật tung lên, té sấp trong vũng máu.

Tiếng nàng vẫn kêu lên tha thiết:

- Lục huynh ... Lục huynh ...

55. Chương 55: Máu Thù Tung Táo

Đánh ngã Mã Giáng Kiều, bọn Bạch Ma Giáo lẫn xả vào đâm chém bang chúng Bát Kỳ Bang.

“Rầm”.

Cánh cửa thạch phòng bật tung.

Một bóng người phóng vút ra như tên bắn.

- Ôi, Hắc Diêm Vương ...

Thất kinh, táng đờm, cả đám đông ma đầu khựng lại, trở mắt nhìn, mồm há hốc.

Những tên lớn tiếng la hét đòi giết Hắc Diêm Vương lúc này lại run hơn tất cả ...

“Bình Bình”.

Lục Siêu Quang đẩy luôn hai chiêu Chân Dương Nội Khí chàng mới hoàn tất chu thiên cuối cùng.

Tiếng rú thét chói tai. Từng chiếc đầu rơi long lóc, thi thể be bét, máu thịt tung bay.

Bọn Bạch Ma đột ngột rơi vào vòng kiếp sát chưa từng thấy.

Xuyên qua những luồng máu thịt vung vãi, Lục Siêu Quang lao tới bên người con gái.

Chàng ôm xốc nàng lên:

- Mã Giáng Kiều ...

Tiếng kêu đau thương xé ruột.

Lục Siêu Quang đã hiểu, Mã Giáng Kiều gục trước thạch phòng để bảo vệ chàng hành công luyện khí ... Còn gì đau xót hơn.

Nhẹ đặt nàng xuống, chàng dùng vạt bạch bào thấm máu người yêu, rồi lại ôm ghì nàng vào ngực.

Mã Giáng Kiều bỗng mở hé đôi mắt, làn môi nàng rung động:

- Lục huynh ... vĩnh biệt chàng ...

Ghì chặt nàng hơn, chàng kêu thét:

- Mã Giáng Kiều ... ái muội không thể chết được.

Nhưng người con gái đã thở hắt ra, đôi mắt đẹp nhắm nghiền để đi vào giấc thiên thu miên viễn.

Lục Siêu Quang quét tia nhìn rực lửa về phía bọn ma đầu đang nhốn nháo. Chàng vừa nhẹ buông Mã Giáng Kiều, đứng vụt lên, thì đệ nhất Huyền Quan Hộ Pháp Bạch Ma Giáo cũng vừa lướt tới.

“Bùng ...”.

“Aa a ...”.

Lão ma đầu bị bắn tung lên, tiếng kêu thét kéo dài khủng khiếp, máu tanh phun vọt trong không khí đầy cát bụi.

Thi thể của lão hộ pháp nát bầy giữa đấu tràng.

Chiêu Chân Dương Nội Khí thứ ba thật khủng khiếp.

Bùng ... Bình ... Bùng ... Bình ...

Thây cứ rơi, máu nhuộm đỏ cả đấu tràng.

Lục Siêu Quang cảm hận ngất trời, nên say máu như con thú dữ.

Năm lần liên tục xoay quanh đấu tràng rộng thênh thang, chàng dùng thần pháp, quét ánh hung quang vào bọn ma đầu còn sống sót. Chúng đang run rẩy hồn phách đã siêu lạc từ lâu.

Đám người mặt tái như những cái xác chưa chôn ấy là ba mươi đường chủ, hương chủ Bạch Ma Giáo còn lại sau cơn thịnh nộ của chàng trai vừa nhìn người yêu lần cuối.

Giọng chàng trầm nặng như treo đá:

- Hừm ... Bạch Ma Giáo ... ta chỉ để lại một tên sống sót về báo tin với giáo chủ tui bay thôi.

Chạm phải tia nhìn đỏ rực như cả bầu trời máu thu gọn vào ánh mắt Hắc Diêm Vương, những tên ma đầu tê cứng thân hình, tứ chi rũ liệt. Chúng trở mắt ngó chiếc bảo kíp bằng đồng đen trên tay chàng trai biểu tượng của Thiên Lôi Tàn Lệnh ... hiểu ra rằng thời khắc tận số của chúng đã đến.

Rào ... Rào ... Rào ...

Chỉ còn cách tìm cái sống trong cái chết.

Ba mươi tên ma đầu liều mạng xông tới. Chưởng lực, kinh phong ào ào ... áp khí xô ập tới Lục Siêu Quang. Lục Siêu Quang thét lớn. Tả chưởng đẩy ra một luồng khói trắng huyền ảo.

” Ầm ... ”.

Tiếng nổ chấn động một vùng, chưởng hình nở rộng, úp chụp xuống đối phương như cả bầu trời sấm sét.

“Ồnh Bình ...”.

Hai mươi chín tên ma đầu phơi thây giữa đấu tràng, chỉ còn sót lại một tên trong số ba chục như lời Hắc Diêm Vương phán quyết.

Tên ma đầu cuối cùng này đứng sững, mặt trắng như tờ giấy, không còn sức để run nữa.

Lục Siêu Quang thét to:

- Không chạy hả? Còn chờ chết nữa sao?

Gã ma đầu như bưng bình tĩnh, mở bình mắt, rồi phóng vút đi như bị gió cuốn.

Lúc ấy, đôi mắt Lục Siêu Quang chợt mờ đi vì lệ thảm, chàng cúi mình ôm xác Mã Giáng Kiều ... Người con gái hy sinh tánh mạng bởi yêu chàng chân thành tha thiết.

Ai có thể nói người hùng không khóc, khi ân tình chan chứa mệnh mông, mà người mình yêu quý đã rời xa vĩnh viễn ...

Chàng ngửa mặt nhìn trời, nghiêng răng ken két:

- Bạch Ma Giáo, ta thề sẽ giết sạch các ngươi.

Bỗng có giọng âm trầm phía sau:

- Các hạ, xin nén lòng đau, cho bọn tiện nhân được khâm liệm thi hài nữ bang chủ.

Lục Siêu Quang quay nhìn Kim Kỳ diện chủ, người còn sống sót sau cuộc tàn sát của bọn Bạch Ma.

Chàng gật đầu, lặng lẽ đứng lên, trao thi hài Mã Giáng kiều cho lũ thuộc hạ tẩm liệm và cử hành nghi thức tống táng.

Tang lễ thật âm đạm.

Đứng trước những dãy mộ mới đắp chàng trầm giọng; - Tại hạ thề xả thân trả mối thù này cho Bát Kỳ Bang.

Rồi nghiêng mình trước mộ Mã Giáng Kiều:

- Hiền muội, lời nguyện của huynh là sẽ đập bằng tổng đàn Bạch Ma Giáo, moi tìm gã giáo chủ tể cáo hương hồn ái muội, xin hãy phù hộ cho huynh.

56. Chương 56: Kịch Chiến Khôn Lường

Rời khỏi Kim Phụng Áo, Lục Siêu Quang lao vun vút về phía tổng đàn Bạch Ma Giáo.

Vừa qua mấy cánh rừng, chàng đã thấy cờ xí, gươm đao san sát phía dưới, thấp thoáng có những cái đầu trọc trên bộ tăng y vàng, và những búi tóc cao nghệu của đám người mặc đạo bào xám.

Chàng gật gù; - À, võ lâm ngũ phái lại chặn đường ta đây. Thế này cũng tốt thôi. Ta nên cho bảo kíp Thiên Lôi Thần Thủ được hoạt động và thử nghiệm Chân Dương Nội Khí.

Lục Siêu Quang lao vút xuống nhưng còn trụ trên một ngọn cây xem bọn người kia làm những trò trống gì.

Dưới ngã ba quan lộ, Liễu Phàm đại sư đang uy nghi đứng giữa các cao thủ ngũ đại phái.

Bỗng có nhiều bóng áo đen lao vút tới, trên ngực áo là hình sọ người trắng hếu rùng rợn.

Hộ pháp Trương Kinh Ngạc dẫn bọn ma đầu đến. Có lẽ lão đã được tên sổng sót báo tin về trận kịch chiến ở Kim Phụng Áo.

Trương kinh Ngạc vòng tay trước nhà sư Thiếu Lâm:

- Kính chào đại sư và các vị. Tiểu quỷ Hắc Diêm Vương đã về khu vực này bí mật luyện công, Các đại phái chặn đường tru diệt nó Nhị Giáo Nhất Hội chúng tôi cũng xin có mặt để tiếp nạp kẻ thù ghê gớm này.

Nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội cũng vừa tới, kênh kiệu đưa mắt ngó quần hùng bằng cái nhìn sắc lạnh.

Lục Siêu Quang ở trên cây reo nho nhỏ:

- Ô, cặp gian phu dâm phụ đây rồi. Nhân dịp này ta tố cáo, vạch mặt chúng trước quần hùng võ lâm.

Liễu Phàm đại sư chấp tay:

- Mô phật, chúng tôi đang chờ tên tiểu tử.

Vào ...

Tiếng nói của nhà sư vừa dứt, một bóng đỏ lung linh xuất hiện giữa khoảng không.

Thanh Hư đạo nhân la lên:

- Huyết Ảnh Công!

Lục Siêu Quang phóng vèo qua, bóng huyết ảnh bao trùm lấy chàng do nội khí phát tiết quá lạ.

Liễu Phàm đại sư thét lớn:

- Hắc Diêm Vương đây rồi!

Ông phóng vút lên, sử dụng Cầm Nã Thủ chụp bắt Lục Siêu Quang trong bóng huyết ảnh ảo diệu.

Các cao thủ mừng rỡ giương mắt nhìn theo ...

“Bùng ...”.

“Phịch ...”.

Liễu Phàm đại sư rơi xuống đất như trái rụng, bởi trúng một chưởng giữa khoảng không.

Cùng lúc ấy, Lục Siêu Quang cười một tràng ngạo mạn, như trêu chọc quần hùng và đám ma đầu đang nhìn Liễu Phàm ôm bụng quặn đau.

“Vút ...”.

Lục Siêu Quang đã lao xuống, trụ bộ hiên ngang trước đám đông. Ánh đỏ bao quanh thân hình chàng mờ dần rồi tắt hẳn.

Giọng nói của chàng nghiêm lạnh:

- Các vị lại đón chờ tại hạ đây à? Rất tiếc tại hạ chỉ muốn tìm bọn Tứ Độc Quái Lão chứ không cần gặp các vị.

Thanh Hư đạo nhân gầm lên:

- Tiểu tử tanh máu, quần hùng buộc ngươi phải trả lời về những huyết án ngươi gây nên ở tổng đàn các môn phái. Ngươi đã ám sát bao người bằng ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Lục Siêu Quang nhếch môi cười:

- Chuyện ấy ta đã trả lời trên Bãi Sinh Tử. Kẻ hành thủ lén lút ấy chẳng phải là ta, và hẳn đã sử dụng huyết chỉ giả.

Đã hết đau bụng, Liễu Phàm đại sư bước lên, lớn tiếng:

- Muốn rõ giả chân, tiểu tử hãy theo ta về Thiếu Lâm Tự để phân giải với chưong môn nhân, đừng nhiều lời ở đây.

Chàng trai hừ một tiếng bằng giọng mũi:

- Lão hòa thượng, liệu các ông có đủ sức mời ta chẳng?

Thanh Hư đạo nhân thét:

- Đại sư không nên đối đáp dằng dai, phải cần cho tiểu quỷ biết sức mạnh của quần hùng.

“Ầm”.

“Bình Bình ...”.

Song chiêu từ lưỡng chưởng của đạo nhân đẩy tới như làn chớp, nổ vang tựa ngàn cân thuốc pháo, áp khí ùng ùng ập vào chàng trai.

Lục Siêu Quang phóng vọt mình theo thế Phi Vân Ngự Phong, trong chớp mắt đã cười lên sòng chưởng của đối thủ, rồi buông mình nhẹ nhàng xuống vạt cỏ, thần sắc không đổi.

Thật là một thể né tránh quái lạ trước chưởng lực sấm sét của đạo sĩ phái Hoa Sơn.

Thanh Hư đạo nhân trợn mắt muốn bật con ngươi ra ngoài, lão quát to.

- Tiểu tử chó đẻ trò ma thuật. Ta sẽ lấy mạng ngươi.

Song thủ của lão dựng lên, nhưng Liễu Phàm đại sư đã vỗ bộp vào vai lão:

- BẠN GIÀ CHÓ CÓ NÓNG, CÓ THẦN LÔI QUÁI NẠP ĐẾN KIA RỒI.

Nhiều cái miệng cùng la:

- THẦN LÔI QUÁI NẠP. THỦ LÝ NGÀ MI ... PHEN NÀY HẮC DIÊM VƯƠNG KHÓ LÒNG TRỐN CHẠY.

Từ phía xa, một lão quái nhân đang phóng tới, cặp mắt lão lộ như hai trôn chén, miệng trệu trạo tựa bò nhai cỏ. Tóc lão phủ chấm vai, rối bời như tổ quạ.

Chớp mắt một cái, lão quái nhân đã lao mình xuống giữa đám quần hùng và ma đạo.

Lão trố cặp mắt như hai đốm than hồng, cất giọng rè rè bảo chàng trai đối diện:

- HẮC DIÊM VƯƠNG HÃY THEO TA VỀ ĐỊA PHỦ.

Lục Siêu Quang buông tiếng cười khinh mạn, không thềm trả lời.

Thần Lôi Quái Nạp nổi giận gầm vang, vươn năm móng nhọn chụp xuống như trời giáng.

Nhiều tiếng la vang:

- NGŨ TRẢO TRU TIÊN ...

“Ô RẦM”.

” Phịch ...”.

Mọi người tưởng đã thấy Hắc Diêm Vương tiêu ma nào ngờ lão quái bị văng bắn ra xa lắc, bên hông thủng một lỗ phun máu bởi trúng ngọn Chân Dương Nội Khí của Lục Siêu Quang.

Chỉ trần mình né qua chàng đã tránh được ngón trảo chết người của Thần Lôi Quái Nạp, và bung ngay ngọn Thiết Cước Xuyên Sơn. Hàng ngàn cao thủ các môn phái đều chấn động trước cái chết của lão Thần Lôi Quái Nạp, một tay thủ lý tuyệt vời của phái Nga Mi đã bị Hắc Diêm Vương giết dễ dàng.

Các chuông môn, thủ lý của nhiều bang phái cùng tiến lên, hét vang một câu:

- “ÔTrừa vị đạo” ... Quyết một trận sống chết với tiểu tử tanh máu.

Nhưng Liễu Phàm đại sư đã đưa tay ngăn cản:

- Mô phật, các vị hãy khoan ...

Thanh Hư đạo nhân nóng nảy:

- Sao đại sư chưa cho chúng tôi triệt hạ gã tiểu quỷ?

Nhà sư vội trở tay:

- Các vị không thấy hiện tượng gì sao?

57. Chương 57: Tà Chánh Khó Phân

Mọi người nhìn theo, quả nhiên thấy tám luồng khói vàng đang vèo vẹt tới.

Cả ngàn cái miệng lại reo lên:

- Thần Kim Ngũ Độc ...

- Ngũ Lão Thần Kim đã tới.

Liễu Phàm đại sư gật gù:

- Để xem Hắc Diêm Vương đấu với Ngũ Lão Thần Kim này ra sao.

Các vẻ mặt chung quanh Liễu Phàm đại sư đều hoan hỉ, Thanh Hư đạo nhân mỉm cười:

- Chắc chắn tiểu tử sẽ tan xác.

Lục Siêu Quang vận thánh lực đã nghe ngóng được những lời bàn soạn của đám đông.

Chàng nhìn về phía xa, thấy năm lão quái đang phóng tới vùn vụt, kéo theo năm đụn khói vàng quái lạ.

Chàng bỗng bật cười:

- Ha ha ... để xem ngũ độc là bọn nào, mà lũ chuột kia tin tưởng thế.

Năm đụn khói cứ xẹt đến, năm luồng kinh khí đã ùng ùng ập tới tựa sấm sét tấn công Lục Siêu Quang.

Lục Siêu Quang trụ bộ, vung tay áo tuôn ra hai đạo chuông phong tựa những làn khói trắng, song sức mạnh kinh hồn.

“Bùng ... Bình ...”.

Năm luồng kinh khí vàng khè của Ngũ Độc Thần Kim tan biến trong không khí.

Các cao thủ đại phái ồ lên một tiếng, giữa lúc năm lão quái nhân đã lao vút xuống đầu tràng, trở ánh hung quang ngó chàng trai trẻ như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lục Siêu Quang hỏi lớn:

- Năm lão già, Thần Kim của năm lão là cái quái gì vậy?

Cùng gầm một tiếng, năm lão dựng cao song thủ xuất chiêu. Lục Siêu Quang phải lóa mắt. Những mũi tên vàng chỉ nhỏ bằng những mũi kim bay rào rào trong không khí, tất cả phóng vào cơ thể chàng từ năm phương vị. Kim vàng tua tủa và tốc độ nhấp nháy khiến Lục Siêu Quang không thể nào chống đỡ kịp, nếu kim vàng xâm nhập cơ thể ... Lục phủ ngũ tạng của chàng sẽ bị đảo lộn, huyết đạo bị phong bế, dẫn tới cái chết không xa.

Thân hình Lục Siêu Quang rung lên, ngã nghiêng như thuyền trên sóng. Năm lão Ngũ Độc của phái Côn Luân vẫn tiếp tục huy động những mũi kim vàng xoắn vào cơ thể địch.

Lục Siêu Quang rú lên một tiếng, khiến bọn cao thủ bên ngoài khoái chí la vang:

- Hắc Diêm Vương tiêu mạng ...

- Xong đời tên tiểu quỷ ...

Nhưng bọn cao thủ kia đâu biết Lục Siêu Quang rú lên là để chàng chuyển vận Chân Dương Nội Khí, chống lại Thần Kim của năm lão già.

Trong chớp mắt, Lục Siêu Quang đã trấn được các huyết đạo đồng thời Chân Dương Nội Khí nung nóng cơ thể chàng lên, những mũi kim vàng bị tan thành nước, đụn khói vàng khè bao quanh Lục Siêu Quang tắt phụt.

- Ai a a a a ...

Chàng thét vang một tiếng, huy động song chưởng cùng đẩy ra một luồng kinh khí xoay tròn như trôn ốc tỏa ra vùn vụt.

“Bình Bình Bình ...”.

Một vùng như nháng lửa.

Thần Kim Ngũ Độc rú lên những tiếng như lợn bị chọc tiết, văng ra khỏi đấu tràng.

Liễu Phàm đại sư nhìn lại thấy ba mạng ngã vật ra mặt đất, thi thể nát bét như bị voi đạp. Còn lại hai lão, trong bọn Ngũ Độc đang ôm ngực, máu tuôn có vòi.

Trước thảm cảnh đó, Liễu Phàm đại sư phải phẩy tay:

- “Trừ tà vị đạo”, tất cả tiến lên ...

Cao thủ các phái ào ào lao tới, kẻ tung độc chiêu, người hơi bảo kiếm tấn công Lục Siêu Quang như vũ bão.

Lục Siêu Quang nổi giận tung mình lên cao, rút bảo kíp đồng đen cầm tay. Song chưởng của chàng đẩy nhanh một chiêu Lôi Oanh Đỉnh chớp nhoáng.

“Bùng ... Bùng ...”.

Áp khí ầm ầm xô bật các đối thủ, nhiều thân người ngã vật trên đấu tràng ... nhưng làn sóng người vẫn tràn tới.

Lục Siêu Quang hơi bảo kíp, thét to - Thiên Lôi Thần Thủ tàn sát ...

“ÔRẹtRẹt ... Bình Bình Bình ...”.

Năm đạo chỉ phong ngồi hào quang ngũ sắc đẩy kinh lực ào ào xé xác địch thủ.

Chàng xông xáo đông, tây ... bảo kíp trên tay diệu động không ngừng, kinh khí tuôn ra chẳng dứt. Chàng lướt tới đâu thân người ngã tới đó.

Chợt có tiếng thét:

- Tiểu sát tinh hãy ngừng tay ...

Lục Siêu Quang hăng máu, chẳng còn nghe thấy gì cả. Chỉ phong vẫn rền rẹt đẩy bật những thân người, máu và óc tung tóe ...

“ỒẦm”.

Một tiếng nổ chuyển đất, chàng trai bị đẩy văng, thân thể trúng thương, đau đớn dữ dội. Thân hình chàng lắc lư hồi lâu mới trụ bộ được ...

Liễu Phàm đại sư bước tới:

- Mô phật, tiểu thí chủ hãy dừng tay:

Lục Siêu Quang trợn mắt nhìn nhà sư. Chàng biết luồng kinh khí vừa đẩy bay được chàng chính là Toái Bi Chiêu của nhà sư Thiếu Lâm. Vì quá hoảng hốt, ông ta không giữ luật giang hồ, đánh lên phía sau lưng chàng một chiêu kinh khiếp.

Lục Siêu Quang lập tức chuyển vận Chân Dương Nội Khí khai thông huyết đạo nhanh chóng, đồng thời sử dụng Huyết Ảnh Xung Thiên bắn vọt thân mình lên cao ...

Từ khoảng không, Lục Siêu Quang xòe chưởng đẩy ngay song chiêu theo thế Xà Thủ Lưỡng Đầu ...

“ỒẦẦẦẦẦ Ầm ...”.

Kinh lực ập tới Liễu Phàm đại sư tựa thác đổ.

Liễu Phàm không ngờ chàng trai khôi phục kinh mạch và xuất chiêu thần tốc làm ông không đỡ kịp, phải nhận lãnh song chiêu dữ dội, bắn lùi hai trượng, miệng sặc máu bầm, thân hình bị tung lên, khiến các cao thủ đều kinh dị.

Đám đông rã hồn, tan phách.

Chợt một bóng áo đen từ trong bọn ma đầu phóng vọt ra, cùng với tiếng quát lạnh người:

- Hắc Diêm Vương, đừng tự đắc ... Hãy tiếp chiêu của ta ...

“ỒBìnhBình ...”.

Tiếng nổ bay sườn đá ... cây cối bay đầy trời.

Lục Siêu Quang dùng Hồng Ảnh Di Bộ tránh được song chiêu, và ngó kỹ kẻ vừa hành thủ ...

Chàng nhận ra Trương Kinh Ngạc, hộ pháp Bạch Ma Giáo.

“ỒBùngPhụ ... Phụ ...”.

Chưởng lực của lão ma đều đi chệch, xuyên vào đất quật thành một lỗ sâu hơn giếng.

Mùi xương khô bốc lên lợm giọng ... Thì ra lão quái ma vừa sử dụng Bạch Cốt Ma Chiêu.

Lục Siêu Quang quét cái nhìn rực lửa vào lão hộ pháp, một tên đầu sỏ của lũ quái ma, hành thủ tàn độc, cướp đi Mã Giáng Kiều yêu quý của chàng.

Chàng cũng biết cao thủ Ngũ Đại Phái không tiêu diệt được chàng, Bây giờ đến lượt bọn ma đầu tanh máu xung trận.

Thừa dịp Trương Kinh Ngạc còn trở mắt hoảng kinh vì chưởng chiêu đánh chệch.

Lục Siêu Quang đẩy nhanh một chiêu Linh Ngư Thoát Hải quật áp khí vào lão hộ pháp.

Ầm ...

Thân hình chàng trai lắc lư, còn hộ pháp Trương Kinh Ngạc tung bắn ra xa trăm trượng.

Lão gắng trụ bộ, miệng méo xệch, máu trào ra khóe mép.

58. Chương 58: Lột Trần Bộ Mặt Dâm Phụ

Liễu Phàm đại sư lại quát:

- Tiểu tử, hãy ngừng tay. Ta không ngờ Hồng Huyết Linh Quân có một đệ tử tàn độc như ngươi.

Thanh Hư đạo nhân chợt thét vang:

- Điều này đáng nghi ngờ, Linh Quân Hồng Huyết đã tuyệt tích dưới vực Ma Phong từ năm mươi năm trước, làm sao có tên môn đồ tanh máu này?

Một giọng oanh vàng bỗng vang lên lãnh lút:

- Đạo nhân Thanh Hư nói đúng Hồng Huyết Linh Quân đã ra người thiên cổ, gã Hắc Diêm Vương kia chỉ là đệ tử của Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lô Chấn. Gã từ vực Ma Phong trở về, mạo xưng môn đồ của Hồng Huyết Linh Quân để tàn sát các môn phái, khuấy động quần hùng. Vậy võ lâm Trung Thổ cần phải tru diệt hắn đi, để trừ hậu họa.

Quần hùng có mặt đều ngạc nhiên bởi lời tố giác của nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội.

Còn Lục Siêu Quang thầm nghĩ:

“Ta còn bận tay, chưa có thời gian tố cáo nó ... Bây giờ nó đã muốn thì ta cho quần hùng được biết bộ mặt thật của cặp gian phu dâm phụ này luôn.”.

Chàng liền bật cười sảng sặc, trở tay vào mặt nữ hội chủ:

- Dâm nữ kia. Ta chính thực là môn đồ của Hồng Huyết Linh Quân tiền bối, từ Linh Quân Biệt Phủ về đây. Ngươi có bằng cớ gì, dám nói ta là đệ tử Khuru Kiếm Khách?

Nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội đáp ngay:

- Bên mình ngươi còn mang thanh Vô Hư Kiếm kia, chối cãi gì nữa?

Lục Siêu Quang lại bật cười; - Hay lắm. Ta là người đã gặp tiền bối Khuru Lô Chấn, trước khi tiền bối chết trong uất hận dưới vực Ma Phong. Nếu ta kể rằng Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lô Chấn đã chết bởi âm mưu của đôi gian phu dâm phụ thì vợ chồng ngươi có điều gì nói lại hay không?

Nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội cùng lùi luôn hai bước, thân hình rung động ... còn các cao thủ cả hai phái Hắc, Bạch đều ồ lên, bởi không ngờ giữa đấu tràng đầm máu lại được nghe một tình sử ly kỳ.

Lục Siêu Quang quét tia nhìn rờn rợn vào cặp nam nữ hội chủ, hắng giọng:

- Các ngươi nghe đây ... gần hai mươi năm trước, cặp gian phu dâm phụ Phương thế Võ và Vương Lệ Hoa đã âm mưu đẩy Vô Hư Kiếm Khách xuống vực Ma Phong, rồi rủ nhau bịt mắt lập ra Hoa Nguyệt Hội. Dâm phụ đổi tên thành Vũ Chi Hoa, còn gian phu chỉ giám xưng danh Phương mỗ. Khuru tiền bối trao cho ta thanh Vô Hư Kiếm trước khi nhắm mắt là để trao cho con gái ông đang nằm trong tay đôi gian phu dâm phụ, bảo nàng rửa mối phụ thù. Nay cặp lòng thú mặt người này gặp ta ở đây là chúng đã tận số rồi ...

Đám đông ồn ào hẳn lên, vì nghe được danh tánh cặp hội chủ ma đầu lâu nay vẫn giấu kín.

Thừa lúc cặp gian phu dâm phụ đang bối rối, Lục Siêu Quang phát tới một luồng kinh phong như gió xoáy ... Lột bay hai tấm khăn che mặt của cả hai người ...

Võ lâm quần hùng hai phe Hắc Bạch đều nhận rõ gương mặt của nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội họ đồng sững sốt lên.

Phương Thế Võ và Vũ Chi Hoa xấu hổ quá, liễu mạng xông lên, cùng xuất song chưởng đánh tới hai luồng kinh lực ... một màu trắng đục, ẩn hiện trong làn kinh phong tanh tưởi.

Mọi người cùng kêu lên:

- Độc chiêu Hoa Nguyệt Bạch Tình Khí ...

“Bùng ...”.

Lục Siêu Quang dựng song chưởng quật làn áp khí xô tới màu huyết hồng rùng rục, chiêu Bạch Tình Khí của đôi gian phu dâm phụ bị tan biến ngay bởi Hồng Huyết Chưởng. Nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội lão đảo, miệng ứa máu tươi.

Chàng trai nói nhanh:

- Vì một lẽ riêng, ta tha chết cho cả cặp. Vậy hãy rút đi và nhớ giải tán Hoa Nguyệt Hội dâm bôn ... Nếu cãi lời Thiên Lô Thần Thủ sẽ phanh thây các người đó.

Đôi nam nữ hội chủ đứng chết sững tựa hóa đá, bởi xấu hổ và căm thù, mà chẳng dám phản ứng.

Lục Siêu Quang lại ngó Liễu Phàm đại sư:

- Hòa thượng, như ta đã nói ... kẻ dùng Huyết Chỉ Điểm Tinh giả để ám sát người các môn phái chẳng phải là ta. Bằng cớ ta đã nắm trong tay, một ngày gần đây ta sẽ tóm cổ thủ phạm trao cho ngũ đại phái trừng trị. Hiện nay ta chỉ hành động vì công lý và trả mối gia thù.

- Công việc còn nhiều, ta xin cáo thoái ...

Hộ pháp Bạch Ma Giáo thét to:

- Hắc Diêm Vương, đứng lại ...

Nhưng Lục Siêu Quang triển vận Hồng Huyết Ảo Ảnh Công đã biến mất trong làn khói đỏ. Giữa không trung chỉ còn văng vẳng mấy lời:

- Trương Kinh Ngạc, ta sẽ đến đập bằng tổng đàn Bạch Ma Giáo, hãy về đó mà tiếp đón ta.

Lão hộ pháp nổi giận lao vút theo làn khói đỏ, bọn Bạch Ma kéo ào đi như một bầy ruồi nhặng hôi tanh.

- Cao thủ các môn phái ngỡ ngàng nhìn nhau rồi cũng đành giải tán mỗi phe một hướng.

59. Chương 59: Tìm Người Tình Nữ

Làn khói đỏ bùng ra mờ mịt.

Lục Siêu Quang đẩy ngược một luồng chưởng phong, rồi lao đi vun vút. Khi chàng quay lại chẳng còn thấy bóng dáng Trương Kinh Ngạc đâu nữa.

Lão hộ pháp Bạch Ma Giáo đã bị chàng đánh lạc hướng.

Chàng không muốn dây dưa với lão này, bởi dự định công việc cấp thiết đang sôi sục trong đầu. Phải cứu Khưu Tuyết Vân trước.

Trước võ lâm quần hùng, chàng đã tố cáo tội lỗi và lột khăn che mặt của nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội. Điều này sẽ gây nguy hiểm cho Khưu Tuyết Vân, người con gái mà kiếm khách Khưu Lô Chấn đã ký thác, và cũng chính nàng đã trao trọn tấm bằng trinh cho chàng.

Lục Siêu Quang không thể để Khưu Tuyết Vân nằm trong tay người mẹ dâm độc và tên ma đầu Phương Thế Vô được nữa.

Chàng phải gấp rút đến tổng đàn Hoa Nguyệt Hội.

Vùng núi đồi hoang lạnh kia rồi ...

Vút một cái, Lục Siêu Quang đã phóng xuống cửa thạch động. Chân vừa trụ vững, chàng đã giương cao song thủ, sẵn sàng giao đấu với những cặp nam nữ thuộc hạ của hội ma dâm bôn này.

Nhưng chàng bỗng buông lỏng đôi tay.

Trước mắt chàng, động Ảo Tình để trống cửa toang hoác, chẳng có một bóng người canh gác. Tầng đá khổng lồ chặn cửa động đã dẹp qua một bên.

Chàng nhìn vào phía trong, những ngọn đèn lưu ly vẫn sáng, song động phủ lạnh tanh đáng ngờ.

Tất cả Hoa Nguyệt Hội đã rút đi đâu? Hay đây là bẫy rập nguy hiểm dành cho chàng?

Bởi sau trận đánh vừa rồi, cặp nam nữ hội chủ xảo quyệt đã tiên đoán rằng chàng sẽ tới đây?

Mặc kệ ...

Dù bao nguy hiểm chực chờ, chàng cũng phải tiến sâu vào tổng đàn tìm kiếm Khuu Tuyết Vân.

Bước chân thận trọng, Lục Siêu Quang qua khỏi tiền sảnh. Những ô thạch phòng bên trong vắng ngắt đến rùng rợn.

Ồi, cái gì kia?

Lục Siêu Quang vừa thoáng trông thấy một tờ giấy hồng gắn dưới ngọn đèn lưu ly trên vách đá.

Chàng bước đến gần, gỡ tờ giấy ... Mắt chàng lướt nhanh qua những hàng chữ dưới ánh đèn.

“Hắc Diêm Vương! Khá khen các hạ đã dám đến tổng đàn bốn giáo một lần nữa. Xin cung thỉnh vào trong ...”.

Lục Siêu Quang hừm một tiếng, vò nát mảnh giấy trong tay:

- Cặp gian dân xảo quyệt này tính chuyện gì đây? Ta không tìm ra Tuyết Vân thì tổng đàn này cũng thành tro bụi.

Chàng hiên ngang tiếp tục đi vào.

Đây rồi, biệt phòng của hai kẻ thâm độc.

Lạ thật, nơi này cũng vắng hoe. Màn che, trướng phủ, ánh đèn lưu ly, tất cả đều nguyên vẹn, chỉ không một bóng người.

Dưới ngọn đèn màu xanh trên chiếc bàn đá, Lục Siêu Quang lại thấy một mảnh giấy hồng.

Lập tức cầm lên xem, và chàng nhẩm đọc:

“Từ ngoài vào khoảng mười trượng, bốn hội đã rải Bá Độc Truy Hồn Tán. Các hạ yên tâm ngồi trong phòng này ... chờ chết.”.

Lục Siêu Quang lại bật lên tràng cười lạnh lạnh:

- Ha ha ha ... Ngũ Độc Thần Kim còn chẳng làm gì được ta, sá gì thứ bột độc của bọn ma đầu.

Đảo mắt nhìn quanh, Lục Siêu Quang dâng trào sôi máu hận. Chàng có sợ gì những chất mê độc của Hoa Nguyệt Hội như lần sập bẫy trước kia. Song chàng tức giận bởi chẳng tìm ra Khuu Tuyết Vân đâu nữa.

Không thể dằn nổi, chàng gầm lên:

- Ta sẽ phá nát tổng đàn này, rồi truy tìm cặp gian phu thâm phụ.

Rệt ...

Song thủ đưa lên Đình Trung, chàng quyết định đẩy ra luồng kinh khí đập nát căn biệt phòng của hai kẻ thâm ác.

Bỗng một tiếng thét rờn rợn:

- Tiểu tử dừng tay. Bộ ngươi muốn tan xác lăm sao?

Lục Siêu Quang thu hồi song thủ, tia mắt chàng quét nhanh mọi góc biệt phòng ...

- Ta ở đây ...

Một bóng người lao vút tới, và Lục Siêu Quang lại chuẩn bị xuất chiêu ...

Bóng Người Trùm Mặt bằng tấm vải màu xám, khiến chàng trai vòng ngay song thủ:

- Ân Diện Khách, sao tiền bối lại ở đây?

Ẩn Diện Khách cất tiếng cười lạnh lẽo:

- Ta sớm biết âm mưu tàn độc của nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội, nên đã chờ tiểu tử trong này. Nếu không ... tiểu tử khá tránh khỏi tan xương nát thịt.

Chàng trai kinh ngạc:

- Thưa tiền bối, có chuyện gì ghê gớm vậy?

Cặp mắt Ẩn Diện Khách long lanh sau tấm vải che mặt, lão ta trở ngón tay một vòng:

- Trong động Áo Tình này hiện chứa rất nhiều thuốc nổ. Ngay dưới nền thạch phòng ta đang đứng cũng có cả ngàn cân. Tiểu tử chỉ cần phát ra một ngón chỉ phong là tất cả đổ ụp xuống chôn vùi thân xác.

Lão cúi xuống, quơ tay trong góc sàn đá, và đưa đến tận mắt Lục Siêu Quang, nói nhỏ:

- Tiểu tử, người biết cái này chứ?

Chàng trai lùi lại, mở lớn mắt:

- Khỏi thuốc nổ?

Tiếng cười của quái nhân sắc lạnh:

- Tất nhiên, đây chẳng phải kẹo bánh chờ tiếp đãi người.

Miệng chàng trai lắp bắp:

- Thì ra bọn chúng cũng định đánh sập hang động này?

Người Trùm Mặt lại cười:

- Từ tràng giao đầu, nam nữ hội trưởng Hoa Nguyệt Hội về đây đã tuyên bố giải tán ma hội, đồng thời đưa con gái là Tuyết Vân đi tới một vùng bí mật. Trước khi đi, bọn chúng còn giăng sẵn cái bẫy thuốc nổ để chào đón người đó.

Lục Siêu Quang vội hỏi:

- Thưa tiền bối, chắc người biết cặp gian phu dâm phụ ấy đã đi tới nơi nào rồi chứ?

Ẩn Diện Khách lắc đầu:

- Ta không thể biết hai kẻ ấy đi đâu. Nhưng ta biết nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội có liên quan mật thiết với Tứ Độc Lão Quái là những kẻ tử thù của người đang cần tìm kiếm đây.

Lục Siêu Quang mừng rỡ:

- Thế thì hay quá, xin tiền bối cho biết bốn lão già tàn độc ấy hiện trú ngụ nơi nào.

Giọng nói của Ẩn Diện Khách thật u trầm:

- Hành tung của Tứ Độc Lão Quái như ma quỷ, làm sao ta nắm rõ được chúng hiện ở đâu. Có điều ta cho người biết, Tứ Độc Lão Quái và nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội đều là đệ tử của Dâm Tuyết Bà Bà.

- Dâm Tuyết Bà Bà ...

Lục Siêu Quang kinh ngạc nhấc lại, và Người Trùm Mặt gật nhanh:

- Dâm Tuyết Bà Bà còn đáng sợ hơn bọn Bạch Ma, hiện nay muội ấy đang luyện Nữ Huyết Ma Công ở Đoạn Hồn Cốc.

Đôi mắt Lục Siêu Quang sáng lên:

- Xin tiền bối chỉ giùm phương hướng đến Đoạn Hồn Cốc, văn bối muôn vàn cảm tạ.

Ẩn Diện Khách hắng giọng:

- Hừm, chuyện ấy dễ thôi. Nhưng người cần gặp Dâm Tuyết Bà Bà làm gì chứ?

Lục Siêu Quang đáp ngay:

- Bọn Tứ Độc Lão Quái nghe tin văn bối đang truy lùng chúng, nam nữ hội chủ Hoa Nguyệt Hội mới bị tổ giặc và lột khăn che mặt trước quần hùng ... Văn bối đoán rằng bọn này đã trốn về trú ẩn sau lưng Dâm Tuyết Bà Bà ở Đoạn Hồn Cốc chẳng sai.

Người Trùm Mặt gặt gù:

- Tiểu tử đoán cũng có lý. Vậy người cứ đi về hướng Đinh Thạch Ứng rồi rẽ trái năm mươi dặm là tìm ra Đoạn Hồn Cốc. Nhưng ta hỏi thật, người có còn là đồng nam không?

Chàng trai làm sao quên được lần ân ái với Khưu Tuyết Vân trong thạch lao của Hoa Nguyệt Hội, và hưởng cuộc mây mưa ... nên chàng đỏ mặt ấp úng:

- Thưa ... văn bối đã ...

Ẩn Diện Khách hiểu ý, bật cười:

- Khờ khờ khờ ... vậy thì tốt. Bởi ta ngại người đẹp trai, cường tráng mà còn đồng nam thì gặp Dâm Tuyết Quái Bà rất nguy hiểm.

Lão phẩy tay:

- Thôi người đi mau, mong rằng người sẽ tìm ra kẻ đại thù.

Lục Siêu Quang vòng tay, cúi đầu:

- Văn bối đa tạ ... và mong được cùng tiền bối tái ngộ ...

Cất tiếng cười sáng khoái, Người Trùm Mặt gặt nhanh:

- Tất nhiên, người cứ yên trí ta luôn luôn theo dõi cuộc tầm thù gian khổ của người.

60. Chương 60: Đoạn Hồn Cốc

Vèo một cái, Lục Siêu Quang đã phóng ra khỏi Động Ảo Tình.

Chàng vui mừng bởi gặp được Ẩn Diện Khách, nhưng trong lòng vẫn thắc mắc, không hiểu vì sao nhân vật ẩn mặt này luôn theo dõi và giúp đỡ chàng trong những lúc khó khăn nguy hiểm nhất. Ông ta có liên hệ gì đến thân phận của chàng chăng?

Theo hướng Ẩn Diện Khách đã chỉ, Lục Siêu Quang phóng vèo về phía đỉnh Thạch Ứng, một ngọn núi quanh năm tuyết phủ.

Từ đỉnh núi này, chàng rẽ trái ...

Quãng đường năm mươi dặm Lục Siêu Quang chỉ phóng lướt đi trong nháy mắt, và trước mắt chàng đã hiện rõ một sườn núi um tùm cây cối, che gần khuất cửa hang u tịch.

Chàng thầm nói một mình:

- Đây hẳn là Đoạn Hồn Cốc chẳng sai.

Như đại bàng hải cánh, Lục Siêu Quang lao vút vào cửa hang chẳng chút ngại ngần ...

“Ầm ...”.

Một đạo chưởng phong bất ngờ khiến chàng dội ngược.

Chàng vội triển vận Hồng Huyết Xung Thiên tung mình cười trên sóng chưởng của đối phương, bên tai còn nghe tiếng thét lạnh lạnh:

- Kể nào đó, chán sống rồi hay sao mà dám ngang nhiên đột nhập Đoạn Hồn Cốc này?

Từ trên cao, Lục Siêu Quang chờ áp khí vừa tan đã đẩy ngay xuống một luồng kinh khí toan tru sát đối thủ.

Nhưng đột ngột chàng lật ngang song cửa, cho kinh khí ập vào vách đá ...

“Bình ... Bình ...”.

Vách đá sạt lở rung chuyển cả lòng hang. Nhưng người con gái đứng trước mặt chàng không bị thương tổn, bởi cửa sổ đã lệch hẳn.

Đồng thời ... chàng dang rộng cánh tay lao tới ... miệng nở nụ cười cùng tiếng kêu hoan hỉ:

- Ôi, Khuru Tuyết Vân.

Quả thật người con gái vừa đẩy ra luồng bạo chưởng toan sát hại Lục Siêu Quang lại chính là Tuyết Vân, người từng trao thân cho chàng ... và chàng đang khổ công tìm kiếm.

Cánh tay vẫn dang rộng, nụ cười thật hân hoan, Lục Siêu Quang tiếp cận cô gái ...

Kìa, nàng cũng đưa tay ra ... nhưng thỉnh thoảng đẩy thẳng vào ngực Lục Siêu Quang một luồng chưởng phong thần tốc.

“Bùng ...”.

Thân hình Tuyết Vân bật lùi bởi sức va chạm của luồng kinh khí nàng vừa phóng ra.

Còn Lục Siêu Quang bị hất tung lên, tạng phủ đảo lộn, tâm thần chấn động bởi không tránh kịp luồng kinh lực mãnh liệt bất ngờ.

Hai vết máu rỉ dài bên khóe mép, chàng mở lớn mắt nhìn người con gái đã từng ôm ấp thề nguyện trên sườn núi ngày nào trước lúc chia tay ... trong đầu hoang mang kinh ngạc.

Tuyết Vân dựng cặp mày liễu, miệng vẫn thét lên:

- Tên súc sanh kia, ngươi là ai mà dám ngang tàng xông pha vào Đoạn Hồn Cốc.

Ôi, kỳ quái ... làm sao Lục Siêu Quang hiểu được thái độ của người con gái mình hằng nhung nhớ thương yêu. Bởi vậy, chàng cứ trở mắt nhìn nàng không chớp.

Cô gái gằn giọng:

- Hãy trả lời ta ... Tại sao ngươi căm như tảng đá vậy?

Lục Siêu Quang lắc đầu chán nản, chàng trầm giọng:

- Khuru Tuyết Vân, muội không nhận ra ngu huynh thật sao?

Cặp mắt gương tròn cô gái quát:

- Hừm, ai là Khuru muội của ngươi, hãy rút đi mau. Chưởng lực vô tình, nếu cãi lời ta thì cửa hang này sẽ là nơi chôn vùi thân xác ngươi đấy nhé.

Lục Siêu Quang bàng hoàng, chàng nghiêm giọng:

- Nàng không phải là Khuru Tuyết Vân sao?

Song thủ cô gái gương lên, nàng buông gọn một tiếng:

- Không ...

Gương mặt cô gái hoàn toàn lạnh lùng như băng giá. Nhưng Lục Siêu Quang không thể nhận lầm nàng với ai khác. Làm sao được khi thân hình nàng đã từng nằm gọn trong tay chàng, trao ân đối ái?

Chàng bèn gặng hỏi:

- Phương trời xa cách mới ba trăm, vậy mà Khuru Tuyết Vân hiền muội đã quên ngu huynh rồi à?

Ánh mắt cô gái đầy phẫn nộ, nàng gằn giọng:

- Ta đã bảo, ta không phải là Khuê Tuyết Vân.

Vậy tên nàng là gì?

- Phương Tuyết Vân, ta họ Phương người nghe rõ chưa?

Lục Siêu Quang cười nhạt:

- Rõ rồi, và ta cũng rõ lòng nàng đã đổi trắng thay đen ... quyền cả mối thù cha ... mà ta đã từng tỏ bày cho nàng biết.

Tuyết Vân lại trợn mắt:

- Người nói gì vậy, gã khùng kia ... Ta làm gì có mối thù cha? Vì cha ta là Phương hội chủ, đang ở trong động cốc kia. Nếu những lời nói điên khùng của người lọt vào tai người, chắc thân người đã biến thành tro bụi ...

Câu nói của cô gái khiến Lục Siêu Quang chợt hiểu trạng thái tâm thần nàng.

Chàng nhún mình phóng thẳng tới, Tuyết Vân lập tức xòe chưởng đẩy ra luồng kinh khí. Lục Siêu Quang đã đề phòng từ trước nên sử dụng Huyết Ảnh Di Bộ chuyển mình tránh kinh lực của cô gái, đồng thời chàng đã nhìn sâu được vào đôi mắt nàng.

“Bùng ...”.

Chưởng lực của cô gái xuyên thủng vách đá. Lục Siêu Quang không hề chấn động mà đầu óc chàng còn trở nên sáng suốt. Không còn nghi ngờ gì nữa, Tuyết Vân đã bị đội gian phu dâm phụ cho uống một thứ thuốc gì đó làm nàng mất trí, quên hết những điều chàng tiết lộ với nàng hồi ba tháng trước đây.

Ngọn chưởng Âm Dương Bạch Tinh Khí của Tuyết Vân đã chấn động lòng hang, và Lục Siêu Quang nghe có tiếng gầm thét:

- Phương nhi, có chuyện gì vậy?

Bóng Phương Thế Võ từ trong hang phóng vọt ra. Lục Siêu Quang vội nhanh chóng dùng Lăng Hư Chỉ Pháp điểm một chỉ phong vào mê huyệt của Tuyết Vân. Nàng bật ngựa ngất lịm, và chàng kéo nàng đẩy sâu vào vách đá.

Phương Thế Võ trợn tròn mắt ốc, khi nhìn thấy chàng trai, hắn gầm lên:

- Hắc Diêm Vương tiểu quỷ.

Lục Siêu Quang cười gằn:

- Chính ta đây, người tưởng gài bẫy ta ở tổng đàn dễ lắm sao?

Phương Thế Võ trợn mắt:

- Con gái ta đâu rồi?

Chàng trai bĩu môi:

- Đâu phải con người mà hỏi?

61. Chương 61: Ra Tay Trừ Ác Đạo

Hai đạo Âm Dương Bạch Tinh Khí của Phương Thế Võ bất ngờ ập đến chàng trai như bão táp. Từ song thủ Lục Siêu Quang lập tức bung chiêu Hồng Huyết Chưởng chân dương nội khí cuộn cuộn đẩy ngược kinh lực của gã ma đầu.

“Bùng ...”.

- Trời ...

Phương Thế Vô bị bật tung vào sườn đá.

- Phu quân, phu quân ...

Tiếng kêu vang vọng từ trong lòng hang, và Vũ Chi Hoa khinh thân vọt tới.

Phương Thế Vô gượng la:

- Hoa nương, gã tiểu tử tanh máu đã giấu Phương nhi đâu rồi.

Vũ Chi Hoa gầm lên:

- Hắc Diêm Vương, con gái ta đâu?

Lục Siêu Quang cười lạt:

- Vương Lệ Hoa hay Vũ Chi Hoa, cái tên đẹp mà lòng dạ sâu độc. Người chẳng xấu hổ khi hỏi tới con gái sao? Thương con mà giết cha nó và lường gạt nó nhận tên gian phu làm cha? Bây giờ người còn cho Khuu Tuyết Vân uống mê dược để giấu giếm tội lỗi ... Người đàn bà dâm độc như người phải bị đem ra lăng trì xử giáo. Người còn dám hỏi tới con gái nữa à?

Vũ Chi Hoa nổi cơn thịnh nộ hét to:

- Tiểu quỷ lắm điều, người phải chết.

“Bùng Bùng ...”.

Dâm phụ xuất chiêu tối độc, nhưng Lục Siêu Quang còn nghĩ tới Tuyết Vân ... Chàng vung chỉ phong chống đỡ, và tạm lùi vài bước.

Bỗng Âm ... tiếng nổ chuyển đất, Lục Siêu Quang bị bật tung, nội tạng nhộn nhạo dữ dội, máu ứa ra khoe mép.

Thì ra Phương Thế Vô thừa dịp Lục Siêu Quang đang bận tay với Vũ Chi Hoa, gã dùng ngón Mãnh Hổ Bạt Sơn đẩy kinh khí đánh lên phía sau chàng trai một chiêu thần tốc.

Lục Siêu Quang vận chân khí điều tức, và chàng quay ngoắt lại tựa một lần chớp ...

“Bình Bình ... Âm ...”.

Huyết Chiêu phản kích của chàng trai sử dụng Lôi Oanh Đỉnh Pháp đánh tét ngực Phương Thế Vô khiến hắn chết không kịp trối.

Vũ Chi Hoa rú lên:

- Tiểu tử hành thủ tàn độc, người phải đền mạng phu quân ta.

Hai luồng kinh khí từ song thủ Vũ Chi Hoa tuôn ra quần quật như con mãng xà tanh tươi ... Kinh phong đầy mùi dâm độc gớm ghê.

Không thể nhường nhịn lần thứ hai, Lục Siêu Quang đẩy ngược lại một chiêu Hỏa Chưởng, hồng khí ào ào xô bật dâm phụ vào vách đá.

“Bình ...”.

Thân hình Vũ Chi Hoa chao đảo, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, trông thảm hại vô cùng.

Lục Siêu Quang không muốn nặng tay hơn. Chàng còn nóng lòng muốn cấp cứu Tuyết Vân, nên toan bỏ mặc Vũ Chi Hoa, chỉ cần vác cô gái phi hành cho chóng.

Nhưng tiếng thét rờn rợn bỗng vang lên:

- Hắc Diêm Vương, chạy đi đâu cho thoát ...

Chàng trai quay mặt lại, chàng nhận ra một mục đàn bà cao tuổi, nhưng vẫn mặc áo hoa da phấn, cặp mắt đục đưa chẳng khác nào một kỹ nữ chốn lầu xanh.

Bạt tiếng cười lạt, chàng hỏi ngay:

- Người là Dâm Tuyết Quái Bà?

- Đã biết danh ta hãy cúi đầu hàng phục, ta tha cho cái tội hành thủ tàn độc với môn đệ ta ... đồng thời ta thu nạp người có việc cần dùng.

Lục Siêu Quang quắc mắt:

- Dâm quái bà không biết xấu hổ. Mau khai cho ta biết bọn Tứ Độc Lão Quái ở đâu.

Nếu cãi lời ta đập tan Đoạn Hồn Cốc này.

Dâm Tuyết Quái Bà gầm thét:

- Tiểu tử cứng đầu ta quyết bắt ngươi vào thạch động.

Lập tức song thủ mục vung lên, kinh khí cuộn cuộn, kinh phong ầm ầm bủa giăng khắp bốn phía xô ập vào chàng trai như thác lũ.

Lục Siêu Quang biết Dâm Tuyết Quái Bà thi triển tuyệt chiêu Cuồng Thủy Nhiếp Hồn, ngón võ công tối độc của ma giáo nữ yêu.

Chàng liền phóng vút mình lên, triển vận chân dương nội lực quật xuống hai chiêu Lôi Oanh Đỉnh Pháp.

“Rầm rầm ...”.

Trong phút chốc Cuồng Thủy Nhiếp Hồn đang cuộn cuộn tuôn trào bỗng tan biến mất hút.

Dâm Tuyết Quái Bà tái mặt như gà bị cắt tiết, còn đang lão đảo thì Lục Siêu Quang vung bảo kíp đồng đen thét to:

- Thiên Lôi Thần Thủ Tru Sát ...

Rẹt rẹt rẹt ... mười đạo chỉ phong sáng lòa phủ chụp xuống ác phụ dâm bôn, đánh tét thân hình mục thành trăm mảnh.

Không chậm một khắc, Lục Siêu Quang phóng vút vào vách đá, bỗng Khuru Tuyết Vân lao đi như tên bắn.

Vũ Chi Hoa bừng tỉnh gào lên:

- Hắc Diêm Vương, trả con cho ta.

Lục Siêu Quang cứ phóng vèo đi, băng qua rừng núi, song chàng cũng chưa biết đưa người con gái về đâu để giải mê dược cho nàng.

Thình lình một bóng áo vàng từ ngọn cây cổ thụ lao vút ra cùng tiếng cười ròn rợn:

- Tiểu tử, bắt cóc con gái đi đâu?

Đồng thời, chưởng phong ào tới, xô bật Lục Siêu Quang.

Chàng trai nổi giận lao vút xuống một vạt rừng thưa, thả nhẹ cô gái xuống đám cỏ non. Song thủ giương lên, sẵn sàng giao đấu với kẻ cả gan ngăn đường, cản lối.

Bóng áo vàng cũng lao vút xuống, thân pháp nhẹ nhàng ảo diệu.

Lục Siêu Quang nhướng mắt, chàng thoáng thấy cái hũ rượu lắc lư sau lưng một lão nhân thì đã kêu lên:

- Ôi, Túy Cuồng Khách lão tiền bối, đùa giỡn với vãn bối làm gì vậy?

Bật cười khà khà, Túy Cuồng Lão gật gù:

- Thấy tiểu tử vác cô gái phóng như bay, ta biết ngươi lại gặp thêm một vụ rắc rối nên phải tiếp tay vậy mà ...

Lục Siêu Quang tươi nét mặt:

- Đa tạ tiền bối, chẳng hay Bội Ngọc tiểu thư đã ra sao rồi?

Túy Cuồng Lão phẩy tay:

- Đừng lo, đừng lo ... Người ký thác cho ta, lẽ nào ta chẳng chu toàn. Ta đã đưa Bội Ngọc về Đào Hoa Trang giao cho thân mẫu nàng và Đông Đảo Thần Y. Tiểu thư đã khỏe mạnh và vẫn theo dõi hành tung của tiểu tử đấy.

Chàng vội vòng tay:

- Vạn tạ tiền bối ... chẳng bao giờ vãn bối dám quên ơn.

Xua tay mấy cái, Túy Cuồng Lão nói:

- Tiểu tử đừng khách sáo, hãy nói cho ta biết tình trạng của cô gái kia ra sao ...

Lục Siêu Quang đáp nhanh:

- Nàng này là Khuê Tuyết Vân, bị chính mẹ nàng cho uống mê dược tới mất trí, vãn bối điểm huyết đưa nàng đi, nhưng chưa biết làm cách nào giải được mê dược cho nàng.

Bước lại gần, Túy Cuồng Lão ngồi xuống, nhìn thẳng vào cặp mắt Khuê Tuyết Vân.

Lão lắc đầu:

- Tròng mắt nàng trắng bệch, đồng tử không đứng yên, chắc chắn bị loạn trí bởi mê dược.

Lục Siêu Quang gật nhanh:

- Vãn bối cũng nhận ra điều đó, nên muốn đưa nàng về Đào Hoa Trang cầu Đông Đảo Thần Y chữa trị. Nhưng ...

Lục Siêu Quang bỏ lửng câu nói, song Túy Cuồng Lão thấu hiểu ngay tâm sự của chàng.

Ông cười hề hề:

- Hiểu rồi, người sợ hãi bóng hồng đụng chạm tóe lửa chứ gì? Ai bảo người quá đa mang ...

Lục Siêu Quang thở dài:

- Tiền bối, chẳng phải vãn bối ham đào bòng, mà chỉ bởi hoàn cảnh đẩy đưa, khó xử vô cùng.

Túy Cuồng Lão kéo vò rượu đưa vào miệng tợp một ngụm, ông mỉm cười, quơ tay vỗ chàng trai trẻ:

- Được rồi, ta sẽ giúp người. Thật ra giải mê dược chẳng phải sở trường của Đông Đảo Thần Y. Ta phải nhờ một vị thần thông ảo diệu khác.

Không giấu được vui mừng, Lục Siêu Quang hỏi nhanh:

- Vị nào vậy, thưa tiền bối?

Ông lão liền đáp:

- Phong Sơn Lão Tiên Tử. Phải nhờ ông sử dụng Khai Đỉnh Thần Thông Diệu Pháp và cho uống linh đơn mới cứu chữa được nàng này.

Lục Siêu Quang lẹ miệng:

- Vậy tiểu bối kính nhờ lão bối đưa nàng đến Phong Sơn, cầu xin Tiên Tử cứu chữa. Còn tiểu bối phải đến tổng đàn Bạch Ma Giáo có việc khẩn cấp ...

Túy Cuồng Lão vẫn cười:

- Khà khà ... ta đành giúp người thêm lần nữa. Nhưng sau này tiểu tử liệu khéo léo cư xử nhé. Coi chừng lấm mối ... tối nằm không.

Tràng cười lại kéo dài, rồi Túy Cuồng Lão nâng cô gái lên vai, quay nhìn Lục Siêu Quang, nháy mắt:

- Ta đi đây, vài tháng nữa người cứ tới Phong Sơn tìm nàng và tạ ơn Tiên Tử nhé.

Vèo ...

Chớp mắt một cái, Túy Cuồng Lão đã vác Tuyết Vân lao đi mất hút.

Lục Siêu Quang còn lại một mình trong vạt rừng thưa. Chàng vui mừng bởi đã giết được tên gian phu trả thù cho kiếm khách Khuru Lô Chấn và cứu thoát Khuru Tuyết Vân.

Nhưng chàng còn buồn bởi nặng tay tru sát Dâm Tuyết Bà Bà, , trước khi kịp điều tra về bọn Tứ Độc Lão Quái.

Còn tin tức phụ thân, lâu nay vẫn chưa nghe được tăm hơi ...

Chàng thầm nói một mình:

- Ta phải xông vào tận tổng đàn Bạch Ma Giáo mới có thể truy nguyên nhiều sự thật.

Chàng lại phóng mình lên, trở thuật khinh thân để rời khỏi khu rừng vắng lặng.

Thình lình phía sau chàng vang lên những tiếng kêu thanh tao lãnh lớt như từ một thế giới nào vọng lại:

- Lục thiếu hiệp ... vội vàng đi đâu vậy?

Chàng trai khựng lại, nhướng mắt nhìn, tâm hồn chàng bỗng nhiên xao động khác thường ...

- Ôi, nhân vật bí ẩn nào đây?

62. Chương 62: Trận Ái Ân Bốc Khói

Cả một vùng cỏ cây hoang dã bỗng tươi thắm hẳn lên bởi sự xuất hiện của thiếu phụ. Sắc diện, thân hình nàng thu hút chàng trai, mùi hương kỳ diệu tỏa ra từ thân thể nõn nà ... càng làm Lục Siêu Quang ngất ngây xao xuyến.

Chàng vội quay mặt đi, buông nhanh lời nói:

- Ô, thì ra lại là nàng ... Ta chẳng muốn thấy nàng nữa. Vì ta không muốn bị nàng đem vào tiểu cốc như ngày nào ...

Người thiếu phụ xinh đẹp đã từng để nhện độc trong lòng bàn tay ... Bây giờ bàn tay mát lạnh ấy lại ôm lấy vai Lục Siêu Quang kéo về phía nàng:

- Ôi, chàng trai yêu quý ... Lục huynh ơi, giận muội làm gì, muội để huynh nằm trong tiểu cốc chỉ là để bảo vệ huynh ... không muốn huynh liều mạng với bọn Bạch Ma.

Lục Siêu Quang nhìn sững thiếu phụ:

- Nàng lại muốn ngăn chặn bước tâm thù của ta một lần nữa chẳng?

Thiếu phụ lắc đầu:

- Trái lại ... muội đang muốn giúp huynh đây.

- Nàng giúp ta?

- Phải, muội báo cho huynh biết Bá Giả công tử đã giết chết giáo chủ Bạch Ma và giáo chủ Thanh Y, nhập hai ma phái này vào một tổng đàn ...

- Ôi, thật như vậy sao?

- Sự thật còn đáng cho huynh chú ý hơn nữa là ... Tứ Độc Lão Quái hiện đang ở trong tổng đàn ma giáo ấy.

Đôi mắt Lục Siêu Quang sáng rực lên:

- Thế thì hay quá. Ta chỉ cần đột nhập tổng đàn Bạch Ma Giáo là giết được cả Tứ Độc Lão Quái lẫn Bá Giả công tử ...

Nụ cười nở trên môi thiếu phụ:

- Và chàng còn có thể tìm hiểu tung tích phụ thân đang được bọn ma đầu ấy giấu nhem nữa.

Lục Siêu Quang vui mừng phát run lên, song chàng lại thoảng nghỉ ngơi, nhìn sâu vào đôi mắt trong vắt như hồ thu của thiếu phụ tuyệt sắc.

- Nhưng sao bỗng nhiên nàng lại giúp ta nồng nhiệt vậy?

Vòng tay thiếu phụ quấn lấy hông chàng trai:

- Ôi, chàng ... ôi Lục huynh ... lẽ nào huynh không hiểu tất cả chỉ vì muội yêu huynh thắm thiết. Muội muốn huynh sớm thành công để đôi ta cùng đến một một cõi bình lai ... yêu đương bất tận, không còn thấy cảnh thù hận máu tanh ...

Lục Siêu Quang rờn rợn bởi đụng chạm da thịt thiếu phụ, chàng vội nhẹ gỡ vòng tay nàng, nhưng không thể thô bạo bởi chàng còn muốn nghe những điều bí ẩn ...

Chàng quay lại nhìn thiếu phụ:

- Vậy nàng đưa ta đến tổng đàn Bạch Ma Giáo được chăng?

Thiếu phụ mỉm cười:

- Việc ấy không khó. Nhưng huynh phải đáp lại tình yêu của muội trước đã ...

Lục Siêu Quang quay mặt, tránh làn môi thiếu phụ đang nồng nhiệt gần kề:

- Tình yêu ... làm sao ta có thể yêu, khi tên nàng là gì ta cũng chưa hề biết?

Vòng tay thiếu phụ lại ôm siết lấy Lục Siêu Quang, giọng nói của nàng nhẹ hơn hơi thở:

- Muội là Vương Kiều Dung ... hãy yêu muội đi rồi chúng ta cùng đến tổng đàn Bạch Ma Giáo.

Lục Siêu Quang xao xuyến bàng hoàng bởi mùi hương kỳ lạ từ thân thể thiếu phụ.

Chàng cố đẩy nàng ra:

- Không ... không ... ta không thể ...

Nhưng tâm thần của chàng lúc ấy lại ngược với ý muốn. Những rung động lâng lâng chợt đến ...

Mùi hương càng ngào ngạt hơn ...

Những mảnh xiêm y xếp lớp trên vật cỏ, và đôi mắt Lục Siêu Quang như hòa tan trước làn da trắng hồng. Chàng như con rối trong vòng tay thiếu phụ ... với trận mây mưa mê cuồng không cưỡng nổi ... dồn dập mê ly ...

Chàng chỉ lấy lại được tinh thần khi đôi cánh tay ngà ngọc đã buông lơi, và làn môi Vương Kiều Dung nở nụ cười thỏa mãn.

Lục Siêu Quang vùng ngay dậy.

Chàng chỉnh trang y phục và gằn giọng:

- Thôi, chúng ta đi.

Vương Kiều Dung ngúng nguẩy:

- Đàn ông con trai như huynh đều thấy ghét, hề được rồi là chẳng còn thiết tha gì nữa.

Chẳng lưu ý gì đến lời hờn trách của Kiều Dung, chàng trai phẩy tay, nói gọn:

- Ta phải đến tổng đàn Bạch Ma Giáo trước khi trời tối.

Kiều Dung đã khép xong tà áo, nàng liếc xéo chàng trai:

- Nào thì đi.

Thân hình nàng nhẹ phóng như tia chớp và tựa làn khói bay về hướng nam.

Lục Siêu Quang lập tức bám theo thiếu phụ ... sóng đôi như hai mũi tên lao đi vun vút.

Một vùng núi non hiểm trở hiện ra ...

Tiếng Kiều Dung sắc lạnh:

- Quỷ Nộ Xuyên, tổng đàn Bạch Ma Giáo kia rồi.

Cả hai cùng lao xuống một mỏm đá.

Gương mặt thiếu phụ thoáng nét ngại ngần, Lục Siêu Quang vội hỏi:

- Có điều gì vậy?

Kiều Dung thở dài:

- Lỡ hứa thì muội phải đưa huynh đến đây. Nhưng muội không muốn để huynh đột nhập tổng đàn ác hiểm kia.

Lục Siêu Quang đảo mắt nhìn bốn phía, chàng gằn giọng:

- Hừm, ta thấy có gì đáng sợ đâu?

Thiếu phụ trở tay:

- Huynh thấy những hàng cờ đen và cờ trắng kia không? Đó là hiệu kỳ của Tiêu Hồn Ma Trận. Muốn vào tổng đàn, huynh phải vượt qua được ma trận Tiêu Hồn ấy. Nơi đó đã chôn vùi không biết bao nhiêu cao thủ đặt chân tới Quỷ Nộ Xuyên ...

Lục Siêu Quang vẫn quả quyết:

- Ta sẽ phá ma trận, như đã từng phá tuyệt kiếm trận của phái Hoa Sơn trước đây.

Kiều Dung lắc đầu:

- Huynh lầm rồi, Tiêu Hồn Ma Trận nguy hiểm hơn Bát Quái Tuyệt Kiếm Trận ... và vượt được vào trong ... huynh sẽ còn đối đầu với hiểm nguy ghê gớm khác.

- Hừm hiểm nguy nào nữa?

- Bá Giả Vạn Độc công tử đã chiếm ngôi vị giáo chủ Bạch Ma, và ông ta đã luyện xong Hỏa Long Thần Chưởng ...

Câu nói của thiếu phụ làm Lục Siêu Quang bị chấn động:

- Vạn Độc Bá Giả luyện được Hỏa Long Bí Kíp à? Như vậy chính hắn đã hại phụ thân ta.

Kiều Dung trầm giọng:

- Muội không xác định được ai đã hại phụ thân huynh, nhưng Bá Giả luyện xong Hỏa Long Bí Kíp là chuyện có thật đấy. Bá Giả hiện nay như cọp thêm cánh, nguy hiểm vô cùng.

Lục Siêu Quang cười gằn:

- Nếu đó là sự thật thì ta càng phải đối mặt với Vạn Độc Bá Giả để tìm hiểu tung tích phụ thân ta.

Chàng nhún mình lao vút đi tựa một ánh chớp Kiều Dung hoảng hốt kêu:

- Ôi, Lục huynh ...

Không kịp nữa rồi, Lục Siêu Quang như một mũi tên thép đã lao thẳng vào Tiêu Hồn Ma Trận ...

Ầm Ầm ...

Trong tiếng kinh lực di động, có những tiếng thét vang lên:

- Kẻ súc sinh nào chán sống, dám vào trận Tiêu Hồn?

Lục Siêu Quang không thèm trả lời chỉ giương cao song thủ đẩy tới một chiêu Chân Dương Nội Khí ...

Bình ... Bình ... Bình.

Những thân hình đen đúa tung lên máu tanh văng khắp nẻo hết sức rùng rợn.

63. Chương 63: Mê Hồn Trận Pháp

Tiếng rú lại vang lên:

- Ôi, Hắc Diêm Vương ...

Ba gã áo đen lập tức phóng ra. Trên ngực áo thêu đầu lâu trắng to như cái tô.

Lục Siêu Quang biết ngay bọn chúng là Tam Khôi Hộ Pháp, chỉ dưới giáo chủ một bậc.

Bùng Bình Âm ...

Ba đạo kinh phong di động như bão táp xô ập vào Lục Siêu Quang, toan áp đảo chàng.

Song chưởng xòe ra, Lục Siêu Quang quật ngay một ngọn Hồng Huyết Chưởng những tia sáng đỏ chớp lóe trong tiếng nổ đinh tai nhức óc. Ba đạo kinh phong của Tam Khôi Hộ Pháp tan biến trong không khí. Cả đôi bên cùng chấn động, bật lùi hơn trượng.

Vèo vèo vèo ...

Ba cái bóng lao vút trở vào tuyết trận.

Lục Siêu Quang bật cười:

- Ta dạo chơi trong trận đồ này chắc cũng lý thú đây.

Chàng nhún mình phóng vọt vào trong, lao qua mấy khung cửa vòm xây bằng những chiếc xương sọ rùng rợn.

Ừm Ừm Ừm ...

Ba tiếng nổ quái dị, Lục Siêu Quang quay nhìn lại, mắt chàng không còn thấy gì nữa.

Chung quanh chàng khói đen tỏa mù mịt. Trong vùng khói tỏa, từng bọn ma đầu vác gươm giáo xông vào tấn kích ... những hàng cờ đen, trắng di động như quỷ ảnh làm Lục Siêu Quang hoa mắt. Chàng nổi giận vùng xông chưởng đẩy luôn mấy luồng kinh khí ...

Bình Bình ... Bùng ...

Rầm Rầm ...

Chàng trai bị dội ngược bởi chính kinh lực của mình. Nội tạng chấn động, chàng ói ra một búng máu và chỉ nhìn thấy chung quanh mình toàn những bức tường đen quái dị. Kinh lực của chàng đánh ra đều trúng vào Hắc Bích mơ hồ ấy rồi quật ngược lại chàng ...

Những tên áo đen thoát biến, thoát hiện quanh những bức tường ấy để bắn vào chàng bằng hàng loạt tên thép. Lục Siêu Quang liên tục tung mình né tránh và quật lại những bóng quỷ ấy bằng mấy đạo kinh phong.

Bình Bình ...

Luồng khói trắng tỏa mịt mờ. Lục Siêu Quang choáng váng bởi mùi mê hương ập vào khứu giác.

Chàng triển vận Chân Dương Nội Khí để chống lại mê hương. Song những bóng quỷ chấp chờn cứ tấn kích từ mọi phía làm chàng không thể tập trung điều vận chân khí ...

Chàng cảm thấy mình cứ mê dần ... mê dần giữa vùng khói đen, khói trắng mờ ảo ...

chấp chờn bóng quỷ hình ma.

Bên tai chàng vắng vắng nghe tiếng kêu gào:

- Hắc Diêm Vương, hồn người đang về địa phủ.

Thần trí sắp hôn mê, Lục Siêu Quang không còn triền vận chân khí được nữa. Thân hình chàng cứ trôi đi trong những luồng khói và mơ hồ thấy mình đang lao tới một vạc dầu khổng lồ sôi sùng sục.

Ba trượng ... hai trượng ... một trượng ... chàng đã tới sát vạc dầu ... khí nóng bùng lên làm thân chàng bỏng rát.

Tử thần đã gọi tên ...

Tiếng bọn ma đầu reo hò như quỷ hú:

- Hắc Diêm Vương ... người phải bỏ mạng trong ma trận Tiêu Hồn này thôi ...

Đã gần kề cái chết, Lục Siêu Quang cố gắng định thần vùng lên. Thân hình chàng bắn vọt theo phản xạ tự nhiên của năng lực Hồng Huyết Xung Thiên ...

Nhưng vút một cái chàng lại sa xuống vạc dầu sôi, bởi không chủ động được nội lực.

Ừ Ừ Ừ ...

Khói vạc dầu xông lên mù mịt chờ hớp lấy thân thể chàng trai như treo trên sợi tóc.

oo Bồng ...

Vèo ...

Một bóng trắng lao xuống, cặp ngang thân mình Lục Siêu Quang phóng vọt ra ngoài.

Bình ... Bình ... Bình ...

Ba đạo chưởng khí của Tam Khôi Hộ Pháp xô tới, quyết giết cả Lục Siêu Quang lẫn bóng trắng. Kinh phong ào ào khùng khiếp.

Rầm.

Bóng trắng vẫn kẹp vững chàng trai, chỉ giương hữu chưởng đánh tới một chiêu đã hóa giải được ba đạo kinh phong của Tam Khôi Hộ Pháp.

Hàng trăm cái miệng cùng kêu lên:

- Trời ... Hỏa Long Thần Chưởng ...

Tam Khôi Hộ Pháp Bạch Ma Giáo và lũ ma đầu đều dạt ra, để bóng trắng ung dung đưa Lục Siêu Quang đi mất hút.

Xanh um một vạt rừng phía trước đã hiện ra ...

Vút ...

Bóng trắng lao thẳng xuống vạt rừng, rõ ràng là một nữ nhân, võ phục trắng toát.

Nàng ngồi xuống nền cỏ xanh dưới gốc cây rừng, âu yếm đặt Lục Siêu Quang lên cặp đùi êm ái ...

Nhẹ lắc đầu, miệng hoa hé nở ... nàng thốt ra câu nói dịu dàng:

- Ôi, cứng đầu làm gì để gần tiêu mạng? ...

Lục Siêu Quang dần dần hồi tỉnh.

Mùi hương thơm từ thân thể nữ nhân khiến chàng bừng mở mắt:

- Vương Kiều Dung.

Chàng kêu lên và vùng nhồm dậy:

- Nàng đã cứu ta thoát khỏi ma trận?

Thiếu phụ dịu dàng mỉm cười:

- Chàng nhận ra được sự nguy hiểm của ma trận quá muộn phải không?

Cặp chân mày nhíu lại, Lục Siêu Quang gằn giọng:

- Bọn nó chỉ dùng ma thuật và mê hương. Nếu đấu võ công thì ta đâu chịu bại?

Vương Kiều Dung nhướng mắt:

- Ma thuật và mê hương là thế mạnh của Ma Giáo. Chàng không thắng nổi những thứ đó thì làm sao vào được tổng đàn?

Lục Siêu Quang nhìn thẳng thiếu phụ:

- Ta sẽ vào được, nếu nàng cùng đi với ta.

Thiếu phụ lắc đầu:

- Có một lý do riêng mà muội không thể cùng đi với huynh. Chỉ trừ lúc huynh lâm nguy, muội mới phải xông vào chớp nhoáng.

Lại một nguyên nhân bí ẩn nào đây? Người thiếu phụ lưỡng lự dậm dật này Lục Siêu Quang không hiểu nổi, nên cứ nhìn nàng chằm chằm.

Vương Kiều Dung lại cười tươi:

- Nhưng dù chàng có vào được tổng đàn để đấu võ công, thì chàng chưa chắc thắng được những tuyệt chiêu Hỏa Long Thần Chưởng. Lục huynh ạ, Bá Giả sẽ dùng võ công của thân phụ huynh để giết huynh ...

Lục Siêu Quang găm lên:

- Ta sẽ đoạt lại bí kíp Hỏa Long, và sẽ thắng nó ...

Những hồi còi sừng chợt vang lên âm u, ma quái, thiếu phụ đứng vội lên.

Nàng nói nhanh:

- Huynh nằm yên ở đây để khôi phục nội lực, những tiếng còi kia là hiệu lệnh của Bá Giả truy lùng huynh đó. Muội ra ngoài một lát xem tình hình ra sao.

Kiều Dung nhún mình phóng vút đi, để Siêu Quang dựa gốc cây một mình. Chàng vội ngồi thẳng dậy vận công điều tức, đôi mắt chàng nhắm nghiền.

Tuy nhắm mắt luyện công, song thính lực chàng rất bén nhạy. Chàng nghe có nhiều bước chân lùng sục trong rừng.

Lục Siêu Quang mở mắt, chàng thấy một đường chủ Bạch Ma, có dấu hiệu sợ người to như cái chén giữa ngực, đang dẫn toán ma đầu đi nhanh về phía chàng.

Nguy rồi đây ...

Nếu bọn Bạch Ma nhìn thấy chàng giữa lúc nội khí chưa phục hồi, thì chỉ những đối thủ tầm thường này cũng đủ giết chết chàng.

Gã đường chủ cứ dẫn thuộc hạ tiến lại gần chàng. Lục Siêu Quang nhẹ đứng lên, rồi thành linh chạy sâu vào trong rừng.

64. Chương 64: Đối Diện Kẻ Tử Thù

Một tiếng thét chói tai:

- Đứng lại ...

Nội lực chưa đủ để khinh thân đề khí, nên Lục Siêu Quang cứ lao mình chạy thật nhanh.

Bùng ... bình ... bùng.

Gã đường chủ Bạch Ma vừa đẩy song chiêu xô kinh khí tới, vừa la thét thuộc hạ:

- Đuổi theo giết nó.

Chưởng phong ... của bọn Bạch Ma Giáo bắn tung chàng vắng xa lắc.

Phịch Lục Siêu Quang rơi xuống một tảng đá ...

“Rụp” tảng đá lại chuyển động mạnh rồi bật lên, hất Lục Siêu Quang xuống một hố sâu.

Chàng rơi xuống đáy hố nhanh đến nỗi đường chủ và bọn ma đầu không kịp thấy.

Bọn ma đầu nhón nhác:

- Hắc Diêm Vương đâu mất rồi?

Gã đường chủ cười gằn:

- Ta chắc gã đó chẳng phải Hắc Diêm Vương, mà có lẽ chỉ là một tên thuộc hạ quèn, nên mới bị kinh lực của ta đánh văng đi xa lắc.

Lục Siêu Quang đã hoàn toàn tỉnh táo bình thường chỉ sử dụng Hồng Huyết Xung Thiên là chàng vọt lên khỏi miệng hố dễ dàng. Song lúc này nội khí chưa phục hồi ... chàng yếu như cọng bún.

Chàng nghĩ nhanh:

“Ta cứ ngồi trong đáy hố này để luyện công, rồi sẽ tính sau.”

Lục Siêu Quang tọa công ngay dưới đáy hố. Chàng biết Vương Kiêu Dung đang đi tìm chàng ... nhưng chẳng có cách nào kêu réo được nàng.

Đôi mắt nhắm nghiền, Lục Siêu Quang tĩnh tọa triển vận Chân Dương Nội Khí ... lát sau quanh mình chàng đã có vùng sáng bao bọc, và trên đỉnh đầu tỏa ra làn khói trắng huyền ảo.

Nội khí đã phục hồi ... mắt Lục Siêu Quang cũng soi thấu bóng tối dưới đáy hố.

Cách nơi chàng ngồi hành công một khoảng ngắn, Lục Siêu Quang đã nhận ra một lỗ tối om, đủ một người khom mình chui lọt.

Chàng thâm nghĩ:

“có lẽ đây là lối thoát ra ngoài?”

Lục Siêu Quang khom mình chui vào trong sâu.

Chàng chui lâu quá, vẫn thấy đường hầm kéo dài, nhưng bên trong lối đi rộng dần và có hướng đi lên ...

Qua một khúc quanh, chàng thấy ánh sáng ập vào bên trên có tiếng ồn ào, huyền ảo.

Chàng nghe loáng thoáng những tiếng:

- Một nữ nhân ... Hỏa Long Thần Chưởng ... gã tiểu tử tanh máu được cứu thoát ...

Không lẽ ta đã vào giữa tổng đàn Bạch Ma?

Nhìn lên đầu đường hầm, chàng thấy có tấm lưới thép.

Lục Siêu Quang co duỗi song thủ và mừng vui thấy nội lực sung mãn vô cùng.

Bùng ...

Chàng xuất một chiêu bật tung tấm lưới và phóng vọt lên.

Có tiếng kêu thét của một gã ma đầu:

- Trời ... Hắc Diêm Vương.

Lập tức bốn bóng đen lao vọt tới chia phương vị vây chàng trai vào giữa ...

Nhìn bốn bộ mặt hung ác, chàng quát:

- Lũ ngươi là Tứ Độc Lão Quái?

Lão già mắt chột cười rộ:

- Chính bọn ta đây. Ngươi mò vào mật lộ để tới nơi này ... cũng chính là tử lộ của ngươi rồi đó.

Bình ...

Chưởng chiêu chớp nhoáng của Lục Siêu Quang hất tung Độc Nhân Lão Quái rung rinh cả tổng đàn.

Lão già tóc vàng là Kim Mao lão quái thét vang:

Giết nó ...

Vút ... Vút ... Vút ...

Những thanh quái kiếm và huyết đao vũ lộng trên tay lão râu xồm Thiết Tu và quái lão trọc lóc Thạch Đầu ... cùng tấn công một loạt ...

Bùng Bình ... kiếm khí chạm chưởng phong của Lục Siêu Quang phát nổ rùng rợn.

Nhớ đến sự thúc và Hỏa Long Bang bị giết bởi bốn lão quái này, Lục Siêu Quang rừng rực lửa căm hờn. Chàng sử dụng Hồng Huyết Tử Chiêu và triển vận Chân Dương Nội Khí tấn kích dữ dội.

Độc Nhân Lão Quái chìa thẳng huyết đao phóng vào ngực Lục Siêu Quang một thế Trục Long Phi như tia chớp. Chàng lập tức phóng vút lên cao, chìa xuống ngọn chỉ phong thần tốc, chói ngời ánh tử quang.

Bùng ...

Tổng đàn rung rinh, lão quái một mắt ngã vật xuống nền đá, giữa trán hiện rõ một lỗ sâu phun máu ... óc ...

Huyền Chỉ Điểm Tinh ngón võ công khủng khiếp.

Kim Mao lão quái lại xông vào với thanh quái kiếm Nhiếp Hồn.

Phía bên kia, Thiết Tu và Thạch Đầu lão quái cũng vung huyết đao vù vù, kinh khí xô vào Lục Siêu Quang mãnh liệt.

Thù hận bốc lên đầu, đôi mắt chàng trai nẩy lửa. Vòng hồng quang bao quanh mình chàng đã sáng rực lên bởi Chân Dương Nội Khí đang hùng hực luân lưu.

Lục Siêu Quang thét to một tiếng, tay vung Bảo Kíp Đồng Đen:

- Thiên Lôi Thần Thủ tru sát ...

Năm đạo chỉ phong ngũ sắc ngời ánh tinh quang phủ chụp vào ba lão quái ma như một lưới tử thần.

Ầm ...

Máu thịt be bét, ba thi thể chổng lên lão Độc Nhân thành một đồng bầy nhầy khiếp đảm.

Veo ... Ùm Ùm, một luồng kinh khí bất ngờ xô ập vào Lục Siêu Quang khiến chàng phải xô lệch thân hình tránh né.

Rầm ...

Chưởng phong đi chệch, phá sập một bức tường đá, cả tổng đàn rung chuyển như đưa vông.

Vút một cái, bóng người lê thê trong chiếc áo chùng đen đã từng sững đối diện Lục Siêu Quang. Chính hắn vừa đẩy ra chưởng chiêu kinh khiếp ... nhưng không sát hại được chàng.

- Vạn Độc Bá Giả ... ngươi đã đoạt ngôi vị giáo chủ Bạch Ma à?

Bá Giả công tử cười hềnh hếch:

- Phải, cũng như ngươi ... tự xưng danh hiệu Hắc Diêm Vương để tác yêu, tác quái ... Hỡi Lục Siêu Quang, rồi ngươi cũng thân bại danh liệt như cha ngươi thôi.

Bùng ...

Chàng trai đẩy ngay một tử chiêu vào Bá Giả công tử, áp khí cuộn cuộn đến tám thành công lực.

Vạn Độc Bá Giả xòe chưởng quật lại một chiêu ... kinh khí cuộn tới rục rỏ như con rồng lửa.

Biết địch thủ sử dụng Hỏa Long Thần Chưởng của phụ thân, Lục Siêu Quang càng thêm căm hận. Chàng đẩy luôn thất chiêu liên hoàn Hồng Huyết Chưởng như sóng bủa vào ghềnh đá ...

Ầm Ầm Ầm ...

Bá Giả bị hất tung, bởi Hỏa Long Chưởng luyện chưa tới mức làm sao cự nổi Chân Dương Nội Khí của Lục Siêu Quang.

Bá Giả công tử ói ra một búng máu còn Lục Siêu Quang vẫn an nhiên không thay đổi sắc diện.

Biết kẻ đại thù đã trúng thương trầm trọng, Lục Siêu Quang tung bắn mình lên ...

Chàng phóng xuống một chiêu Lôi Oanh Đỉnh Pháp dữ dội.

Mạng Bá Giả chắc chắn tiêu vong.

- A A A A A ...

Tiếng thét xé tét màng tai ... Kẻ nát thân không phải Vạn Độc Bá Giả mà lại là một nữ nhân gục xuống giữa đấu tràng, sau khi đã quăng vút vào Lục Siêu Quang một chiếc túi.

Lục Siêu Quang điếng hồn, tròng mắt ... rồi bỗng thét lên một tiếng đau đớn:

- Vương Kiều Dung.

Lao tới bên thiếu phụ đầm máu, Lục Siêu Quang bỗng xóc nòng lên, miệng nói nhanh:

- Trời ơi, sao nàng lại đỡ chiêu ấy cho tên ma đầu Vạn Độc?

Vòng tay thiếu phụ còn cố ôm quanh cổ chàng trai, làn môi tái nhợt lắp bắp mấy lời:

- Vì ... vì ... Bá Giả là bào huynh của muội.

Đến lượt Lục Siêu Quang kinh ngạc kêu thét:

- Nàng là ... Ngọc Diện Hồ Ly?

Thiếu phụ gật đầu, những giọt lệ cuối cùng trào ra khóe mắt:

- Phải ... muội yêu huynh ... nhưng cũng không thể bỏ mặc anh mình bị huynh giết.

Lục Siêu Quang như rên rỉ:

- Ôi, thật là oan nghiệt.

Ngọc Diện Hồ Ly gục đầu vào ngực chàng:

- Vĩnh biệt huynh ... xin đừng quên muội ... và giữ lấy chiếc túi ... một bảo vật huynh rất cần.

Bộ ngực no tròn của nàng chột ưỡn lên, đôi mắt lác thần ... thiếu phụ tuyệt sắc và tuyệt độc thở hơi cuối cùng, mang theo mối tình si về âm cảnh.

Không một chút tình yêu, nhưng Lục Siêu Quang cũng không khỏi rung động xót thương người thiếu phụ bạc mệnh đã từng say mê và trao ân ái cùng chàng. Những giọt lệ nóng rơi xuống thi thể người ngọc, Lục Siêu Quang nhẹ đặt nàng xuống. Khi chàng ngược nhìn lên thì Vạn Độc Bá Giả và bọn ma đầu đã biến đâu mất hết. Giữa tổng đàn Bạch Ma chỉ còn trơ lại bốn tử thi nát bét của Tứ Độc Lão Quái nằm giữa xác chết la liệt của bọn ma đầu.

Lại xóc nhẹ thi thể người thiếu phụ lên, Lục Siêu Quang trầm giọng bên tai nàng:

- Ngọc Diện Hồ Ly, ta an táng nàng, sẽ không quên thăm chân tình nàng dành cho ta.

Nhưng ta không thể tha chết cho tên Vạn Độc Bá Giả ...

Chàng khoác chiếc túi di vật bí ẩn vào vai, cấp ngang thi thể thiếu phụ rồi phóng vọt ra khỏi tổng đàn Bạch Ma Giáo.

Bốn phía đều vắng hoe, chẳng còn tên ác ma hung hiểm nào dám cản lối ... Lục Siêu Quang như một mũi tên lao vút vào cánh rừng tùng xanh ngất ...

65. Chương 65: Vực Ma Phong

Rừng núi hoang vu vắng lặng. Gió lạnh buốt từng cơn. Nhưng trong lòng Tuyết Vân lại nóng như lửa đốt.

Nhờ Túy Cuồng Lão đưa tới Phong Sơn Tiên Tử, nàng đã được hóa giải mê được, tinh thần tỉnh táo và cũng bị day dứt bởi mối phụ thù đè nặng trong tim.

Thanh Vô Hư Kiếm đeo sát bên hông nhắc nhở nàng cái chết thảm khốc của người cha dưới vực Ma Phong và lời ký thác của người, khi trăng trời cùng Lục Siêu Quang.

Tổng đàn Hoa Nguyệt Hội đây rồi. Hang ổ của một ma phái thâm bôn đã hoang vắng lạnh lùng, tan rã hàng ngũ, sau cái chết của Phương Thế Võ, tên ma đầu hội chủ. Nhưng Tuyết Vân biết có một người mới về đây ẩn mặt, khi Đoạn Hồn Cốc của Dâm Tuyết Bà Bà tiêu tan.

- Phương nhi, trời ơi ... con của ta ...

Tiếng kêu tha thiết làm Tuyết Vân ngược nhìn ...

Vương Lệ Hoa ... hay Vũ Chi Hoa, mẹ nàng dang rộng đôi tay ... song gương mặt mù lờ nét hoang mang xấu hổ ... vì hành động thâm ác của mình đã bị con gái biết rõ quá rồi. Mụ chỉ còn hy vọng công hiệu ghê gớm của Mê Tâm Lộ còn khiến nó mê muội quên đi tất cả.

Nhưng Tuyết Vân đã gần giọng:

- Tôi không phải Phương nhi, cái họ Phương ấy đã chết cùng với tên Phương Thế Võ ...

Bây giờ tôi là Khuru Tuyết Vân, con của kiếm khách Khuru Lôi Chấn ... và muốn những người hành thủ tàn độc ... đẩy cha tôi xuống vực Ma Phong phải tự xử ... nếu còn biết hổ thẹn với lương tâm.

Như sét nổ lưng trời. Vũ Chi Hoa choáng váng ... Mê Tâm Lộ đã bị hóa giải, và đứa con gái của mụ đang muốn rửa sạch mối phụ thù.

Mụ chụp lấy đôi tay Tuyết Vân:

- Con của mẹ ... mẹ xin nhận tội ... con hãy giết mẹ đi.

Tuyết Vân gỡ tay mình ra. Nàng lùi lại vài bước, rút thanh Vô Hư Kiếm quăng xuống đất.

Giọng nàng vẫn lễ độ, nhưng lạnh lùng:

- Con không có quyền giết mẹ. Con chỉ yêu cầu mẹ cầm thanh kiếm của người đã khuất ... cùng con xuống vực Ma Phong. Mẹ sẽ tự mình nhận tội trước phần mộ của cha con.

Chắc mẹ cũng thấy đây là việc làm rất hợp đạo lý ...

Cặp mắt Vũ Chi Hoa nhìn thanh kiếm ... cái nhìn khiếp đảm lẫn chua xót tột cùng.

Mụ rên rỉ:

- Không ... không ... con ơi, mẹ không dám đến trước phần mộ cha con.

Tuyết Vân quay ngoắt đi. Nàng ngồi xuống tảng đá, quay lưng với người mẹ bất chính.

Trong lòng nàng cũng bối rối, vì khó xử. Gã gian phu Phương Thế Vô đã bị Lục Siêu Quang quật chết rồi. Làm sao nàng nở ra tay giết mẹ để trả thù cho cha? Nhưng tha thứ cho bà thì phụ thân nàng liệu có thể ngậm cười nơi chín suối?

Nàng chỉ còn biết lạnh lùng gằn giọng:

- Con yêu cầu mẹ hành động như một kẻ đã nhận ra tội lỗi của mình.

Đất trời như đảo lộn, thần kinh người đàn bà căng thẳng trước mấy lời buộc tội của con. Phải rồi, mẹ không còn có con đường nào khác.

Đột nhiên mẹ hét lên:

- Khư Tuyết Vân mẹ sẽ làm thỏa vong linh cha con và dẹp lòng con ...

Rệt ...

Tuyết Vân giật mình quay lại. Nàng thấy mẹ nàng chụp nhanh thanh kiếm Vô Hư và phóng vèo đi.

- Thân mẫu, dừng lại ngay.

Tuyết Vân tưởng mẹ nàng chạy trốn nên phóng vút theo.

Thân pháp và khinh công của Vũ Chi Hoa thật tuyệt vời, Tuyết Vân phi hành phải vất vả lắm mới không bị mẹ bỏ rơi ...

Veo ... veo ... veo ...

Vũ Chi Hoa cứ lao đi vùn vụt về hướng vực Ma Phong.

Bây giờ Tuyết Vân đã chợt hiểu. Nàng triển vận khinh công bám sát mẹ nàng.

Ôi ... thân mẫu nàng đã lao tới bờ vực Ma Phong và Tuyết Vân kêu hét lên:

- Mẹ ... hãy chờ con.

Vũ Chi Hoa đột ngột chậm lại, mẹ quát mắt la lớn:

- Tuyết Vân, một mình mẹ xuống vực thăm chịu tội với cha con là đủ. Mẹ biết con đã yêu Lục Siêu Quang. Hắn là người xứng đáng. Con ơi, hãy quay về báo với người yêu con là Vạn Độc Bá Giả đã luyện được chín chiêu Hỏa Long Thần Chưởng và âm mưu độc bá võ lâm.

Vĩnh biệt con ...

Bình Bình ...

Vũ Chi Hoa quật mạnh hai chiêu Âm Dương Bạch Tinh Khí về phía Tuyết Vân. Kinh phong xô lùi cô gái mấy trượng ... và mẹ lao đầu thẳng xuống vực Ma Phong.

Tuyết Vân xô lệch thân mình tránh được chiêu của mẹ. Nàng đến bên bờ vực ngẩn ngơ nhìn ... Lòng vực sâu thăm thẳm gọn thân hình người mẹ tội lỗi, cũng như đã từng chôn vùi thân xác người cha bất hạnh của nàng.

Thôi, vậy là vong linh phụ thân nàng đã thỏa nguyện.

Chợt nhớ lại những lời nói cuối cùng của mẹ Tuyết Vân kêu lên:

- Ôi, Vạn Độc Bá Giả đã luyện đến chín chiêu Hỏa Long Thần Chưởng ... Nguy hiểm cho Lục Siêu Quang biết chừng nào. Phải cấp báo ngay với Lục huynh thôi.

Nàng quay mình rời khỏi bờ vực thăm đang lạnh lùng tuôn lãnh khí như những đám mây mù.

oo Vừa qua khỏi hai cánh rừng, Tuyết Vân chợt trông thấy một bóng người lao nhanh phía trước.

Hắn mặc chiếc áo chùng xám, đầu phủ khăn xám kín tận cổ.

Nàng giật mình, kêu nho nhỏ:

- Kiểu giả trang này đúng là tên Bá Giả. Hắn còn giả được cả tiếng nói, khiến mọi người không thể nhận ra. Nhưng làm sao hắn qua mắt ta được ...

Tuyết Vân phi hành chậm lại, để bí mật bám theo gã Vạn Độc đại ma đầu xem hắn đi đâu.

Bá Giả công tử lao đi như tên bắn. Nhưng Tuyết Vân cũng triển vận nội lực phi hành không biết mệt. Nàng đã nhận ra phương hướng của gã ma đầu và lại kêu thầm:

- Ôi, tại sao tên này lại tìm đến Đào Hoa Trang?

Vút ...

Từ khoảng không khí cao vợi vợi, Bá Giả phóng thẳng xuống ngôi đại sảnh nằm giữa Đào Hoa Trang.

Tuyết Vân mỉm cười:

- Tên này khôn quý, hắn đã sử dụng khinh công siêu tuyệt, lao thẳng xuống đại sảnh để tránh Đào Hoa Tuyết Trận của Đông Đảo Vô Thần Y ...

Nàng cũng hành động đúng như Bá Giả, lao vút từ trên mây xuống mái đại sảnh nhẹ nhàng như chiếc lá.

Nằm ép xuống mái, Tuyết Vân gỡ một viên ngói, ghé mắt nhìn xuống. Nàng thấy rõ Lục Siêu Quang đang cùng Đông Đảo Thần Y và Bội Ngọc đang ngồi trong đại sảnh, gã trùm khăn xám bước vào.

Lục Siêu Quang đứng dậy ngay, gương mặt tươi vui và cung kính:

- Kính chào Ẩn Diện Khách tiền bối.

Gã bịt mặt trầm giọng:

- Chào các vị. Ta vừa được tin Hắc Diêm Vương đột nhập tổng đàn Bạch Ma Giáo, giết Tứ Độc Lão Quái và Vạn Độc Bá Giả cũng suýt chết, nếu không nhờ em gái hắn là Ngọc Diện Hồ Ly đỡ cho một chiêu Lôi Oanh Đỉnh Pháp. Nghe nói trước khi chết Ngọc Diện Hồ Ly có trao cho thiếu hiệp một cái túi đựng di vật phải chăng?

Vốn tin tưởng Ẩn Diện Khách là ân nhân, đã vài phen giải nguy cho mình, nên Lục Siêu Quang đáp ngay:

- Thưa tiền bối, đúng như vậy. Trong túi di vật chỉ có pho bí kíp Hỏa Long Thần Chương của gia phụ. Nhưng đây quả là bảo vật mà văn bối đã khổ công tìm kiếm từ ngày gia phụ biệt tích.

Gật gù mấy cái, Ẩn Diện Khách nói:

- Hỏa Long Bí Kíp đã lọt vào tay Bá Giả công tử và hắn đã luyện đến chiêu thứ chín, dễ gì hắn trao cho Ngọc Diện Hồ Ly. Ta ngờ rằng pho bí kíp trong tay ma nữ ấy là Hỏa Long giả. Nếu chẳng có gì bất tiện, xin cho ta xem qua ...

Lục Siêu Quang thần nhiên trao ngay pho sách cho gã bịt mặt.

Cặp mắt người ẩn mặt long lanh sau mảnh vải xám, ông ta đưa tay đỡ liền ...

Bống ...

Rầm một tiếng, mái ngói sập một khoảng lớn, cả ngôi đại sảnh rung rinh ...

Khruu Tuyết Vân phóng vèo ngang mặt gã bịt mặt và giật phắt lấy pho bí kíp.

Mọi người sững sờ, kinh ngạc.

Lục Siêu Quang đã nhận ra cô gái chàng vội kêu:

- Khruu muội mau trao bí kíp cho tiền bối xem qua, tiền bối là ân nhân của huynh mà.

Tuyết Vân cười ré lên:

- Ha ... ha ... ân nhân của huynh? Gã này có vài phen giải cứu cho huynh chỉ là muốn huynh còn sống để gã thăm dò tung tích Hồng Huyết Linh Quân. Bây giờ hắn lại muốn cướp pho bí kíp mà em gái hắn đã trao cho huynh đó. Hắn là kẻ đại thù của huynh trong lớp mặt nạ da người và chiếc khăn trùm mặt.

Gã bịt mắt rít lên:

- Nữ quái không cha, người đừng nói chuyện hồ đồ nhảm nhí.

Lục Siêu Quang cũng kêu to:

- Hiền muội, huynh chẳng hiểu muội muốn nói gì ...

Bội Ngọc thấy một cô gái bỗng đột nhập vào đại sảnh “huynh huynh muội muội” thân mật với Lục Siêu Quang thì khó chịu và ghen tức, nên phóng vút tới trước mặt Tuyết Vân, gần giọng:

- Nàng kia, hãy trao pho sách cho tiền bối xem, đừng ăn nói bậy bạ.

Tuyết Vân đưa ngay pho bí kíp ra miệng mỉm cười:

- Nếu nói ta bày chuyện hồ đồ thì sách đây, mời tiền bối xem.

Người trùm mặt vung song thủ chụp pho bí kíp.

Rẹt ...

Bàn tay Tuyết Vân phát mạnh, luồng kinh phong đột ngột bùng tới lột cả mặt nạ lẫn khăn trùm đầu của gã bịt mắt nhanh như chớp, còn pho bí kíp vẫn nằm trong tay nàng.

Đông Đảo Thần Y, Bội Ngọc và Siêu Quang cùng hoảng hốt kêu lên một lượt:

- Ô! Vạn Độc Bá Giả ...

Bình Bình ...

Ầm ...

Bá Giả công tử đã lộ mặt, nên quạt song chiêu chưởng khí vào ngực Tuyết Vân ... luồng bạo chưởng như cơn rồng lửa ập tới thật khiếp đảm kinh hồn.

Chỉ nghe một tiếng rú tắc nghẽn, Tuyết Vân bật ngửa, cả khuôn ngực thanh xuân của nàng bị vỡ toác, chết ngay trên vũng máu.

Thừa lúc Lục Siêu Quang bàng hoàng, Bá Giả lao vào chụp pho bí kíp trên thi thể Tuyết Vân.

Nhưng “Bùng” một tiếng, chàng trai đã kịp thời bung một chiêu Chân Dương Nội Khí vào gã ma đầu.

Vội phóng vút mình qua một bên. Vạn Độc Bá Giả tránh được tử chiêu của Lục Siêu Quang, rồi lao thẳng ra ngoài chạy trốn.

Lướt nhanh pho bí kíp dắt vào lưng, Lục Siêu Quang phóng theo Vạn Độc Bá Giả.

Tiếng thét của chàng vang động một góc núi:

- Đại ma đầu, đừng mong thoát tay ta.

Bá Giả công tử triển vận khinh công lao vùn vụt, phút chốc chỉ còn thấy như một làn khói xám.

Lục Siêu Quang sử dụng Hồng Huyết Ngự Phong đuổi theo như gió. Nhưng lúc qua một cánh rừng, bóng Bá Giả đột nhiên mất tích.

Nổi cơn thịnh nộ, Lục Siêu Quang đảo mắt nhìn quanh ...

Ầm ...

Một chiêu kinh khí từ trên ngọn cây thành linh xô ập vào chàng trai như tia chớp giạt đổ lòn.

Thét lên một tiếng đau đớn, Lục Siêu Quang ngã vật xuống vạt cỏ úa ngắt lịm.

Từ trên ngọn cây cao, bóng người áo xám lao vùn vụt về phía chân trời xa thẳm.

Vạn Độc Bá Giả đánh lén được Lục Siêu Quang một chiêu. Nhưng hắn phải bỏ chạy bởi sợ chàng trai hồi tỉnh giáng trả hắn một luồng Chân Dương Nội Khí thì tiêu đời.

Lục Siêu Quang nằm thiêm thiếp giữa cánh rừng. Chàng bất tỉnh vì đột ngột trúng thương quá nặng.

66. Chương 66: Trời Cao Có Mắt

Chíp Chíp Chíp ...

Lục Siêu Quang tỉnh lại, khi có những tiếng kêu kỳ lạ vọng bên tai.

Chàng bừng mở mắt, vừa lúc một con vật dang rộng đôi cánh lao xuống chàng, nhìn cái vòi và hai bộ móng nhọn của con vật nửa cầm nửa thú này cũng đủ khiếp đảm.

- Ôi, loài dơi hút máu khổng lồ.

Lục Siêu Quang chợt hiểu ra ... nơi chàng nằm là thung lũng Phúc Ma, hang ổ của loài dơi hút máu dữ dằn.

Lục Siêu Quang bình tĩnh chờ con dơi khổng lồ áp sát, chàng lập tức vung tay chụp lấy nó. Con dơi giương móng bén cào cấu và vùng vẫy dữ dội, nhưng làm sao nó thoát được thể cầm nã thủ tựa gọng kềm thép của Lục Siêu Quang ...

Đang cơn khát nước, Lục Siêu Quang há miệng cắn bập vào cổ con dơi khổng lồ, máu con vật tuôn ra nóng hổi và chàng cứ hút mạnh, nuốt ừng ực. Thế là con dơi hút máu đã chẳng hút được máu Lục Siêu Quang, còn bị chàng hút cạn kiệt dòng máu của nó.

Ba con dơi khổng lồ khác bay vào hang, nhưng chúng thấy đồng loại của chúng bị chàng bắt thì hoảng sợ, đập cánh bay thẳng vào núi.

Khi Lục Siêu Quang buông con dơi ra, nó đã trở thành một đồng thịt mềm nhũn, không còn cựa quậy được nữa.

Ngồi nhồm dẫy, Lục Siêu Quang thấy luồng nhiệt khí chạy rần rật trong cơ thể, kinh mạch lưu thông, quả thật máu loài dơi khổng lồ này là loại chất bổ kỳ lạ, tăng cường sinh lực nhanh chóng vô cùng.

Mới tiếp nhận bầu máu nóng của con dơi khổng lồ, trên giang hồ gọi là Phúc Ma Tăng Lực Huyết, Lục Siêu Quang muốn tìm một nơi kín đáo để luyện công. Bởi lúc này kinh mạch thông suốt, công lực sẽ tăng tiến rất nhanh. Sau đó chàng sẽ đi tìm tên ma đầu Bá Giả.

Để có nơi luyện công bí mật và an toàn, Lục Siêu Quang nhắm dãy núi cao phủ đầy mây trắng ở phía xa phóng vèo tới.

Đảo quanh chớp núi một vòng, Lục Siêu Quang thấy một cửa hang chàng rất vừa ý bèn phóng vút vào.

Ngoài cửa hang rêu phong xanh rì, trong hang thạch nhũ rủ xuống thật đẹp. Ánh sáng từ những khe đá rọi vào ... thạch nhũ phản chiếu lung linh ngoạn mục.

Sinh lực đang sung mãn, lại gặp nơi vừa ý, Lục Siêu Quang quơ nhanh một đồng cỏ núi và dây leo bện thành tấm đệm bồ đoàn để ngồi luyện công như một đạo nhân.

Giữ tâm thần thư thái, chàng hít thở, vận khí từ đan điền chuẩn bị hành công ...

Bỗng Rắc.

Reng reng.

Lục Siêu Quang chợt nghe như có tiếng xích sắt va chạm vào thành đá, thật quái lạ.

Chàng định thần để lắng nghe kỹ và đã nhận ra âm thanh ấy phát xuất từ đâu.

Lục Siêu Quang đứng dậy bước nhanh vào trong.

Khi chiều sâu của lòng hang vừa dứt, chàng bỗng khựng lại, nhìn sững cảnh tượng phía trước.

Một lão nhân râu tóc dài thậm thụt, bị xích tay chân vào vách đá trông như một người tiền sử, y phục rách tả tơi, chỉ có đôi mắt long lanh rực sáng.

Thoáng thấy có bóng người, lão nhân gầm lên:

- Kẻ nào đó?

Lục Siêu Quang nín lặng ...

Chàng tiếp tục quan sát, và tự hỏi lão nhân kia là ai mà bị giam giữ tàn nhẫn như vậy.

Lão nhân cố gắng giằng hai cánh tay, kéo căng xích sắt để dựng cao song thủ, như muốn đẩy ra luồng kinh khí. Nhưng nội lực hoàn toàn mất hết rồi. Gương mặt nhăn nhoe đầy thất vọng, lão nhân chán nản gật đầu xuống, mái tóc dài phủ che gần hết khuôn mặt.

Chợt lão nhân lắc đầu, hất tung mái tóc.

Lão ngửa mặt gầm lên:

- Giết ta đi, đừng hành xác ta nữa ...

Âm thanh vang dội trong lòng hang của một câu hỏi dài, khiến Lục Siêu Quang nhận ra tiếng nói quen thuộc.

Chàng kêu lên nho nhỏ:

- Trời ơi, có lẽ nào ...

Lục Siêu Quang bước lại gần, lão nhân bỗng phẩy bàn tay:

- Cút đi, ta không muốn trả lời một câu hỏi nào nữa.

Lại thêm một lần giọng nói được xác định. Chàng trai nhảy phốc tới, vén mái tóc thậm thụt của lão nhân lên, kêu to:

- Cha ...

Đôi mắt lão nhân thoáng ngơ ngác:

- Người ... người là ...

Lục Siêu Quang ôm chầm ông lão:

- Con đây, Lục Siêu Quang đây cha không nhận ra con sao?

Bang chủ Lục Siêu Quần, chính là lão nhân đang bị xích vào vách đá. Qua một lúc bàng hoàng, hai cánh tay còn vướng dây xích của ông vẫn cố ôm lấy chàng trai.

Giọng ông lạc đi vì xúc động:

- Ôi! Siêu Quang, con của cha ... trời còn thương ta.

Lùi một bước, Lục Siêu Quang triển vận kinh lực, vung song thủ chụp tới.

Rắc Rắc Rắc.

Những sợi xích sắt đứt lìa, thân thể Hỏa Long Bang chủ không còn bị câu thúc nữa.

Chàng nhìn cha già, ứa nước mắt:

- Sau buổi trao đổi võ công oan nghiệt trên đỉnh Tử Vân Sơn, con đã tìm cha khắp nẻo giang hồ, nhưng hoàn toàn vô vọng. Không ngờ cha bị giam hãm nơi đây.

Lục Siêu Quần run giọng:

- Lỡ tay gây nên cái chết cho chủ môn Dương Tử Hùng, trong lúc ân hận đau xót, thần trí của ta như cuồng loạn. Ta phóng mình vào rừng tùng và đã bị Vạn Độc Bá Giả kết hợp với Tứ Độc Lão Quái dùng ám khí hại ta bất tỉnh. Chúng đưa ta đến động đá này, nhưng vẫn tàn nhẫn xích ta vào vách đá.

Chàng trai gầm lên:

- Lũ ma đầu tàn bạo. Con đã giết Tứ Độc Lão Quái rồi. Còn Vạn Độc Bá Giả cũng không thoát khỏi tay con đâu. Con sẽ tiêu diệt hết những kẻ đã làm cha đau khổ.

67. Chương 67: Phụ Tử Trùng Phùng

Hỏa Long bang chủ thở dài:

- Điều làm ta đau đớn hơn hết là chúng đã đoạt pho bí kíp Hỏa Long.

Khoảng mười ngày Vạn Độc Bá Giả và Ngọc Diện Hồ Ly lại đến đây một lần buộc ta phải trả lời những điều chúng thắc mắc để tự luyện Hỏa Long Thần Chưởng ...

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Phụ thân chịu hướng dẫn cho chúng luyện pho bí kíp ấy sao?

Lục bang chủ rên rỉ:

- Con ơi, Bá Giả công tử tàn độc lắm. Đã nhiều lần ta chửi mắng, mong cho nó giết chết ta đi. Nhưng hắn chỉ dùng Đoạn Cân Kinh, chích mũi kiếm vào gân cốt ta ... nhức buốt đến chết đi sống lại ... Những lúc nó hỏi về Hỏa Long Bí Kíp nếu ta không trả lời nó cũng hành hạ ta khủng khiếp bằng Đoạn Cân Kinh ...

Sau một cơn ho sặc sụa, Lục bang chủ tiếp:

- Lẽ tất nhiên những câu trả lời của ta không hết ý. Bởi vậy Vạn Độc Bá Giả và Ngọc Diện Hồ Ly suốt ba năm qua đã vất vả luyện pho bí kíp này. Khó khăn nhất là Bá Giả không đủ nội khí để dung hòa được năm chiêu Nhu Công và năm chiêu Cương Mãnh ... Hắn cứ luyện được thành năm chiêu này thì những chiêu kia lại bị hủy. Mãi trong tháng vừa qua, hắn sử dụng Ma Kinh điều tiết, mới hoàn thành được chín chiêu Hỏa Long Thần Chưởng nhưng công lực chỉ đạt bảy phần ...

Lục Siêu Quang nhìn cha:

- Ngọc Diện Hồ Ly đã luyện tới đâu?

Lục bang chủ đáp ngay:

- Ma nữ này chưa tiếp thu được Ma Kinh nên chỉ mới luyện được năm chiêu Cương Mãnh.

Chàng trai chợt hiểu ra, Ngọc Diện Hồ Ly đã sử dụng Hỏa Long Thần Chưởng trong lúc vào ma trận Tiêu Hồn ...

Nhìn thân hình tiều tụy của cha già, Siêu Quang đau xót hỏi:

- Vậy trong thời gian dài đằng đẳng vừa qua, cha đã sống bằng gì?

Hỏa Long Bang chủ ho khục khặc:

- Vạn Độc Bá Giả cho cha uống Hoàn Kiện Lực kéo dài mười ngày. Mỗi lần trở lại động này hắn mới cho cha dùng thực phẩm. Hoàn Kiện Lực làm cho cha không đói khát, nên cứ mười ngày cha mới được ăn uống một lần mà vẫn kéo dài đời sống lê thê ...

Lục Siêu Quang liền vắn tắt kể lại cho thân phụ nghe về những sự kiện chàng trải qua, kể từ khi ông biệt tích.

Nghe lời kể của con, Lục bang chủ kêu lên:

- Trời ơi, chỉ vì một phút sơ sẩy của ta mà gây nên bao tai họa. Các thúc phụ Trần Gia Nam, Phiêu Bồng Khách của con đều bị chết. Hỏa Long Bang và Linh Sơn Phái bị tiêu diệt. Ta rất đáng chết ... đáng chết vô cùng ...

Lục Siêu Quang vội khuyên giải:

- Việc đã qua, xin cha đừng tự trách nữa. Con đã đoạt lại được Hỏa Long Bí Kíp, sẽ tìm giết tên ma đầu Bá Giả và khôi phục lại bang phái của ta.

Đôi mắt Lục bang chủ chợt sáng lên:

- Cha rất mừng có con là một nam nhi căn cốt tuyệt phẩm. Con đã luyện được Chân Dương Nội Khí là có thể dung hòa được Nhu Công và Cương Mãnh để luyện thành công cả mười chiêu bí kíp Hỏa Long đạt tới mười thành công lực. Vạn Độc Bá Giả sẽ không còn là đối thủ của con ...

Ôm lấy vai cha già, Lục Siêu Quang nói nhanh:

- Con sẽ sử dụng Lăng Hư Chỉ Pháp của Hồng Huyết Linh Quân và Chân Dương Nội Khí để khôi phục công lực cho cha.

Lục bang chủ gật đầu:

- Cha sẽ truyền thụ toàn bộ bí kíp Hỏa Long cho con. Cha con ta sẽ trấn áp Ma Giáo, bình ổn võ lâm quần hùng và khôi phục bang phái.

Một già một trẻ vui sướng ôm chặt lấy nhau, niềm hân hoan trùng phùng đã tràn ngập trong động cốc hoang vắng ...

Chợt nhìn ra ngoài, Lục bang chủ nói:

- Quái lạ, sao đã mười ngày rồi mà Bá Giả chưa trở lại đây?

Lục Siêu Quang trầm giọng:

- Con sẵn sàng chờ tên đại ma đầu ấy đến đây để giết nó cho rồi.

68. Chương 68: Đại Hội Quần Hùng Bạch Đạo

Vèo ... vèo ... vèo ...

Những bóng người lao đi vun vút trong đêm, dưới ánh trăng mờ, cùng hướng về Thiếu Lâm Tự.

Trong tòa phương trượng, Liễu Phàm đại sư đang ngồi đối diện với Thanh Hư đạo nhân vội đứng lên.

Tiếng nhà sư đồng dục:

- Chương môn các phái đã đến, ta hãy ra ngoài nghênh tiếp.

Thanh Hư đạo nhân thay mặt phái Hoa Sơn cũng đứng phắt dậy, cùng Liễu Phàm đại sư bước ra sân.

Dưới ánh trăng, ni sư Diệu Tuyệt chương môn Nga Mi cùng các chương môn nhân võ phái Côn Luân, Cái Bang, Bạch Hạc, Võ Đang đã phóng vút như những mũi tên xuống sân chùa và lũ lượt đi vào.

Liễu Phàm đại sư chấp tay:

- A di đà phật kính thỉnh liệt vị hoan hỉ vào phương trượng phòng.

Mọi người vừa an tọa, tiếng Diệu Tuyệt sư thái cất lên nghe sắc lạnh:

- Bạch đại sư, chẳng hay có việc gì trọng đại mà phát thiệp triệu tập chương môn nhân thất phái về đây?

Liễu Phàm đại sư vội đáp:

- Mô phật, tất nhiên phải có việc an nguy của võ lâm, bản tăng mới dám cung thỉnh liệt vị ...

Vừa nói Liễu Phàm đại sư vừa trao cho cho Diệu Tuyệt sư thái một tờ Huyết Thiếp màu đỏ chói.

Chỉ liếc qua những hàng chữ trên tờ thiếp, nữ chương môn phái Nga Mi đã nhướn cong chân mày.

Tiếng bà the thé:

- Đại ma đầu Bá Giả yêu cầu triệu tập quần hùng lên Quang Minh Đỉnh. Hẳn khổng chế võ lâm đến mức này sao?

Bà phẩy tay truyền tờ Huyết Thiếp cho tất cả các chương môn nhân cùng đọc.

Chương môn, thủ lý và các cao thủ các môn phái có mặt đều gầm lên:

- Không thể được, lẽ nào võ lâm ngũ phái, nay có thêm Bạch Hạc và Cái Bang là Thất Đại Phái mà phải chịu cho tên ma đầu phát lạc?

Liều Phàm đại sư thở dài, liếc nhìn Thanh Hư đạo nhân, ra vẻ khó nói.

Hiếu ý nhà sư, đạo nhân Thanh Hư liền đứng lên, trầm giọng:

- Các vị phần nộ là có lý. Nhưng các môn các phái chúng ta hãy xem lại thực lực của mình hiện nay. Vạn Độc Bá Giả đã tóm thâu Nhị Giáo, Nhất Hội đứng đầu ma giáo. Hắn còn thỉnh mời được Ngũ Đại Lão Ma từ Tây Tạng sang làm vây cánh. Bần đạo lại được biết Bá Giả công tử đã giam giữ được Hỏa Long bang chủ Lục Siêu Quần trong Âm Cốc ở núi Phượng Lâu và luyện xong chín chiêu Hỏa Long Thần Chương. Nay hắn muốn triệu tập quần hùng lên đỉnh Quang Minh để kể tội tiểu quỷ Hắc Diêm Vương đã ám sát người của các môn phái bằng Huyết Chỉ Điểm Tinh và tấn kích tổng đàn Bạch Ma Giáo khiến em gái hắn là Ngọc Diện Hồ Ly bị tử thương. Ta nên nhân dịp này lên đó mà liên kết với Bá Giả, mượn tay hắn giết Hắc Diêm Vương là kẻ đại thù, mà từ lâu quần hùng đã bó tay, không trừ khử nổi.

Tổng lý Côn Luân, Tổng Khái Ca đứng bật dậy:

- Tại hạ biết những vấn đề trên chỉ là cái cớ. Sự thật tham vọng của Vạn Độc Bá Giả triệu tập quần hùng lên Quang Minh Đỉnh nhằm mục đích biểu dương thanh thế, tự phong ngôi vị độc bá quần hùng để khuyến khích đảo võ lâm. Các vị nên thận trọng.

Bang chủ khát cái là Hồng Cửu Công vung cây gậy đánh chó Đả Cầu Bổng miệng nói lớn:

- Thất phái chúng ta chống lại Bá Giả đã là khó khăn, nay hắn có thêm Ngũ Đại Lão Ma uy lực tối thượng ... vậy ta nên ép mình lên Quang Minh Đỉnh rồi tùy nghi quyền biến. Dù sao thất phái liên minh, tên đại ma đầu cũng khó lòng ép đảo.

Trong thế yếu của mình, chương môn các phái đều phải nghe theo đề nghị của Hồng Cửu Công, chuẩn bị lên đỉnh Quang Minh, mặc dù trong lòng họ đầy bất mãn. Họ chỉ còn mong một phép lạ nào đó ở trên đỉnh Quang Minh sẽ giúp họ thoát tai kiếp của thời ma giáo lộng hành.

Trời chưa rạng sáng, những bóng đen lại lao vút đi, rời khỏi Thiếu Lâm cổ tự.

69. Chương 69: Trên Đường Phục Hận

Những tia hồng quang chói lòa đan chéo trên đỉnh núi Phượng Lâu.

Ầm ...

Bình ... bùng ...

Tiếng nổ rung chuyển Âm Cốc.

Đá sạt lở bay tung, cây trúc gốc phóng vèo trên sườn núi như gặp trận cuồng phong kinh khiếp.

- Ha ha ha ...

Hỏa Long bang chủ, râu tóc dựng ngược giữa kinh phong, áp khí:

- Giỏi lắm, con trai của ta. Con đã luyện xong mười chiêu Hỏa Long Thần Chương, công lực siêu tuyệt.

Lục Siêu Quang phóng vút đến bên cha, vòng tay cúi đầu:

- Thân phụ, cũng nhờ cha đã tận lực truyền thụ cho con.

Bang chủ Lục Siêu Quần vỗ mạnh vào lưng Siêu Quang:

- Đúng ra là do căn cốt tuyệt phẩm của con, lại nhờ Chân Dương Nội Khí thâm hậu, nên con đã tiếp thu nhanh chóng các chiêu Cương Mãnh và Nhu Công thật ảo diệu.

Nụ cười tươi nở trên môi chàng trai:

- Ôi, thật vậy sao cha?

Lục bang chủ cười sảng khoái:

- Đúng như vậy. Anh em Vạn Độc Bá Giả luyện ba năm, không bằng con chỉ luyện ba buổi.

Lục Siêu Quang nhướng mắt:

- Sao lạ vậy cha?

Bang chủ đáp nhanh:

- Tại vì con đã được thúc phụ Phiêu Bồng Khách truyền cho con nội lực bằng kẻ rèn luyện cả mấy mươi năm. Võ công tự nhiên thấm nhuần nhanh chóng, mãnh liệt như suối đổ vào nguồn vậy.

Một tràng cười bỗng vang lên như chầm chọc, chế diễu từ đâu vọng lại, khiến cha con Lục bang chủ ngạc nhiên, đảo mắt nhìn.

Liền đó, câu nói lại sang sảng:

- Ôi, cha con khen ngợi, tán tụng nhau sao chán lỗ tai quá.

Lục Siêu Quang gầm lên:

- Kẻ nào núp lén đó, xuất đầu lộ diện xem nào?

Vèo ...

Từ trên mỏm đá cao, một bóng người lao vút xuống bộ râu trắng dài thậm thượt tung bay theo gió.

Nhân vật nào mà có nội lực truyền âm vừa qua đến giọng cười, tiếng nói từ chóp núi tuyết mù xuống trước động đá, nghe rõ mồn một vậy.

Bang chủ Lục Siêu Quần lập tức giương song thủ, còn Siêu Quang trở mắt nhìn bóng người chao nhẹ như chiếc lá.

Thì ra một lão nhân, bên hông đeo lưng lẳng bình rượu to tướng, y phục rộng thùng thình.

Chàng vui vẻ kêu lên:

- Ôi, Túy Cuồng lão tiên bối.

Hỏa Long bang chủ cũng bật cười:

- Tưởng ai, hóa ra ông bạn già say sưa.

Túy Cuồng Lão đứng chân trên mỏm đá nhọn, thân pháp nhẹ nhàng đến cái bình rượu bên hông cũng chẳng rung rinh.

Lão vòng tay, nghiêng đầu:

- Tham kiến Lục bang chủ. Thật bất ngờ và sung sướng được gặp lại lão huynh, sau mấy năm tuyệt tích giang hồ.

Lục Siêu Quần vòng tay:

- Cơ duyên nào khiến lão huynh có mặt ở nơi này vậy?

Ngửa cổ hớp một ngụm rượu, Túy Cuồng Lão trầm giọng:

- Ta định về trấn Nam Hưng hoặc Đào Hoa Trang tìm tiểu tử. Tình cờ phi hành ngang đây, thấy kinh khí và hồng quang xẹt đầy trời, bèn đáp xuống chớp núi xem ai thi triển chương công. May là ta trụ bộ trên mỏm đá, nếu núp ở tàn cây thì đã bị kinh phong thổi bật đi rồi.

Lão lại lắc đầu, le lưỡi:

- Hỏa Long Thần Chương kinh khiếp thật. Cứ như ngàn con rồng lửa vùng vẫy khắp bầu trời.

Lục Siêu Quần vẻn râu cười khà khà:

- Ông bạn già say sưa, xin đừng khen quá lời vậy.

Quay nhìn Túy Cuồng Lão, Lục Siêu Quần hỏi nhanh:

- Thưa tiền bối, người muốn tìm văn bối có việc gì?

Túy Cuồng Lão nghiêm giọng:

- Lúc này chẳng phải thời gian để tiểu tử ở đây luyện chương nữa. Phải lập tức hành động ngay thôi.

Siêu Quần ngạc nhiên:

- Lão tiền bối, xin nói thẳng ra đi.

Phẩy ống tay áo một cái, Túy Cuồng Lão đáp:

- Ta vừa hay tin, Bá Giả công tử thỉnh viện được Ngũ Đại Lão Ma từ Tây Tạng sang, đã khống chế quần hùng, triệu tập các môn phái lên đỉnh Quang Minh để hài tội tiểu tử ngươi đó. Tất nhiên nhân dịp này tên đại ma đầu sẽ lợi dụng cơ hội chiếm lấy ngôi vị minh chủ võ lâm.

Lục bang chủ dựng đứng bộ râu bạc:

- Quần hùng ngũ phái chịu lép vế trước bọn ác ma vậy sao?

Túy Cuồng Lão mỉm cười:

- Không phải ngũ phái, mà là thất phái. Phen này có cả phái Bạch Hạc và Cái Bang.

Nhưng Vạn Độc Bá Giả đã tóm thâu Nhị Giáo, Nhất Hội, uy lực lừng lẫy, quần hùng đành phải tuân theo tờ Huyết Thiếp của hắn ... Hiện nay chương môn nhân và các cao thủ võ phái đã lên đường lũ lượt lên đỉnh Quang Minh rồi.

Siêu Quần nổi nóng, thét:

- Vậy ta phải đến đỉnh Quang Minh trừ khử tên đại ma đầu ấy.

Tia nhìn của Túy Cuồng Lão lướt qua hai cha con Lục bang chủ và trầm giọng bảo:

- Phải coi chừng. Bên cạnh Vạn Độc Bá Giả còn có bọn Ngũ Đại Lão Ma từ Tây Tạng đến, âm pháp, ma công cực độc, chẳng phải trò đùa.

Lục bang chủ vẫn cười hăng hắc:

- Không sao, không sao ... Bọn ác ma ở Quan Ngoại, ta đã từng thử sức, chẳng có gì đáng sợ. Chỉ cần đề phòng ám khí của chúng. Như trường hợp của ta đây, trong một lúc phân tâm, đã bị Tứ Độc Lão Quái núp lén hãm hại bằng ám khí, đến phải thân bại danh liệt mấy năm trời.

Túy Cuồng Lão phẩy tay:

- Thôi, chuyện đã qua, còn nhắc lại làm gì. Nếu đã quyết thì lão huynh và hiền đệ phải cấp tốc lên đỉnh Quang Minh mới kịp.

Lục bang chủ nhìn Túy Cuồng Lão:

- Lão đệ cùng đi với cha con ta chứ?

Nâng bình rượu hớp nhanh mấy ngụm, Túy Cuồng Lão gật đầu lia lịa:

- Tất nhiên, tất nhiên ...

Lục Siêu Quang hăng hái:

- Vậy kính thỉnh lão tiên bối và thân phụ lên đường.

Ba bóng người cùng phóng vút lên không trung, rồi lao vèo về hướng Quang Minh Đỉnh.

70. Chương 70: Lột Mặt Nạ Kẻ Gian Ác

Suốt một dải núi rừng hoang vắng, bỗng sôi động bởi những toán người phóng ngựa xuyên sơn. Trên không trung xuất hiện từng cặp phi hành, trình độ khinh công trác tuyệt.

Lẻ loi như cánh chim cô đơn là một bóng trắng phóng vút đi, nhẹ tựa làn khói mỏng ...

Một cô gái mảnh mai trong võ phục màu tuyết bạch, bên hông mang thanh trường kiếm.

Nàng chỉ là kẻ độc hành giữa đám cao nhân tuyết thủ đang đổ dồn về đỉnh núi xa xa.

Chóp núi quanh năm mây phủ, hôm nay bỗng rực rỡ bóng cờ.

Thiếu nữ nói một mình:

- Ô, Quang Minh Đỉnh kia rồi. Võ lâm thất phái hội tụ cùng bọn ác ma. Thật là chuyện hi hữu trong lịch sử quần hùng. Để ta xem tên Vạn Độc Bá Giả khua môi múa mỏ những gì giữa trời đất cao rộng?

Lượn quanh chóp núi một vòng, cô gái lao vút xuống một ngọn cỏ thụ um tùm, nhìn vào giữa khu lộng cờ rực rỡ.

Liều Phàm đại sư và chưong môn nhân các đại phái đã tề tựu.

Phía đối diện là Vạn Độc Bá Giả công tử ngồi giữa Ngũ Đại Lão Ma, hình dung cổ quái.

Lão Xích Ma mặt đỏ như gấc, Hoàng Ma sắc diện vàng như nghệ, Thanh Ma da mặt xanh tựa nhuộm chàm, Hắc Ma đen hơn bồ hóng. Bốn lão này râu ria xồm xoàm. Chỉ riêng lão thứ năm là Bạch Ma, mặt trắng như tờ giấy, cằm nhọn thín không một cọng râu, chẳng khác chi đàn bà.

Bá Giả đứng dậy, nói oang oang:

- Trong cương vị giáo chủ Bạch Ma, hôm nay ta mời các vị về đây để công bố tung tích Hắc Diêm Vương tàn độc.

Có tiếng xì xào trong hàng ghế chưong môn nhân đại phái:

- Ô, Hắc Diêm Vương là môn đồ Hồng Huyết Linh Quân từ vực Ma Phong trở về khuấy động võ lâm ai chẳng biết.

Thính lực của Bá Giả công tử thuộc hàng siêu tuyệt. Hắn đã nghe thấy tiếng xì xào, bèn cười lớn:

- Các vị lầm rồi, Hắc Diêm Vương chỉ là cái quỷ danh bịa đặt để hù dọa mọi người. Thật ra gã tiểu tử ấy chính là Lục Siêu Quang, con trai của Hỏa Long bang chủ Lục Siêu Quần.

Quần hùng ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Diệu Tuyệt sư thái, chưong môn phái Nga Mi lên giọng lãnh lút:

- Lê nào Hỏa Long bang chủ Lục Siêu Quần đã tuyệt tích giang hồ từ ba năm qua mà con trai ông ta lại là môn đồ của Linh Quân Hồng Huyết dưới Ma Phong Tử Vực?

Bá Giả lại đáp ong óng:

- Chuyện chẳng có chi lạ. Sau cái chết của Dương Tử Hùng, chương môn phái Linh Sơn trên đỉnh Tử Vân, thì ta đã tru diệt Hỏa Long Bang và Linh Sơn Phái, bắt Lục Siêu Quần đưa về Âm Cốc, xích cả chân tay vào vách đá, đoạt luôn Hỏa Long Bí Kíp ... chính ta đã đánh văng Lục Siêu Quang xuống vực Ma Phong ... Không ngờ hần sống sót trở về, tự xưng là Hắc Diêm Vương đệ tử Hồng Huyết Linh Quân, sử dụng ma pháp Huyết Chỉ Điểm Tinh, khuấy động vô lâm, sát hại người các môn phái để âm mưu độc bá quần hùng như cha hần thuở trước. Chính hần cũng cả gan đột nhập tổng đàn Bạch Ma Giáo, khiến hiền muội ta là Ngọc Diện nương tử phải vong mạng. Tội của hần lớn hơn núi non, song quần hùng đều bắt lực cả đứng như vậy chẳng?

Quần hùng nhón nháo cả lên, trước những lời đánh thếp của tên đại ma đầu.

Bá Giả vênh mặt, phẩy tay ra dấu cho mọi người im lặng, ánh mắt hần ngời tia hung quang quét ngang quần hùng rồi cao giọng:

- Chỉ có ta hiện nay uy lực vô song, võ công tối thượng, mới có thể trừ khử được tiểu tử tanh máu ấy. Vậy ta tuyên bố đứng lên gánh vác chức vụ minh chủ vô lâm, kết hợp các môn phái tru diệt Hắc Diêm Vương, ai có ý kiến gì chẳng?

Quần hùng nhìn nhau xanh mặt, chỉ có Diệu Tuyệt sư thái đứng bật dậy, tay nắm chắc chuôi kiếm, miệng nói lớn:

- Bá Giả công tử, vô lâm Trung Thổ đã có minh chủ là phương trượng Thiếu Lâm Tự.

Phía Hắc Phái của các hạ ta không cần biết. Nay vì mối họa chung là Hắc Diêm Vương, đôi bên Hắc Bạch liên kết với nhau là phải lẽ, còn chuyện ngôi vị minh chủ vô lâm thì các hạ chớ lạm bàn.

Vạn Độc Bá Giả nổi giận, trở lời cặp mắt đỏ tựa than hồng rọi thẳng sư thái Diệu Tuyệt.

Hần gằn giọng:

- Sư thái nên cẩn trọng lời nói. Vì còn ngũ đại tôn giả từ Tây Tạng sang đây, đều muốn tôn bổn giáo chủ nắm ngôi vị minh chủ vô lâm Trung Thổ. Kẻ nào trái ý các vị ấy hãy coi chừng.

Rõ ràng Bá Giả có ý đưa Ngũ Đại Lão Ma ra đe nạt quần hùng và trước nhất là áp đảo Diệu Tuyệt sư thái.

Năm lão quái ma đã được Bá Giả mua chuộc, lúc ấy cũng gằm gừ, nhai râu, mắt tỏa hung quang gớm ghiếc.

Diệu Tuyệt sư thái nhìn quanh, bà thấy Liễu Phàm đại sư và các chương môn nhân đại phái đều nín khe ... bà cũng lạnh xương sống, nên đành hậm hực ngồi xuống.

Vạn Độc Bá Giả lại bật cười hô hô:

Thế nào, liệt vị có tán đồng hảo ý của tại hạ, hay chờ Hắc Diêm Vương phóng Huyết Chỉ Điểm Tinh tiêu diệt.

Một luồng lạnh khí chạy dài qua sống lưng quần hùng đang xôn xao, mặt tái như gà cắt tiết.

Bỗng ...

Ầm ...

Tiếng nổ rung chuyển đỉnh Quang Minh.

Một luồng kinh khí thổi bay hết cờ quạt, tán lọng, hương án cũng lật nhào.

Tất cả nhón nháo như ong vỡ tổ.

Vút một cái, cô gái áo trắng phóng vèo xuống, ung dung đứng giữa quần hùng và bọn quái ma.

Nàng quét tia mắt vào mặt tên Bá Giả, gằn giọng:

- Đại ma đầu. Nói láo, nói láo.

Quần hùng sững sờ nhìn cô gái. Nàng có thân hình tuyệt đẹp và gợi cảm, bó chèn trong bộ võ phục toàn trắng, tinh khiết. Mái tóc dài đen huyền bao quanh khuôn mặt bầu bĩnh ... nhưng diện mạo sẵn sù thâm tím thật quái đản.

Vạn Độc Bá Giả đã nhận ra cô gái.

Cặp mắt hần ngời tia giận dữ, miệng hần lệch sang một bên phát ra những lời đầy nộ khí:

- Bội Ngọc xú nữ. Quả thật ngươi lớn gan nên mới dám đến đây làm kinh động quần hùng và nói những lời hồ đồ, nhảm nhí.

Bội Ngọc cười lạt:

- Ta hồ đồ hay ngươi gian trá?

Nàng quay sang quần hùng đang sững sờ nhìn nàng và nói lớn:

- Hắc Diêm Vương đúng là Lục Siêu Quang, môn đồ của Linh Quân Hồng Huyết. Thiếu hiệp trở về chỉ để truy tìm tru sát bọn ma đầu Tứ Độc Lão Quái và Vạn Độc Bá Giả đã tàn phá Hỏa Long Bang và Linh Sơn Phái. Chính tên công tử Vạn Độc kia mới là kẻ dùng ngón Huyết Chỉ Điểm Tinh giả, sát hại người các môn phái. Hần hành động lén lút rồi đổ tội cho Hắc Diêm Vương, chuốc oán thù cho người ngay thẳng, thật đáng tởm vô cùng.

71. Chương 71: Huyết Chỉ Điểm Tinh Giả Hiệu

Quần hùng nghe những lời phản bác rõ ràng của cô gái xấu xí thấy đều kinh hãi.

Họ không ngờ đã được hiểu ra một sự thật ghê gớm, khác hẳn mọi nghi ngờ âm ỉ bấy lâu nay về tội lỗi của Hắc Diêm Vương gây ra trong Ngũ Đại Phái vô lâm.

Vạn Độc Bá Giả lại lồng lộn lên như con thú bị thương. Hần quát vang tựa sấm:

- Xú nữ, ngươi có bằng cứ gì để tố giác ta là kẻ hành thủ tàn độc, sử dụng Huyết Chỉ Điểm Tinh giả?

Trong đám quần hùng, Diệu Tuyệt sư thái lại đứng lên, hướng về phía Bội Ngọc la to:

- Tiểu cô nương, có bằng cứ thì cứ trưng ra đi, để sự thật được phơi bày trước ánh sáng.

Bội Ngọc liền moi trong túi đeo vai, quăng ra một thỏi thép tròn nhon, có sợi dây lòng thông nơi chuôi cán, trước hàng ngàn cặp mắt ngơ ngác đổ dồn.

Tiếng cô gái sang sảng:

- Đây là ám khí giết người của tên Vạn Độc Bá Giả. Hần không có ngón võ công Huyết Chỉ Điểm Tinh nên đã dùng ám khí này sử dụng kinh lực phóng vào đình trung những nạn nhân thuộc các môn phái. Sợi dây là để hần thu ám khí về cất vào bọc.

Nhiều tiếng la ồn lên trong quần hùng:

- Ôi, tàn độc bất lương.

Bá Giả công tử phóng vút tới trước mặt cô gái, hần thét lạc cả giọng:

- Xú nữ, ngươi điên rồi ... làm sao ngươi dám chấ thời thép kỳ cục kia là của ta. Hãy rút đi, kéo thân xác ngươi sẽ biến thành tro bụi.

Rõ ràng Bá Giả công tử hết sức căm giận Bội Ngọc, nhưng trong thâm tâm hần vẫn còn yêu say mê nàng, hần còn mong có dịp sẽ bắt được nàng về hóa giải ma công, trả lại nhan sắc cho nàng để hần cưới làm nội tướng ... Bởi vậy, hần không xuất thủ tàn độc với nàng, mà chỉ áp bức để đuổi nàng đi.

Nhưng Bội Ngọc cương quyết lột trần tội ác và thủ đoạn gian manh của hần.

Nàng cười lạt, mắt ngó thẳng vào mặt Bá Giả:

- Người còn muốn ta khai rõ lai lịch món đồ quý quái này cho mọi người nghe rồi người mới nhận tội sao? Được rồi, ta sẽ giúp người toại nguyện nhé.

Bá Giả tức giận xanh mặt, nhưng nếu hấn ngăn cản thô bạo thì lại là một cách thú tội, nên hấn bối rối, trở mắt nhìn cô gái trừng trừng như muốn bắt hồn nàng đi cho rồi.

Bội Ngọc vẫn thản nhiên, nàng đảo mắt nhìn quanh quần hùng, và cũng chẳng ngại nhìn thẳng mấy lão quái ma.

Giọng nàng lãnh lớt và chậm rãi:

- Chắc người chưa quên một đêm nơi Bạch Hạc Ẩn Gia, người mặc áo chùng xám đột nhập hạ sát người trai trẻ nơi đây. Người đã bị ta và Lục huynh phát hiện nên phải tháo chạy, buông rơi chiếc túi, bên trong có vật quý quý này còn đầm máu. Người còn nhớ chứ?

Giương mặt Bá Giả đang tái xanh bỗng chuyển thành đỏ bừng. Hấn còn ấp úng thì có tiếng la lớn:

- Đúng rồi, việc này xảy ra ở phái Bạch Hạc chúng tôi. Một đệ tử đã bị chết thê thảm, nơi trán có một lỗ sâu tuôn máu và óc. Đêm ấy quả thật có cô nương này can thiệp.

Mọi người quay nhìn và nhận ra người vừa tố giác chính là Vương Chiêu Hùng, trưởng môn phái Bạch Hạc.

Bình ...

Tiếng nổ chói tai, nhưng luồng kinh lực chỉ đủ xô ngã cô gái. Bá Giả chỉ muốn làm cho Bội Ngọc phải ngưng nói. Không ngờ năm lão quái ma Tây Tạng vừa thấy Bá Giả xuất chiêu thì mỗi lão đều bung ra một chiêu âm độc quật vào Bội Ngọc, Bá Giả dù muốn cản cũng không kịp.

Bội Ngọc chẳng phải đối thủ của năm lão đại ma, nên thân mình nàng đầy thương tích bởi độc chiêu đánh nhầm.

Bội Ngọc gục xuống, Diệu Tuyết sư thái hét lên:

- Bá Giả giết tiểu cô nương là đã mặc nhiên nhận tội.

Giương ngay song thủ lên, Bá Giả đẩy nhanh luồng kinh khí ập vào sư thái trưởng môn Nga Mi.

Nhưng ...

Ầm ầm ...

Hai luồng chưởng phong từ trên cao phóng xuống, đẩy bật áp khí từ song thủ Bá Giả, xô lùi tên đại ma đầu và giải cứu Diệu Tuyết sư thái trong gang tấc.

Quần hùng chột reo lên:

- Hỏa Long bang chủ Lục Siêu Quần.

- Hắc Diêm Vương ...

- Túy Cuồng Lão.

Trong lúc Hỏa Long bang chủ và Túy Cuồng Lão trừng mắt ghìm nhau với Bá Giả cùng Ngũ Đại Lão Ma, Lục Siêu Quang phóng tới bên Bội Ngọc.

Mặt mũi và thân hình cô gái đầm máu.

Chàng bỗng xốc nàng lên:

- Dương muội ... Dương muội ...

Bội Ngọc mở mắt nhìn Siêu Quang, đôi mắt nàng thật đẹp.

Nàng nói qua hơi thở:

- Lục huynh, muội không sao đâu. Hãy giết sạch bọn chúng đi. Đừng để tên Bá Giả chạy thoát.

Lục Siêu Quang rời Bội Ngọc lao vút vào đấu tràng. Khi ấy Bá Giả đang đối diện với bang chủ Hỏa Long.

Siêu Quang nói nhanh với Túy Cuồng Lão:

- Tiền bối, xin trông chừng giúp Bội Ngọc tiểu thư. Để bọn này cho vân bối hành quyết.

Túy Cuồng Lão cười hề hề:

- Tiểu tử, lần nào ta gặp người cũng phải trông chừng cô nương này, cô nương nọ. Coi chừng đào hoa quá là khổ tâm lắm nghe con.

Lão dốc bình tợp mấy ngụm rượu, rồi phóng bay về phía Bội Ngọc.

Bá Giả chiếu tia hung quang từ cặp mắt lồi của hắn vào mặt Lục bang chủ:

- Hừm, đã xích lão vào vách đá mà lão còn thoát chạy ra đây để nạp mạng. Thôi thì ta cũng ra ơn hóa kiếp lão cho rồi.

Bang chủ Lục Siêu Quần thét lên:

- Ma đầu hôi thối, thừa dịp ta phân tâm để núp lén dùng ám khí, nên tụi bay mới câu thúc được thân ta. Nay cộp đã trở về núi, ta sẽ biến ngươi thành tro bụi.

Bình bình bùng ...

72. Chương 72: Trận Ác Đấu

Thân hình Lục bang chủ bắn vọt lên bởi Bá Giả đã xuất thủ trước đây ra hai luồng kinh khí dữ dội. Hắn tưởng đã áp đảo được bang chủ ngay chưởng đầu tiên nhưng Lục Siêu Quần đã thừa dịp mình bị hất tung lên để chụp xuống năm ngón chỉ phong Ngũ Long Độc Trảo lẹ hơn tia chớp.

Rẹt ... bình ... bình ...

Vạn Độc Bá Giả hoảng vía tự xô lệch mình đi, tránh được chỉ phong xẹt trúng đầu, nhưng áp khí cũng đẩy lùi hắn khoảng năm trượng, thân hình lắc lư như thuyền trên sóng.

Ngũ Đại Lão Ma liếc thấy, lập tức chia phương vị quây tròn, cùng đẩy chưởng lực tấn kích Lục bang chủ.

Kinh phong di động âm âm, áp khí cuộn cuộn như sóng.

Quần hùng ở bên kia đấu tràng được chứng kiến một trận giao đấu khốc liệt hi hữu, cũng trở mắt khiếp phục.

Lục Siêu Quang thấy thân phụ bị tấn công, chàng nổi cơn thịnh nộ phóng vút mình lên, cười trên năm làn sóng chưởng của Ngũ Đại Lão Ma. Tả thủ đặt ngang ngực, hữu thủ rút bảo kíp đồng đen thét lên ròn rợn:

- Thiên Lô Thần Thủ tru sát ...

Hào quang năm màu chớp lóe ...

Bình bình bình bình bình ...

Đỉnh Quang Minh sạt lở âm âm, đá chạy cát bay mù mịt. Năm tia bảo kíp vận chuyển Chân Dương Nội Khí đánh thẳng xuống đầu Ngũ Đại Lão Ma.

Những tiếng thét la gầm rú vang lên kinh khủng. Quần hùng hoảng hốt, Vạn Độc Bá Giả cũng thất kinh.

Tất cả nhìn lại đã thấy Ngũ Đại Lão Ma nằm xếp lớp, đầu mình nát bét, máu óc văng đầy.

Vèo ...

Vạn Độc Bá Giả thành linh phóng vút ra khỏi sân tràng như một mũi tên xẹt ...

- Đại ma đầu, chạy đâu cho thoát ...

Lục Siêu Quang thét lạnh lạnh, sử dụng Hồng Huyết Xung Thiên bắn vọt thân mình chặn đối thủ.

Bùng ...

Chưởng khí từ song thủ Lục Siêu Quang tổng vắng Vạn Độc Bá Giả xuống đất, đồng thời bang chủ Hỏa Long cũng lao tới chia phương vị chặn đầu, không cho Bá Giả trốn chạy.

Giữa lúc Bá Giả lúng túng, Lục Siêu Quang đã hướng về Liễu Phàm đại sư, nói lớn:

- Tội lỗi Vạn Độc Bá Giả rành rành. Chính hắn đã tàn sát Hỏa Long Bang và Linh Sơn Phái, âm mưu khống chế võ lâm để độc bá quần hùng. Hắn còn tàn độc tru sát người trong các môn phái, trút tội cho kẻ khác. Xin đại sư và chư vị minh chứng cho văn bối hành quyết tên ác ma ghê tởm này.

Liễu Phàm đại sư chỉ chấp tay, lim dim đôi mắt, trầm giọng:

- Thiện tai, thiện tai, quả báo nhân tiền.

Diệu Tuyệt sư thái thét lên lạnh lạnh:

- Thiện ác đáo đầu chung hữu báo. Thiếu hiệp cứ ra tay.

Biết không thể thoát thân, Vạn Độc Bá Giả gầm lên:

- Được lắm, ta sẽ tử đấu với ngươi bằng chính võ công của cha con ngươi nhé.

Lục Siêu Quang cười gằn:

- Ngươi đòi đấu với ta bằng Hỏa Long Thần Chưởng thì quả là đã tới số.

Chàng ưỡn ngực nói tiếp:

- Ta nhường cho ngươi xuất chiêu trước đây.

Bá Giả không đợi Lục Siêu Quang mời lần thứ hai, hắn đẩy bật ra hai luồng kinh khí đỏ lòe, bóng chưởng quần quật như đôi rồng lửa lao bắn về phía chàng trai. Lục Siêu Quang đánh ra một chiêu Song Long Đoạt Châu phá chiêu Cương Mãnh của Vạn Độc Bá Giả.

Ừ ù ù ù ...

Chiêu Thần Long Tiềm Phục hóa giải chiêu Song Long Đoạt Châu tan biến vào khoảng không.

Vạn Độc Bá Giả điên cuồng xuất chiêu liên tiếp, kinh phong áp khí đầy trời, đỉnh Quang Minh như có ngàn con rồng lửa.

Quần hùng say sưa chứng kiến.

Lần lượt những chiêu Cương, Nhu đều bị Lục Siêu Quang hóa giải. Vạn Độc Bá Giả vừa tức vừa sợ, gương mặt tái xanh.

Ầm ...

Tiếng nổ chuyển đất.

Khói đen tỏa ra mù mịt ...

Tên đại ma đầu đã xuất chiêu thứ chín vẫn thất bại, nên hắn tung một trái hỏa mù để trốn chạy.

Tiếng Diệu Tuyệt sư thái từ bên kia đấu tràng thét to:

- Bắt lấy nó, bắt lấy nó ...

Hỏa Long bang chủ và Lục Siêu Quang đã lao vút theo Bá Giả như bóng với hình.

Bá Giả vút đi tựa một mũi tên.

Qua khỏi một chóp núi thì không thấy hình dạng đâu nữa.

Lục Siêu Quang tức giận la lên:

- Vạn Độc trốn mất rồi.

Lục bang chủ lắc đầu:

- Kinh công của nó không hơn cha con ta. Chắc là nó chỉ trốn quanh trong khe núi này.

Chưởng lực của Lục Siêu Quần và Lục Siêu Quang quật ầm ầm vào những khe đá ...

Vèo ... Một cái bóng thoát ra từ miệng hang nhỏ phóng đi như chớp, Lục Siêu Quang hét to:

- Bá Giả đấy, đuổi mau.

Veo veo ...

Một già, một trẻ lại đuổi theo tên đại ma đầu.

Lục bang chủ tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao nó không chạy về Thiên Ma U Cốc? Hẳn dự tính âm mưu gì đây?

Chàng trai trầm giọng truyền âm để Lục bang chủ nghe thật rõ trong làn gió ngược:

- Từ trong tiểu cốc lao ra. Bá Giả có mang theo một chiếc bọc sau lưng chẳng biết là bọc quái quỷ gì ...

Lục bang chủ phẩy tay:

- Ta cứ đuổi kịp nó, sẽ biết rõ vật ấy.

Thuật khinh thân đề khí của Vạn Độc Bá Giả thật siêu tuyệt, cha con Lục bang chủ phi thân như gió ... vất vả lắm mới thu ngắn được khoảng cách.

Chợt Lục Siêu Quang quay lại la:

- Bá Giả hướng về vực Ma Phong.

Vèo vèo vèo ...

Tên đại ma đầu vừa đến sát miệng tử vực thì Lục bang chủ và Lục Siêu Quang cũng đến kịp lúc.

Bang chủ quát:

- Vạn Độc Bá Giả, ngươi tận số rồi ...

73. Chương 73: Thiên Vong Khôi Khôi

Lãnh khí từ lòng tử vực bốc lên ngàn ngút, trắng xóa. Bóng tên Bá Giả lung linh trong đám sương khói ấy.

Hắn ôm chiếc bọc lớn, quay lại nhìn Lục bang chủ, rồi tuôn ra một chuỗi cười lạnh lẽo:

- Cha con ngươi rút đi. Nếu bức bách quá ta sẽ lao mình xuống vực, cùng với bọc thuốc nổ này. Linh Quân Biệt Phủ dưới vực Ma Phong kia sẽ nát tan như cám.

Câu nói đột ngột của Vạn Độc Bá Giả như sét nổ lưng trời.

Lục Siêu Quang hét:

- Ngươi đừng điên rồ. Nếu không thắng nổi bằng võ công thì hãy đưa tay cho ta trói, giao lại quần hùng xử trí.

Bá Giả cười lạnh lạnh:

- Tiểu tử đừng nhiều lời ... Hãy cùng cha ngươi rút đi. Nếu ngươi không muốn thi thể của sư phụ ngươi dưới vực Ma Phong bị thuốc nổ phá hủy tan nát.

Lục Siêu Quang nói nhỏ bên tai cha:

- Bá Giả đã cùng đường. Nhưng đừng để nó nổi khùng phá nát Linh Quân Biệt Phủ. Nơi đó còn pháp tướng của Hồng Huyết Linh Quân.

Bang chủ Hỏa Long nhìn thẳng Bá Giả:

- Tên Vạn Độc kia, hãy đến thạch bàn phía trước, ta cùng nhau thương lượng.

Ý của bang chủ muốn kéo dài thời gian để đối phó với tên đại ma đầu đang bí lối.

Nhưng Bá Giả công tử vốn là tay xảo quyệt.

Hắn vẫn ôm cứng bọc thuốc nổ, trợn mắt quát:

- Cha con người cút ngay, hoặc ta quăng bọc thuốc nổ này xuống vực, đừng nhiều lời vô ích.

Lục bang chủ liếc mắt, ra ám hiệu cho con, rồi thành linh ông thét lên rừng rợn:

- Vạn Long Hội Tụ tru sát ...

Vèo ...

Bang chủ phóng vút tới như cánh đại bàng thần tốc, sử dụng Cầm Nã Thủ Pháp giật phăng bọc thuốc nổ trên tay tên đại ma đầu.

Thân pháp như làn chớp của bang chủ Lục Siêu Quần khiến Bá Giả trở tay không kịp.

Rẹt ... Bình bình ...

Tên đại ma đầu còn đang lúng túng thì Lục Siêu Quang đã theo lệnh cha, tung chiêu thứ mười Vạn Long Hội Tụ ...

Bá Giả liều mạng đẩy song chưởng chống đỡ ...

Ầm ...

Áp khí xô nhau phát nổ kinh thiên động địa.

- A ... a a a a a ...

Tiếng rú thảm thiết kéo dài ...

Thân hình Bá Giả bị bắn tung.

Sức Bá Giả không chống nổi đệ thập chiêu Hỏa Long Thần Chưởng của Lục bang chủ vừa truyền cho Lục Siêu Quang nơi Âm Cốc.

Tên đại ma đầu Vạn Độc bị đánh văng xuống tử vực kết liễu cuộc đời tàn ác ... và tiêu tan luôn công phu luyện chín chiêu bí kíp Hỏa Long ...

Lục bang chủ đặt nhẹ bọc thuốc nổ xuống tảng đá bằng phẳng và ông cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Lục Siêu Quang sung sướng lao tới ôm chầm lấy cha già.

Lúc hai cha con buông nhau ra thì đã thấy cả rừng người trước mặt đang tung hô hoan hỉ.

Chưởng môn và thủ lý thất đại môn phái võ lâm cùng các cao thủ đã kịp kéo tới bờ vực Ma Phong, chứng kiến trận tử đấu cuối cùng của cha con Hỏa Long bang chủ giết tên đại ma đầu Vạn Độc Bá Giả. Hắn là tay tóm râu Nhị Giáo, Nhất Hội nay đã tiêu vong, kể như ma giáo bị tan rã, võ lâm Trung Thổ không còn sợ một cơn tai kiếp kinh hoàng nữa.

Quần hùng đồng hô vang:

- Vạn tuế tân minh chủ võ lâm ...

- Suy tôn Hỏa Long Lục thiếu hiệp.

Lục Siêu Quang bổng bàng hoàng, bối rối, trong lúc Liễu Phàm đại sư đã chững chạc bước ra.

Nhà sư chấp tay:

- A di đà phạt. Thiếu hiệp đã ra tay tru sát tên đại ma đầu Vạn Độc Bá Giả, trừ tai kiếp cho quần hùng Trung Thổ. Theo ý nguyện của Thất Đại Phái, xin suy tôn thiếu hiệp Lục Siêu Quang lên ngôi vị minh chủ để bình ổn võ lâm. Thỉnh cầu Lục thiếu hiệp chấp nhận.

Diệu Tuyệt sư thái cũng vung kiếm, nói lớn:

- Thiếu hiệp Lục Siêu Quang đã là võ lâm bắc đẩu, chẳng ai xứng đáng hơn ... Ngôi vị minh chủ võ lâm nhất định phải là bậc võ công tối thượng.

Lão hiệp Vương Chiêu Hùng, chương môn phái Bạch Hạc cũng bước ra, nói sang sảng:

- Lục thiếu hiệp từ vực Ma Phong trở về đã luyện được Hồng Huyết Kỳ Thư và Hỏa Long Thần Chương, lại vừa tru sát Vạn Độc ma đầu. Quần hùng nhất trí suy tôn thiếu hiệp lên ngôi vị minh chủ võ lâm là hợp lẽ trời và thuận lòng người đó.

Lục Siêu Quang vội vòng tay:

- Đa tạ hảo ý quần hùng dành cho văn bối vinh dự tối thượng. Nhưng văn bối tự xét tài sơ, đức mỏng. Nếu quần hùng có hảo ý với Hỏa Long Bang thì còn gia phụ xứng đáng hơn nhiều.

Thanh Hư đạo nhân lên tiếng:

- Ý của Lục thiếu hiệp rất hay. Hỏa Long bang chủ lên ngôi minh chủ võ lâm, có thiếu hiệp phò tá, quần hùng Trung Thổ vững như bàn thạch.

Tiếng tung hô vang động bờ vực Ma Phong ...

Bang chủ Lục Siêu Quần chưa kịp nói vài lời khiêm tốn thì quần hùng đã ùa tới kiệu ông lên vai ...

Tiếng tung hô nồng nhiệt vang động núi rừng.

Trong lúc đó, Lục Siêu Quang lặng lẽ phi hành vun vút ... Chàng rời khỏi đám đông để trở lại Quang Minh Đỉnh tìm Bội Ngọc.

Hoang tàn sụp đổ ...

Đỉnh Quang Minh tan nát tiêu điều.

Lục Siêu Quang phóng lướt trên máu thịt của bọn ma đầu tanh tưởi.

Đến khóm cây lão tùng xanh ngắt, nơi vạt cỏ úa vàng chẳng còn bóng dáng Bội Ngọc tiểu thư đâu nữa.

Chàng kêu lớn:

- Dương muội, Dương muội.

Chỉ có tiếng vang vọng từ các sườn đá dội lại lời chàng. Bốn bề hoàn toàn vắng vẻ.

74. Chương 74: Trăng Khuyết Lại Tròn

Lục Siêu Quang chợt hiểu:

- Ôi, chắc là Bội Ngọc bị thương quá nặng, nên Túy Cuồng lão tiên bối đưa nàng đi rồi.

Chàng lao vút trở về Đào Hoa Trang.

Vừa gặp Đông Đảo Thần Y và Dương phu nhân, Siêu Quang đã hỏi:

- Bá phụ, nhạc mẫu, Dương muội về chưa?

Đông Đảo Thần Y mỉm cười:

- Túy Cuồng Lão đã đưa Bội Ngọc về đây, hiện đang nằm trong hậu thất.

Thấy Lục Siêu Quang dậm bước. Đông Đảo tiên sinh vội nói:

- Nhưng Bội Ngọc đã dặn ... đừng cho hiền điệt gặp. Vậy hiền điệt không nên vào.

Lục Siêu Quang kinh ngạc:

- Ôi, sao vậy bá phụ?

Ông lắc đầu.

- Ta không hiểu, cháu thử hỏi ... phu nhân ...

Lục Siêu Quang vừa quay sang thì Dương phu nhân cũng lắc đầu quầy quậy:

- Ta cũng không hiểu, có lẽ vì Bội Ngọc trúng thêm nhiều vết thương, mặt mũi càng xấu xí khó coi, nên nó chẳng muốn cho con được gặp đấy.

Lục Siêu Quang vụt la to:

- Ôi, Bội Ngọc hiểu lầm rồi, con đâu phải kẻ tầm thường như vậy.

Tiếng la vừa dứt, Lục Siêu Quang đã lao thẳng vào hậu thất, song cửa phòng đã đóng chặt, cài kỹ chốt bên trong.

Đập nhẹ vào cánh cửa, chàng kêu:

- Dương muội, Dương muội ...

Chàng nghe Bội Ngọc hỏi vọng ra:

- Lục huynh đấy à?

Lục Siêu Quang vội đáp:

- Phải, huynh đây ... muội hãy ra ngoài với huynh đi.

Bội Ngọc vẫn hỏi vọng ra:

- Số phận tên ma đầu Vạn Độc Bá Giả và Ngũ Đại Lão Ma ra sao rồi huynh?

Lục Siêu Quang không giấu nổi niềm tự hào trong lời đáp:

- Huynh đã sử dụng Thiên Lô Thần Thủ tru sát Ngũ Đại Lão Ma và cùng phụ thân đuổi Vạn Độc Bá Giả đến bờ vực Ma Phong. Tên ma đầu đã luyện được chín chiêu Hỏa Long Thần Chưởng, nhưng huynh đã hóa giải hết. Cuối cùng huynh giáng chiêu thứ mười Vạn Long Hội Tụ, đánh văng Vạn Độc Bá Giả xuống vực Ma Phong.

Giọng Bội Ngọc đầy phấn khởi:

- Ôi, như vậy huynh đã danh chấn giang hồ, quần hùng sẽ tôn huynh làm võ lâm minh chủ.

Lục Siêu Quang nói ngay:

- Quần hùng đã suy tôn huynh ... Nhưng huynh đã tôn thân phụ lên ngôi vị tối thượng ấy. Hiện quần hùng đang tung hô, chúc tụng phụ thân nơi bờ vực Ma Phong.

Tiếng nói của cô gái thoáng vẻ ngạc nhiên:

- Sao huynh không nhận ngôi vị minh chủ võ lâm, độc bá quần hùng?

Lời đáp của Lục Siêu Quang thật nồng nhiệt:

- Đã trừ khử được bọn ma đầu, rửa xong mối thù cho bang phái, huynh không cần quyền uy ... Huynh chỉ cần có muội.

Bội Ngọc xúc động nghẹn ngào:

- Huynh cần muội thật sao?

- Sao muội lại hỏi thế? Đôi ta đã yêu nhau từ thuở ấu thơ, và muội là hôn thê của huynh mà?

- Nhưng muội xấu xí lắm, diện mạo như quỷ dạ xoa. Huynh đã từng gặp bao nhiêu người đẹp:

Mã Giáng Kiều, Khưu Tuyết Vân ... và huynh sẽ còn được rất nhiều mỹ nữ, tiểu thư ái mộ ... Không, huynh đừng nên ép lòng thương hại muội, rồi một ngày kia huynh sẽ ân hận bởi đã chọn một cô gái xấu xí.

Những lời nói của Bội Ngọc như bao mũi kim chích vào tim Lục Siêu Quang. Người con gái kia đã vì chàng mà bị Vạn Độc Bá Giả tàn phá nhan sắc bằng Độc Thù Ma Công, nhưng luôn luôn theo bước tầm thù của chàng ... cho tới buổi quyết đấu cuối cùng trên đỉnh Quang Minh nàng cũng vẫn can đảm đứng trước quần hùng và lũ ma đầu hung ác để minh oan cho chàng. Trên bước giang hồ, do hoàn cảnh đẩy đưa tới chàng vài mối kỳ duyên, nhưng lòng chàng luôn hướng về Bội Ngọc. Giờ khắc này chàng vẫn cảm nhận Bội Ngọc là cô gái xứng đáng để chàng yêu thương và chia sẻ hạnh phúc đến trọn đời ...

Chàng đập cửa và nói những lời tha thiết:

- Bội Ngọc, muội lầm rồi. Huynh chẳng phải là kẻ không tình nghĩa, chỉ biết yêu người qua dung mạo, xác thân. Hãy mở cửa ra cho huynh được nắm bàn tay muội và giải bày tất cả tấm chân tình.

Cánh cửa phòng vẫn đóng chặt.

Chỉ có tiếng Bội Ngọc vọng ra:

- Lục huynh, hiện nay huynh là một thiếu hiệp đẹp trai, võ công tối thượng danh chấn giang hồ, muội không thể đem gương mặt xấu xí này dựa kề bên huynh ... để có ngày chính huynh phải ruồng bỏ muội. Thôi, huynh hãy quên muội đi. Nhiều mỹ nhân tuyệt sắc đang sẵn sàng mở vòng tay ngọc ngà đón mời huynh đó.

Siêu Quang đau đớn gào lên:

- Bội Ngọc, mở cửa ra ...

Cô gái vẫn quả quyết:

- Không, muội chẳng dám gặp huynh nữa đâu.

Lục Siêu Quang gằn giọng:

- Nếu muội không cho huynh được gặp mặt, huynh sẽ tự phế bỏ võ công và hủy luôn diện mạo để muội không còn thấy điều gì xa cách nữa ...

Rệt ...

Song thủ của chàng vung lên, vận hành chân khí.

Bỗng cánh cửa phòng bật tung, Bội Ngọc lao ra ôm chầm lấy chàng với tiếng kêu xúc động:

- Lục huynh ... hãy dừng tay.

Lục Siêu Quang sung sướng ôm Bội Ngọc trong vòng tay, và chàng lại càng vui mừng đến ngạc nhiên ... bởi thấy gương mặt nàng xinh đẹp vô cùng. Những vết sần sùi ngang dọc và làn da tím bầm đã hoàn toàn biến mất. Bây giờ dung mạo Bội Ngọc rực rỡ với đôi mắt trong xanh, làn môi thắm đỏ ... tóc đen huyền, da trắng mịn ... còn giai nhân tuyệt sắc nào hơn.

Chàng run giọng hỏi:

- Ô kìa ... dung mạo muội đâu còn xấu xí nữa?

Bội Ngọc gục mặt vào ngực chàng, nhưng đã có tiếng Đông Đảo Thần Y đứng sau vui vẻ trả lời:

- Phải, nhan sắc Bội Ngọc bây giờ còn tươi thắm hơn trước. Nhưng Bội Ngọc đóng cửa phòng tránh mặt là chỉ để thử lòng hiền diệt dấy thôi.

Dương phu nhân cũng vừa bước tới, mỉm cười:

- Đúng vậy, tới lúc này con bé vẫn còn tinh nghịch.

Lục Siêu Quang sung sướng quay nhìn Đông Đảo Thần Y:

- Vậy ra bá phụ đã khôi phục được nhan sắc cho Bội Ngọc?

Thần Y lắc đầu:

- Độc Thù Ma Công đã hủy hoại nhan sắc bằng nọc nhện thì ta cũng chịu thua. Nhưng vừa rồi trên đỉnh Quang Minh, Ngũ Đại Lão Ma đã tấn công Bội Ngọc bằng năm loại âm độc cực mạnh. Chính những chất độc ấy đã chẳng hại gì cho Bội Ngọc, mà còn hóa giải Độc Thù, trả lại nhan sắc mỹ miều cho nữ hiền đệ của ta.

Lục Siêu Quang nâng gương mặt xinh đẹp của Bội Ngọc lên.

Chàng âu yếm nói:

- Huyết thù nay đã trả xong, giờ đây đại huynh mặc áo cô dâu cho ái muội được chứ?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-chi-doat-hon>